

Giới thiệu Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!

Một đêm hoang đường của cô và hắn sau khi bị chuốc thốc chính là một cuộc hôn nhân cũng chớp nhoáng không kém. Nhưng đi kèm theo đó là một bản hợp đồng được kí kết.

Hai con người đến với nhau vì ràng buộc lợi ích, dù được mọi người hết lòng ngưỡng mộ, nhưng vẫn không thể phủ nhận khởi đầu cuộc hôn nhân của họ chính là một sự cố không mong muốn..

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

- Ông ngoại!

Hạ Thi Văn đẩy cánh cửa lớn màu vàng ngà rồi bước vào bên trong. Căn phòng rộng lớn được bao bọc bởi những giá sách cao tưởng chừng như ta đang ở trong một thế giới tri thức. Ở giữa căn phòng là một cái bàn làm việc màu gỗ đã hơi cũ, trên bàn là mấy chồng giấy mà ông ngoại của Hạ Thi Văn đang ngồi cặm cụi là việc, đây chính là thư phòng của ông ngoại cô!

Đây là cấm địa mà bình thường ông nếu không có việc gì hoặc là khi ông không gọi thì không ai được phép bước chân vào, ngoại trừ Hạ Thi Văn ra.

Không có việc gì thì cô sẽ vào đây đọc sách, nhưng chỉ một chút cô sẽ lại đi ra ngoài. Ai mà chịu được khi cả buổi cứ nhốt mình trong nơi thư phòng ngột ngạt bức bí này chứ!

- Thi Thi đây hả? Vào đây nào!

Ông ngoại cô dừng bút, với tay tháo cặp kính đang đeo trên mắt rồi bỏ xuống mặt bàn. Lúc này đây Hạ Thi Văn mới dám nhẹ nhàng chạy đến bên ông. Cô bé 18 tuổi xinh đẹp, mặc một chiếc váy hai dây màu trắng thuần khiết, cầm trên tay một cốc trà còn đang nóng hổi, y như một cô thiên nga trắng tinh nghịch.

Hạ Thi Văn chạy lại chỗ ông ngồi, nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống bàn cạnh bên đồng hồ giấy tờ lộn xộn mà ông đang làm. Choàng cả hai tay cô khoác chặt vào tay ông, đầu nghiêng về phía cánh tay ông, cười nhẹ nhàng, thỏ thẻ:

- Chắc ông làm việc giờ mệt rồi đúng không ạ? Đây là trà hoa cúc ông thích nhất do chính tay con pha đó. Ông nhân lúc còn nóng thì mau uống đi ạ!

Khóe miệng của ông ngoại cô nhếch lên, cười dịu dàng. Lấy tay xoa đầu Hạ Thi Văn đang ôm chặt lấy cánh tay của mình, nói:

- Cảm ơn cháu, Thi Thi. Nhưng mà ông đã chăm sóc cháu hơn 15 năm nay rồi, ông chả lẽ không hiểu cháu ư? Lại muốn gì nữa đây?

Cô nghe ông ngoại nói xong mà giật mình một hồi, sau bình tĩnh lại rồi nhưng trên nét mặt cô đã thoáng có sự lúng túng.

Sao ông lại biết được?

Bình thường cô vào thư phòng của ông chỉ biết lấy những tập truyện tranh ở trên giá sách xuống ngồi đọc, hôm nay cô lại tự tay mang trà vào, ông ngoại cô thấy bất bình thường là chuyện đương nhiên!

Cô thả hai bàn tay đang ôm chặt lấy cánh tay ông ra, đứng phắt lên, cô khoanh hai tay lại, nói với vẻ mặt phụng phịu:

- Tại sao chưa gì ông đã biết rồi vậy?

Ông cô ngồi ngả lưng ra ghế, nhắm mắt lại, vẫn trả lời cô bằng giọng ung dung:

- Ai bảo ông là ông của cháu chứ? Mẹ cháu đã sang Hà Lan làm việc, ở đây chỉ có ông gần gũi cháu nhất, vậy rốt cuộc cháu qua đây vì cái gì?

Mặt Hạ Thi Văn lúc này đã dịu đi, không còn phụng phịu nữa. Cô nũng nịu, tò vè xin xỏ:

- Ông ngoại, chỉ còn mùa hè này là con lên đại học rồi. Con cũng đã thi xong rồi, có kết quả rồi, mà kết quả của con đã đủ để vào trường Tinh Tú rồi. Ông cũng nên thực hiện lời hứa rồi chứ ạ?

Ông cô nghe đến đây thì bình tĩnh mở mắt, ngồi thẳng dậy, mặt đắm chiêu suy nghĩ một lúc. Quả đúng là khi Hạ Thi Văn chuẩn bị thi, ông ngoại cô đã hứa rằng nếu cô có thể vào được ngôi trường đại học Tinh Tú đứng đầu thành phố JK này, ông sẽ tặng cho cô một chuyến du lịch sang Hà Lan thăm mẹ cô.

Sở dĩ ông hứa với cô như vậy là vì từ sau khi không được gặp mẹ, Hạ Thi Văn không chịu học hành, toàn ngủ gật trên lớp nên thành tích học dần sa sút. Cô năm nào cũng đòi ông cho cô sang với mẹ. Bất đắc dĩ ông mới phải làm cách này, không chỉ vì lo cho tương lai của cô, mà còn vì ông rất yêu thương đứa cháu ngoại duy nhất này của mình. Ông tưởng rằng Hạ Thi Văn sẽ quên lời hứa đó, vậy nên ông lúc nào cũng lảng tránh, nhưng không ngờ rằng...

Dù thế nào ông cũng là người lớn, lời hứa đã nói ra không thể không thực hiện. Ông chìa tay ra với lấy chiếc ngăn kéo tủ, kéo ra một cách nhẹ nhàng. Lấy chiếc điện thoại ra, bật máy lên gọi cho trợ lý của mình:

- Tổng Hành, đặt 1 vé máy bay khứ hồi sang Hà Lan vào ngày kia, về ngày 1-9. Ừm, đúng, tôi đã đồng ý cho Thi Thi sang thăm mẹ nó. Thông tin chuyến bay chuyển vào mail của con bé. Còn nữa, báo với Hạ Uyên giúp tôi nhé! Được, anh làm việc tiếp đi

Cúp điện thoại, ông quay lại nhìn Hạ Thi Văn đang đứng đó ngoan ngoãn chờ đợi, nói với giọng nghiêm nghị:

- Tổng Hành đã giúp cháu đặt vé máy bay sang Hà lan sẽ khởi hành vào tối ngày kia. Ông đã đặt cả vé về cho cháu vào ngày 1-9 cháu phải quay về bên này để chuẩn bị nhập học. Lát cháu lên phòng thì nhớ kiểm tra máy tính, quần gia đã gửi giúp cháu vào mail rồi đó!

Hạ Thi Văn nghe xong không khỏi vui sướng, cô vui như đứa trẻ nhất được viên kẹo vậy. Chạy đến choàng tay qua cổ ông, ôm chặt, nói với vẻ mặt vui sướng:

- Cháu cảm ơn ngoại nhiều! Biết ngoại thương cháu nhất mà!

Ông cô có hơi ngạc nhiên, nhưng rồi sau lại lấy tay vỗ nhẹ lưng cô bé con, nói:

- Được rồi, được rồi! Đây là cháu xứng đáng nhận được mà!

Hạ Thi Văn thả tay đang ôm cổ ông ra, cười mãn nguyện, nói thêm:

- Vậy không có việc gì thì cháu lên phòng lấy thông tin, còn chuẩn bị đồ đạc nữa. Ông xong việc nhớ nghỉ ngơi đó ạ!

- Từ từ đã!

Không để cho cô bước ra khỏi cánh cửa thư phòng, Ông ngoại cô vội vàng lên tiếng

Hạ Thi Văn dừng lại, quay người nhìn ông với vẻ mặt ngơ ngác. Ông thấy cô đứng lại rồi thì quay người đi về phía cửa sổ to ở ngay sau chỗ bàn làm việc. Mặt đăm chiêu nhìn ra bên ngoài nói:

- Nếu cháu muốn đi sang thăm mẹ thì trước đó phải đồng ý với ta một điều kiện đã!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Hạ Thi Văn ngẩn người, nhìn người ông cô kính trọng đang đứng đó. Cô kiên quyết nói:

- Bất kể điều kiện gì nếu như hợp lý cháu đều có thể đồng ý với ông. Ông cứ nói đi ạ?

Ông ngoại cô mỉm cười, quay mặt lại nhìn đối diện cô cháu gái bé nhỏ với vẻ mặt kiên quyết, ông nói:

- Tốt lắm!

Ông tiến tới chỗ cô đang đứng, nắm lấy đôi bàn nhỏ nhắn đang đan vào nhau của cô, nói tiếp:

- Như con biết đấy, gia đình ta đã sinh sống ở thành phố JK từ lúc con còn nhỏ. Tuy vậy, trụ sở chính của tập đoàn Hạ gia lại nằm ở Hà Lan. Vì ông tuổi cao sức yếu, không điều hành được công việc bên đó nữa nên phải để mẹ con qua. Trước khi mẹ con đi, ông đã hứa sẽ chăm sóc con. Bây giờ con muốn sang đó, phải tự chăm sóc bản thân mình, nếu gặp người phụ nữ tên Trình cơ phải tránh xa ra, nghe chưa?

Trong đầu Hạ Thi Văn lúc đó vô cùng hỗn loạn. Cô tò mò tại sao trước nay chưa từng thấy ông nói qua những lời này, tại sao hôm nay mới nói ra?

Có lẽ tò mò chính là bản chất đã ăn sâu vào trong mỗi con người, mà Hạ Thi Văn không phải ngoại lệ. Một khi ai đó đã tò mò thường sẽ không nhịn nổi mà lập tức hỏi. Hạ Thi Văn cũng vậy, cô ngay lập tức ngắt lời ông, tò mò hỏi:

- Sao lại phải cẩn thận bà ấy vậy ạ?

Ông ngoại quay ra nhìn Hạ Thi Văn, cô gái nhỏ nhắn mang theo ánh mắt mong chờ đặt lên người ông.

Mắt đối mắt.

Nhưng ánh mắt sắc bén của người làm trong giới kinh doanh nhuộm đầy mưu mô này lại không thể độ được với đôi mắt trong sáng, đầy kiên quyết của cô gái nhỏ. Ông cô quay đi, lắc đầu rồi dùng tay đặt lên hai bên thái dương, xoa nhẹ, ông háng giọng:

- Còn quan tâm chuyện này làm gì? Mau đi chuẩn bị cho tốt đi và đừng hỏi những vấn đề không liên quan này, cẩn thận ông sẽ thay đổi quyết định đó! Con chỉ cần biết ở bên đó nhất định phải cẩn thận là được!

Lúc này đây, Hạ Thi Văn bắt đầu lo lắng.

Liệu câu hỏi của cô có phải là sai không?

Đây là lần đầu tiên cô thấy nghe thấy giọng ông bất lực như vậy mà trước nay chưa từng thấy qua.

Nhưng những việc cô không thể biết thì đừng cố chen vào, làm khổ người khác, làm lỡ dở mình, hà tất chứ? Hạ Thi Văn cũng nghĩ vậy. Bây giờ, điều quan trọng của cô là phải đi gặp mẹ, người mà cô luôn mong chờ, trong suốt 5 năm qua. Giờ đây, người cô đang muốn gặp lại có thể sắp gặp được rồi!

Cô đáng lẽ nên vui chứ nhỉ?

Nhưng không hiểu sao, trong thâm tâm cô, vẫn luôn có cái gì đấy như muốn trốn chạy. Nó như một con hổ đang muốn vùng ra ngoài vậy, cô càng ngăn cản thì nó lại cố vùng vẫy.

Con đau đầu đó lại ập đến rồi!

Mỗi lần cô gặp cảm giác ấy là đầu cô lại đau, cô về thành phố JK được bao nhiêu năm thì đồng nghĩa với việc từng ấy năm những cơn đau đầu như vậy theo cô. Đứng không vững, chân cô bần rần, cô chống 1 tay vào bàn làm việc của ông.

Hạ Thi Văn gắng hết sức lực đưa đôi mắt đang nhắm nhỏ vì đau lên nhìn ông ngoại cô, ông vẫn đang đứng đó, mặt ông vẫn cúi xuống, hai tay vẫn xoa nhẹ hai bên thái dương. Cô đau lắm, nhưng vẫn cố gắng trả lời với giọng nói gồng lên 1 cách yếu ớt:

- Được, ông ngoại. Con hứa với ông! Còn nữa, khi sang bên đó, con nhất định sẽ cẩn thận! Nếu giờ không còn việc gì nữa thì con đi đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Con đau đầu đỡ dần rồi hết hẳn. Cô lấy lại tinh thần, cố gắng để ông không thấy sự mệt mỏi, yếu ớt của cô lúc này. Cô bỏ bàn tay đang vịn chặt lấy mép bàn ra rồi xoay người bước đi về phía cánh cửa. Đi được một vài bước, Hạ Thi Văn lại ngoảnh đầu lại. Đừng vậy! Cô đang lo lắng.

Đã bao nhiêu năm ông cô bị tiền đình, vậy nên cô lo rằng ông sẽ không trụ vững nếu cứ đứng mãi như vậy. Có lẽ cô đã sai khi hỏi ông câu hỏi đó. Nhưng đâu phải tất cả lỗi đều do cô? Có thể dài, nói với giọng buồn tủi:

- Ông ngoại, trà hoa cúc còn có tác dụng làm giảm đau đầu đó ạ. Ông uống trước đi, con sẽ bảo dì Trương mang thuốc vào cho ông. Sau này khi con đi không có ai chăm sóc ông được nữa. Dì Trương là người làm ở nhà ta lâu năm, vậy nên mỗi ngày con sẽ bảo dì ấy đều đặn đưa thuốc cho ông. Ông phải nhớ uống thuốc đều đặn đó, không được vì bận rộn quá mà bỏ bữa đâu đó!

Ông cô vẫn như cũ, không có động tĩnh gì, chỉ lẳng lặng đứng đó, tay vẫn đang ôm lấy hai bên thái dương xoay nhẹ. Cô buồn bã bước thật nhanh về phía cánh cửa kia rồi đi ra ngoài.

Cánh cửa thư phòng vừa đóng sầm lại, ông cô ngoảnh mặt qua nhìn vào cánh cửa lúc này đã đóng im lìm. Lúc này khi Hạ Thi Văn đau đầu, cô cứ cố gắng gượng để ông không nhìn thấy sự yếu đuối. Nhưng cô đâu có biết, qua tấm cửa sổ bằng kính đã phản ánh lại hết toàn bộ, ông Hạ Thi Văn nhìn rõ mồn một từng động tác của cô, tìm ông như thất lại, ông thấy thương cho cô cháu gái của mình! Nếu không phải tại ông lúc đó...

Đúng lúc này chiếc điện thoại bàn cũ kĩ màu trắng rung lên, ông mệt mỏi nhấc máy:

- Alo, ừ, ba đã đồng ý cho nó sang. Đã mấy năm rồi không gặp nó, để nó gặp con chút cũng không sao cả. Ba hiện tại, không thể giữ mãi nó được nữa rồi, chỉ có thể làm vậy để đền đáp lỗi lầm năm xưa cho mẹ con con thôi!

Cúp điện thoại, ông ngoại Hạ Thi Văn đứng trầm tư hồi lâu, nhìn lên bầu trời xanh thẳm kia. Đôi mắt trầm tư và lo lắng. Có lẽ ông đang lo lắng cho đứa cháu nhỏ của mình. Cô từ bé đến giờ luôn bay theo hướng mà ông cô định sẵn. Lần này, ông sẽ để cô bay theo con đường mà cô chọn, đi đến nơi mà cô mong muốn.

Ông vẫn sẽ luôn âm thầm bảo vệ cô, mặc kệ dù cô có ở đâu đi chăng nữa, ông sẽ không để cô phải chịu thêm bất cứ 1 thương tổn nào nữa!!Tội lỗi của ông năm đó ông vẫn luôn ghi nhớ, có lẽ bây giờ là lúc ông đền tội cho con bé rồi!

Hạ Thi Văn lững thững bước từng bước chậm rãi trên cầu thang, lúc cô nhận ra thì đã đứng trước cửa phòng. Mọi người thường nghĩ phòng của các cô gái thường sẽ đáng yêu với màu hồng dễ thương, nhưng cô thì không. Mở cánh cửa phòng ra, một căn phòng rộng, thoáng mát được trang trí bằng màu trắng đan xen với xám vô cùng tinh tế lộ ra trước mắt. Bên góc nhỏ của căn phòng còn có một bộ sofa xám với những cái gối nhỏ hình thù ngộ nghĩnh được bày biện đẹp đẽ và vô cùng ngay ngắn. Đằng sau tấm vách ngăn cách là phòng học của cô với cái bàn màu trắng và tủ sách được cô xếp ngăn nắp theo từng chồng một, cả tổng thể căn phòng mang đến cho người chủ cảm giác ấm áp, thoải mái khi về đến nhà sau 1 ngày mệt nhọc. Chi tiết là, vài hôm nữa cô sẽ phải xa nó 3 tháng rồi! Cô bước nhanh vào trong phòng, không quên đóng cửa lại rồi nằm xuống giường một cách lười biếng, ôm lấy cái gối ôm nhỏ hình con thỏ màu xám, nằm dài suy nghĩ một cách cẩn thận thái độ của ông cô lúc này. “Chắc chắn ông có chuyện giấu mình!” -cô lớn tiếng nói rồi lại tham lam muốn suy nghĩ về vấn đề đó lâu một chút nữa. Cô vùi đầu xuống cái gối trước mặt, lấy hai tay vò đầu làm tóc cô rối hết cả lên, cô hét, tiếng hét của cô vang vọng khắp căn phòng rộng lớn

- A! Tại sao mình phải quan tâm việc này cơ chứ!

Biết có nằm mãi như vậy thì cũng chả nghĩ thêm được gì, cô bèn bật dậy, cố gắng lết thân hình bé nhỏ ngồi ra thành giường.

Hạ Thi Văn tự nhủ: “Đây không phải việc của mình, đừng nghĩ về nó nữa Hạ Thi Văn à!”

Cô đã hạ quyết tâm để bản thân mình không lún sâu thêm vào việc này nữa. Có lẽ bản thân cô cũng biết, đôi khi, không cẩn thận mà biết một số chuyện, mới phát hiện ra rằng những việc trước đây làm đều vô cùng nực cười. Vậy nên, không nhất thiết phải làm tổn hại bản thân chỉ vì những chuyện mình không nên biết, đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tin! Tiếng chiếc máy tính nhỏ màu trắng trong bàn học cô vang lên, cô đứng lên đi lại dếp trong nhà rồi chạy đến ngồi bên chiếc bàn nhỏ. Cô chạm nhẹ tay vào nút bật, nó lập tức bật sáng lên. Lúc này, cô dùng con chuột đặt cạnh nhảu vào hòm thư, một thư mới được chuyển đến, là thư của mẹ cô.

Đã lâu lắm rồi, cô không nhận được bức thư nào của mẹ, ngày ngày, tuần tuần cô đều đặn mở hòm thư để tìm kiếm 1 cái tên quen thuộc, quả nhiên đợi bấy lâu nay thì nó cũng đã xuất hiện rồi. Đây là lần đầu tiên mẹ cô tự tay viết thư cho cô, sau khi cô chuyển về thành phố JK, cô không biết đã bao lâu rồi chưa được trực tiếp liên lạc với mẹ mình nữa. 1 năm,..3 năm,.. hay còn lâu hơn cả như vậy. Số lần cô liên lạc với mẹ đều đếm trên đầu ngón tay, và tất cả những lần đó đều là do ông cô giúp cô liên lạc.

Cô vui sướng nhảy cẫng lên như con chim non lần đầu biết bay, chưa bao giờ cô lại cảm thấy vui vẻ như vậy. Cô chạy nhảy khắp phòng, quên cả nỗi âu lo vừa nãy. Có lẽ đối với những người khác đó chỉ là một cách quá đỗi bình thường của người mẹ đối với con.

Nhưng với cô, nó như một thứ gì đó vô cùng kì diệu. cũng đúng thôi, cô xa mẹ cô đã hơn 10 năm, bây giờ đến giọng nói mẹ cô thế nào cô cũng không rõ nữa. Bình tĩnh hơn một chút, cô ngồi xuống ghế và bắt đầu mở tin nhắn lên. Trong thư viết:

“Bảo bối, mẹ nghe ông ngoại kể rồi, mấy ngày nữa con về Hà Lan có thể mẹ đang bận nên không thể ra sân bay đón con. Mẹ xin lỗi! Bù lại thì chú Lý sẽ ra đón con và đưa con về

biệt thự nhỏ. Con cứ ở đó nghỉ ngơi, mẹ xong công việc sẽ qua đó thăm con. Bảo bối, mẹ nhớ con lắm!”

Cô vui sướng cười khoái chí, dù rằng đã nhiều năm không gặp, mẹ cô không hỏi thăm sức khỏe của cô, cũng không hỏi ở thành phố JK có ổn không? Có gì khó khăn không?

Đáng lẽ khi cô học cao trung, cô phải được như những người bạn đồng trang lứa khác, có mẹ ở bên cạnh chia sẻ, động viên. Có nhớ khi cô học tiểu học, có lần khi có hoạt động ở trường, mỗi học sinh đều có bố mẹ đi cùng, còn cô thì không có ai nên không thể tham gia hoạt động, chỉ có thể xin cáo bệnh mà không tham gia.

Một cô bé nhỏ như vậy một thân một mình nằm trong phòng y tế nghe thanh âm của hoạt động ngoài kia diễn ra, nghe tiếng các bạn nhỏ bằng tuổi nũng nịu với bố mẹ, những thứ nhỏ nhỏ như thế lại càng làm cho trái tim cô như thất lại, như có ai đang cố gắng bóp thật chặt trái tim đầy tổn thương đó vậy.

Cô ghét mẹ!

Phải, đúng là khi đó cô vô cùng ghét mẹ mình, rõ ràng cô có mẹ nhưng mẹ lại không ở cạnh cô, không về thăm cô lần nào để các bạn cùng lớp đều biết cô là đồ con hoang, hư hỏng đến mẹ cũng không cần cô nữa

Chả lẽ mẹ bạn thế sao?

Lúc đấy, cô tủi thân đến mức òa lên khóc, ông ngoại thì không biết phải làm như thế nào, dù sao ông cũng không thể mang mẹ về cho cô được, vậy nên ông chỉ có thể giải quyết và xin cho cô chuyển trường.

Thư hỏi một cô gái bé như vậy mà tại sao phải chịu đã kích lớn đến thế?

Nhưng đúng là người mẹ có sức mạnh vô cùng đặc biệt. Chỉ một bức thư nhỏ vài dòng đã khiến tất cả những uất hận, buồn rầu tan biến hết. Ngay cả chuyện vừa xảy ra với ông ngoại cô cũng đều không quan tâm nữa rồi.

Không hỏi thăm sức khỏe cô? Không trực tiếp gọi điện cho cô?

Tất cả những thứ này không có cũng không sao cả, chỉ cần một câu nói: “Bảo bối, mẹ nhớ con lắm” là đã quá đủ đối với cô rồi! Cô vui vẻ ngồi xuống viết lại thư hỏi âm, chẳng mấy chốc bức thư đã được gửi đi. Cô hồi hộp đoán xem về mặt mẹ khi đọc bức thư sẽ như thế nào nhỉ?

Nghĩ một hồi, không bằng cô mau chóng thu dọn hành lý trước đi. Thi Văn đứng dậy, kéo từ trong gầm giường ra một chiếc vali màu trắng tào nhả, trông vô cùng cao cấp chỉ hơi vương chút bụi mờ, Hạ Thi Văn cẩn thận lấy giẻ lau qua bề mặt chiếc vali bên trên rồi bấm khóa vali mở ra, nhanh chóng dọn một số bộ váy áo xinh đẹp gấp gọn bỏ vào vali một cách gọn gàng.

Xong xuôi, cô đóng vali lại, ấn chiếc khóa nhỏ khóa vali lại rồi để ở trước cửa phòng, ngay cạnh giá để những đôi giày thể thao yêu thích đủ màu sắc, đủ nhãn hiệu của cô nhưng bây giờ chỉ còn lại lẻ tẻ mấy đôi, cô đã gói ghém một ít để chuẩn bị mang sang Hà Lan rồi.

Xong xuôi đầu đuôi, Hạ Thi Văn lại nằm xuống chiếc giường thân yêu, định nhắm mắt ngủ luôn. Nhưng cứ nhắm mắt lại, cô lại tưởng tượng về cảnh cô gặp lại mẹ sau từng đầy năm, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của mẹ ôm lấy cô, sự ấm áp mẹ trao cho cô là cô lại không tài nào nhắm mắt được. Cô ôm chiếc gối ôm vui vẻ lăn lộn từ đầu giường tới cuối giường.

Cô cứ nhớ mãi về câu cuối cùng của bức thư mà mẹ cô gửi, nghĩ đến câu nói đó là trái tim lạnh giá của cô lại như những bông hoa. Sau màn đêm giá lạnh, những tia nắng ấm áp như đánh thức sự tỉnh khời, thuần khiết của một bông hoa nở rộ, vui vẻ nở đùa tình nghịch với ánh nắng mặt trời chói chang sau bao màn đêm cô đơn, lạnh giá, cuối cùng trái tim cô lại được lấp đầy bởi sự ấm áp từ câu nói của mẹ cô!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng sớm, trên chiếc giường rộng lớn, ấm áp mà mềm mại kia, cô thiếu nữ nhỏ Hạ Thi Văn đang nằm ôm lấy chiếc gối ôm nhỏ, cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp.

Ngũ quan của cô rất đẹp, ngay cả lúc ngủ cũng vẫn mỹ lệ như một bông hoa sen tuyệt hình dáng yêu kiều như thể do được kết tinh từ gió, mây và tuyết.

Đôi mắt đang nhắm với hàng lông mi dài, cong vút, chiếc mũi cao, thẳng tắp và đôi môi trái tim nhỏ xinh tạo nên một gương mặt không thể nào xinh đẹp hơn, dù cô không trang điểm nhưng đôi môi cô vẫn đỏ mọng, làn da hồng hào một cách tự nhiên.

Trong không gian tĩnh lặng, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại đầu đó vang lên.

Cô lơ mơ tỉnh dậy, quơ tay toan cầm lấy chiếc điện thoại trên chiếc bàn đặt ở đầu giường, nửa tỉnh nửa mơ cầm chiếc điện thoại gạt sang rồi nhận điện thoại:

- Alo!

Giọng cô nhẹ nhàng như đóa hoa mới nở, rót vào tai người nghe như rót mật. Nhưng người bên đầu dây kia lại không hề mây may, người kia hắng giọng, quát:

- Thi Thi, cậu đúng là quá đáng mà. Tại sao lại có thể đi sang Hà Lan kia chứ. Rõ ràng đã thỏa thuận với nhau là hè cùng nhau đi chơi rồi cơ mà? Mà giờ không nói đến chuyện này vội, cậu đi Hà Lan hết cả hè mà lại chỉ vớt lại cho tờ một dòng tin nhắn “Hè này mình sang Hà Lan” thế thôi á? Cậu bỏ bạn bè vậy hả?

Hạ Thi Văn nghe xong giật mình tỉnh cả ngủ, đôi mắt vốn đang lơ mơ lúc này mở thật to ra. Cô nhấc điện thoại ra khỏi tai, nhìn thật rõ cái tên đang hiện lên trên màn hình “Diệp Tuyết Nhi” cô luống cuống bật ngồi hẳn dậy, nói với giọng lắp bắp:

- Nhi. Tuyết Nhi!

Giọng ở đầu dây bên kia hừ lạnh một tiếng, cô ấy đáp lại ngay lời nói của Thi Văn mà không chút nghĩ ngợi:

- Sao? Bây giờ mới nhận ra bạn cậu cơ à? Chắc lại đang nằm ngủ trên giường đúng không? Không định giải thích với tớ sao cậu lại tự nhiên nhắn cái tin cụt lủn vậy hả?

Hạ Thi Văn nghe xong thì không biết nói gì, cô dờ khóc dờ cười. Rõ ràng cô nhớ là mình đã nói với Tuyết Nhi rằng sẽ sang Hà Lan hè năm nay để gặp mẹ, vậy mà cô ấy đã lại quên rồi ư?

Đúng là trí nhớ không thể nào nhớ lâu hơn được một chút mà!

Nhưng chắc cô lẽ cũng không trách cô ấy được, thời điểm Thi Văn nói với cô ấy là hơn 1 tháng trước rồi, lúc đấy đang bận ôn thi nên chắc cô ấy cũng không để tâm lắm. Hạ Thi Văn cho tay ra chải sau gáy, xoa nhẹ để mái tóc xoắn đen hơn bay lên, thờ dãi một tiếng rồi mới nói:

- Chẳng phải là tớ đã nói rồi sao? Đã lại quên nhanh vậy rồi à?

Tuyết Nhi ở đầu dây bên kia hơi ngẩn người một chút.

Cô ấy đang liều mạng lục lại phần kí ức để tìm cho ra chuyện Thi Văn đã nói với mình, vậy mà tìm mãi cũng chả thấy đâu! Tuyết Nhi đang định mở miệng lên tiếng thì Hạ Thi Văn đã nhanh nhẩu hơn, cô nói với giọng nhẹ nhàng, như không trách cứ chuyện cô ấy đã quên đoạn kí ức kia:

- Giờ qua điện thoại không tiện giải thích rõ. Hay là thế này đi, khoảng 10 rưỡi tới hẹn cậu ra quán coffee cũ nhé. Rồi tớ nói với cậu đầu đuôi mọi chuyện nha! Được không?

Giọng đầu dây bên kia chần chờ một lúc rồi mới đáp lại cô:

- Ừ, cứ vậy đi. Nhớ là phải kể rõ đó, lần này tớ sẽ nghe chăm chú, sẽ không quên đâu!

- Ok!

Hạ Thi Văn vui vẻ đáp lại rồi cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thập Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mất một lúc lâu sau khi cúp điện thoại, Hạ Thi Văn mới lười biếng đứng lên chậm chậm bước ra khỏi giường như không muốn rời xa sự êm ái này vậy.

Bởi vì đang nghỉ hè nên Thi Văn không cần đặt báo thức để thức dậy sớm như mọi khi, vậy nên cô có thể ngủ một giấc vô cùng thoải mái. Hạ Thi Văn thầm mong rằng học đại học cô sẽ không phải cần phải thức dậy sớm như vậy, vì đối với cô, việc phải dậy sớm trong hơn 10 năm nay không khác gì một loại cực hình!

Làm hết những việc cần làm sau khi thức dậy, Hạ Thi Văn đứng trước cửa tủ quần áo nay chỉ còn khoảng hơn chục bộ đồ cô để lại ở thành phố JK. Có lẽ cũng là một người con gái nên Hạ Thi Văn biết, việc lựa chọn quần áo khi đứng trước một tủ quần áo là vô cùng khó khăn. Hạ Thi Văn lựa tới lựa lui cuối cùng cũng kiếm được một bộ quần áo đơn giản nhưng lại tôn lên sự hoạt bát của cô. Đó là một chiếc áo hai dây màu khaki được cô phối với chiếc quần bò ống rộng dài đến ngang mắt cá chân.

Xong xuôi đâu đấy, Hạ Thi Văn cầm lấy chiếc túi đeo nhỏ màu đen, rồi vớ lấy đôi giày Converse 70s màu trắng hợp với bộ đồ rồi đóng cửa đi xuống phòng ăn. Lúc này đồng hồ ở phòng khách đã điểm hơn 9 tiếng chuông, Hạ Thi Văn bước nhanh chân xuống cầu thang, đi gần đến nơi thì một giọng nói khàn khàn của người đã có tuổi:

- Con nhóc thối, giờ này mới chịu dậy, có phải nghỉ hè là giờ giấc không coi ra gì không hả?

Hạ Thi Văn nghe thấy vậy thì chỉ cười hi hi rồi đi nhanh xuống dưới tầng 1. Cô để đôi giày ở trước cửa chính rồi chạy vào ngồi cạnh ông ngoại, không quên chào buổi sáng mọi người:

- Di Trương, ông Andy, chào buổi sáng hai người ạ!

Đáp lại lời chào của cô là hai nụ cười hiền từ đầy yêu thương:

- Chào buổi sáng, đại tiểu thư!

Di Trương là giúp việc, còn ông Andy là quản gia của căn nhà này, hai người đều là những người vô cùng thân cận và nhận được sự tín nhiệm cao của ông cô.

Sau khi ông ngoại và cô từ Hà Lan về đây thì hai người họ cũng theo về luôn để tiện chăm sóc cho chủ tịch và đại tiểu thư của Hạ gia.

Nhưng từ khi Hạ Thi Văn nhỏ, ông cô dù quan tâm cô nhưng không tránh khỏi công việc bận rộn. Những lúc như vậy, chỉ có hai người họ ở bên Hạ Thi Văn chăm sóc và thấy cô lớn từng ngày, tất cả những vui vẻ, buồn đau của cô đều có hai người họ chứng kiến. Nói họ quan trọng thời thì vẫn chưa đủ để diễn tả.

Hạ Thi Văn ngồi nói chuyện với ông về việc lát cô có hẹn với Tuyết Nhi ra ngoài, sau một hồi cô van xin mãi miệng thì ông cuối cùng đã đồng ý thì. Tiếng di Trương từ trong bếp vọng ra:

- Đại tiểu thư, bữa sáng của con xong rồi nè! Vào ăn ngay cho nóng nhé!

Hạ Thi Văn nghe thấy tiếng di Trương gọi thì nhanh nhẩu đáp:

- Vâng ạ!

Nói rồi, cô quay qua nhìn đồng hồ thì tá hỏa khi thấy đã hơn 9 rưỡi, cô nhìn ông ngoại nói với vẻ lúng túng:

- Chết rồi ông ơi! Con sắp muộn rồi, con vào ăn sáng rồi đi đây ạ. Tối nay con sẽ về cùng ông ăn tối nha!

Ông ngoại cô thì chỉ ngồi đó cười rồi lắc đầu, ông không biết bao giờ cô cháu gái nhỏ này mới có thể trở thành một cô gái thủy mị, nét na như mẹ cô- Hạ Uyển đây? Cứ mãi ngây thơ như vậy, khiến ông cô không yên tâm chút nào

...

Ấn sáng xong Hạ Thi Văn vội vàng vàng đi giày rồi lao ra khỏi cửa, ở ngoài một chiếc xe Maybach Exelero đang đợi sẵn ở ngoài, trong xe là lái xe riêng của nhà cô.

Thấy cô chạy từ trong nhà ra, anh ta đang ngồi ở ghế lái thì nhanh tay chạy xuống mở cửa xe cho cô. Dù đang rất vội nhưng cô cũng không quên quay lại nói với anh ta vài câu:

- Cảm ơn, phiền anh đi nhanh hộ tôi nhé! Sắp không kịp rồi

Anh lái xe gật đầu rồi nhanh chóng trở về vị trí lái, nhấn mạnh chân ga phi như bay. Để đi ra ngoài địa phận của biệt thự Hạ gia phải mất đến 10 phút, nhưng nếu như phi xe thì chỉ mất có vài phút thôi!

Cũng may đây là đường trong khuôn viên nên hầu như không có ai cả nên có thể lái được với tốc độ lớn. Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đi ra đến quán coffee nơi Hạ Thi Văn hẹn Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lái xe nhanh chóng chạy xuống trước mở cửa xe cho Hạ Thi Văn. Anh vừa bước ra bên ngoài đã thấy bao nhiêu con mắt đang trầm trồ nhìn chiếc xe vô cùng sang trọng và đẹp đẽ, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó là người như thế nào, còn có cả lái xe riêng.

Nếu ai biết và tìm hiểu về xe hơi còn biết đây là loại xe hiếm nhất Thế giới, nằm trong top 10 chiếc xe có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Rốt cuộc chủ nhân của nó phải là người như thế nào mới có thể mua được chiếc xe như vậy chứ?

Anh lái xe không quan tâm đến những lời bàn luận đó, anh chạy sang cửa xe sau mở cửa cho Hạ Thi Văn. Vừa mới mở cửa ra, Hạ Thi Văn đã lên tiếng hỏi:

- Mọi người ở ngoài nhìn gì vậy? Có phải lại vì chiếc xe này không? Ôi trời, tại sao không thể đi chiếc nào ít gây chú ý hơn cơ chứ! Gara đâu thiếu xe đâu nhỉ?

Tài xế vừa mở cửa ra nghe được những lời như vậy mặt tối sầm lại, anh chỉ dám nhỏ giọng lí nhí đáp:

- Xin lỗi, tiểu thư, tôi...

Anh còn chưa kịp nói xong, Hạ Thi Văn đã lên tiếng cắt ngang lời nói đó, vẻ mặt cô không còn khó chịu như trước nữa, thay vào đó là nụ cười an ủi anh:

- Không phải lỗi của anh đâu, tôi đang nói là ông tôi cơ. Thôi! Vậy anh về trước đi, khi nào tôi đi dạo phố với Tuyết Nhi xong sẽ về, chắc cũng phải chiều tối đó!

Được nụ cười của Hạ Thi Văn an ủi, nỗi sợ trong anh cũng vơi đi chút ít. Anh gật đầu, đợi cô đi vào trong quán, không nói không rằng lái chiếc xe bay vút trên đường, lướt qua tầm mắt của tất cả mọi người đang đứng trầm trồ ở đó.

Bước vào quán coffee, Hạ Thi Văn nhấc tay lên nhìn đồng hồ đeo tay thì thấy đúng 10 rưỡi, cô thở phào nhẹ nhõm vì thấy thật may mắn khi cô không đến muộn. Cô lại đưa mắt lên nhìn quanh một lượt, ánh mắt lấp lánh tìm kiếm xung quanh để xem Tuyết Nhi đến chưa. Bất chợt, cô dừng lại ở một góc nhỏ ở bên cạnh giá sách trên tầng 2.

Thấy rồi!

Cô cười dịu dàng rồi bước lên tầng 2. Vừa lên đến nơi, như thần giao cách cảm, Tuyết Nhi ngẩng mặt lên bắt gặp bóng dáng bạn mình, từ đang ngồi cô ấy nhảy bổ lên ôm chầm lấy Hạ Thi Văn suýt mất cân bằng. Tuyết Nhi nói:

- Thi Thi, tớ nhớ cậu chết mất! Thi xong là tớ phải chạy sang hội học sinh của trường luôn, còn chưa có thời gian gặp cậu. Nhớ cậu quá đi!

Hạ Thi Văn thấy cô bạn thân của mình như vậy thì lập tức an ủi cô:

- Tớ cũng nhớ cậu lắm! Nhưng mà... cậu bỏ ra đi, tớ ngại thờ đến nơi rồi!

Nghe thấy Hạ Thi Văn nói như vậy, Tuyết Nhi luống cuống bỏ tay ra, lúng túng nói:

- Ấy chết! Tớ quên mất. À, tớ gọi nước cho cậu rồi nè, uống đi. Xong rồi có thể nói cho tớ biết đầu đuôi câu chuyện được không?

Tuyết Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống, trước khi ngồi cô còn không quên vuốt phần đuôi váy xòe hờ vai màu hồng pastel xuống rồi đưa cặp mắt nghi hoặc nhìn Hạ Thi Văn làm cô cảm thấy chỉ cần mình nói sai một từ là Tuyết Nhi sẽ ăn thịt mình luôn vậy!

Cô cầm cốc Chocolate lên uống một ngụm, không quên thưởng thức hương vị ngọt ngào này rồi bỏ cốc xuống, nhìn Tuyết Nhi kể lại đầu đuôi câu chuyện của mình với ông ngoại.

Lần này, Tuyết Nhi nghe một cách hết sức chăm chú, không bỏ sót 1 chi tiết nào ngoài tai.

Hạ Thi Văn kể hết câu chuyện, thờ ra một hơi dài cứ như trong lúc kể chuyện cô không dám thờ vậy, đang lơ đãng thì cô cảm giác được cánh tay nhỏ nhắn của ai đó lại kéo cô vào lòng, đó là Tuyết Nhi, mắt Tuyết Nhi ánh lên sự vui vẻ, cô ấy nói:

- Tốt quá rồi Thi Thi, ước mong của cậu cuối cùng cũng được thực hiện rồi! Tớ thật mừng cho cậu!

Hạ Thi Văn nghe được những lời nói của cô cảm thấy phần nào vô cùng ấm áp, đúng là người yêu không có nhưng nhất định phải có 1 người bạn thân sẵn sàng quan tâm, chăm sóc, chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn với mình. Có 1 người bạn thân tốt như vậy, bảo sao mấy năm nay cô muốn có người yêu cũng không được!

Ôm Hạ Thi Văn một lúc lâu sau, Tuyết Nhi mới bỏ cánh tay ra, chậm chậm uống một ngụm nước trong ly rồi hỏi tiếp:

- Vậy... khi nào cậu trở về?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

- Chắc có lẽ 1-9 tờ về!

Hạ Thi Văn đáp lại câu hỏi của Tuyết Nhi một cách nhẹ nhàng. Nghe thấy Hạ Thi Văn nói lời như vậy, Tuyết Nhi lúc đầu còn hơi ngạc nhiên nhưng rồi rất nhanh lại thu ánh mắt đó vào trong lòng, mỉm cười đáp lại:

- Vậy cũng tốt, có nhiều thời gian ở bên cạnh dì như vậy thật sự là quá tốt rồi. Cậu đó, ở bên đó phải tranh thủ thời gian chăm sóc và chia sẻ nhiều chuyện với dì, hiểu không?

Hạ Thi Văn gật đầu cười trừ cho bạn yên tâm nhưng, cô biết, 1 người như mẹ cô đương nhiên là vô cùng bận, cô không muốn chia sẻ những chuyện của mình cho mẹ cô để bà ấy thêm bận lòng thêm nữa.

Có những người tin tưởng người bên cạnh, cái gì cũng nói cho họ, chia sẻ bớt áp lực của mình cho họ, nhưng cũng có những người ngược lại, họ sẵn sàng giữ kín những áp lực ấy, thà để một mình chịu còn hơn là để người khác chia sẻ áp lực cùng mình.

Mà Hạ Thi Văn chính là loại người thứ hai!

Cô không bao giờ muốn chia sẻ chuyện của mình với ai, kể cả với ông ngoại cô hay với Tuyết Nhi cũng vậy, không phải cô không tin tưởng họ, mà là cô không hề muốn họ phải áp lực, phải gánh vác những chuyện mà cô cũng có thể giải quyết, cô không muốn gây áp lực cho người mình yêu thương nhất!

Hạ Thi Văn chính là như vậy, quật cường và vô cùng trân trọng những người xung quanh. Nói chuyện phiếm với nhau được một lúc thì Tuyết Nhi bảo đói, vậy nên Hạ Thi Văn cùng cô ấy đi ăn ở nhà hàng đồ Nhật rồi còn đi mua sắm.

Cả buổi chiều hôm đó, Tuyết Nhi không cho Hạ Thi Văn có cơ hội động vào chiếc ví lẫn nào, dù mua cái gì, định nhìn thấy cô rút ví ra, Tuyết Nhi đều nói:

- Cậu đừng có hòng rút ví ra, hôm nay chị đây trả cho cậu! Nếu muốn đền ơn chị đây thì đi Hà Lan về nhớ mua nhiều quà vào nhé, nhớ mua giày gỗ đó, tớ thích đi nó lắm!

Nghe Tuyết Nhi nói vậy, Hạ Thi Văn không kim được nhảy vào ôm bạn rồi nói với giọng đầy cảm kích:

- Cảm ơn cậu nhiều lắm Tuyết Nhi! Có cậu... có cậu thật tốt!

Nói ra những lời như vậy, Hạ Thi Văn cũng tự cảm thấy mình sến súa vô cùng!

Nhưng cô không biết rằng, lúc này đây, mắt Tuyết Nhi hơi đỏ lên, cô ấy biết Hạ Thi Văn không phải người dễ nói ra những lời sến súa như vậy, thậm chí Tuyết Nhi chơi với Hạ Thi Văn hơn 7 năm cũng chưa bao giờ thấy cô bộc lộ cảm xúc như vậy. Nhưng Tuyết Nhi mau chóng kìm chế lại, một lúc lâu sau cất giọng giễu cợt Hạ Thi Văn:

- Tránh ra cho chị đây! Chà qua hè này tớ còn phải bàn giao nốt công việc của hội học sinh nên mới không cùng cậu sang Hà Lan được, chứ nếu không cậu nghĩ tớ sẽ cho cậu đi chơi một mình như vậy hả? Hôm nào tớ rảnh là tớ sẽ gọi điện cho cậu ngay đó, nhận được sự quấy rối của bốn tiểu thư đây thì cậu ở bên đó phải vui vẻ lên, biết chưa?

Hạ Thi Văn nghe được thì chỉ cười hi hi. Cô biết Tuyết Nhi thật sự lo cho cô, đã rất lâu cô không về Hà Lan nên cô ấy sợ cô sẽ không quen, có một người bạn như Tuyết Nhi đi cùng sẽ khiến cho cô đỡ cô đơn hơn, nhưng không đi cùng thì đã sao, hai người họ vẫn liên lạc với nhau được thường xuyên mà. Hạ Thi Văn mở giọng ghẹo lại Tuyết Nhi:

- Biết biết, được Diệp đại tiểu thư đây quấy rầy, tại hạ vô cùng hoan nghênh a!

Hai người cười vui vẻ rồi lại tiếp tục hành trình mua sắm.

Lúc trời đã chập tối, hai cô gái mới bước ra khỏi trung tâm thương mại, tay ai cũng cầm một đồng tử đồ của nhiều thương hiệu khác nhau. Vốn dĩ Tuyết Nhi còn muốn mời cô ăn cơm tối nhưng hôm nay Hạ Thi Văn đã hẹn cùng ông ngoại ăn về nhà ăn cơm rồi nên sau khi ra khỏi công trung tâm thương mại thì Hạ Thi Văn chào tạm biệt Tuyết Nhi rồi lên xe đã chờ sẵn ở cửa về nhà.

Lúc này, sau khi về biệt thự thì có vẻ như anh lái xe thật thà đã nói lại với ông ngoại Hạ Thi Văn những lời kia nên bây giờ anh lái một chiếc Mercedes- Benz s450L không quá thu hút đến đón cô. Đoạn đường từ trung tâm mua sắm về đến Hạ gia không xa lắm, chẳng mấy chốc xe đã dừng trước cửa chính.

Hạ Thi Văn bước xuống xe rồi tiến vào cổng, đẩy cửa rồi bước vào đại sảnh lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Các người làm ăn như vậy hả? Hợp đồng này nhất định phải kí được cho tôi. Mấy ngày nữa người đại diện của tập đoàn Verne sẽ ra nước ngoài, nếu lần này không được thì cơ hội rất lâu mới sẽ lại tới, biết không hả! Các người liệu làm ăn cho cẩn thận cho tôi!

Vừa vào đến cửa, Hạ Thi Văn đã nghe giọng ông ngoại cô quát tháo liên tục qua điện thoại. Hạ Thi Văn không dám tạo ra tiếng động nào, cô nhẹ nhàng cời giày rồi thì thầm chào ông Andy đang đứng đó.

Vì không dám phát ra tiếng động, cô chỉ nhẹ nhàng chỉ tay lên gác ý muốn nói là cô về phòng xong lát sẽ xuống sau. Ông Andy nhìn thấy vậy thì hiểu ý cô ngay, ông mỉm cười hiền hậu

rồi gật đầu nhìn cô đi lên, ngay sau khi thấy cô vào phòng thì ánh mắt ông lập tức thay đổi, không còn sự hiền hậu khi nãy, ánh mắt ông trở nên nghiêm túc khiến người xung quanh cũng có thể cảm thấy nhiệt độ quanh ông đang hạ xuống.

Sau khi Hạ Thị Văn đi lên phòng, ở đầu dây điện thoại bên kia đã nói điều gì đó khiến ông ngoại cô mặt đang bùng bùng tức giận bỗng dưng ra một lúc, nhưng chỉ rất thoáng qua, ông hít một hơi, nhìn sâu xa, giọng nghi hoặc hỏi lại:

- Vì sao?

Giọng điệu ông lạnh như băng hỏi lại rồi im lặng một hồi lâu.

Cúp máy, ông thở dài một tiếng, ngồi xuống chiếc ghế sofa, tay xoa xoa hai bên thái dương có vẻ rất mệt mỏi. Ông Andy đứng cạnh nhìn thấy vậy thì liền giơ tay lên ra hiệu, lập tức có một cô giúp việc mang bình trà hoa cúc vào.

Ông cầm bình trà lên, cúi xuống rót vào cốc cho ông ngoại cô một chén rồi bung lên đưa cho ông. Thấy ông ngoại cô cầm lấy chiếc cốc rồi nhấp một ngụm, ông Andy mới bình thản hỏi:

- Chỉ là một hợp đồng thôi, sao lão gia lại phải phiền lòng như vậy? Còn có chuyện gì khác sao?

Giương mặt ông Andy đã ngoài năm, sáu mươi tuổi nhưng vẫn còn rất đẹp, ngũ quan ông đều mang hơi hướng của Châu Âu, vẻ mặt hiền từ vô cùng. Ông Andy và ông ngoại cô không chỉ là quan hệ bình thường mà còn là bạn bè với nhau.

Nghe ông Andy hỏi vậy, ông ngoại cô buột miệng cốc trà, ngược mắt lên nhìn ông Andy đang đứng đó rồi nói:

- Đúng là hợp đồng này đã sắp xong rồi, nhưng mà...

Ông ngoại cô dừng lại, ngập ngừng không dám nói tiếp nhưng lại bất giác ánh mắt dò hỏi của Andy, ông lắc đầu thờ dãi:

- Người đại diện của Verne thay đổi, cũng không hiểu chuyện gì mà chủ tịch Khúc lại muốn tự tay giải quyết chuyện này, anh ta nhất quyết đòi người thừa kế của chúng ta đến bàn hợp đồng, mà người thừa kế thì ông biết rồi đấy, hẳn ta đang gián tiếp chỉ Hạ Thị Văn!

Andy nghe đến đây thì không khỏi ngó người, ông biết Hạ Thị Văn là người thừa kế chân chính thì sẽ có lúc cô phải ra mắt, nhưng bây giờ cô còn quá trẻ, tại sao người đại diện mới của Verne lại biết đến cô?

- Nếu không thì sẽ không chấp nhận hợp đồng này! Ông có hiểu ý đó là gì không?

Lúc Andy vẫn còn đang sững sờ thì ông ngoại Hạ Thị Văn lại tiếp lời.

Andy lại ngẩn ra thêm một lần nữa.

Hợp đồng này rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến tập đoàn Hạ gia ở thành phố JK và thậm chí cả ở trụ sở chính bên Hà Lan, nhưng Hạ Thị Văn cũng rất quan trọng, vì bảo vệ cho cô tránh khỏi sự việc năm đó mà ông ngoại cô đã tốn không ít sức lực để tự biến mình thành người xấu. Andy lên tiếng hỏi lại:

- Việc mà Hạ lão gia còn không biết được sao lại có thể hỏi ý kiến của người quản gia như tôi chứ! Tôi không biết đó là ý gì, nhưng tôi biết lão gia sẽ không để đại tiểu thư rơi vào nguy hiểm!

Bầu không khí yên lặng bao trùm cả căn phòng khách to lớn, hai người cứ đứng đó, một đứng, một ngồi. Ông ngoại cô không trả lời lại câu hỏi của Andy càng làm cho không khí thêm phần nặng nề hơn.

Lúc này, từ trên tầng, Hạ Thị Văn bước xuống. Cô đã thay bộ pyjama màu xanh lam họa tiết hình con mèo rất dễ thương, sau khi nghỉ ngơi tắm rửa thì cô mau chóng xuống tầng để dùng bữa tối với ông ngoại cô. Nhưng đi xuống đến phòng khách, thấy không khí trong phòng vô cùng lạ lẫm, cô chợt nhớ ra chắc lúc này trong cuộc điện thoại ông vừa gọi có vấn đề!

Nhưng vì chuyện công việc nên cô cũng không tiện hỏi nhiều, cô chỉ chạy tới ghế sofa, ngồi bên cạnh ông, mỉm cười vui vẻ nói:

- Ông ngoại, lúc này con về thấy ông đang gọi điện nên không tiện chào, bây giờ ta ra ăn cơm chứ ạ? Cũng đã khá muộn rồi đó ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Ông ngoại nhìn cô cháu gái nhỏ của mình vẫn còn trong sáng, đáng yêu như vậy, thật sự là không nỡ.

Giới thương trường là nơi bản thủ như thế nào, ông hiểu rõ.

Vì để đạt được mục đích mà họ không từ mọi thủ đoạn, nên ông càng không muốn để cho cô dấn đưa vào những việc thế này bởi cô quá ngây thơ, nếu bây giờ để con bé dấn thân vào thì ông không thể lường trước được hậu quả sẽ ra sao. Mà có lẽ Hạ Uyển cũng không muốn!

- Con nhóc thôi, muộn như vậy mới chịu về với ông à? Đi thôi, qua ăn cơm!

Ông hít một hơi cười hiền hậu nhưng tận sâu trong đáy mắt là sự phản văn, ông không muốn để cho Hạ Thị Văn nhìn thấy điều đó.

Hai ông cháu ngồi vào bàn ăn cơm, bữa cơm nửa đầu diễn ra vô cùng vui vẻ, Hạ Thị Văn kể cho ông cô nghe rất nhiều thứ mà cô cùng với Tuyết Nhi đi chơi cả ngày nay.

Ông ngoại cô nghe cũng chỉ có thể mỉm cười, nụ cười của ông khó coi đến nỗi có cười cũng như không, lòng ông đang nặng trĩu nên một lời kể của Hạ Thị Văn cũng không hề vào tai ông, nhưng Hạ Thị Văn lại không hề chú ý.

Ăn com xong, Hạ Thi Văn nhanh nhẹn bê đĩa trái cây ở trong tủ lạnh, đặt xuống bàn, cô toan định mời ông ăn thì ông ngoại lên tiếng:

- Thi Thi, con ngồi xuống đây, ông có chuyện muốn nói!

Hạ Thi Văn không hiểu gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn kéo chiếc ghế ra rồi ngồi xuống, cặp mắt cô mở to nhìn chăm chú ông. Ông ngoại thấy cô ngồi xuống thì bắt đầu nói:

- Thi Thi, ông vừa kí một bản hợp đồng với tập đoàn Verne, con biết đấy. Nhưng giữa chừng bàn luận thì bên đó lại thay người đại diện mới, ông cũng chưa từng gặp người đại diện này. Lúc này ông nói chuyện với giám đốc Mộc, cô ấy bảo người đại diện kia sẽ kí hợp đồng với một yêu cầu duy nhất là... là để con qua gặp họ!

Hạ Thi Văn nghe chăm chú từ đầu tới cuối, đến khi ông cô nói cô phải đi bàn luận với người đại diện của Verne, mắt cô tròn to, ngạc nhiên đến độ đứng bật dậy làm chiếc ghế gỗ ma sát với sàn nhà tạo ra tiếng kêu rất khó nghe:

- Sao cơ ạ? Con phải đi thảo luận với họ á?

Ông ngoại cô vừa gật đầu thì Hạ Thi Văn đã nhanh chóng nói tiếp câu ngắt quãng vừa rồi:

- Nếu... nếu con nói con không muốn đi thì sao?

Ông ngoại cô im lặng, thấy vậy cô lại tiếp lời:

- Con.. con sợ con vụng về không làm được việc, lại khiến hợp đồng này không thể kí kết thì con..

Ông ngoại hạ Thi Văn nhìn cô, ông biết cô định nói gì, ông cắt ngang lời nói đó, thái độ lạnh lùng hơn, dường như đã nghĩ thông gì đó, ông nói với giọng nghiêm nghị:

- Con không muốn đi thảo luận cũng được, vậy thì chuyển đi Hà Lan cũng nên hừ đi rồi!

Cô nghe ông cô nói như vậy thì sững sờ, tức đến run người, vậy mà ông cô lại lấy đi thứ cô vừa đoạt được, tay để dưới bàn đã siết thành nắm đấm, bây giờ cô hận không thể quát lên với ông cô những gì cô giữ trong lòng.

Hạ Thi Văn quay thẳng người đi lên tầng, giờ này thì cô lấy đâu ra tâm trạng để ngồi đây ăn hoa quả nữa.

Một phút trước cô còn có thể cười cười nói nói, nhưng bây giờ tâm trạng cô rất tệ.

- Nhưng nếu hoàn thành việc này thì chuyển đi kia vẫn có thể tiếp tục. Con cứ suy nghĩ rồi quyết định!

Nghe đến đây, chân cô đang bước trên cầu thang càng ngày càng nặng nề rồi dừng lại. Cô đứng trên cầu thang, mắt giờ đây đã đỏ hoe vậy nên cô không quay mặt lại, tay đang nắm trên thành vịn cũng chặt hơn. Hạ Thi Văn nhếch môi cười một cách thiếu tự nhiên, nói:

- Chẳng phải chỉ là một bản hợp đồng thôi sao? Được, con sẽ đi!

Nói xong cô tiếp tục bước lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lên đến phòng, Hạ Thi Văn đóng sầm cửa lại, nhảy ngay vào giường úp mặt xuống gối mà khóc.

Nước mắt cô cứ tuôn ra như mưa làm ướt đầm cả chiếc gối. Cô khóc không phải vì ông ngoại bắt cô kí hợp đồng này, mà bởi vì ông lại lấy chuyển đi cô cố gắng phấn đấu mà có được, để có được chuyển đi này, cái gì cô cũng phải làm theo ý ông.

Học theo ý ông, thành tích cũng phải theo ý ông, học trường nào cũng là do ông quyết định, thậm chí chơi với ai cũng phải qua sự phê duyệt của ông. Từ bé đến giờ, cô đã luôn nghe theo mọi sự sắp xếp của ông, chỉ có đúng khi cô chơi với Tuyết Nhi là cô phá lệ còn chưa lần nào cô làm trái ý ông cả. Nhưng lần này khác, chuyển đi này rất quan trọng, vậy mà ông nói không đi là không đi.

Rốt cuộc, ông xem cô là gì?

...

Lúc này, ở dưới phòng bếp, thấy Hạ Thi Văn đã đi lên phòng, đôi mắt nghiêm nghị của ông cô mới thu lại, ông ngửa đầu ra sau ghế, nhắm mắt lại về mệt mỏi. Andy ở bên cạnh chứng kiến chuyện này từ đầu đến cuối, ông không có vẻ gì ngạc nhiên, vẫn về mặt nghiêm túc đó, nói:

- Lão gia, vậy bao giờ chúng ta đưa đại tiểu thư đến tập đoàn?

- Khoảng 9 giờ sáng mai sẽ đi luôn, có thể xong hợp đồng này càng sớm càng tốt!

Ông ngoại cô nói nhưng mắt vẫn nhắm lại. Andy gật đầu, khoảng không gian lại chìm vào im lặng, lúc tưởng như không ai sẽ lên tiếng nữa thì ông ngoại cô lại thờ dãi thườn thợt, cất giọng thương xót:

- Andy, ông... không có gì muốn hỏi tôi ư? Lí do tại sao tôi là để con bé đi kí hợp đồng này?

Andy nghe thấy vậy thì chỉ mỉm cười như đã đoán trước được rằng ông ấy sẽ nói như gì, ông ta lắc đầu:

- Đương nhiên tôi sẽ không hỏi, chuyện lão gia đã quyết định thì nhất định có lí do của nó. Tôi không tin lão gia lại là một người quyết định theo cảm tính!

Nghe Andy trả lời như vậy, ông không nói thêm gì nữa.

Có lẽ vì Andy nói quá đúng khiến ông không thể trả lời thêm gì cả. Để cô đi thảo luận với bên tập đoàn Verne không phải là quyết định theo cảm tính của ông.

Ông rất muốn biết người đại diện mới của Verne là ai, vì người biết đến sự có mặt của Hạ Thi Văn trong tập đoàn thì chỉ có thể là người đó thôi.

Ông lẳng lặng đứng lên nhìn ra ngoài cửa chính ngắm cơn mưa đầu mùa hạ. Mưa trút xuống như nỗi đau của ông và Hạ Thi Văn, nhưng mỗi nỗi đau một khác.

Ông cố bảo vệ cô một cách quá ích kỉ và cứng nhắc.

Còn cô, lại không thể cảm nhận được sự bảo vệ đó.

Ông đã quyết định rồi, con bé sinh ra trong cái gia tộc này, cái giới thượng trường hỗn loạn này, rồi một ngày nó sẽ phải đối mặt với rất nhiều thứ, thà để nó đối mặt sớm chút, có khi lại khiến nó hiểu ra nhiều điều, cả những điều trong quá khứ của nó, dù gì ông cũng phải bù đắp lại cho con bé...

...

Sáng hôm sau, có lẽ vì hôm qua khóc quá nhiều nên Hạ Thi Văn không thể tỉnh dậy cho đến khi ông Andy gõ cửa phòng cô, thông báo cho cô biết rằng hôm nay sẽ đi gặp người đại diện của Verne thì cô mới tỉnh táo hoàn toàn.

Soi mình trong gương, Hạ Thi Văn thấy mắt cô bây giờ đang sưng húp vì khóc quá nhiều, đôi môi khô khốc do thiếu nước, trông cô bây giờ không còn tí sức sống nào.

Nhưng không vì điều đó mà Hạ Thi Văn làm mất đi tinh thần, cô nhanh chóng rửa mặt rồi ngồi vào bàn trang điểm. Ngũ quan của Hạ Thi Văn vốn dĩ đã rất đẹp nên không cần phải trang điểm nhiều cũng toát lên được vẻ xinh đẹp của cô.

Cô sử dụng ít kem che khuyết điểm che đi cường thâm dưới mắt, kẻ mắt và đánh phấn mắt để trông đôi mắt có hồn hơn và đánh chút son môi màu hồng đất.

Xong xuôi đâu đấy, cô đóng cửa phòng bước xuống dưới nhà. Hôm nay là ngày đầu phải đi gặp người đại diện nên cô không thể ăn mặc qua loa như những lần đi chơi với bạn được.

Hạ Thi Văn không muốn bị coi thường vì cô còn quá trẻ tuổi, vậy nên cô chọn chiếc áo voan màu trắng tay xòe sơ vin với chân váy màu xanh dương dài đến đầu gối và đi một đôi giày cao gót màu trắng trông vô cùng thanh lịch. Mái tóc dài ngang vai của cô thường để xõa, hôm nay cũng được buộc đuôi ngựa thấp ra sau.

Tuy cô không hề tự nguyện đi, nhưng cô đã đồng ý thì nên nghiêm túc một chút. Đem qua Hạ Thi Văn cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Dù thế nào đi nữa thì sau này cô cũng sẽ phải tiếp xúc với cái giới này dù muốn hay không muốn, số phận của Hạ Thi Văn từ đầu đã được định đoạt sẽ là như thế.

Chẳng qua là tiếp xúc sớm hơn một chút cũng đâu có sao!

Và lại cô cũng muốn xem xem là ai muốn gặp cô nữa. Thấy cô vừa xuống mà tâm trạng hôm nay không tốt, ông Andy mỉm cười nói trước:

- Chào buổi sáng, đại tiểu thư! Lão gia đã đến công ty trước rồi, ông ấy bảo cô trước 9 giờ phải có mặt ở công ty, nếu không thì chuyển đi Hà Lan...

Bây giờ đã là hơn 8 giờ sáng, đi từ đây đến tập đoàn cũng phải mất hơn nửa tiếng.

Đến trước 9 giờ, nếu không thì sao? Ông ngoại cô thế mà lại tiếp tục lấy chuyện này ra để ép cô!

Nghe đến đây tim cô bỗng nhiên quặn lại, cô biết là ông Andy định nói gì tiếp theo, vậy nên cô không để ông nói tiếp nữa mà lập tức ngắt lời:

- Cháu biết rồi, cháu sẽ ăn sáng nhanh thôi rồi chúng ta xuất phát! Ông cho người chuẩn bị xe đi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Ăn sáng xong xuôi, Hạ Thi Văn ra khỏi cửa chính thì đã thấy chiếc xe Mercedes s600 pullman đậu ở đại sảnh, nhưng không thấy lái xe đâu.

Hạ Thi Văn ngoảnh một lúc để tìm xem ai lái xe thì lúc này, ông Andy từ trong nhà bước ra, thấy cô đứng trước cửa ngoảnh thì lên tiếng:

- Đại tiểu thư, hôm nay tôi sẽ đích thân đưa cô đi, cô không cần tìm ai nữa đâu ạ!

Hạ Thi Văn quay lại đằng sau thì nhìn thấy ông Andy đang cầm chìa khóa xe, môi mỉm cười dịu dàng nói với cô bằng giọng của một ông lão hiền hậu.

Nếu như bình thường cô sẽ cười vui vẻ đáp lại và đi lên xe.

Nhưng hôm nay khác.

Cô đâu có tâm trạng vui vẻ ấy nữa, mặt cô lạnh băng, gật đầu rồi nói với giọng không cảm xúc:

- Vậy làm phiền ông rồi!

Rồi chờ ông ấn nút mở khóa cửa xe, cô bước thẳng vào ghế sau ngồi xuống. Ông Andy thấy vậy thì chỉ lắc đầu, rồi cuộc tại sao lại trở thành như vậy cơ chứ?

...

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đỗ dưới cổng chính của tập đoàn Hạ gia. Thấy chiếc xe hơi đỗ trước cửa, một người bảo vệ chạy tới mở cửa sau cho Hạ Thi Văn.

Ra khỏi xe, Hạ Thi Văn bị khung cảnh bên ngoài làm cho choáng ngợp!

Từ lúc về thành phố JK đến giờ, cô chưa từng tới tập đoàn một lần nào. Trước mắt cô là tập đoàn Hạ gia hơn 20 tầng ở trên khu đất rộng. Tất cả các tầng đều có cửa sổ bằng kính trong vô cùng hiện đại.

- Đại tiểu thư, mời cô theo tôi!

Ông Andy lúc này đã giao xe cho bảo vệ đi cất rồi bước tới gần Hạ Thi Văn đang choáng ngợp, dang tay ra như mời cô đi vào trong. Hạ Thi Văn nhìn ông Andy, gật đầu rồi để ông đi trước dẫn đường.

Nhờ ông Andy, rất nhanh Hạ Thi Văn đã lên đến tầng cao nhất của tòa nhà. Cánh cửa thang máy vừa mở ra, đập vào mắt cô là một cậu thanh niên trông khá trẻ, chỉ trên dưới 25 tuổi đang đứng ở quầy lễ tân, vẻ mặt sốt sắng gọi điện cho ai đấy nên không chú ý tới có người vừa bước ra khỏi cửa thang máy.

Có lẽ anh ta muốn gặp ông cô nhưng bị lễ tân ngăn lại, Hạ Thi Văn không quan tâm lắm, cô theo ông Andy lướt qua người kia và mở cửa tiến vào văn phòng ông ngoại.

Cửa vừa mở, ông Andy mời cô vào rồi đóng cửa chờ ở bên ngoài. Mặc dù là đại tiểu thư Hạ gia nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến tập đoàn và là lần đầu tiên lên phòng làm việc của ông ngoại cô.

Ngoại trừ ông Andy và cô lễ tân ngoài kia vừa được ông Andy nói về thân phận của mình thì trong tập đoàn chả ai biết gì về cô cả.

- Đến rồi à?

Giọng nói khàn khàn vang lên làm Hạ Thi Văn đang chăm chú ngắm nghía căn phòng có phần giật mình. Cô ngoái đầu lại nhìn về phía góc phòng, ông cô đang ngồi trên chiếc ghế da đen, tay và mắt không ngừng nhìn những đồng hồ sách trên bàn.

Bàn làm việc của ông đặt ngay sát cái cửa sổ kéo dài theo chiều rộng của căn phòng làm việc rộng. Căn phòng được trang trí khá đơn giản. Tường được sơn màu gỗ, bộ sofa bằng da được đặt ngay bên cạnh bàn làm việc cùng với vài chậu cây cảnh khiến cho tổng thể trông vô cùng tinh tế. Nhìn là biết chủ nhân của nó là người vô cùng giỏi giang và cẩn thận.

Hạ Thi Văn chưa đáp lại lời ông cô thì ông đã nói tiếp:

- Ngồi xuống đi!

Nghe thấy vậy thì Hạ Thi Văn dù không cam tâm vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế. Thấy cô đã ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, ông mới nhấn nút trên chiếc điện thoại bàn gọi ra cho lễ tân, đầu dây bên kia vừa nhắc lên, ông đã nghiêm nghị nói:

- Cho cậu ta vào đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đập máy được vài phút thì cửa văn phòng bị mở tung.

Theo bản năng, Hạ Thi Văn quay đầu lại.

Đang bước vào là cậu thanh niên cô nhìn thấy ở quầy lễ tân vừa nãy, cô nhận ra anh ta ngay. Lúc này, Hạ Thi Văn chỉ mới nhìn lướt qua cậu ta, bây giờ lại gần hơn, cô mới thấy rõ.

Anh ta rất cao, tóc mái để rủ xuống đã dài chạm đến sát mi mắt. Ngũ quan trên khuôn mặt vô cùng đẹp, mỗi nét như đều được chạm khắc tỉ mỉ vô cùng, cộng thêm bộ vest màu xanh tím càng khiến anh ta thêm vẻ quyền rũ của một người đàn ông trưởng thành.

Nhìn thấy Hạ Thi Văn, anh ta đứng im trước cửa phòng một hồi lâu, còn chưa định thần được thì ông ngoại cô đã bước ra cửa, chào:

- Khúc Tổng đã đến rồi, xin lỗi lúc này đã để cậu đứng ngoài chờ lâu như vậy!

Hạ Thi Văn nghe thế thì định đứng phắt lên chào lại vị Khúc Tổng đang chờ người kia.

Nhưng không ổn!

Hạ Thi Văn vừa đứng lên, nhìn rõ khuôn mặt kia thì đầu lại đau như búa bổ, chân cô run cầm cập, đầu đau nhức, nhưng cô nào dám để hai người kia biết! Vậy nên cô cười chào anh ta một cái rồi ngay xuống tránh con chóng mặt kia làm cô ngã nhào ra đây!

Chỉ mấy giây sau khi ông ngoại Hạ Thi Văn mở lời, anh ta đã lấy lại được tinh thần, chia tay ra để bắt tay với ông ngoại cô nhưng ánh mắt vẫn cứ dán chặt lên người Hạ Thi Văn như đang tìm kiếm một thứ gì đấy, cậu ta nói:

- Không có gì, không có gì! Hạ lão gia để đại tiểu thư đến đây là đã khách khí với tôi lắm rồi a!

Hai người bắt tay nhau rồi cùng ngồi xuống ghế để đàm phán về hợp đồng. Vì là lần đầu tiên gặp mặt, cũng là lần đầu tiên Hạ Thi Văn tham gia vào việc thương trường nên cô không biết gì cả, chỉ ngồi cạnh ngoan ngoãn đọc và chăm chú nghe hai người nói chuyện.

Nhưng dù cô có ngốc cũng cảm nhận được ra.

Khúc Tổng này rất kì lạ!

Cả cuộc đàm phán, cô không lên tiếng một câu nào nhưng anh ta lại cứ nhìn cô chăm chăm, khi cô ngẩng đầu lên thì anh ta thoáng giật mình cười gượng một cái rồi quay đi.

Rốt cuộc anh ta làm sao vậy?

...

Khoảng 2 tiếng sau cuộc đàm phán mới kết thúc, có thể nói là lần này khá thành công khi đàm phán điều kiện với bên đại diện của Verne. Hạ Thi Văn thu dọn lại giấy tờ, gấp máy tính cho vào trong túi cất đi thì đằng trước vang lên một tiếng gọi:

- Buổi đàm phán hôm nay rất thành công, không biết liệu Hạ lão gia đây có cho phép tôi mời Hạ đại tiểu thư đi ăn bữa trưa được không? Dù gì bây giờ cũng quá bữa rồi, con gái ăn uống không đúng giờ giấc thì không tốt đâu!

Hạ Thi Văn nghe vậy thì giật mình vô thức quay sang nhìn ông ngoại cô, ông không phản ứng.

Thấy vậy, Thi Văn mới hiểu ra, người đàm phán chính của hợp đồng lần này là cô.

Chỉ là hôm nay là lần đầu, sợ cô không thích nghi được nên ông mới ngồi đàm phán hộ Hạ Thi Văn. Tuy là vị Khúc Tổng này có hơi kì lạ, nhưng dù gì cũng là đối tác làm ăn, đi ăn với nhau cũng chỉ là việc sớm muộn. Cô nhanh chóng chỉnh đốn tâm trạng, nhìn sang phía Khúc Tổng vẻ mặt đang mong chờ, nói:

- Khúc Tổng đã mở miệng thì sao tôi có thể từ chối chứ!

- Được, vậy thì ở gần đây có một khách sạn có nhà hàng khá ngon, chúng ta đến đó đi!

Hạ Thi Văn vừa dứt lời thì Khúc Tổng đã nhanh miệng hẹn địa chỉ với cô.

Cô gật đầu rồi quay qua chào ông ngoại, đi ra khỏi phòng trước.

Thấy Hạ Thi Văn đã đi ra khỏi phòng, căn phòng rơi vào về im lặng, Hạ Thi Văn vừa bước khỏi đây mà nhiệt độ trong phòng như giảm đi mấy độ vậy!

Thật lạnh!

Khúc Tổng lên tiếng phá tan bầu không khí lạnh buốt trong phòng:

- Vậy thì Hạ lão gia, không làm phiền ông nữa, tôi cũng đi đây! Tạm biệt!

Nói xong anh ta toan định quay người rồi đi, nhưng còn chưa kịp đi ra đến khỏi cửa, một giọng nói lạnh băng từ ông ngoại Hạ Thi văn khiến anh ta như cứng đờ người:

- Mong cậu không làm con bé khó xử, đây là lần đầu tiên nó tham gia những việc này, có gì cứ trách người làm ông như tôi đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

- Tôi đương nhiên biết mình phải làm gì, cảm ơn Hạ lão gia nhắc nhở!

Nói xong, Khúc Thiên Minh bật cười to thành tiếng rồi vẫy tay đi ra ngoài.

Khúc Thiên Minh lúc nào cũng như vậy, không sợ trời, không sợ đất, không sợ bất cứ một ai. Anh ta cứ luôn thích gì làm nấy, không ai dám cản anh ta cả, chỉ có Hạ Thi Văn.

Nhưng tiếc là khi Hạ Thi Văn mới 3 tuổi, khi gia đình cô vẫn còn đang sống ở căn biệt thự xinh đẹp cạnh bờ biển thì một biến cố lớn xảy ra, và rồi... không còn sau đó nữa.

...

Khúc Thiên Minh vừa đóng cửa phòng chủ tịch vào thì đã nhìn thấy Hạ Thi Văn ngồi ở chỗ nghỉ ngơi dành cho khách đợi mình.

Thấy cô đang ngập ngừng ngập dãi, miệng Khúc Thiên Minh bỗng nở nụ cười thỏa mãn, như một người anh trai thấy em gái mình sống khỏe mạnh thì vui vô cùng!

Anh ta chạy lại, đứng sát bên cạnh chỗ Hạ Thi Văn đang ngồi. Nhìn thấy đôi giày da đen bước tới gần chỗ mình, Hạ Thi Văn ngẩng đầu lên thì bất gặp khuôn mặt đẹp trai của Khúc Thiên Minh đang nhìn mình nở nụ cười ấm áp.

Có lẽ lúc này đã làm việc qua với anh ta nên cô không còn thấy đau đầu nữa. Cô còn định mở miệng nói thì Khúc Thiên Minh đã nhanh nhẹn lên tiếng trước:

- Chắc em cũng đói rồi nhỉ? Xuống tầng 1 đợi anh, anh xuống lấy xe rồi chúng ta đi!

Nói xong, anh ta vươn đôi tay to lớn, xoa nhẹ đầu cô rồi quay qua thang máy đi xuống, mặc kệ cho Hạ Thi Văn đang ngó người ngồi ở đó.

Đợi đến khi chiếc thang máy đóng sầm cửa lại, cô mới giật mình đứng lên định đuổi theo nhưng quá muộn!

Cô chỉ có thể đứng đó, dùng tay che lại khuôn mặt mình, Hạ Thi Văn tự cảm thấy mình thật ngu ngốc, người ta xoa đầu mình mà mình còn không tránh kịp.

Nhưng, dù có vậy, cô vẫn cảm thấy người này vô cùng gần gũi với cô, từ mùi hương trên bộ quần áo của anh ta đến nụ cười ấm áp ấy, tất cả đều vô cùng quen thuộc.

Thang máy cũng đến rồi, Hạ Thi Văn nhanh chóng chạy trong, xuống đến tầng 1 cô đã thấy Khúc Thiên Minh ngồi trong chiếc xe thể thao Ferrari SP8 màu đỏ vô cùng thời thượng đang ló đầu nhìn cô rồi bấm còi xe.

Chiếc xe thì chỉ có hai chỗ ngồi, Hạ Thi Văn không có cách nào khác nên chỉ có thể ngồi bên cạnh ghế lái của anh ta.

Chiếc xe lao nhanh trên đường, chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại ở trước cửa một khách sạn 5 sao vô cùng sang trọng. Khúc Thiên Minh mở cửa xe rồi tùy tiện ném lại chìa khóa cho bảo vệ, sau đó anh ta vòng sang mở cửa cho Hạ Thi Văn và mời cô bước xuống.

Hai người cùng sánh đôi bước vào khách sạn, một nam thanh, một nữ tú làm ánh mắt ai nấy cũng đều không thể rời nổi. Thang máy đi lên tầng cao nhất, quản lý dẫn hai người vào một căn phòng VIP sang trọng bàn tròn, tuy chỉ có 2 người nhưng căn phòng vô cùng rộng.

Khúc Thiên Minh đẩy ghế mời cô ngồi rồi ra hiệu cho quản lý mang món ăn lên. Lúc này, Hạ Thi Văn mới lên tiếng:

- Khúc Tổng, chỉ là một bữa ăn, đơn giản chút là được rồi!

Nghe cô nói vậy thì anh ta lắc đầu, ánh mắt lộ đầy ý cười, anh nói:

- Đừng gọi anh là Khúc Tổng, bây giờ là giờ ăn trưa. Gọi anh Khúc Thiên Minh là được!

Hạ Thi Văn cảm thấy chiếc ly đã được đổ rượu vang đỏ, lắc vài vòng, đưa lên miệng nhấp rồi nói tiếp:

- Có lẽ chúng ta chưa thân quen như vậy, cứ để tôi gọi anh là Khúc Tổng là được rồi!

Rồi Hạ Thi Văn bỏ ly rượu xuống vừa nói vừa cười.

Có lẽ cô không biết, mình và Khúc Thiên Minh là người thân của nhau, mặc dù chính Hạ Thi Văn cũng cảm thấy anh ta rất quen thuộc, nhưng đó chỉ là cảm giác của cô, còn bây giờ, cô với anh ta vẫn chỉ là đối tác làm ăn, tuyệt đối phải giữ phép.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, hai người bắt đầu ăn, bữa cơm trưa trong phòng được bao bởi một bầu không gian lặng thinh. Nhưng rồi, như nhớ ra điều gì đấy, Khúc Thiên Minh bỏ tay đang cầm đĩa xuống, nhỏ giọng nói:

- Thật ra, chúng ta đã quen nhau từ rất lâu rồi! Thi Thi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Anh vừa mới nói gì cơ?

Hạ Thi Văn nghe thấy loáng thoáng lời Khúc Thiên Minh vừa nói vì anh ta nói vô cùng nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu cô không chú ý có lẽ đã không nghe ra rồi.

Hạ Thi Văn lập tức dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Khúc Thiên Minh.

Vốn dĩ còn định nói gì đó nhưng khi vừa nhìn thấy đôi mắt long lanh của Hạ Thi Văn thì thu lại tất cả những lời định nói. Anh ta giả vờ bình tĩnh, nhún vai nói một cách hồ hững:

- Thì là trước đây anh có nhìn thấy em ở một buổi tiệc, em đi cùng với ông. Nhưng chẳng qua lúc đó em không để mắt tới anh thôi!

Nghe được những lời thân nhiên từ miệng của Khúc Thiên Minh thì Hạ Thi Văn mới ngó người, sao cô lại có thể quên mất đây là ai cơ chứ!

Là Khúc Thiên Minh, một người không sợ trời, không sợ đất, trong thương trường anh ta cũng là một người vô lạnh lùng và khó đoán, tính cách như vậy, có chết cô cũng không thể quen, cảm giác quen thuộc lúc này chắc chỉ là ảo giác của cô mà thôi!

- Đừng bảo anh chỉ vì lý do này mà anh để tôi tham gia vào việc hợp tác lần này nhé!

Khúc Thiên Minh không tiếp tục trả lời cô nữa.

Anh ta sợ!

Sợ nếu cô cứ tiếp tục hỏi thì anh ta sẽ nói hết tất cả sự thật ra, vì bây giờ nếu anh ta không đích thân tham gia lần hợp tác này thì không còn cái cớ nào hoàn hảo hơn để anh ta gặp lại em gái mình,, nếu anh ta không biết trước được tất cả sự thật thì có lẽ anh ta đã không thể gặp được Hạ Thi Văn để thăm người em gái này sau hơn mười mấy năm chia xa!

Vì mọi chuyện còn chưa được điều tra rõ ràng mà đã nên anh ta phải điều tra thật rõ, rốt cuộc là Hạ gia hay là phu nhân của Khúc gia gây ra chuyện này đi chăng nữa, kẻ khiến gia đình anh ta đổ vỡ, anh ta nhất định sẽ đòi lại!

Khoảng một lúc sau thì bữa cơm trưa đã xong, hai người lại cùng nhau đi xuống sảnh khách sạn. Vừa xuống đến nơi, Hạ Thi Văn đã thấy ông Andy đứng cạnh chiếc ô tô sáng nay ông đưa cô đến, mỉm cười nhẹ nhàng. Thấy vậy, Hạ Thi Văn không khỏi vui mừng, cô quay lại chào Khúc Thiên Minh:

- Vậy hôm nay cảm ơn Khúc Tổng rất nhiều, mong chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!

Khúc Thiên Minh lập tức đáp lại:

- Đó là điều đương nhiên rồi, mong Hạ gia chiếu cố nhiều đến tập đoàn Verne của chúng tôi!

Hạ Thi Văn nghe vậy thì gật đầu rồi đi qua chỗ ông Andy đang chờ rồi chiếc xe cứ thế phóng đi mất.

Đợi đến khi chiếc xe đã đi khỏi tầm mắt, mặt Khúc Thiên Minh lạnh hẳn đi, nụ cười trên gương mặt điển trai kia đã tắt ngấm từ khi nào. Anh ta rút chiếc điện thoại trong túi quần ra, vừa đi xuống hầm lấy xe vừa áp chiếc điện thoại vào tai. Điện thoại vừa áp vào tai thì đã nghe thấy giọng nói cuống quýt từ đầu dây bên kia vọng lại:

- Ông ơi, chủ tịch, sao bây giờ ngài mới nghe máy?

Đây là trợ lý của Khúc Thiên Minh, đã theo anh hơn ba năm nay kể từ khi anh bắt đầu nhận chức.

Lúc này khi anh ta và Hạ Thi Văn đang ngồi ăn cơm, trợ lý của anh ta gọi cho mấy lần nhưng anh ta cố tình lơ đi để có thể ngồi ăn cơm với Hạ Thi Văn.

- Có chuyện gì?

Khúc Thiên Minh không hề quan tâm đến sự sốt ruột của trợ lý mình, anh ta lạnh giọng hỏi.

Đầu dây bên kia im lặng một chút, trợ lý của Khúc Thiên Minh trấn chỉnh lại tâm trạng sau đó nghiêm túc báo cáo:

- Chuyện ngài điều tra đã có kết quả rồi!

Bước chân của Khúc Thiên Minh bỗng chốc ngừng lại.

Anh ta nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng lúc này trở nên nghiêm trọng hơn. Ngừng lại một lúc, anh ta bước chân nhanh vào trong chiếc xe thể thao, sau khi đã ngồi ổn định, xác định đã đóng kín cửa, anh ta lại hỏi:

- Nói!

Đầu dây bên kia hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng:

- Sự việc năm đó quả thật có ẩn tình!

- Cụ thể?

Khúc Thiên Minh sắp mắt bình tĩnh rồi, tay đang nắm vào vô lăng của anh ta siết thật chặt để nó không run lên. Giọng nói tuy vẫn lạnh lùng vô tình nhưng phần nào đó đã có sự dao động. Nghe Khúc Thiên Minh nói vậy, trợ lý lại tiếp tục:

- Năm đó đúng như dự đoán, chủ tịch đã bị người của Hạ lão gia thôi miên để khóa kí ức. Không chỉ riêng người mà cả Hạ đại tiểu thư cũng bị như vậy. Bạch thiếu nói thôi miên kí ức cũng chỉ được một thời gian nhất định rồi sẽ hết tác dụng, đó là lí do mà dạo trước ngài thường xuyên đau đầu, Còn vì sao Khúc lão gia và phu nhân bị hạ độc thì đến bây giờ vẫn chưa điều tra được, thứ lỗi cho tôi, thưa chủ tịch!

Tút! Trợ lý còn chưa nói hết câu thì Khúc Thiên Minh đã lập tức dập máy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Chiếc xe thể thao màu đỏ lao vun vút như một mũi tên trên đường, mặc kệ mọi đèn tín hiệu giao thông. Chiếc xe chạy như không nhìn thấy điểm đích, mà người ngồi trên xe lúc này, Khúc Thiên Minh với vẻ mặt hận thù như ác quỷ từ địa ngục và đôi mắt bị những giọt nước mắt đọng trên mí làm cho long lạnh.

Nếu như không phải do anh ta dạo này hay bị đau đầu và những hình ảnh nhỏ lẻ như từng mảnh vỡ cứ hiện về thì giờ đã ra sao?

Nếu như không phải anh ta được người bạn của mình kịp thời phát hiện bệnh và tìm lại kí ức cho anh ta thì giờ đã ra sao?

Có phải anh ta sẽ mãi để mất cô em gái và người mẹ ruột của mình không?

Khúc phu nhân bây giờ của Khúc gia – Trình Cơ, không phải mẹ ruột của anh ta, mà là người mẹ ba anh ta giới thiệu lúc anh ta vừa từ Hà Lan trở về. Từ sau khi ba anh ta mất, anh biết bà ta vốn không quan tâm gì đến anh, bà ta chỉ muốn làm thế nào để có thể tước quyền thừa kế về tay mình.

Nếu như không có bà nội, có lẽ chức vị chủ tịch tập đoàn Verne này sẽ không bao giờ là của anh, anh sẽ phải sống như con chó của bà ta cả đời!

Bảo sao từ khi anh ta chưa nhận chức, bà ta luôn luôn không cho anh về thành phố JK

Hóa ra bà ta sợ!

Bà ta sợ anh sẽ vô tình gặp lại người quen, nhớ hết lại mọi chuyện và cả tội ác của bà ta!

Chiếc xe cứ lao như bay, chẳng mấy chốc đã đi ra ngoại ô, ven đường là cảnh biển vô cùng tuyệt đẹp.

Khúc Thiên Minh dừng xe ven bờ biển, mở cửa kính ra, ánh hoàng hôn của buổi chiều tà buông xuống khiến khoảng trời đỏ như nhuộm màu máu đượm buồn, nhìn một ngôi nhà gỗ nhỏ xinh xắn ở trên bãi cát giờ đây đã nhuộm màu hoàng hôn, nhớ lại tất cả mọi thứ khi gia đình anh vẫn còn hạnh phúc ở căn biệt thự đó, nhớ lại cảnh tượng hôm đó, nhà anh từng người từng người một phải chia lìa, những giọt nước mắt long lạnh lúc trước còn đọng trên mí giờ đã thi nhau rơi lã chã trên khuôn mặt đẹp trai kia.

Để một người đàn ông lạnh lùng như anh rơi nước mắt thực không phải chuyện dễ dàng, điều đó chứng tỏ cảnh tượng hôm đó phải kinh khủng đến mức nào. Những gì thư kí anh vừa báo cáo chỉ là một phần nhỏ của cuộc điều tra, nhưng đêm đó xảy ra chuyện gì, anh ta là người biết rõ hơn cả.

Lúc này, Khúc Thiên Minh lại mong cô em gái nhỏ của mình sẽ không nhớ ra mọi chuyện, cứ sống vô tư vui vẻ như vậy, có khi đó lại là điều hay.

Vì nhớ ra rồi Hạ Thi Văn sẽ lại phải đắm chìm trong nỗi sợ năm đó!

Là một người làm anh, anh ta thực sự không nỡ.

...

Vừa lúc Hạ Thi Văn vừa mở cửa nhà thì đã thấy Tuyết Nhi đang ngồi uống trà trong phòng khách, bên cạnh còn có một chàng trai nữa. Hạ Thi Văn nhanh chóng đưa túi cho người giúp việc rồi chạy vào trong.

Vừa thấy Hạ Thi Văn, Tuyết Nhi đang ngồi uống nước trong phòng khách bỗng chạy tốt ra ngoài, hớn ha hớn hở đón cô bạn của mình:

- Thi Thi, đợi mãi cuối cùng cậu cũng về!

Tuyết Nhi chạy lại nắm lấy cổ tay Hạ Thi Văn rồi kéo cô vào ghế sofa ngồi, vừa ngồi vào ghế, Hạ Thi Văn đã được nhìn thấy rõ chàng trai kia, anh ta giống y hệt nam thần thanh xuân mà mọi người hay bàn tán ở trong trường cấp 3 của hai đứa bạn cô – Luru Niên.

Từ khi đi học đã được mệnh danh là nam thần có nụ cười tỏa nắng làm cho bao trái tim cô thiếu nữ đập thốn thức. Không những thế, anh ta còn là học bá, năm trước được bầu là hội trưởng hội học sinh của trường, trên cô và Tuyết Nhi một khóa. Thấy nam thần mà bao nhiêu người theo đuổi ngồi trong nhà mình, hơn thế nữa, lúc này khi cô vào nhà dù chỉ nhìn được góc nghiêng của anh ta cũng thấy anh ta đang chăm chú nhìn Tuyết Nhi.

Bầu không khí không bình thường!

Hạ Thi Văn nghi hoặc hỏi Tuyết Nhi đang ngồi cạnh:

- Đây là bạn học Luru phải không?

Nghe thấy Hạ Thi Văn gọi tên, Luru Niên lập tức cười tươi trả lời lại:

- Xin chào, Hạ Thi Văn! Giờ chúng ta đều ra trường cả rồi, không cần gọi khách khí như vậy nữa đâu, cứ gọi tôi là Luru Niên!

Quả nhiên, vẫn vậy, nụ cười ấy vẫn đẹp như hoa chưa bao giờ tàn cả cộng với giọng nói trầm ấm áp ấy, vẫn không thay đổi! Đơ ra mắt mấy giây, Hạ Thi Văn mới cười ngại ngùng đáp lại:

- Được được, Luru Niên. Vậy quan hệ giữa cậu với Tuyết Nhi là...?

Hạ Thi Văn dò hỏi một cách vô cùng nhẹ nhàng nhưng đánh trúng vào vùng sâu trong lòng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi luống cuống đáp:

- A! Cậu ấy chỉ là bạn bè bình... .

- Là bạn trai!

Tuyết Nhi còn chưa nói hết câu thì một giọng nói ấm áp đã vang lên làm cả Tuyết Nhi và Hạ Thi Văn ngớ người.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hạ Thi Văn và Tuyết Nhi sau khi tiễn Luru Niên về thì nhờ đi Trương chuẩn bị trà bánh rồi chạy lên phòng.

Cửa phòng vừa mở, Hạ Thi Văn đã lao nhanh đến phía chiếc giường nằm phịch xuống một cách mệt mỏi. Tuyết Nhi đi đằng sau thì lặng lẽ để túi xách lên trên giá giày rồi nhẹ nhàng tiến lại ngồi xuống chiếc giường, lo lắng hỏi:

- Hôm nay đàm phán buổi đầu như thế nào rồi?

Hạ Thi Văn thở dài một tiếng, giọng ảm ức:

- Cậu đừng hỏi nữa, thật sự là mệt chết mình luôn rồi! Ngồi đó nghe như nước đổ đầu vịt ý, có hiểu được cái gì đâu!

Hôm trước, Hạ Thi Văn đã gọi điện kể với Tuyết Nhi về việc cô phải đi đàm phán và kể cả việc ông ngoại cô ép cô thế nào. Cũng nhờ Tuyết Nhi khuyên thì Hạ Thi Văn mới có thể phần chần lén đề tham gia lần đàm phán này, Tuyết Nhi đã giúp cô hiểu rằng, dù gì cũng phải sớm đối mặt với những điều này mà thôi.

Vậy nên cô không còn muốn trách ông cô nữa, nhưng báo cô sẵn sàng đối mặt với ông và trở lại làm cô cháu gái vui tươi nhí nhảnh bình thường, thì cô làm không được!

- Đừng nói đến chuyện này nữa, mình còn chưa hỏi cậu đâu nhé! Luru Niên kia là sao, sao người ta lại bảo là bạn trai của cậu?

Tuyết Nhi vẻ mặt đang lo lắng cho người bạn thân của mình khi phải làm công việc này, nhưng sau khi nghe Hạ Thi Văn hỏi vậy, sắc mặt cô lập tức thay đổi, cô ngượng ngùng cúi mặt xuống, nhắm chặt mắt lại rồi đưa tay lên xoa xoa phủ nhận:

- Bọn mình... bọn mình chỉ là bạn bè bình thường thật mà!

Tuyết Nhi vì cúi mặt xuống nên không thể nhìn được hành động của Hạ Thi Văn lúc này, cô đã ngồi dậy tiến sát lại gần Tuyết Nhi, quan sát kỹ khuôn mặt đang cúi xuống ngại ngùng kia, giọng khiêu khích:

- Vẻ mặt không bình thường nha! Nếu là bạn bè bình thường thì không thể có phản ứng như vậy! Có phải anh ta đang theo đuổi cậu không?

Hạ Thi Văn chỉ tay vào khuôn mặt Tuyết Nhi đang đỏ bừng.

Thấy đôi mắt kiên quyết của bạn mình, Tuyết Nhi đành bất đắc dĩ gạt nhẹ đầu, miệng còn mang theo nụ cười tủm tỉm che giấu một phần ngọt ngào.

- Thực ra mình thấy Luru Niên đó cũng tốt, người ta là nam thần thanh xuân, học bá, đẹp trai, bao nhiêu người theo đuổi cậu ta mà cậu ta còn không thèm, lại đi theo đuổi người ham công tiếc việc như Tuyết Nhi cậu, còn gì để chê nữa đâu! Có cậu ta chăm sóc cậu mình cũng yên tâm hơn!

Hạ Thi Văn ngồi trầm tư rồi nói một cách nghiêm túc.

Quả thật bao lâu nay, từ lúc đi học hay bây giờ nghỉ hè rồi, Tuyết Nhi vẫn luôn bận tới tận mặt mũi, gần như hầu hết thời gian đều làm việc trong phòng của hội học sinh, nếu không thì sẽ bị gọi đi phụ giúp thầy cô giáo, để xếp lịch hẹn một ngày đi chơi với Tuyết Nhi chắc phải chờ rất lâu.

Cũng may đợt này Tuyết Nhi đã gạt công việc sang một bên để thư giãn, giờ chỉ còn việc bàn giao lại các đồ dùng và công việc cho hội học sinh sau thôi, cũng coi như là để chịu hơn hồi trước.

- Minh biết, bây giờ cậu chỉ coi cậu ta là bạn, nhưng cậu ta cũng đã ngỏ lời rồi, chẳng lẽ cậu không thử tiếp nhận được ư? Không thử thì sao biết được? Mà mình thấy...

- Thôi nha! Dừng chuyện này tại đây!

Hạ Thi Văn còn định nói đến vấn đề gì đó thì đã bị Tuyết Nhi mặt đỏ ửng như quả cà chua, quay ra dùng tay bịt đôi môi nhỏ nhắn của cô lại, không cho cô nói thêm câu gì nữa.

Hình như Tuyết Nhi cũng biết mặt cô đang rất đỏ nên không dám nhìn thẳng mặt Hạ Thi Văn mà hơi cúi mặt xuống. Hạ Thi Văn giờ tay lên ra hiệu “ok” thì Tuyết Nhi mới buông tay ra, chạy nhanh ra cửa cầm chiếc túi xách, nói:

- Minh... mình về đây! Hôm nay đến chủ yếu là để hỏi thăm cậu, cũng muộn rồi lần khác mình sẽ lại đến!

- Còn trà bánh...

Hạ Thi Văn còn chưa kịp nói hết câu thì cửa phòng đã đóng sầm một tiếng. Tuyết Nhi đi rồi!

Cô nàng này, thật là không thật thà gì cả. Mặt đã đỏ ửng đến thế kia rồi mà vẫn còn không chịu nhận, đúng là con người này chỉ có khi xử lý công việc mới lí trí nhất thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hôm nay, lúc đi Trương còn đang bận rộn trong bếp làm bữa sáng thì đã thấy Hạ Thi Văn xuống rồi. Cô mặc một chiếc áo phông trắng với quần bò rách trông rất năng động và cá tính khác hẳn hình ảnh dịu dàng ngày hôm qua. Đây mới là phong cách thực sự của cô, vốn dĩ cô luôn nói rằng mặc những chiếc váy kia quá khó chịu, cô thực không quen!

Lúc đi Trương còn đang ngạc nhiên, Hạ Thi Văn đã lên tiếng chào:

- Di Trương, chào buổi sáng!

Vì có phần hơi giật mình với đại tiểu thư mê ngủ nướng hôm nay lại dậy quá sớm, nhưng sau đó đi cũng vui vẻ chào lại cô:

- Chào con, bữa sáng gần xong rồi, con ngồi chờ một chút!

- Thôi không cần đâu ạ! Hôm nay con còn có hẹn, nên là sẽ không ăn sáng ở nhà đâu, đi trước đây ạ!

Hạ Thi Văn vừa trả lời vừa đi đôi giày Vans màu trắng vào rồi nhanh chóng lao ra khỏi nhà.

Cô đi vào gara lấy đại một chiếc xe ô tô Volkswagen Scirocco phi thẳng ra ngoài đi mất trong sự kinh ngạc của ông ngoại cô đang đứng nhìn từ cửa sổ trên phòng. Mà ông hơi cau lại rồi nghĩ gì đó mà khoác chiếc áo khoác đi xuống nhà.

Hạ Thi Văn lúc này đang phi xe đi ung dung trên đường ở khuôn viên Hạ gia, miệng vẫn đang ngáp ngắn ngáp dài vì buồn ngủ. Sáng nay nếu không phải có số lạ gọi đến thì cô đã được ngủ nước một giấc ngon lành.

Nhưng số lạ này lại là của Lưu Niên gọi nên cô lập tức bật dậy, cô vừa để lên tai nghe thì giọng nói trầm áp áp từ đầu dây bên kia đã vang lên:

- Xin chào, Hạ Thi Văn! Tôi biết mới sáng sớm vậy đã phiền cô, nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, cô nhất định phải giúp tôi!

Thế là Hạ Thi Văn lại ngồi nghe anh ta kể đầu đuôi câu chuyện.

Rất cuộc là vì hôm qua khi đến nhà cô, anh ta đã định tỏ tình với Tuyết Nhi, ai ngờ rằng cô ấy lại từ chối xong sau đó về đến nhà thì không thể gọi điện được cho cô ấy, nhắn tin wechat thì cô ấy cũng đã chặn số. Anh ta không biết phải làm sao, đành nhờ đến sự giúp đỡ của cô.

Hạ Thi Văn lúc này thật sự hết cách!

Người này thật ngờ nghệch trong tình yêu, tỏ tình như vậy thì con gái ai lại đồng ý được cơ chứ!

Tuyết Nhi thì từ bề đến giờ chỉ coi công việc, học tập như người yêu nên không biết cách biểu đạt. Hạ Thi Văn đứng ở bên ngoài xem mà cũng sốt ruột, dù cô biết đây là chuyện riêng của hai người, nhưng cứ như thế này thì thật sự phải đợi đến lúc nước sông Hoàng Hà cạn hết họ mới đến với nhau mất!

Cuối cùng, Hạ Thi Văn vẫn là không thể trơ mắt để bạn mình bỏ lỡ người này, nên dù có buồn ngủ cô cũng đến để nói chuyện rõ ràng với Lưu Niên.

Một lúc sau, sau bao nhiêu cái ngáp đến chảy cả nước mắt thì cuối cùng Hạ Thi Văn cũng đến quán ăn sáng mà Lưu Niên đã hẹn.

Vừa bước vào, Hạ Thi Văn đã thấy Lưu Niên đang ngồi chờ mình ở góc phòng, cô nhanh chóng bước tới.

- Hạ Thi Văn! Cô tới rồi?

Lưu Niên thấy cô đến thì lập tức đứng lên, về mặt hứng khởi nhìn cô:

- Ừm! Tôi đến hơi muộn, xin lỗi anh.

- Không! Không sao! Cô chịu đến giúp là tôi vui rồi!

Thấy Hạ Thi vẫn nói vậy thì Lưu Niên lập tức đáp trả, lần này cô không nói gì nữa mà ngồi xuống. Đồ ăn vừa được mang ra trước mặt hai người, lúc này Hạ Thi Văn mới lên tiếng:

- Trước khi tôi giúp anh, anh phải trả lời câu hỏi của tôi!

Nghe thấy thế, Lưu Niên bỏ đôi đũa đang cầm xuống cạnh bát, nghiêm túc nhìn Hạ Thi Văn nói:

- Được! Tôi chắc chắn sẽ trả lời thật, cô cứ hỏi đi

- Anh có thật sự thích Tuyết Nhi không? Từ bao giờ? Vì sao lại thích cô ấy?

Lưu Niên chỉ vừa dứt lời, Hạ Thi Văn đã hỏi dồn dập, tưởng chừng như chừng ấy câu hỏi sẽ khiến Lưu Niên kinh ngạc, nhưng không, anh ta cúi đầu xuống, về mặt lộ ra chút tiếc nuối, giọng nói vốn rất ấm áp, giờ đây lại mang chút lạnh lẽo, anh ta cười khò:

- Thích... à không, là yêu! Tôi rất yêu cô ấy, từ năm lớp 10 vào trường, tôi đã lại một lần nữa tiếp tục yêu cô ấy! Còn vì sao... thích một người cần lí do ư?

- Lại? có ý gì?

- Chắc đợt cấp 2 cô ấy hay kể cho cô nghe về một người bạn ở gần nhà cô ấy nhưng đã sang bên Anh học rồi đúng không?

Hạ Thi Văn ngẫm nghĩ một chút. Quả thực khi hai cô còn học lớp 8, Tuyết Nhi vẫn hay nhắc về anh ta, nhưng khi cô hỏi thì Tuyết Nhi lập tức lảng tránh, Tuyết Nhi nói rằng anh ta không đáng để nhớ.

Hạ Thi Văn gật nhẹ đầu, Lưu Niên tiếp tục:

- Người cô ấy nhắc chính là tôi! Năm bọn tôi học cấp 1, vì ở cùng khu phố nên thường xuyên ra bãi cỏ gần đó chơi đùa cùng nhau, dần dần bắt đầu thích cô ấy từ lúc nào cũng không hay biết. Năm đó tôi không đủ lớn, nhưng tôi biết cô bạn này tôi thực rất quý trọng. Sau đó, có một hôm đi chơi về, tôi thấy mẹ cầm đồ của bà và tôi đứng trước một chiếc xe. Tôi vừa chạy tới, còn chưa kịp hỏi tại sao thì lập tức bị lôi lên xe ra sân bay sang Anh. Lúc đó tôi rất buồn, mẹ tôi vì li dị bố mà làm việc bán mạng, quên cả tôi. Tôi rơi vào trầm cảm nặng, bà ấy cũng không quan tâm. Năm tôi 15 tuổi thì mẹ tôi bị bệnh nặng rồi... đã không còn nữa, sau đó tôi được bố đón về thành phố JK, tìm người tra hỏi mới biết Tuyết Nhi cô ấy học ở trường này, vậy là tôi liền theo tới đây! Nhưng mà cố gắng từ năm đó đến nay vẫn không thể vượt qua ranh giới của việc tình bạn!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

- Thực ra không phải cô ấy không thích anh đâu!

Hạ Thi Văn này giờ ngồi nghe câu chuyện này thì không nhịn được lên tiếng, uống một ngụm trà rồi cô nói tiếp:

- Có lẽ là do cô ấy vẫn chưa thể tha thứ được, tôi hiểu rõ cô ấy! Tuyết Nhi là người vô cùng coi trọng sự xuất hiện của những người thân xung quanh cô ấy. Nên lúc anh không từ mà biệt cô ấy đương nhiên sẽ buồn và tức giận. Nhưng anh phải hiểu, có quan tâm thì mới có tức giận, tôi thấy cô ấy cũng khá thích anh đó, chỉ cần anh chịu xin lỗi vì chuyện năm đó và tỏ tình, nhất định cô ấy không từ chối! Còn chuyện làm sao để xin lỗi thì thực tôi không giúp được, chỉ khuyên anh hai từ...

Nghe đến đây, về mặt của Lưu Niên đang tối sầm bỗng sáng ngời như nhìn thấy vầng sáng của thiên thần, thấy vậy cô nói tiếp:

- Chân thành! Chỉ cần chân thành là đủ!

Nói xong, Lưu Niên ngẩn ra một lúc rồi như hiểu ra gì đấy, riu rít cầm ơn cô.

Hạ Thi vẫn thực sự không thể giúp được gì, đây là chuyện riêng của hai người nên cô chỉ có thể đưa ra lời khuyên tốt nhất.

Có lẽ do những chuyện xảy ra lúc nhỏ, Tuyết Nhi không còn muốn tin tưởng vào ai, cô ấy đã tự kiên cường đứng lên, vùi đầu vào sách vở và công việc để quên đi những điều không vui đó, bên cạnh cô ấy lúc nào cũng chỉ có Hạ Thi Văn.

Bây giờ nếu như Tuyết Nhi có thêm một người ở bên cạnh chăm sóc, Hạ Thi Văn cũng an tâm hơn nhiều!

Có thêm một người quan tâm, chăm sóc cô ấy, thì nỗi đau khi nhỏ sẽ ngày càng vơi bớt đi!

Bông hoa nào trước khi trưởng thành, lột xác thành một đóa hoa tươi trong nắng mới đều phải trải qua rất nhiều giông bão. Nhưng cũng chính vì thế, nó lại càng trở nên kiên cường và tạo ra xung quanh mình những rào chắn có gai!

Thực ra, nó không phải là để bảo vệ vẻ đẹp của mình, mà là để nó không phải trải qua những nỗi đau của sự trưởng thành kia nữa!

Tuyết Nhi cũng vậy!

Cô không phải là cô tò vò về kiên cường, mà cô chỉ đang cố gắng bảo vệ sự yếu ớt còn sót lại dưới đáy trái tim cô!

Ấn sáng xong, Hạ Thi Văn chào tạm biệt Lưu Niên rồi đi ra ngoài lấy xe chuẩn bị đến công ty để tham gia cuộc họp mà hôm qua ông Andy đã nói với cô thì chuông điện thoại trong hộp xe bỗng reo vang lên.

Cô vừa đeo tai nghe lên, bên kia đã vang lên tiếng sốt sắng của cô giám đốc Mộc:

- Đại tiểu thư, không ổn rồi! chủ tịch Hạ bảo tôi thông báo với cô rằng Khúc tổng đã mất tích!

Hạ Thi Văn vô cùng ngạc nhiên, một người hôm qua còn vừa gặp sao sau 1 đêm đã mất tích rồi. Dù vậy, cô vẫn cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh, hỏi lại:

- Tại sao lại mất tích?

- Tôi cũng không rõ, chỉ biết sáng nay lúc chủ tịch vừa đến công ty thì ông Andy thông báo việc Khúc tổng mất tích, ông ấy bảo tôi nhất định phải gọi cho cô và bảo cô phải tìm được Khúc tổng ạ!

- Tôi?

Hạ Thi Văn còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì đầu bên kia đã gác máy.

Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

Rõ ràng chiều qua, anh ta còn tươi cười nói chuyện với cô, vậy mà hiện giờ thì sao?

Mất tích rồi!

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải trường hợp như thế này!

Rốt cuộc bây giờ cô phải làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Cô chả kịp hiểu gì nhưng phản ứng tức thời của Hạ Thi Văn là gọi điện cho ông ngoại để tìm hiểu rõ sự việc.

Tút!

- Alo!

- Ông! Chuyện này là sao? Sao Khúc Tổng lại mất tích?

Ông vừa nghe máy thì Hạ Thi Văn đã tức tốc hỏi một tràng. Ông cô nghe xong chỉ thờ dài, nói lại mấy câu:

- Trợ lý của cậu ta vừa thông báo là từ chiều qua cậu ta không về nhà, điện thoại cũng không liên lạc được. Cách đây khoảng 1 tháng trước cậu ta cũng mất tích mấy ngày xong sau đó về nhà, chỉ là trợ lý hỏi cậu ta thì cậu ta bảo cậu ta tìm một nơi yên tĩnh. Nếu tìm được cậu ta sớm thì tốt! Vậy nên mới nhờ con giúp tìm.

Nghe ông nói xong, Hạ Thi Văn vâng dạ rồi tắt máy.

Nhưng bây giờ cô biết tìm anh ta ở đâu?

Cô là lần đầu tiên gặp người này, chỉ biết mỗi tên của anh ta, số điện thoại cũng vừa được cho nhưng gọi thì đều không liên lạc được, anh ta bao nhiêu tuổi cũng còn chả biết, đừng nói đến việc biết anh ta đang ở đâu!

Trước mắt cô giờ là một màn sương trắng mù mịt, không biết đi về đâu. Bỗng nhiên, không hiểu vì sao hình ảnh căn biệt thự gỗ ven bờ biển lại xuất hiện trong tâm trí cô.

Không nghĩ ngợi nhiều, Hạ Thi Văn lập tức đánh xe đến một nơi mà cô biết có căn biệt thự đấy. Đó là một bờ biển ở phía Tây thành phố, nơi đây là quy hoạch của Hạ gia đang được phong tỏa để làm dự án từ mấy năm trước, nhưng vì chưa đàm phán xong với chủ tịch thành phố này nên giờ vẫn để trống. Mọi người vì thế hầu như không hay qua lại đây.

Lúc trước cô đọc được tài liệu về bờ biển này trong thư phòng ông, biết được ở đây có một căn biệt thự gỗ nhỏ rất đẹp, còn có cả ảnh chụp. Hạ Thi Văn muốn đến thử vận may, nhưng ai ngờ rằng, khi cô đến nơi, thấy Khúc Thiên Minh đang nằm dài trên bãi cát trắng thật, chiếc xe thể thao vút ở bên đường, chìa khóa xe cũng không thêm rút ra.

Hạ Thi Văn xuống xe, nhẹ nhàng đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Sóng vỗ rì rào đập vào bờ cát, những ánh nắng chiếu xuống làm cát trở nên vàng ruộm, khung cảnh thật êm đềm và yên tĩnh! Làm con người ta cứ muốn ngồi đây mãi để quên đi sự tập nập, ưu phiền ở ngoài kia!

- Nằm đây cả buổi còn chưa đủ ư? Anh muốn người nhà lo cho anh đến mức nào nữa?

Hạ Thi Văn không chịu được không khí im lặng này nữa!

Anh ta không quan tâm thì thôi đi, nhưng tại sao cứ phải chơi cái trò mất tích này để người khác phải mất thời gian tìm kiếm chứ!

Vốn dĩ Hạ Thi Văn biết anh ta áp lực lớn cỡ nào, còn trẻ như vậy, trở thành chủ tịch tập đoàn đúng cái lúc mà đáng lẽ ra anh ta phải tận hưởng cuộc sống. Nhưng đã chấp nhận tiến vào con đường này là sẽ như vậy, không có lối ra!

- Anh nhớ hồi xưa, nhà anh có một căn biệt thự gỗ bên cạnh bờ biển như vậy! Rất yên bình sống qua ngày. Bố anh cứ đi làm về, anh và em gái sẽ chạy ra đón bố. Một nhà sum vầy, hạnh phúc... sao giờ đây, nhìn lại khung cảnh này lại thấy rất đau!

Yên lặng một lúc thì cuối cùng Khúc Thiên Minh cũng chịu lên tiếng, giọng nói của anh ta khô khốc, đầy bi thương.

Quá khứ anh ta đã phải trải qua những chuyện gì?

Khuôn mặt đẹp trai của Khúc Thiên Minh giờ đây đã trắng bệch vì một đêm không ngủ, môi khô khốc vì thiếu nước, nhưng anh ta vẫn nằm đó. Cao ngạo, tại thượng! Dù ánh mặt trời có chiếu vào, anh ta vẫn không cảm thấy gì, mắt vẫn cứ nhìn về căn biệt thự gỗ kia, nở nụ cười đau xót!

Hạ Thi Văn thật sự không thể tiếp tục để anh ta dây vò thế này nữa, lên tiếng:

- Không cần biết quá khứ anh đã xảy chuyện gì, nhưng không phải tất cả đều đã qua rồi sao? Con người không ai lại cứ chìm đắm mãi trong quá khứ cả! Quá khứ càng đen tối thì càng phải cố phá vỡ nó mà thoát ra, ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Rất nhiều cơ hội sẽ đến, chẳng lẽ anh cứ muốn chìm đắm mãi trong cái quá khứ đầy đau khổ đó?

Khúc Thiên Minh đưa mắt nhìn khuôn mặt Hạ Thi Văn tỏa sáng dưới buổi trưa rực rỡ.

Thiên thần!

Cô thuần khiết, trong sáng, không bị những vấn bản ở trần gian làm mất đi sự rạng rỡ đó. Có lẽ vì cô vẫn đang quên đi những điều trong quá khứ nên sống lại càng vô tư, thoải mái hơn.

Nhìn thấy Hạ Thi Văn đang ngồi cạnh mình, an ủi mình, trong lòng Khúc Thiên Minh thật sự bớt đi một phần nào đó lo lắng, đau khổ.

Nếu như có thể khiến cô mãi được như vậy, anh sẽ chịu hết đau khổ để em gái anh được sống một đời sung túc, vô lo vô nghĩ!

Ánh nắng rọi xuống hình bóng hai chấm nhỏ đang ngồi trên bãi biển như phản chiếu chính hình ảnh con người họ trong quá khứ đã từng đầy hạnh phúc kia!

Con người khi gặp những cám dỗ cuộc đời, tâm sẽ tự nhiên bị biến chất. Nhưng chỉ cần những người yêu quý vẫn ở bên cạnh, an ủi và dùng sự ấm áp che chở cho bạn, thì cho dù có là một hành tinh đi lệch hướng, cũng sẽ có lúc trở về đúng quỹ đạo của nó!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hạ Thi Văn và Khúc Thiên Minh cứ ngồi đó, không ai nói thêm câu nào với ai, tiếng gió biển hòa cùng tiếng sóng va vào nhau tạo ra thứ âm thanh bình dị vô cùng!

Không biết bao nhiêu lâu sau, trợ lý của anh ta và ông Andy mới đến. Theo sau ông Andy còn có cả giám đốc Mộc đang chạy đến.

Hạ Thi Văn không biết cô đã ngồi ở đây bao lâu, chỉ biết rằng khi cô định đứng lên thì chân đã tê hết lại, run bần bật không thể đứng lên được. Chứng tỏ cô đã ngồi đây rất lâu rồi!

Ông Andy và trợ lý của Khúc Thiên Minh nhanh chóng chạy lại đỡ lấy anh ta giờ đây đã sức cùng lực kiệt vì đói và mệt lên xe, còn chiếc xe thể thao kia đã gọi người đến mang về. Lúc đi qua cô, Khúc Thiên Minh vẫn nhìn cô, đôi môi khô khốc của anh ta cố gắng tạo thành một đường cong mềm mại.

Khúc Thiên Minh cười.

Nụ cười này dù cho là của một người đang yếu ớt nhưng vẫn khiến Hạ Thi Văn cảm nhận được sự ấm áp của anh ta.

Sau khi chiếc xe của Khúc Thiên Minh đi xa dần, lúc này chân Hạ Thi Văn cũng đã hết tê, cô bước về phía xe của mình định lái đi. Nhưng ông Andy không cho cô lái, ông đề nghị lái xe đưa cô về, cô chấp thuận.

Trên đường đi, ông Andy nghi hoặc hỏi Hạ Thi Văn đang tựa đầu vào cửa kính xe chợp mắt:

- Đại tiểu thư, sao cô tìm được Khúc Tổng vậy?

Nghe thấy câu hỏi đến đột ngột, Hạ Thi Văn lập tức mở đôi mắt to tròn ra nhìn xa xăm.

Đúng vậy! sao mình lại tìm được anh ta?

Từ lần đầu gặp mặt, ấn tượng của cô với anh ta đã không tốt lắm vì anh ta lúc nào cũng cứ nhìn chăm chăm vào cô. Nhưng rồi cô không hiểu vì sao, khi anh ta chạm vào đầu mình, cô lại cảm thấy rất bình thường?

Không hiểu vì sao khi đi ăn lại không hề có cảm giác xa lạ?

Và... không hiểu vì sao cô lại có thể tìm được anh ta ở bãi biển phía Tây này?

Ở cạnh Khúc Thiên Minh, cô luôn cảm thấy rất an toàn và gần gũi, hơn cả ông của cô.

- Ông Andy này! Có phải cháu và Khúc Thiên Minh đã từng biết nhau không? Nếu là thật thì tại sao cháu lại không nhớ gì hết vậy?

Hạ Thi Văn không trả lời câu hỏi trước của ông Andy mà cô còn hỏi ngược lại ông. Tay ông Andy vốn đang rất bình tĩnh tự nhiên khi Hạ Thi Văn hỏi lại siết rất chặt vào vô lăng.

Rất lâu, rất lâu sau, khi Hạ Thi Văn nghĩ, ông sẽ không trả lời câu hỏi này của cô thì ông lại lên tiếng, giọng đầy giễu cợt:

- Đại tiểu thư nghĩ nhiều rồi! Lần này ông không biết vì sao cháu lại có thể tìm được Khúc Tổng, nhưng nếu đại tiểu thư thật sự quen biết Khúc Tổng thì sao lại có thể quên được cơ chứ!

Hạ Thi Văn nghe lời này thật sự có lí, cô không tiếp tục nói nữa mà chỉ gật nhẹ đầu, gục đầu vào cửa kính rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi Hạ Thi Văn được ông Andy gọi dậy thì cũng vừa lúc về đến công chính của Hạ gia. Cô hỏi ông tại sao lại không cần đến tập đoàn thì ông trả lời là do việc Khúc Tổng mất tích sẽ rồi đến trên dưới 10 ngày nữa, vậy nên cô có thể yên tâm nghỉ ngơi lấy sức.

Ông Andy vừa nói xong thì cô vợ trả lời rồi đi lên phòng. Vốn dĩ Hạ Thi Văn muốn xong việc sớm một chút để cô có thể sang Hà Lan thăm mẹ, nhưng bây giờ xem ra không vội được rồi, chờ thêm vậy!

...

Sáng hôm sau, sau một ngày mệt mỏi thì cuối cùng Hạ Thi Văn cũng được nghỉ ngơi đúng cách. 9 giờ sáng, cô tỉnh dậy, lười biếng bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt rồi mới bước xuống nhà.

- Chào buổi sáng dì Trương!

Cô vừa kéo chiếc ghế trong phòng ăn ra, vừa chào lại dì Trương đang ở trong bếp mức súp đặt lên khay rồi lấy thêm chiếc bánh mì sandwich mang ra bàn cho cô, ân cần đáp:

- Chào buổi sáng đại tiểu thư! Đồ ăn sáng đây, ăn đi kẻo nguội nhé!

- Cảm ơn dì!

Hạ Thi Văn vui vẻ đáp rồi bắt đầu cầm chiếc bánh mì sandwich lên ăn. Còn chưa kịp cho vào mồm, tiếng chuông điện thoại của cô đã lại reo vang.

Hậm hực bỏ chiếc bánh mì xuống, cô cầm điện thoại lên ấn nút nghe. Vừa đặt điện thoại lên tai, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng hét to:

- Thi Thi!

- Tuyệt Nhi à?

Tiếng hét của Tuyệt Nhi cực lớn khiến cô giật mình, nhấc chiếc điện thoại ra xa khỏi tai để tránh màng nhĩ của mình bị hỏng vì tiếng hét quá mức lớn đó, lớn đến nỗi dì Trương đang rửa chén cũng phải quay lại nhìn cô. Đợi đến lúc giọng Tuyệt Nhi không còn vang to trong điện thoại nữa, cô mới dè chừng hỏi lại.

Tuyệt Nhi hớn hờ ra mặt, nói với Hạ Thi Văn bằng giọng đầy phấn khích:

- Nghe nói cậu được nghỉ những 10 ngày nên mình quyết định đưa cậu đi giải khuây. Mình đã mua vé đi đảo chơi, ngày mai sẽ xuất phát, hôm nay cậu phải đi mua sắm cùng mình nhé!

- Cái gì cơ? Nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chuyện này là sao? Quá đột ngột rồi! Hạ Thi Văn hiện tại không biết lúc nào sẽ phải tiếp tục đàm phán với tập đoàn Verne, cũng chưa chắc ông ngoại sẽ cho cô xuất ngoại trong mười mấy ngày này. Cô còn định hỏi thêm Tuyệt Nhi cho rõ sự tình nhưng Tuyệt Nhi đã nhanh nhẹn hơn, cô nói trước:

- Không nhưng nhĩ gì cả! Mình đã xin phép ông cậu rồi, ông đã chấp thuận. Vì thế đừng nghĩ đến việc trốn, lát nữa mình sẽ qua đón cậu! Thế nhé!

Không chờ Hạ Thi Văn kịp phản ứng lại, Tuyệt Nhi đã tắt máy. Hạ Thi Văn lúc này vẫn còn đang đờ ra không hiểu chuyện gì nhưng cũng ngoan ngoãn ăn sáng thật nhanh sau đó lên phòng thay quần áo.

Một lúc sau, một chiếc xe Mercedes đã đỗ ngay trước cửa chính. Người lái xe là Tuyệt Nhi lúc này mặc quần bò jeans rách gối với áo hở vai nhanh chóng chạy vào nhà, chào dì Trương rồi nhanh chóng đi thẳng lên phòng định lôi Hạ Thi Văn xuống.

Đi được nửa cầu thang thì Tuyệt Nhi nghe tiếng người chạy xuống. Ở đầu thang tầng 2 là Hạ Thi Văn trong chiếc quần thể thao bó ống màu trắng và áo crop top màu đỏ vô cùng nổi bật và năng động đang đi xuống.

Không để Hạ Thi Văn đi xuống hết cầu thang, Tuyệt Nhi đã sốt ruột chạy lên túm tay bạn rồi kéo đi thẳng một mạch ra khỏi cửa. Trước khi đi còn không quên chào dì Trương:

- Dì à, bọn con đi đây!

Chờ Hạ Thi Văn đi giày xong, hai cô gái đi ra xe rồi phóng thẳng đi mất. Dì Trương trong nhà lúc này thì mỉm cười thật vui vẻ, Hạ Thi Văn có cô bạn tốt bụng như thế này, bà cũng không lo cô sẽ rơi vào cảnh cô đơn như trong quá khứ nữa. Quá tốt rồi!

Đôi khi có những người bạn thân không cần thiết lúc nào cũng phải kề bên bạn, luôn khen ngợi và ủng hộ bạn mới được coi là bạn tốt. Bạn tốt là những lúc bạn buồn họ sẽ ở bên, lúc bạn vui họ cũng ở bên và khi ta cảm thấy bất lực, tuyệt vọng nhất, họ vẫn không lìa xa bạn. Họ luôn đứng đó, chờ bạn quay đầu nhìn lại, dắt tay bạn đi tiếp trên con đường. Đó mới là tình bạn thật sự!

Trên đường đi, Hạ Thi Văn không ngừng hỏi Tuyệt Nhi liên tục:

- Sao cậu thuyết phục được ông ngoại mình vậy?

- Ông đồng ý thật không?

- Cậu lợi hại vậy sao Tuyệt Nhi?

Một ngàn câu hỏi đổ dồn lên đầu Tuyệt Nhi cùng một lúc. Tuyệt Nhi vừa phải lái xe vừa phải trả lời hàng ngàn câu hỏi vừa Hạ Thi Văn, cô gất lên:

- Cậu có ngốc không hả? Hỏi nhiều vậy làm gì? Mình còn đang lái xe nè!

Thấy cô bạn mình tức giận, Hạ Thi Văn mới để ý đúng là mình phản ứng hơi quá thật! Thế là cô chỉ còn biết cười trừ, không biết nói gì hơn! Nhưng kì thực cô vẫn còn rất tò mò nên

đánh liều dồn hết tất cả câu hỏi vào một câu cuối cùng, hỏi với giọng nhẹ nhàng:

- Vậy rốt cuộc hôm qua khi mình an nhàn ở trên phòng đắp mặt nạ đi ngủ thì chuyện gì xảy ra vậy?

Tuyết Nhi quay sang lườm cô một cái, xong vẫn trả lời đầy đủ cho Hạ Thi Văn nghe:

- Hôm qua là ông cậu gọi điện thoại cho mình, nói rằng cậu đang tạm nghỉ nửa tháng để chờ đàm phán tiếp, vậy nên tranh thủ lúc này đưa cậu đi chơi, không sau khi đàm phán thì cậu sang Hà Lan rồi!

Lúc này, Hạ Thi Văn mới tỉnh ra. Hóa ra ông cô luôn như vậy nhưng vẫn rất quan tâm cô. Trước mặt ông luôn bày ra bộ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng, nhưng thực ra lại vô cùng quan tâm cô, luôn âm thầm chăm sóc và bảo vệ cô. Rốt cuộc ông cô là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Một buổi chiều thật mệt mỏi.

Tuyết Nhi thật sự là một con người nghiện mua sắm. Nếu như không phải mua cho mình thì Tuyết Nhi sẽ tìm rất nhiều cơ hội ví dụ như mua quà tặng cho sinh nhật, mua tặng mẹ nhân ngày của mẹ,... nhưng thực chất mỗi lần đi về thì mười túi, chỉ có hai, ba túi là mua tặng, còn lại là của Tuyết Nhi hết.

Hạ Thi văn bị Tuyết Nhi lôi đi hết từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, mua rất nhiều đồ ăn, quần áo, cảm giác như là đang tích trữ đồ ăn cho một trận sóng thần lớn sắp diễn ra vậy. Đến gần tối, Hạ Thi Văn và Tuyết Nhi mới ra khỏi trung tâm thương mại, tay ai nấy đều xách một đồng hồ khệ nệ.

Đang bấm thang máy đi xuống tầng hầm lấy xe, chợt đằng sau vang lên giọng nói trầm ấm quen thuộc:

- Tiểu Tuyết Nhi, Hạ Thi Văn!

Quay người nhìn lại, hóa ra là người quen- Luru Niên đang chạy lại, hai cô gái kia còn đang đơ ra thì anh ta đã nhanh tay giật lấy một đồng túi xách trên tay hai cô, cầm một cách thoải mái, cười hi hi.

Tuyết Nhi là người phản ứng đầu tiên. Cô còn định quơ tay giật lại đồng túi nhưng Luru Niên đã lùi về sau một bước, không để cho Tuyết Nhi đụng vào những chiếc túi kia.

- Anh đến đây làm gì?

Không giật được những chiếc túi, Tuyết Nhi thu tay về khoanh tay trước ngực, nổi cáu:

- Hôm qua em báo với anh là hôm nay đi mua sắm, bây giờ anh đến làm nô tì của em rồi..

Chưa kịp nói hết câu, Tuyết Nhi đã nhanh chóng lấy tay bịt miệng Luru Niên lại làm anh ta giật mình ngửa người ra đằng sau, suýt thì cả người cả đồ đều ngã.

- Hai người...

Hạ Thi Văn thấy hình ảnh cảnh huyết trước mặt mình thì không chịu được, vội lên tiếng, Luru Niên nâng cánh tay đang cầm đồ lên, nhẹ nhàng gạt tay Tuyết Nhi ra, là hết sức nhẹ nhàng, như tay Tuyết Nhi là ngọc cảnh vàng vậy, vui vẻ trả lời Hạ Thi Văn:

- Đúng vậy, đến với nhau rồi! Bắt đầu từ sau hôm tôi gặp cô đó!

- Anh đi gặp Thi Thi hả?

Tuyết Nhi đứng nghe hết sức bất ngờ, hỏi lại.

- Ồ thì... anh cũng phải hỏi ý kiến bạn em xem thế nào chứ!

- Không ngờ anh lại như vậy! Chưa tán được em thì liền thông qua bạn em!

- Ai bảo em khó đồ như vậy!?

- Ai bảo anh phải tán em?

- Nhưng em lại đồ rồi còn gì!?

- Anh...

- E hèm!

Đôi tình nhân trẻ này cứ đôi co nhau qua lại như vậy, thật sự đem Hạ Thi Văn ra làm người thừa mà! Không chịu được bầu không khí này nên Hạ Thi Văn bắt buộc phải lên tiếng để họ biết đến sự tồn tại của mình!

Hai người đang cãi nhau nghe tiếng Hạ Thi Văn thì quay ra cười gượng, biết Hạ Thi Văn đang có vẻ giận dữ, Tuyết Nhi quay qua lườm Luru Niên cảnh cáo một cái rồi chạy qua ôm chàng tay Hạ Thi Văn, nói với vẻ đầy tội lỗi:

- Thi Thi của tớ à! Xin lỗi không nói với cậu sớm hơn, vốn định hôm nay sẽ nói nhưng tên này lại đến nói trước rồi. Để bù đắp cho cậu, Luru Niên sẽ mời cậu đi ăn cơm nhé!

Vừa dứt lời, Tuyết Nhi quay qua nhìn Luru Niên, anh ta được thể hưởng ứng theo:

- Đúng đúng! Đi thôi, bữa này tôi mời!

Thực ra Hạ Thi Văn không hề giận, ngược lại cô còn thấy vô cùng vui.

Vui cho người bạn mình vì thực sự đã tìm được một người bạn trai tốt, đối xử với cô ấy hết mực. Sau này, dù cô không ở bên cạnh Tuyết Nhi thì cô ấy vẫn còn có người che chở, cô rất yên tâm!

- Hừ! đồ trọng sắc quên bạn, lần này tạm tha cho cậu đó!

Hạ Thi Văn vừa nói về hòn đồi vừa quay qua ấn đầu Tuyết Nhi rồi ba người vui vẻ sang nhà hàng ăn tối.

Ăn xong, cô đi xe của Tuyết Nhi về nhà để cho đôi tình nhân kia có thời gian tâm sự. Cũng không thể coi là tâm sự vì trước khi cô rời khỏi nhà hàng, con người nghiện rượu kia đã uống tới say không biết trời đất trắng mây gì nữa, vậy nên Lưu Niên lại phải vác cô nàng từ nhà hàng về nhà, với tình trạng như vậy thì còn tâm sự được cái quái gì nữa cơ chứ!

Cô hiểu Tuyết Nhi! Cô ấy là người trước mặt người khác sẽ không bao giờ bộc lộ ra điểm yếu ớt của mình, trừ khi cô ấy ở bên cạnh những người cô thật sự tin tưởng, thật sự coi những người đó là chỗ dựa thì mới như vậy. Trước kia, chỉ khi trước mặt Hạ Thi Văn cô ấy mới bộc lộ ra những điều yếu đuối nhất, nhưng nay, cô ấy thật sự tin tưởng cả Lưu Niên nên mới cả gan uống tới say mên như vậy!

Về đến nhà cũng đã là gần nửa đêm, Hạ Thi Văn rón rén lên phòng để không đánh thức mọi người dậy, trong căn phòng tối đen, chỉ còn ánh đèn cam nhỏ nhoei le lói ở trong phòng khách, cả biệt thự chìm vào khoảng không im lặng.

Đang đi trên cầu thang, Hạ Thi văn bỗng khựng lại, cô vừa nhìn thấy có bóng người ngồi trong phòng khách. Tưởng rằng cô ảo giác, còn định chuẩn lẹ thì từ trong phòng đó vọng ra tiếng nói:

- Cháu cũng biết đường về rồi đấy à?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24

- Ông... ông ngoại!?

Từ trong bóng tối, Hạ Thi Văn nheo mắt nhìn đáng người bé nhỏ, chống cây gậy trúc từ từ đứng lên. Ông bước từng bước chậm rãi, đi ra đứng ở nơi có ánh sáng, nhìn lên Hạ Thi Văn người nồng nặc mùi rượu.

Từ sau lần cãi nhau ở nhà đến giờ, cô chưa một lần nào đối diện với ông ngoại mình. Ở công ty cũng thế, chỉ nói được vài câu là cô đã đi ra ngoài chờ. Ở nhà, cô dạo này cũng rất ít khi ăn sáng, toàn đợi đến khi sắp trưa, ông cô sắp về thì cô mới ăn hai bữa dồn một để không phải gặp ông.

- Về muộn như vậy?

- Hôm nay cháu đi ăn với Tuyết Nhi, tám chuyện quên thời gian!

- Vậy thì lên phòng nghỉ sớm, chuẩn bị đồ mai đi đi!

- A cháu cảm ơn ông!

Sực nhớ ra Tuyết Nhi nói rằng lần đi chơi này đã được ông đồng ý, dù cô bây giờ không dám đối mặt với ông, cũng không quên cảm ơn. Nhưng ánh mắt thì lại nhìn xuống, vẩn vơ chiếc áo.

- Không có gì! Nên thả lỏng chút, cháu về phòng đi!

- Vậy... ông ngủ ngon!

Nói xong, Hạ Thi Văn liền chạy một mạch về phòng.

Cháu gái nhỏ! Ông xin lỗi về sự ích kỉ của bản thân, đã giữ cháu lại, không cho cháu được đoàn tụ với gia đình!

Vì trời tối, chỉ có mập mờ ánh đèn vàng nhỏ ở hành lang, cô không nhìn được nét mặt của ông rất buồn.

Ông buồn không phải là vì cô đang né tránh mình, ông buồn vì đã giữ lấy cô như một con chim non nhót trong lồng, sợ nó bay ra thế giới ngoài kia, đầy rẫy nguy hiểm! Vì cô, ông đã làm người xấu trong mắt tất cả mọi người, chỉ là cô mãi mãi không thể hiểu được điều này...

Lại một buổi sáng sớm mắt mè đã đến!

Hạ Thi Văn dậy từ rất sớm, trang điểm chỉnh chu, đầu tóc, quần áo gọn gàng. Hôm nay cô không mặc năng động như mọi ngày, cũng không thanh lịch, dịu dàng như lúc làm việc.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu đỏ trắng dài đến đầu gối với chiếc quần bó rách màu đen tuyền, đội chiếc mũ lưỡi trai đỏ rồi xách hành lý đi xuống nhà.

- Thi Thi, đi chơi cẩn thận nhé!

Dì Trương xách giùm cô chiếc vali xuống cầu thang, không quên dặn dò.

- Cảm ơn dì! Cháu về nhất định có quà cho dì a!

- Được, được. Chơi cho vui là được!

Bình thường trong nhà đều không có đàn ông. Ông Andy thì đi cùng ông ngoại cô đến công ty, không ở đây nên trong nhà rộng lớn như vậy, đều là một tay đi Trương sắp xếp.

Pim, pim!

Chiếc Mercedes đỗ ngay trước cổng chính. Từ ghế phụ, Tuyết Nhi bước xuống:

- A Thi Thi! Để mình đỡ!

- Nhanh lên nhanh lên, mệt chết mình rồi!

Hạ Thi Văn nở nụ cười, giả vờ cầu nhàu. Hai cô nàng cùng xếp hàng lí vào cốp xe, lúc này Hạ Thi Văn mới để ý có điểm lạ, bèn quay ra hỏi Tuyết Nhi:

- Cậu... không lái xe à?

- Không, không! Có người lái hộ và sẽ làm bê vác của chúng ta trong suốt hành trình!

- Vậy là không phải chỉ hai chúng ta đi sao?

Hạ Thi Văn đóng cốp lại, đi lên đằng trước mở cửa xe.

- Thì lúc đầu là vậy, nhưng xong rồi có người muốn đi cùng. Cậu đừng ngại, người này cậu cũng quen, là...

- Xin chào, Hạ Thi Văn!

Cửa xe vừa mở, Hạ Thi Văn đã nhìn thấy Lưu Niên ngồi trên ghế lái, ngoảnh đầu lại chào cô.

- Cậu cũng đi!

- Đương nhiên, phải hộ tống bảo bối của tôi chứ!

- Vậy hai cậu đi, mình ở nhà! Chơi vui về nhé Tiểu-Tuyết-Nhi!

Cô toan định bước xuống xe thì Tuyết Nhi đã đóng chặt cửa rồi lấy thân mình chắn chỗ kéo tay, không cho cô ra.

- Thôi mà, thôi mà! Không có cậu đi mình sẽ buồn lắm đó!

- Biến đi! Mình mới không muốn thành bóng đèn của hai người!

Thực ra không phải cô giận dữ, không muốn đi. Càng đông càng vui chứ! Nhưng mà, cô không thể chen giữa hai người họ được, rõ ràng họ vừa thành đôi xong, cô đi như vậy không phải là đồ phá hoại sao!?

- A Niên! Nổ máy!

- Khoan...

- Cậu không đi ý gì, mình sẽ bắt cóc cậu đi!

Spoil thịt chap sau ><

Cái tay nghịch ngợm kia của cô bắt đầu mò xuống dưới, tách chiếc cúc áo đầu tiên ra. Cậu giật mình, dừng lại.

- Em... em biết mình đang làm gì không?

- Đương nhiên là có!

Nói xong, cô lại tiếp tục bật tung chiếc cúc áo thứ hai.

- Đợi... đợi chút, em...

- Em trao lần đầu cho anh, anh có hứa chịu trách nhiệm với em không?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nghe lời cô bạn gái bảo bối, cậu trai đang ngồi trên kia nhận được lệnh thì tức tốc phi đi, xe chạy nhanh như bay.

- Thôi được rồi, mình đi là được chứ gì!

Hạ Thi Văn bắt đầu dĩ.

- Ừm! Có cậu thì mình mới có thể chơi vui được, không ai chụp ảnh cho mình chứ!

- Vậy là mình chỉ có giá trị chụp ảnh thôi hả?

Mặt Hạ Thi Văn tỏ vẻ hờn dỗi.

- Đương nhiên là không rồi! Cậu là chị em tốt của mình cơ mà! Ít ra còn có nhiều giá trị hơn!

Tuyết Nhi bám lấy ta của Hạ Thi Văn, mặt mang rõ ý cười trêu đùa cô.

Thế là họ cũng bắt đầu chuyến du lịch hơi bất đắc dĩ!

Hạ Thi Văn ngồi trên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt xa xăm.

Tại sao mẹ cô không liên lạc gì về vậy?

Biết cô chưa thể khởi hành sang Hà Lan, mẹ cô lại không có lấy một lời an ủi nào! Chắc không có đứa con nào lại không biết số điện thoại của mẹ ruột mình như cô đâu nhỉ?

- Úm...Thì Thi, sao cậu không tranh thủ ngủ?

Tuyết Nhi nhìn thấy cô đang ngồi nghĩ ngợi xa xăm, không tránh khỏi lo lắng mà lên tiếng.

- Mình không sao, lát lên máy bay mình ngủ cho ngon!

- Không, nhất định có gì không ổn! Sao mặt cậu tự nhiên lại buồn thườn thượt ra thế kia?

Tuyết Nhi lo lắng, nhào người sang cạnh bạn, sờ trán để xem nhiệt độ.

- Mình không sao! Lúc này hơi thất thần một chút thôi! Mà này, sao hôm qua cậu say khướt như vậy mà vẫn dậy sớm được như thế?

Nghe đến câu hỏi này, cả Tuyết Nhi đang ngồi bên cạnh lẫn Lưu Niên ở trên ghế lái đều bất giác đỏ mặt không rõ lý do.

Qua gương chiếu hậu, Hạ Thi Văn đã nhìn rõ khuôn mặt đang đỏ bừng kia mồn một.

- Không phải... Hai cậu... làm sao vậy?

Hạ Thi Văn ngơ ngác.

- Cậu đừng nhắc đến nữa đi!

Tuyết Nhi ngại ngùng đầu đặt vào vai Hạ Thi Văn, cúi mặt xuống mà cả tai cũng đang đỏ bừng.

Hai người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Nhưng thôi, thấy cô bạn mặt mũi đỏ tía tai đáng thương như vậy, cô cũng không nỡ hỏi hêm!

Rất nhanh, chiếc xe đã đi đến sân bay.

Ba người đi làm thủ tục rồi ngồi xuống băng ghế đợi đến chuyến bay của mình.

Từ lúc Tuyết Nhi đến nhà cô, cô đã nhìn thấy dáng đi của cô ấy rất kì lạ. Đi không vững và rất chậm.

Lúc này cô ấy đứng ở trên cô còn thỉnh thoảng sờ vào phần bụng dưới, còn Lưu Niên thì chỉ dám liếc nhìn Tuyết Nhi rồi quay mặt đi.

Có vấn đề!

Lát sau, Hạ Thi Văn cố ý ngồi cách Tuyết Nhi một chỗ trống, xem Lưu Niên có ngồi không. Nhưng cậu ta lại lấy cớ đi mua chút đồ uống xong liền chạy mất tăm. Lúc này, dù không tin là thật, nhưng cô vẫn phải hỏi:

- Tuyết Nhi, cậu...có phải...tối qua đã...ngủ với Lưu Niên?

Tuyết Nhi tay đang cầm điện thoại ngạc nhiên đến nỗi đơ cả ra, mắt mở tròn nhìn sang phía cô:

- Sao...sao cậu lại!?

- Mình đoán đúng rồi chứ gì! Nhìn bộ dạng của hai cậu cộng thêm cái tướng đi đó là biết ngay!

- Thì Thi!

Tuyết Nhi quay qua ôm choàng lấy Hạ Thi Văn còn chưa kịp chuẩn bị gì.

- Sao...sao vậy?

- Mình phải làm gì bây giờ? Mình sợ lắm!

- Cậu sợ cái gì?

Hạ Thi Văn dùng tay mình vỗ về an ủi cô.

Tuyết Nhi buông cô ra, mặt cúi xuống đất, nói rất nhỏ.

- Mình sợ... mình sợ anh ấy không phải là thật lòng, chỉ là...chỉ là chơi qua đường thôi!

Hạ Thi vẫn nghe xong thì sững cả người. Cô vội cầm tay Tuyết Nhi, giọng không giấu nổi lo lắng:

- Cậu...không phải! Hai cậu hôm qua, rốt cuộc vì sao mà tự nhiên lại...

- Hôm qua là mình uống say, sau đó...

Hôm qua, lúc Hạ Thi Văn đưa cô vào ô tô để Luru Niên lái về thì cậu ta không lái về nhà cô, lại đưa cô đến khách sạn.

- Cái gì!? Tên này lại dám. Cậu đợi mình, mình đi tìm hán tính số!

- Cậu khoan đã, nghe đi!

Hạ Thi Văn vừa nghe đến đây thì nóng cả ruột cả gan, cô còn tưởng cô đã xem lầm tên này!

Sau đó, Tuyết Nhi tiếp tục kể.

Là tự cô không muốn về nhà, không muốn gặp những con người vô tâm kia, vậy nên mới bảo cậu ta đưa cô đến khách sạn.

Luru Niên đỡ cô vào trong phòng, đặt cô nằm xuống giường rồi đứng lên, đi rót nước ấm cho cô uống.

Xong xuôi, cậu đêm lại chăn cho cô rồi toan đứng lên đi về thì cô lại kéo tay cậu, để cậu nằm đè lên cô.

Rồi Tuyết Nhi là người chủ động hôn.

Nhưng cô không biết cách hôn, chỉ dùng môi mình quăn lấy môi cậu ta, lưỡi không thể vào trong khoang miệng của cậu ta nên đành buông xuống.

- Không phải như vậy, anh dạy em!

Lúc đầu, Luru Niên rất bất ngờ, nhưng rồi, hình như là luyện tiết nộ hôn kia, cậu cúi xuống, hôn cô thật mạnh. Lưỡi cậu ta bắt đầu mon trón vào bên trong khoang miệng cô, cô cũng nhanh chóng đáp lại. Hai người hòa quyện với nhau, trao nhau nụ hôn say đắm.

Cái tay nghịch ngợm kia của cô bắt đầu mò xuống dưới, tách chiếc cúc áo đầu tiên ra. Cậu giật mình, dừng lại.

- Em...em biết mình đang làm gì không?

- Đương nhiên là có!

Nói xong, cô lại tiếp tục bật tung chiếc cúc áo thứ hai.

- Đợi... đợi chút, em...

- Em trao lần đầu cho anh, anh có hứa chịu trách nhiệm với em không?

Cô quàng tay ôm qua cổ Luru Niên, nở nụ cười. Mặt đỏ bừng vì rượu, thần nhiên mà nói, vô cùng hồn nhiên.

Gương mặt xinh xắn của cô, thân hình nhỏ bé của cô đang nằm gọn bên dưới anh.

Luru Niên nuốt nước bọt.

- Được, anh chịu trách nhiệm với em!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Một đêm đầu tiên, đầy ngại ngùng và cuồng nhiệt.

Đến sáng hôm sau, lúc cô ôm đầu tỉnh dậy, đã thấy Luru Niên ở trong bếp, đang pha trà cho cô.

Tuyết Nhi ngồi dậy, không nhớ gì về chuyện tối qua. Cô chỉ biết, trang phục của cô đã được thay bằng một chiếc áo sơ mi trắng, trên đó còn có mùi nước hoa của đàn ông.

- Dậy rồi à?

Luru Niên về mặt hớn hờ.

- Tối qua, anh đưa em về đây?

- Đúng vậy! Không em nghĩ anh sẽ đưa em cho ai trong cái tình trạng say khướt kia. Mau qua đây ăn sáng đi, xong chúng ta còn phải qua đón Hạ Thi Văn nữa!

Nghe giọng nói của Luru Niên bình tĩnh như vậy, Tuyết Nhi tin chắc rằng đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả đâu!

Nhưng lúc bước chân xuống giường, cô thấy cơ thể đau nhức. Theo giác quan, cô lật chăn ra.

Quả nhiên!

Một vết máu đỏ đã khô dính ở ngay giữa giường, cô quay ra nhìn Luru Niên, cậu ta vẫn đang mang cốc trà ra bàn.

- Qua đây nào!

Tuyết Nhi lật chăn xuống, mỉm cười rồi đi qua đó.

Luru Niên đẩy ghế ra, đợi cô ngồi xuống rồi mới về bên ghế của mình.

- Đêm qua... chúng ta không xảy ra chuyện gì, đúng chứ?

Luru Niên im lặng một lúc.

- Vậy em mong chúng ta xảy ra chuyện gì a? Bạn gái đại nhân!

- Lần sau không được uống rượu say khướt trước mặt người khác!

Tuyết Nhi mỉm cười gật đầu nhưng trong lòng thực sự đang vô cùng đau lòng.

Dám làm, lại không dám nhận ư?

Rốt cuộc cậu ta đối với cô là như thế nào?

- Phụt! Tuyết Nhi à, cậu đọc nhiều truyện ngôn tình như vậy để làm gì chứ?

Nghe Tuyết Nhi kể xong mà cô chỉ biết cười trừ thay cô bạn ngô nghê của mình.

- Ý...ý cậu là sao chứ? Rõ ràng là anh ấy không cần mình!

- Đây! Mình nói cậu biết, làm gì có ai làm quan hệ với một người say xong lại dám đối mặt chứ!

Hạ Thi Văn không nhịn được mà hét toáng lên. Thấy vậy, Tuyết Nhi nhanh chóng bịt miệng cô lại.

- Cậu nhỏ nhỏ tiếng chút!

Bịch!

Nghe tiếng động, hai cô gái quay ra nhìn đằng sau thì thấy Luru Niên đang đứng không xa, cốc trà hoa cúc nóng rơi xuống đồ lênh láng ra sàn.

Luru Niên từ từ tiến lại gần, nắm lấy tay Tuyết Nhi khiến cô giật thót:

- Thì ra em sợ điều đó! Yên tâm đi, anh sẽ đối xử tốt với em, sẽ chịu trách nhiệm với em! Một đời em không buông tay em, tin anh được chứ!?

- Nhưng mà em mới có 18 tuổi thôi! Đến lúc đấy...đến lúc đấy anh chán em thì em biết làm sao?

- Không bao giờ! Cùng lắm anh đợi em! Đến khi nào em nguyện ý, anh rước em về!

Tuyết Nhi nghe thấy thì vui mừng khôn xiết, giọng không giấu được sự vui vẻ, nhảy cẫng lên ôm chặt lấy Luru Niên:

- Em không biết đâu, cái quý giá nhất cũng cho anh rồi, anh phải hứa đó!

- Ừm! Hãy tin ở anh!

Gặp gỡ là chữ Duyên. Đi qua cuộc đời nhau là Định mệnh sắp đặt. Đó là món quà ý nghĩa mà cuộc sống dành tặng cho mỗi người. Đôi khi chỉ cần nghĩ đến nó thôi cũng đủ lý do để mỉm cười. Trong tình yêu, hai người chỉ cần không ngừng cố gắng và tin tưởng, luôn nhẫn nại và hoàn thiện lẫn nhau, đủ chân thành và can đảm để nắm tay nhau đi suốt cuộc đời.

Tình yêu là vậy đấy! Chỉ cần một trong hai người chịu mở miệng nói ra những lời trong lòng, tất cả mọi hiểu lầm đều được hóa giải một cách tự nhiên!

- E hèm! Hai người có thể dừng lại màn thể hiện tình cảm này, chuẩn bị lên máy bay được chưa?

Hai con người kia ngại ngùng quay ra.

- À, được được! Chúng ta đi thôi! Đưa hành lý đây cho anh!

- Vậy tôi thành người thừa há? Rõ ràng là tôi giảng hòa cho hai người đó! Sao không ai chịu đền đáp tôi một chút đi a!

Hạ Thi Văn giận dỗi lên tiếng.

Chỉ trong một ngày, cô phải nghe câu chuyện âu yếm của bạn thân mình đêm qua, lại còn phải giúp họ giảng hòa.

Sao không ai thương cô một chút vậy trời!

Đúng là ngược cầu độc thân mà!

- Được được, để tôi cảm, tôi cảm hết! Haha.

Luru Niên cười trừ rồi xách hành lý của cả hai người ra bằng chuyền.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sau bao nhiêu giờ mòn mỏi, ngồi trên hai chuyến bay thì cuối cùng, ba con người kia cũng đặt chân đến đảo thơ mộng.

Ba người vừa bước chân ra khỏi tàu cao tốc đã bị khung cảnh xinh đẹp của nơi đây làm cho choáng ngợp. Ánh mặt trời chói chang đã nhường chỗ lại cho mặt trăng bình dị. Những ngôi nhà có mái màu xanh nằm thấp thoáng giữa những tảng đá cùng những con đường lát đá nổi các chấm xanh lại với nhau.

Đúng là một hòn đảo tuyệt đẹp!

Chân còn chưa hết mỏi, Hạ Thi Văn đã lại bị Tuyết Nhi kéo đi làm thợ ảnh:

- Thi Thi, chụp cho mình, chụp cho mình mau lên!

- Được được, cậu không thể cho mình yên ổn hít thở không khí một chút sao! Trời sắp tối đến nơi rồi, chụp gì nữa chứ? Lão Niên nhà cậu đang đứng đây nè, sao cậu không nhờ?

Hạ Thi Văn vừa mới xuống xe, cơ thể của con người độc thân lâu năm này sao bằng được thể lực của người vừa có tình yêu cơ chứ!

- Hai người chơi đi! Tôi đi xem xe của khách sạn đến chưa!

- Được được a! Đi thôi đi thôi!

Được sự cho phép, Tuyết Nhi kéo tay Bích Thần chạy phăng phăng về phía trước.

- Cậu chậm một chút!

Tuyết Nhi lôi Hạ Thi Văn từ góc này sang góc khác để chụp ảnh. Trời thì đã chiều tà như vậy, cô ấy vẫn hờ hờ vô cùng!

Rõ ràng báo chuyển đi này cho cô thư giãn, vậy mà cô lại chả thấy thư giãn đâu, lại chuyển từ đàm phán hợp đồng sang thợ chụp ảnh, thư giãn cái của khi gì cơ chứ!

Chụp choẹt được một lúc, Tuyết Nhi cảm thấy hài lòng về bức ảnh của mình rồi mới tha cho cô, hai cô nàng kéo nhau ra tìm Luru Niên.

- A Niên!

- Về rồi à? Qua đây!

Luru Niên đang rộng vòng tay để ôm trọn Tuyết Nhi vào lòng.

Hạ Thi Văn đi sau, cô mừng rỡ cười thật tươi. Cuối cùng cũng có người chăm sóc, yêu thương và sẵn sàng bảo vệ cho cô bạn thân nhất của cô rồi!

Còn cô, có lẽ vẫn như vậy thôi! Đi học, đi chơi, dù sao một nửa của cô vẫn còn chưa xuất hiện!

- Lên xe đi thôi nào, Thi Thi!

- A tới ngay!

Vừa tới khách sạn, Tuyết Nhi đã lại định kéo cô đi chụp ảnh tiếp. May mắn là lần này, Luru Niên ngăn cô ấy lại:

- Không được, chụp này giờ rồi, em lên phòng nghỉ ngơi đi, trời sắp tối rồi, sẽ mệt lắm đó có biết không? Còn phải để Hạ Thi Văn nghỉ ngơi chứ!

- Lão Niên! Quả nhiên không nhìn lầm anh!

Hạ Thi Văn ra đầu, cảm ơn Luru Niên đã giải thoát cho cô khỏi vụ chụp ảnh.

Dù có hơi tiếc nuối nhưng rồi Tuyết Nhi vẫn nghe theo sự sắp xếp của Luru Niên, lên phòng nghỉ ngơi.

Vốn dĩ lần này, hai cô bạn này sẽ được ở chung phòng với nhau. Nhưng rồi Hạ Thi Văn lại để Tuyết Nhi ở cùng với Luru Niên, còn cô ngủ một mình.

Lúc đầu, Tuyết Nhi rất lo cho cô, nặng nề đòi sang ngủ cùng cô vì sợ một mình cô là con gái, sợ cô sẽ gặp nguy hiểm. Còn Luru Niên lại là con trai nên không lo, Luru Niên cũng nghĩ vậy.

Nhưng rồi Hạ Thi Văn nhất quyết từ chối, đẩy Tuyết Nhi về phòng Luru Niên, dù sao hai phòng cũng gần nhau, đi qua đi lại cũng rất dễ dàng.

Vậy là Tuyết Nhi đành chấp thuận.

Vừa về đến phòng, cô đã nằm bịch xuống giường. Hôm nay đi từ sáng đến giờ, lại còn bị lệch múi giờ nên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, người như không còn sức để đứng lên nữa!

Reng!

Chuông điện thoại bàn vang lên, cô phải khó khăn lắm mới rời xa cái giường, chạy đến nhắc điện thoại lên:

- Alo!

- Thi Thi, cậu chuẩn bị chút đi rồi xuống nhà hàng ăn tối nhé! Lát bọn tớ sang phòng tìm cậu!

- Ủ, được rồi!

Cúp máy, Hạ Thi Văn lại quay về lăn trên chiếc giường. Mất một lúc sau cô mới đứng lên, đi tới vali một bộ váy hờ vai dài đến đầu gối màu xanh dương ra thay đồ.

Thời tiết tháng 6 ở Santorini khá là nóng, buổi tối thường sẽ dịu hơn do có gió biển thổi vào. Khách sạn cô ở có một nhà hàng ăn ngay gần sát biển, cô có thể vừa ăn vừa ngắm cảnh biển đêm, nghỉ thôi cũng đã thấy thích rồi!

Cộc, cộc, cộc!

- Thi Thi, cậu xong chưa?

- A được, mình ra ngay!

Cô lấy son đỏ đánh lên rồi buông mái tóc dài xoắn xuống, đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt cô là hai con người mặc bộ đồ đôi.

Hai người đều mặc chiếc áo màu xanh ngọc có chữ “My love”, Tuyết Nhi thì mặc chiếc chân váy trắng, Lưu Niên thì quần trắng.

- Ái chà, tôi có nên gọi đồ về phòng ăn không ta?

- Được rồi, đừng đùa nữa! Đi thôi!

Tuyết Nhi xấu hổ, rời khỏi bàn tay to lớn của Lưu Niên chạy sang ẩn hai vai Hạ Thi Vãn đi.

Bữa tối ở ngoài trời, tiếng sóng biển vỗ rì rào hòa quyện cùng con gió vi vu mang lại cho người ta cảm giác thư thái vô cùng!

Ba người vừa ăn, vừa tám chuyện với nhau rất sôi nổi, một buổi tối vô cùng ấm áp và tràn ngập niềm vui đối với Hạ Thi Vãn!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Ăn xong bữa tối, Hạ Thi Vãn còn cùng với Tuyết Nhi đi dạo dọc bờ biển.

Biển buổi đêm không rực rỡ như khi ban ngày có ánh mặt trời chiếu vào, nó lại có một vẻ đẹp vừa yên tĩnh, vừa thanh tịnh, giống hệt như hai cô gái nhỏ kia. Một người tình nghịch, năng động như ánh sáng rực rỡ mặt trời. Một người lại dịu dàng, ôn nhu như ánh sáng nhẹ nhàng của mặt trăng.

Tưởng rằng không hề liên quan đến nhau, nhưng nó lại thay nhau chiếu sáng cả ban ngày và ban đêm, là hai phần riêng biệt nhưng đều rất quan trọng, không thể thiếu đi một phần nào!

Tiếng gió thiu thiu nhẹ nhàng hòa cùng với tiếng sóng biển đập từng nhịp vào bờ cát trắng tạo nên không gian không thể tuyệt vời hơn! Ở một đất nước xa xôi, vẫn có thể ngắm nhìn ánh trăng cùng người mình trân trọng nhất, thật là một điều tuyệt vời!

- Trăng hôm nay thật đẹp!

Tuyết Nhi một tay nắm tay với Hạ Thi Vãn, một tay giơ lên trước mắt ngắm nhìn vầng trăng.

- Đúng a! Không gian thích thật đấy! Mà nè, đề lão Niên nhà cậu một mình thế kia được không vậy?

- Ui xời, kệ đi! Chị em phải quan trọng hơn chứ!

Nói rồi, Tuyết Nhi ôm lấy cánh tay Hạ Thi Vãn.

- Thôi đi! Trước thì có thể, nhưng giờ cậu phải yêu thương cả lão Niên nữa, không anh ta tui thân đó!

- Mình biết mình biết mà!

Tuyết Nhi dựa đầu vào vai Hạ Thi Vãn, cần nhân.

- Mà nhắc mới nhớ, bao giờ cậu mới chịu kiếm người yêu về giới thiệu cho cô bạn già này đây?

Tuyết Nhi tra hỏi cô.

- Mình hả? Không biết nữa!

- Ý cậu là sao?

- Tình yêu đâu phải muốn là có chứ! Khi nào đến lúc nó sẽ tự đến thôi, đâu cần phải tìm làm gì cơ chứ!

Hạ Thi Vãn nhìn ra xa xăm hơn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chăm vào vầng trăng sáng trên bầu trời đầy sao.

- Tại sao Thi Thi của mình tốt vậy mà vẫn chưa có ai cơ chứ?

Tuyết Nhi giọng buồn tủi hộ phần cô bạn mình.

- Không sao, cậu hạnh phúc là mình mừng rồi! Đi nào, quay về khách sạn thôi!

Buổi tối tĩnh mịch, mỗi người đều có một sự lựa chọn cho riêng mình. Ôm theo bao điều mơ ước đó, họ cùng tiến tới một cuộc sống đang chờ đón họ ở tương lai!

Sáng sớm hôm sau, lúc Hạ Thi Văn vẫn còn ôm lấy chiếc giường lăn ra ngủ thì đôi tình nhân trẻ kia đã dậy xuống dưới nhà hàng khách sạn để ăn sáng.

Reng!

Tiếng điện thoại di động của Hạ Thi Văn rung lên. Cô lười biếng nhấc thân hình bé nhỏ đi ra bàn trang điểm, cầm lấy chiếc điện thoại:

- Thi Thi! Cậu lại đang ngủ đúng không?

- Oáp! Gì mà hai người dậy sớm vậy?

- Mình biết ngay, cậu mau chuẩn bị xuống đây ăn sáng rồi chúng ta cùng đi tham quan!

- Thôi, hai cậu đi đi, mình hơi mệt, ở lại trong phòng ngủ thêm một lát!

Thực ra lúc Tuyết Nhi nói tới “đi tham quan” thì Hạ Thi Văn đã tỉnh táo rồi.

Nhưng cô lại không muốn đi cùng để làm bóng đèn giữa đôi tình nhân này. Lần này đi đến đây nghỉ dưỡng, thu hoạch lớn nhất của cô là bạn mình có thêm một người để chia sẻ nữa, với cô thế là đủ rồi! Cô chỉ mong bạn mình có thể chơi vui vẻ bên tình yêu của cô ấy, vậy là cô vui rồi!

- Cậu chắc chứ? Hay để bọn mình đợi cậu, nghỉ thêm chút nữa rồi đi?

- Thực sự không cần mà! Cậu biết mình mà ngủ thì như thế nào rồi đó! Vẫn là hai người đi đi, đừng để lỡ dở kế hoạch!

Hạ Thi Văn cười, nói giọng vô cùng phấn khích.

- Hay mình ở lại với cậu?

Tuyết Nhi vẫn không an tâm.

- Cậu ở đây làm gì? Xem mình ngủ hả? Tranh thủ đi chơi với lão Niên nhà cậu đi!

- Vậy được rồi! Cậu cẩn thận đó, cần gì gọi mình, mình về ngay!

Tuyết Nhi có phần không can tâm, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo bạn mình.

- Được! Vậy chơi vui vẻ nha!

Cúp máy, Hạ Thi Văn nằm phịch xuống giường.

Cứ nằm mãi đây cũng chán, cô cũng muốn đi chơi chứ! Nhưng thôi, để bạn mình yên tâm đi chơi với Luru Niên, cô đi một mình vậy!

Mong là không trùng hợp đụng phải họ ở địa điểm cô đi!

Nói xong, cô bật phắt dậy, trang điểm, thay bộ quần áo ngủ ra, mặc một chiếc quần ống rộng và áo phông hở vai, đi giày thể thao rồi cầm túi đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Ra khỏi cửa phòng, Hạ Thi Văn lao nhanh xuống dưới nhà hàng ăn sáng. Có lẽ vì sau một đêm, dạ dày cô đã tiêu hết một đồng hồ ăn ngày hôm qua nên hôm nay, khi vừa xuống dưới phòng ăn, mùi thơm của các món ăn được bày biện ở các dãy trần ngập khoang mũi cô, đã làm chiếc bụng đang im lìm kia sôi lên.

Cô nhanh chóng đưa phiếu ăn sáng cho lễ tân rồi chạy vào, bắt đầu công cuộc chọn món.

Chọn được một đĩa có đủ các món ăn cô thích, cô chọn một chỗ ngồi ở trong góc, gần sát cửa sổ như ngày xưa cô vẫn ngồi, rồi ngồi đó vừa ngắm cảnh bên ngoài, vừa ăn.

Chắc có lẽ do khung cảnh ở bên ngoài quá đẹp, cộng với việc chỗ ngồi này bị khuất nên cô không để ý rằng ở chiếc ghế đối diện, có một chiếc laptop đang để đó.

Hạ Thi Văn đang ngồi thành thạo ăn, thì từ đằng đầu xuất hiện một anh chàng mặc quần thun đen, áo phông đen ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô.

- A, xin lỗi! Chỗ này là của tôi, phiền anh ra chỗ khác!

Hạ Thi Văn dù bị phá hỏng bữa ăn ngon nhưng vẫn cố gắng nhẹ nhàng nói.

- Nếu nói vậy thì cô mới là người phải xin lỗi tôi chứ?

Người kia vẫn cứ ngồi xuống, mặt không đổi sắc.

- Ý anh là sao chứ? Là tôi ngồi đây trước mà!?

Người kia không nói gì nữa, chỉ tiện tay cầm lấy chiếc laptop bên cạnh mình, mở máy tính lên, ngồi làm việc như bình thường trong sự ngỡ ngàng của cô.

- Giờ cô tin rồi chứ?

Người kia ngó mặt ra, nở nụ cười.

- A, thật ngại quá! Xin anh thứ lỗi, tôi...

- Hạ Thi Văn!

Cô ngoảnh mặt lại, là Luru Niên!

Chúng tôi Tuyết Nhi cũng vẫn còn ở đây! Hai người này chưa đi sao?

Lúc Hạ Thi văn còn chưa kịp phản ứng thì Luru Niên đã nhanh chân chạy lại. Nhìn thấy Hạ Thi Văn đang ngồi ăn cùng một người nữa, cậu ta không khỏi tò mò nhìn sang.

- Từ Hạo Hiên!?

- Luru Niên!?

Người kia nghe thấy có người gọi tên mình, nhanh chóng ngước lên. Nhìn ra là người quen, gương mặt hắn ta mỉm cười, đứng lên.

- Lâu lắm không gặp, người anh em của em!

Hai người đập tay rồi ôm choàng lấy nhau. Hạ Thi văn thì vẫn đang đứng chờ người.

Có phải quá sức trùng hợp rồi không vậy?

Sao một buổi sáng mà cô lại đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác thế!

- Mà hai người quen nhau hả?

Luru Niên chỉ tay vào Hạ Thi Văn đang đứng chờ người bên cạnh.

- À, lúc này gặp chút chuyện ngoài ý muốn với cô ấy! Cô ấy là gì của cậu vậy?

Từ Hạo Hiên nhìn chăm chăm vào Hạ Thi Văn.

- Là Hạ Thi Văn, chị em tốt của vợ em chẳng!?

Luru Niên cười hạnh phúc.

- Cậu có vợ rồi!?

- Cũng sắp rồi, haha. Anh chuẩn bị sẵn tiền mừng đi nhé!

Từ Hạo Hiên tròn tròn mắt, vẻ đầy bất ngờ.

- Vậy tôi lên phòng đây, không làm phiền mọi người nữa!

Ngơ ngác một lúc, rốt cuộc Hạ Thi văn cũng hiểu ra vấn đề. Cô không nghĩ ngợi thêm gì, lập tức tìm cách chuồn khỏi đôi tình nhân kia.

- A Niên, cậu vừa nói tên cô ấy là Hạ Thi Văn, đại tiểu thư Hạ gia hả?

- Đúng là cô ấy đó! Đó là chị em tốt với vợ em!

Luru Niên cười thanh minh.

Hạ Thi Văn nhanh chóng chạy nhanh ra ngoài cửa, chẳng thèm quan tâm đến Luru Niên đang gọi với từ ở bên trong.

Còn chưa kịp chạy ra đến thang máy, cô vừa đi ra đến cửa nhà hàng, lại đụng phải thêm một người nữa.

- Hửm? Thi Thi!? Mình tưởng cậu ở trên phòng?

Tuyết Nhi vừa từ nhà vệ sinh đi vào, còn định đi tìm Luru Niên để chuẩn bị xuất phát thì đã đụng ngay phải cô bạn mình. Còn Hạ Thi Văn lúc này, thực sự cảm thấy đúng là mình nên ở trong phòng, không nên bước chân ra ngoài để gặp phải hoàn cảnh này.

Hạ thi Văn cười trừ, nói với vẻ lúng túng:

- À thì...còn không phải do cậu gọi điện sao? Mình bị thế mà đánh thức, đói quá nên xuống đây ăn rồi lên ngủ tiếp đây! Thế nhé, chơi vui về nha bảo bối của mình a!

Nói xong, cô liền chuồn mất, không để Tuyết Nhi có thêm phản ứng gì.

- Thi...Thi Thi!

Lúc này Tuyết Nhi gọi theo thì đã quá muộn rồi, Hạ Thi Văn đã vào thang máy đi lên phòng.

Cô cũng hết cách với Hạ Thi Văn!

Cô biết thừa Hạ Thi Văn cố tình tránh mặt để cô và Luru Niên có thể đi chơi vui vẻ hơn. Nhưng phải nghĩ ra cái lý do gì hay hơn chứ, nghĩ cái lý do vớ vẩn buồn ngủ này, ai mà tin cho được!

Nhưng nếu Hạ Thi Văn đã nhất quyết như vậy, Tuyết Nhi không ý kiến gì nữa. Cô đã bàn bạn với Luru Niên để ngày kia anh quay về, cô và Hạ Thi văn sẽ có những ngày nghỉ ngơi thực sự bên nhau!

Chương 30

- Vợ ơi, sao rồi?

Lưu Niên thấy Hạ Thi Văn đi từ cửa chính vào, ánh mắt không giấu khỏi hạnh phúc của một người đang yêu, giọng cũng trở nên vô cùng ngọt ngào.

- Ấy đó, thằng này, đừng có như vậy chứ?

Tư Hạo Hiên đứng nghe mà có phần không chịu được.

- Em bảo anh không được gọi thế rồi mà!

Tuyệt Nhi vừa đi vào vừa lên tiếng mắng mỏ nhưng vẫn đưa tay ra, nắm lấy tay cậu ta.

- Anh đây là...!?

- Là người anh em của anh, Tư Hạo Hiên.

- Chào anh! Em là Diệp Tuyệt Nhi

Tuyệt Nhi đưa tay ra, định bắt tay với hắn thì bị Lưu Niên chặn lại.

- Anh bắt tay là được, em không cần thiết đâu!

- Anh thật là... đâu phải người lạ cơ chứ!

Tuyệt Nhi vừa thấy buồn cười lại vừa thấy tức. Rõ ràng là huynh đệ của mình mà anh ấy cũng sợ đến thế sao?

Tư Hạo Hiên bây giờ chỉ biết đứng cười. Người em hồi xưa kiêu ngạo lạnh lùng đâu rồi? Sao bây giờ lại trở thành bảo vệ như vậy cơ chứ!

- Anh không muốn để em bắt tay với người khác đó! Mà Hạ Thi Văn sao rồi?

Lưu Niên chuyển chủ đề.

- Cậu ấy chạy lên phòng rồi, vốn dĩ muốn đưa cậu ấy ra nước ngoài chơi, vậy mà...

Tuyệt Nhi liếc mắt sang Lưu Niên.

- Tại anh đó! Ai kêu anh chạy tới đây chứ!

- Tại anh á!? Anh phải đi theo chứ, hai người con gái xinh đẹp như vậy, đi ra nước ngoài sợ gặp chuyện gì thì sao?

Lưu Niên lo lắng nói.

Cô cũng biết Lưu Niên là vì lo lắng cho sự an toàn của cô và Hạ Thi Văn nên mới đi theo. Nhưng cũng chính vì như vậy mà Hạ Thi Văn tránh mặt đi. Cô biết tính Hạ Thi Văn mà, cô ấy sẽ không bao giờ nỡ nhảy vào phá đám đâu!

- Em không biết, tại anh mà Thi Thi của em không được đi chơi kìa!

- Hay là để tôi!

Một giọng nói cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Tuyệt Nhi và Lưu Niên.

Là Tư Hạo Hiên!

- Anh...anh làm sao cơ!?

Tuyệt Nhi ngạc nhiên, quay ra nhìn Lưu Niên rồi hỏi lại.

- Để tôi thay hai người làm hướng dẫn viên đưa cô ấy đi tham quan nơi này, tôi dù gì cũng hay đi chơi ở đây nên biết nhiều chỗ lắm!

- Vậy sao được... Hạ Thi Văn không quen đi với người lạ đâu!

Tuyệt Nhi lên tiếng từ chối.

- Hay cứ để anh ấy thử đi, huynh đệ của anh anh biết mà! Lẽ nào em định để Hạ Thi Văn như vậy sao?

- Nhưng mà... thôi được rồi!

Tuyệt Nhi chần chừ rất lâu rồi mới quyết định.

- Vậy anh giúp tôi nhé!

- Cứ yên tâm giao cho tôi!

Nói rồi, Tuyết Nhi và Luru Niên rời đi mất. Lúc rời đi mà ánh mắt Tuyết Nhi vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Tư Hạo Hiền đang đứng đó, trong lòng có chút lo lắng.

Hạ Thi Văn chạy về phòng, lại lăn ra giường nằm xuống.

Cô lấy điện thoại ra nghịch thì có cuộc gọi gọi đến. Là Tuyết Nhi!

- Alo!

- Hạ Thi Văn, cậu nhớ người bạn của Luru Niên vừa nãy không? Lát nữa anh ấy sẽ là hướng dẫn viên đưa cậu đi tham quan đó! Chơi vui về nhé!

- Khoan...

Chưa kịp để Hạ Thi Văn nói xong thì Tuyết Nhi đã cúp máy. Người vừa nãy ư? Cô với hắn đâu có thân quen gì với nhau đâu?

Mà căn bản cô cũng không tin là hắn sẽ làm hướng dẫn viên cho cô thật, chỉ là đồng ý cho có thôi!

Lúc này, bụng Hạ Thi Văn bỗng sôi lên, cô mới nghĩ ra là lúc nãy chưa kịp ăn gì thì nhìn thấy Luru Niên là cô đã chạy ngay lên phòng, đồ ăn còn bỏ dở dưới kia. Thế là cô lại phải lấy thực đơn đồ ăn ra, gọi xuống dưới để người ta mang lên phòng.

Một lúc sau, khi cô đang ngồi nghịch máy thì có tiếng chuông phòng vang lên. Cô chạy ra nhòm qua lỗ nhìn ra bên ngoài, thấy một người đẩy xe đồ ăn đứng trước cửa. Người ngoài kia hỏi:

- Vị tiểu thư đây, có phải cô đặt đồ ăn sáng không ạ?

- A đúng rồi! đợi tôi chút, tôi mở cửa ngay đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Vừa mở cửa phòng, mùi đồ ăn thơm phức bay vào trong làm bụng Hạ Thi Văn cồn cào. Người đầu bếp kia đẩy xe đồ ăn vào, đặt hai món mà cô đã gọi kèm với trà sâm dứa lên bàn, không quên chúc cô:

- Chúc cô ăn ngon miệng!

Rồi đẩy xe đi ra ngoài.

Cuối cùng cũng được ăn rồi! Hạ Thi Văn nhanh chóng đóng cửa rồi vui vẻ ngồi xuống, thưởng thức bữa sáng đơn giản mà vô cùng ngon lành này.

Ăn sáng xong, cô lại chuẩn bị đồ ra khỏi phòng lần hai. Lúc này khi nghe tiếng Tuyết Nhi nói chuyện trong điện thoại, có cả tiếng gió nên cô đã biết là hai người đang đi rồi. Vậy nên giờ cô được thoải mái đi dạo bên ngoài mà không lo bị bắt gặp.

Cô đội một chiếc mũ rộng vành rồi đóng cửa phòng, bước vào thang máy đi xuống dưới sảnh chính. Cô nhờ lễ tân đón cho cô một chiếc xe để cô đi tham quan. Vì Hạ Thi Văn rất giỏi Tiếng anh, lại có khả năng ghi nhớ và quan sát cao nên một mình cô có đi chơi ở nước ngoài thì cũng không hề gì!

Đang đứng gọi xe, từ đằng sau cô có vọng lên một giọng nói trầm của con trai:

- Hạ tiểu thư phải không?

Theo bản năng, cô ngoảnh mặt lại thì phát hiện giọng nói đó là của người sáng nay Luru Niên quen, tên Tư Hạo Hiền!

- Anh là người bạn nãy!?

Hạ Thi Văn chỉ tay vào mặt hắn, ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy a! Hôm nay tôi phụ trách đưa cô đi tham quan.

- Vậy à? Thế thì không phải phiền anh rồi! Tôi có thể tự mình đi được! Cảm ơn!

Vừa dứt lời, Hạ Thi Văn liền chạy ra bên ngoài, nơi có một chiếc xe đã đứng đợi cô sẵn rồi đi mất.

Vì lúc cô ra khỏi phòng đã là gần trưa, vậy nên cô không định đi đâu xa, chỉ định đi ra biển ngắm cảnh, hưởng không khí mát mẻ rồi sau đó buổi chiều mới đi tham quan. Nên cô nhờ bác tài chờ cô đến bãi biển gần đó.

Giờ đã là 10 giờ, cô ngồi xuống chiếc ghế ở bãi cát, gọi đồ uống rồi nằm thưởng thức cảnh biển.

Cô không biết là ở đằng sau, Tư Hạo Hiền đã âm thầm đi theo cô. Không biết có phải do lo lắng hay trách nhiệm, từng hành động của Hạ Thi Văn đều nằm trong tầm mắt của hắn.

Lúc ngồi ở biển, cô có ý định chụp một kiểu cảnh biển xinh đẹp nơi đây khoe lên mạng xã hội nên đã đứng lên, chụp một bức ảnh thì không may, chiếc mũ rộng vành lại bị gió thổi bay vào trong cánh rừng bên cạnh.

Cô vội vã chạy đuổi theo nhặt chiếc mũ mà không để ý rằng, có một tấm biển ghi “Rừng đang được sửa chữa, cấm không được vào” được đặt ở sát một cái cây dừa cao gần đó.

Hạ Thi Văn chạy quanh đó để tìm chiếc mũ. Vì cánh rừng rậm rạp, cô lại không mang điện thoại, không biết cô mất bao nhiêu thời gian để loanh quanh trong rừng thì đến một lúc sau, cô đã tìm thấy nó rơi ở cạnh một cái cây có những tán lá rủ xuống.

Nhặt mũ lên, cô toan định đi ra ngoài thì nghe thấy ở bên trong kia, sau cái chỗ cây có lá rủ xuống có tiếng kêu.

Cô tưởng là có người nào đang gặp nguy trong đó, cô nhẹ nhàng vén tấm lá cây ra.

Nhưng không! Cảnh tượng trong đó làm cô sợ hãi!

Sau những tán cây kia là một khu sân lớn đã được khai quật, không có cây cối rậm rạp mà là đất phẳng. Ở giữa là một cái bể bơi rất lớn, ở đây có rất nhiều người đang bị buộc cả chân cả tay, bị nhán đầu xuống dưới đó.

Không những vậy, cạnh chiếc bể bơi còn có những chiếc lều nhỏ được dựng lên với vô vàn màu sắc, từ trong đó cũng phát ra những tiếng kêu thảm thiết của những cô gái. Chưa hết, ở đó còn có một chiếc ghế, có một người đàn ông xăm xỏ đầy mình, cổ đeo vòng vàng, tay đang cầm một cốc tiền dày cộp, vừa đếm, vừa cười về khoái chí, có lẽ là ông trùm.

Đây là ổ buôn bán phụ nữ!

Tại sao ở đây lại có một nơi như thế này cơ chứ!

Hạ Thi Văn sợ hãi, không thể tin được vào cảnh tượng trước mắt. Chân cô run lẩy bẩy, không thể bước đi tiếp được. Cô toan quay đầu lại chạy thật nhanh, nhưng vấp phải một cái rễ cây ở đó nên ngã bịch xuống đất.

Ông trùm trong kia nghe thấy tiếng ngã ở ngoài, vội gọi đám người canh gác ở đó ra ngoài xem.

- Đại ca, là một cô gái!

- Địch! Bắt cô ta vào đây! Canh gác phải cẩn thận chứ, sao lại để một người vào đây thế này!

Dù những người đó nói Tiếng Anh, nhưng cô đều hiểu. Hạ Thi Văn sợ hãi, định đứng lên chạy trốn nhưng lúc bị vấp, mắt cá chân đã sưng lên, giờ cô đứng lên cũng khó, nói gì đến chạy trốn được!

Hai tên côn đồ to con kia nhanh chóng chạy đến bắt lấy cô mà không tốn một chút sức lực nào, cô có vùng vẫy thì cũng không thể thoát được, trái lại họ còn ra sức ép cô.

Cô cũng là một người vô cùng thông minh, biết bây giờ rất bất lợi cho mình nên cũng không vùng vẫy, chỉ hi vọng chúng có sợ hờ để cô có thể chạy trốn hoặc có người đi qua cứu cô!

Biết như vậy, lúc này cô nghe theo Tư Hạo Hiên, đi theo hần thì giờ sự việc này cũng sẽ không có rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Bị lôi vào trong, Hạ Thi Văn nghe thấy những tiếng kêu thất thanh của những cô gái ngày một rõ ràng hơn.

Cô bị đưa vào, quỳ xuống trước mặt ông trùm kia, ông ta lên tiếng hỏi:

- Mày làm gì ở đây?

Hạ Thi Văn nghe hiểu nhưng cô vẫn im lặng.

- Tao đang hỏi mày đó!

Cô vẫn im lặng cúi xuống, làm như không nghe thấy gì!

Từ đằng sau, bỗng có tiếng của một tên lính đánh thuê vang lên, hần nói:

- Đại ca, có vẻ cô ta là khách du lịch!

Tên đại ca tròn tròn mắt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Thi Văn, không nhận được mà cúi xuống, nhấc cầm cô lên, nói:

- Con à này hả? Cũng xinh đẹp đó, bán đi cũng phải được kha khá tiền! Haha.

Ánh mắt Hạ Thi Văn lạnh xuống, cô không những không sợ mà còn ngược mắt lên, đối mặt với tên trùm.

Thật ghê tởm!

Muốn bán cô đi ư? Hần còn chưa có tư cách làm điều đó!

Cô cười nhếch mép một cách lạnh lùng, dùng răng cắn thật mạnh vào bàn tay hần đang bóp lấy cổ cô!

Hần đau đớn buông tay ra, cô liền nhân cơ hội này, tháo chạy thật nhanh. Đã chạy đến được đến lối vào vừa nãy, nhưng chân cô lúc này đã quá yếu do vết thương kia càng ngày càng sưng lên, cô không thể chạy nhanh được nữa. đành cố gắng đi khập khiễng ra, cầu mong có thể thoát khỏi nơi này.

- Chết tiệt! Bắt con à đó lại!

Tên trùm vừa ôm lấy bàn tay đang tím tái lúc bị cô cắn, vừa ra hiệu. Lập tức, từ quanh khu vực đó, khoảng gần chục tên lính đánh thuê nhanh chóng lao tới, chạy theo bắt lấy cô cho

bằng được.

Tay chỉ còn cách chút nữa là cô có thể ra được bên ngoài, đột nhiên cô bị một tên túm tóc kéo vào, cô đau đớn kêu lên nhưng không thể phản kháng được. Chân cũng không còn nghe theo lệnh của cô, nó bắt đầu khụy xuống vì đã hết sức, vết thương ở chân kia bị kéo lê đi thì đã bắt đầu rỉ máu.

Bốp!

- Mẹ kiếp, mày tưởng mày trốn được hả?

Tên trùm tát cô một cái thật mạnh. Mạnh đến nỗi, ở khóe môi nhỏ xinh của cô, một dòng máu tươi bắt đầu chảy ra, mùi máu tanh ngập tràn khoang miệng cô.

Nước mắt cô bắt đầu chảy xuống. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên bờ mi của cô, nhưng rất nhanh cô lại gạt phắt đi.

Cô khóc không phải vì đau, cô khóc vì sự ngu ngốc của chính bản thân mình.

Một mình muốn đi chơi, một mình chạy đến đây, một mình chấp nhận sự ngu ngốc này...

- Nói anh bao nhiêu lần rồi, phải nhẹ nhàng với con gái chứ!

Từ trong một căn phòng, một người thanh niên bước ra. Trong chốc lát, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía đó.

Dáng người anh ta cao và gầy, mái tóc bông được chải ngôi giữa, mang theo nụ cười có phần ma mị. Đôi lông mi dài và cong, đôi môi đánh màu son đỏ và mặc một bộ vest bạc. Trong thoáng chốc nhìn, cô không thể phân biệt được đó là nam hay nữ.

Anh ta bước tới gần cô. Đi đến đâu, những người kia đều phải cúi rạp người xuống, như một vị vương cao ngạo và đầy lạnh lùng.

Đi đến trước mặt cô, anh ngoảnh mặt lại, vuốt lên mái tóc mềm mượt của cô, cô quay đầu né tránh, mặt đầy ý hận.

- Tiểu bạch thỏ cái ròi ròi?

- Anh là người Trung Quốc!?

Cô ngơ ngác nhìn anh ta.

Anh ta vừa nói tiếng Trung ư?

Thấy cô ngạc nhiên, anh ta cười vang, giọng phấn khích:

- Haha! Quà nhiên!

Đoạn, anh ta quay ra, nhìn tên trùm đang cúi rạp người xuống, sợ đến nỗi không dám ngẩng mặt lên nhìn anh ta.

Anh ta vung nắm đấm, hạ một cú thụy xuống đỉnh đầu hắn làm hắn ngã khụy xuống. Sau đó, anh ta còn không tha. Tiếp tục dùng chân đá túi bụi vào bụng hắn, miệng không ngừng chửi thề những câu Tiếng anh. Cô chỉ nhớ có một câu, anh ta nói:

- Tao có vẻ quá nhân từ rồi! Mày muốn lên làm lão đại luôn có đúng không?

- Lão...lão đại! Thực sự xin lỗi, làm ơn tha cho tôi!

Tiếng hét của lão hòa cùng với tiếng của những người phụ nữ đang bị tra tấn ở nơi đó tạo thành những tiếng kêu kinh hoàng.

Anh ta đánh hắn đến khi hắn ngã đi mới dừng, quay ra nhìn cô, ánh mắt triu mến một cách giả tạo, nói bằng giọng Trung Quốc:

- Cô bé, hài lòng chưa?

- Ghê tởm! Anh đâu khác gì bọn họ, chắc là trùm ở đây nhì!?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thập Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

- Ôi, đừng đổ oan cho anh chứ!

Nói rồi, hắn dùng bàn tay dơ bẩn xoa lên đầu cô.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn ra khỏi đầu tôi!

Mặt Hạ Thi Văn lạnh băng, quay đầu sang bên làm hắn mất đà, té sang.

- Ui cha, ở đây không ngoan là sẽ bị phạt đó!

Hắn quay ra, ra lệnh cho bọn lính đang đứng ở đó, giọng nói đầy lạnh lùng:

- Nhốt vào phòng! Con thỏ nhỏ này, ta thích! Không có sự cho phép của ta, không ai được động vào!

- Rõ, thưa ngài Mallor!

Hắn quay lưng rồi đi.

Bọn lính đánh thuê nghe lệnh đi tới bắt lấy cô. Chúng kéo cô dậy, lôi cô đi tới một căn lều. Đẩy cô vào rồi khóa lại.

Căn lều này không tối mà ngược lại, nó còn rất sáng. Xung quanh bên trong lều đều là những bức tường màu trắng, đồ dùng trong lều không có bất cứ một cái gì, chỉ có một chiếc giường bệnh nhân được trải ga trắng ở góc lều.

Nhưng, những thứ sáng quá thường lại không tốt!

Bốn bức tường màu trắng là liệu pháp tra tấn tinh thần dã man mà ở những nơi giam giữ tù nhân thường làm, nhằm mục đích khiến tù nhân không thể phân biệt được ngày hay đêm. Đáng sợ hơn, nếu bị giam giữ quá lâu, sự cô lập khiến phần "người" mất dần, thay vào đó phần "con" bắt đầu trỗi dậy mạnh mẽ.

Hạ Thi Văn ngồi sụp xuống, lúc này cô mới dám cho những giọt nước mắt đã đọng thật lâu trên mắt chảy xuống. Nước mắt cứ theo một đường mà giàn giụa chảy ra, không có điểm dừng. Cô thật sự cảm thấy mình quá ngu ngốc, chính mình đẩy mình vào cái tình huống trở trêu này!

Lúc này, ở bên ngoài kia, Tư Hạo Hiền đã nhanh chóng đi theo Hạ Thi Văn, khi nhìn thấy cô bị bắt vào đây, hắn đã nhanh chóng gọi điện thoại báo cho cảnh sát, rồi gọi cho đội vệ sĩ tư nhân của mình tập hợp đầy đủ.

Xong xuôi, hắn còn không quên gọi điện cho Tuyết Nhi. Dù biết là không nên phá buổi hẹn hò của hai người, nhưng trong tình huống này thì mọi chuyện đang quá nguy hiểm, đây có lẽ không chỉ là bọn buôn bán người bình thường, mà có lẽ là hắn cả một đường dây. Lúc Tuyết Nhi nghe được câu chuyện, lòng nóng như lửa thiêu đốt, cuống quá đến nỗi nói rất nhanh:

- Sao cơ? Bọn buôn người!? Hạ Thi Văn bây giờ sao rồi!? Không... không đúng, cô ấy bây giờ ở đâu, tôi lập tức qua đó!

Tuyết Nhi báo bác tài quay đầu xe, phi nhanh hết cơ để đến nơi mà Tư Hạo Hiền nói.

Lúc Hạ Thi Văn vẫn đang ngồi sụp xuống, tiếng mở khóa leng keng ở bên ngoài đã làm cô giật mình nhìn sang. Có lẽ do đã ngồi quá lâu, lúc cửa lều mở ra, ánh sáng xen vào làm cô có phản chói mắt vô cùng. Mãi lúc sau, cô mới mở được mắt ra.

Là Mallor!

Hắn đang từ ngoài tiến vào, đóng cửa lều lại. Nở một nụ cười quái dị, cởi chiếc áo vest bên ngoài ra, tiến gần tới chỗ cô.

Hắn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đang nhem nhuốc vì nước mắt, quệt qua một giọt nước mắt, đưa lên, liếm một cách vô cùng biến thái.

- Nước mắt vị rất ngon! Vậy không biết, khi thưởng thức người thật thì như thế nào?

Hắn nhìn Hạ Thi Văn với ánh mắt quỷ dị, cười phá lên. Tiếng cười của hắn hòa lẫn với tiếng hét của các cô gái ngoài kia càng làm nhịp tim trong lồng ngực cô tăng lên một cách đáng kể, hắn đích thị là quỷ rồi, không phải người!

Cô lạnh giọng, chân lết lui dần về sau;

- Cút!

- Ôi, cô bé! Hiện tại em đã vào hang cọp rồi, còn cứng giọng gì nữa! Yên tâm, hình phạt này chỉ đau lúc đầu thôi, về sau em sẽ thấy rất thoải mái!

Hắn nói với giọng tiếng Trung rất rõ ràng, không một chút sai sót nào. Hạ Thi Văn cứ lùi xuống được chừng nào, hắn lại tiến gần thêm một chút.

- Đứng... đứng lại gần tôi! Xin anh!

Cô run run.

- Ha! Bây giờ thì biết sợ rồi sao? Cô bé, lát nữa em sẽ thích ngay thôi!

Hắn tiến tới xé toạc chiếc áo của cô ra làm sau lưng rách tả tơi, để lộ ra làn da trắng nõn nà. Rồi hắn quay lưng đi tới chỗ chiếc giường, cúi xuống gầm giường lấy ra một chiếc roi da.

- Không!

Cô toan chạy trốn nhưng không kịp đã bị hắn túm tóc kéo lại đẩy mạnh xuống giường.

- Thân thể ngọc ngà như vậy...

Hắn lấy tay vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô.

Thật ghê tởm!

Cô ngoảnh đầu lại, dùng chiêu cũ, cắn thật mạnh vào bàn tay của hắn làm hắn rơi chiếc roi xuống. Hạ Thi Văn cầm lấy roi, vụt thật mạnh xuống thân hắn rồi phi thẳng ra ngoài lều.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chân cô quá đau, cô chỉ đành nhảy lò cò ra ngoài rồi chạy thật nhanh.

- Bắt con đàn bà đó lại cho tao!

Hắn ôm tay, chạy ra theo rồi quát lớn. Lập tức, bọn lính lại một lần nữa lao tới, cầm lấy tay cô rồi đạp cô ngã sòng soài xuống đất.

Hắn chạy theo sau, cầm lấy chiếc roi bằng bàn tay đang rỉ máu. Hét lên, giọng the thé như thanh âm vang lên từ địa ngục sâu thẳm thẳm

- Giữ chặt con khốn đó vào!

Đoạn, hắn cúi xuống, nói giọng dịu dàng mà trong ánh mắt như muốn giết chết cô:

- Cô bé, em rượu thương không thích lại thích rượu phạt phải không? Đã vào được đây, đừng mơ có thể thoát ra ngoài!

Rồi cầm roi, vung thật mạnh xuống lưng cô. Cô đau đớn, nhưng vẫn gắng gượng không kêu một tiếng nào. Hắn cứ liên tục quật vào lưng cô, cho đến khi máu ở một đường vừa này bắt đầu chảy ra, lưng cô ngập tràn toàn màu đỏ của máu và mùi tanh đặc trưng.

Hắn thấy cô nhắm mắt chịu đựng như vậy thì lại càng phấn khích, vung roi lên lần nữa, lần này nhắm thẳng vào đầu cô.

Hạ Thi Văn nghĩ mình đến đây là xong rồi, sẽ không có ai tới cứu cô nữa nên nhắm mắt lại chấp nhận số phận.

Bộp!

Một bàn tay to lớn đón cả chiếc roi da vào. Người đó đứng ngay trước mắt cô, thân hình to lớn che cho cô gái nhỏ bé đang khụy ở phía sau.

- Mallor! Đù rồi!

Vì ở đây chỉ có khoảng hơn mười tên lính, lúc này những tên đó đều đã tập trung lại bắt Hạ Thi Văn nên cửa ra vào không người canh gác, Tư Hạo Hiền đã trốn ở ngoài có thể xông vào đây một cách dễ dàng.

Cô mở mắt ra, ngạc nhiên khi thấy người con trai mình mới gặp buổi sáng lại đang che chắn, bảo vệ cho mình. Cô cảm thấy mình được an toàn rồi, liền nhẹ nhàng khép đôi mắt vào, ngất lịm đi.

- Hạ tiểu thư! Hạ Thi Văn!

Tư Hạo Hiền thả roi ra, ngồi xuống đón lấy cô, cánh tay to lớn của một người con trai ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé đang chảy máu của cô.

- Haha! Mày lại thích làm anh hùng cứu mỹ nhân hả? Được, vậy tao cho cả hai đứa bây cùng chịu!

Hắn định vung roi lên giáng xuống người họ, thì ở đằng xa có tiếng vọng lại.

Là tiếng xe cảnh sát!

- Mày...

Mallor tức giận, ánh mắt như từ quỷ dưới địa ngục ghim vào mặt Tư Hạo Hiền.

- Tôi đã gọi cảnh sát rồi! Anh họ, bây giờ không chạy thì sẽ không kịp đâu!

Mặt Tư Hạo Hiền mang theo ý cười.

Nghe thấy thế, Mallor lập tức vút chiếc roi xuống, toan định tháo chạy.

- Coi như mày lợi hại!

- Bắt hết lại!

Còn chưa kịp chạy, Tư Hạo Hiền đã ra lệnh cho vệ sĩ của mình đứng núp ở các tán cây ở ạt lao ra, bắt hết tất cả lại, gô cổ chúng vào một góc.

Từ trong người, Tư Hạo Hiền lôi ra một khẩu súng gây mê, bắn vào người Mallor đang bối rối tìm đường tháo chạy.

- Em sẽ đưa anh về Hà Lan cho bác hai xử lí.

Ngay sau đó, có người đã vác Mallor lên, cho lên chiếc trực thăng rồi bay đi mất.

Cảnh sát lúc này cũng đã tới nơi, họ bắt hết những tên lính ở đây và cả tên trùm to xác kia, giải cứu cho những người phụ nữ đang bị giam giữ trong các căn lầu. Người ai nấy cũng không còn một chỗ lành lặn, bây giờ họ đứng lên cũng rất khó khăn.

- Cảm ơn anh đã báo cáo cho chúng tôi!

Một người cảnh sát chạy ra, cảm ơn Tư Hạo Hiền.

- Không có gì, tôi sẽ đưa bạn gái mình đi trước, việc còn lại giao cho các anh!

Tư Hạo Hiền nói rồi quay lưng đi thật nhanh ra khỏi nơi này. Bé cô nằm vào xe, lái xe phi trên đường.

Hắn không đưa cô đến bệnh viện, hắn đưa cô ra một căn biệt thự ở vùng quê rồi gọi bác sĩ tới, chữa trị cho cô tại nhà.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu như hắn ngồi đó chờ thêm một phút nào nữa, có phải cô sẽ chết rồi không?

Trong căn phòng sặc mùi thuốc sát trùng, Hạ Thi Văn nằm trên giường, cả người không có lấy một chút sức sống, gương mặt trắng bệch lại, máu cứ không ngừng chảy ra ngoài.

Lúc này, Tuyết Nhi và Lưu Niên cũng đã tới nơi. Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Tuyết Nhi không kìm được nước mắt, vút chiếc túi xuống, chạy lại cạnh giường, khóc lớn:

- Thi...Thi, rốt cuộc đây là sao cơ chứ? Mình xin lỗi, tất cả là lỗi của mình! Thi Thi, cậu tỉnh lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Lưu Niên chạy theo sau, tới chỗ Tư Hạo Hiền đứng, đập vào vai hắn, giọng thờ phào:

- Cảm ơn anh! Vất vả cho anh rồi!

- Không có gì! Đề cô ấy xảy ra chuyện, anh cũng sẽ cảm thấy áy náy, vì người làm ra chuyện này là Mallor!

- Mallor!?

Lưu Niên ngạc nhiên.

- Đúng vậy, cũng không biết từ bao giờ anh ấy đã trở thành như thế!

Tư Hạo Hiền cười khổ.

- Thôi, xong rồi! Tất cả xong rồi!

Tuyệt Nhi vẫn đang ngồi bên giường mà khóc, nước mắt không ngừng tuôn xuống làm ướt cả một khoảng chiếc chăn trắng. Lúc này, bác sĩ tiến vào.

- Mọi mọi người đi ra, tôi sẽ xem xét vết thương cho tiểu thư đây!

- Được!

Lưu Niên chạy tới bên giường bệnh, đỡ dành mãi Tuyệt Nhi mới buông tay ra, tay cô giờ đã dính đầy máu đỏ.

Ba người đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Tuyệt Nhi như người mất hồn, cứ đứng ngẩn người ở cạnh cửa. Trong lòng vô cùng tự trách.

Không khí căng thẳng bao trùm quanh tòa biệt thự rộng lớn.

Mất một lúc sau, từ trong căn phòng kia, vị bác sĩ đi ra.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Ba người từ ba góc chạy lại, ánh mắt đổ dồn về phía bác sĩ.

Vị bác sĩ kia thờ dài, tay tháo chiếc kính ra, khoanh tay lại, nghiêm nghị:

- Mất cá chân bị sưng tấy nghiêm trọng, toàn thân xước xác rớm máu, có dấu vết bị lôi kéo mạnh. Nhưng đó chỉ là vết thương ngoài da, đã xử lý xong xuôi hết rồi. Nghiêm trọng nhất là ở sau lưng, vết thương khá sâu, bị rách do bị quật vào người, mất máu quá nhiều dẫn tới tình trạng hôn mê và sốt cao.

Nghe đến đây, Tuyệt Nhi ngã khụy xuống. Lưu Niên phải chạy lại đỡ cô lên. Đôi mắt cô sưng đỏ vì khóc quá lâu, giọng nói cũng bắt đầu khàn khàn:

- Vậy... vậy bây giờ phải làm sao?

- Tôi đã sơ cứu qua cho cô ấy, giờ đưa cô ấy đến bệnh viện đi.

Vị bác sĩ kia thờ dài trong vô vọng.

- Lưu Niên!

Tuyệt Nhi gọi.

Như hiểu được ý của cô, Lưu Niên lập tức trả lời.

- Được, anh đi gọi ngay!

- Khoan đã! Đưa đến bệnh viện nhà anh đi!

Tư Hạo Hiền lên tiếng.

Lúc này Tuyệt Nhi không còn quan tâm nữa, cô chạy vào bên giường, quỳ khụy xuống, nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của Hạ Thi Văn.

- Được, nghe anh đi!

Lưu Niên thờ dài.

Chẳng mấy chốc, xe của bệnh viện Tư gia đã đỗ ngay dưới cửa biệt thự. Bác sĩ và y tá nhanh chóng chạy lên, đặt cô nằm vào cáng rồi đưa ra xe. Tuyệt Nhi toan định chạy theo nhưng rồi bị Tư Hạo Hiền ngăn cản lại.

- Em ở đây chăm sóc cho Diệp tiểu thư đi, anh sẽ đưa cô ấy đi! Đó là bệnh viện nhà anh nên yên tâm, khi nào Diệp tiểu thư bình tĩnh rồi, đưa cô ấy đến sau cũng không muộn.

Nói rồi, Tư Hạo Hiền nhảy lên xe đi mất. Tuyết Nhi đứng dưới kèn gào khóc, khóc hết nước mắt, cô định chạy theo chiếc xe cứu thương nhưng chân đã không còn sức lực, ngã nhào xuống đất.

- Tuyết Nhi, em tỉnh táo lại đi! Em cứ như vậy làm sao có thể chăm sóc cho Hạ Thi Văn?

- Anh bỏ em ra! Là em khiến cậu ấy như vậy! Bây giờ cậu ấy đang nằm kia không một chút sức sống, em làm sao có thể yên tâm nghỉ ngơi cho được cơ chứ? Thi Thi đáng thương của em!

Lưu Niên nhìn cô như vậy mà lòng đau như cắt, tim như vừa có một con dao đâm xuyên qua. Anh không biết làm gì hơn, chỉ biết ôm cô vào lòng, an ủi:

- Không phải lỗi của em! Ngoan, nghe lời anh, vào nhà ngồi một chút, chờ em bình tĩnh rồi chúng ta đi đến bệnh viện của Hạ Thi Văn!

Lưu Niên ôm lấy Tuyết Nhi bế vào nhà, đặt cô lên giường, đưa cốc nước trong đó có thuốc ngủ do bác sĩ chuẩn bị cho cô uống. Đợi cô ngủ, anh ta đặt cô nằm xuống, dèm chân cho cô, không quên hôn nhẹ lên mái tóc rồi đi ra ngoài.

- Xin lỗi, anh không ngờ nhìn thấy em như vậy, Hạ Thi Văn cũng sẽ không nở. Xin lỗi em, bảo bối của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ở bệnh viện lúc này...

Hạ Thi Văn đã được đẩy vào trong một căn phòng bệnh vô cùng sang trọng, xung quanh có đầy đủ tiện nghi, bác sĩ lập tức rửa và lau sạch vết thương ở sau lưng cho cô.

- Tư thiếu gia!

Một vị bác sĩ kiểm tra thân thể cô xong, quay qua gọi Hạo Hiền.

- Tình trạng cô ấy bây giờ như thế nào rồi?

- Dù đã được sơ cứu nhưng vết thương bị quệt sau lưng rất sâu, e là phải khâu. Vì vậy bệnh viện cần chữ ký xác nhận của người nhà bệnh nhân. Tư thiếu gia, anh đây là...

- Là bạn trai!

Tư Hạo Hiền không do dự trả lời.

- Được, vậy mời anh theo tôi qua đây làm thủ tục!

Thủ tục xong xuôi đầu đó, các bác sĩ bắt đầu khâu lại vết thương cho cô. Cả quá trình đó mất khá thời gian, nhưng Tư Hạo Hiền cứ đứng đó, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Hạ Thi Văn.

Khâu xong xuôi, bác sĩ cắt dụng cụ, thông báo:

- Đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, tiếp theo cứ để cô ấy nghỉ ngơi là được!

- Có để lại sẹo không?

- Tuy vết thương khá sâu, nhưng sau một thời gian thì sẹo sẽ mất, Tư thiếu gia có thể yên tâm!

- Cảm ơn, mọi người nghỉ ngơi đi! Vất vả rồi!

Đóng cửa lại, bầu không khí lại chìm vào im lặng. Mùi thuốc sát trùng cùng với tiếng kèn của vô vàn các loại máy móc hỗ trợ làm cho người ta thấy ngột ngạt.

Lúc này, Lưu Niên cũng vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, anh ta đoán chắc mọi việc đã ổn, liền đi đến bên cạnh Tư Hạo Hiền, hơi thở vẫn nặng nề.

- Mọi việc ổn rồi?

- Ủ! Đã xong rồi!

- Vậy thì tốt rồi!

Lưu Niên thở phào, vừa ngồi xuống ghế thì từ đằng sau lưng, có người đi tới, đẩy cánh cửa phòng bệnh VIP ra làm cho những người ở bên trong đều giật bắn mình.

Rầm!

Cánh cửa phòng bệnh bị mở mạnh ra, người con gái mang dép ở nhà xông vào, miệng vẫn đang thở hồng hộc.

- Tuyết...Tuyết Nhi! Em tới đây làm gì?

- Tại sao anh tới đây mà không nói với em tiếng nào vậy? Còn dám cho em dùng thuốc ngủ!?

Tuyết Nhi quay qua quát Lưu Niên.

- Suyt! em nhỏ tiếng thôi, để Hạ Thi Văn nghỉ ngơi!

- A được được, em nhỏ tiếng ngay! Cô ấy giờ sao rồi?

Tuyết Nhi không màng đến chuyện Lưu Niên cho mình dùng thuốc ngủ vừa nãy nữa, cô chạy đến bên cạnh giường, nhìn Hạ Thi Văn đang nằm trên giường bệnh, tay truyền bao nhiêu là ống, xung quanh đầy các loại máy móc hỗ trợ, cô không kìm được sự lo lắng như đang dâng trào ra trong lòng, đôi mắt long lanh ngấn lệ cứ dán chặt lấy hình dáng Hạ Thi Văn đang nằm im lìm trên kia.

Mới hôm qua còn tràn đầy sức sống như thế, vậy mà bây giờ...

- Bác sĩ đã khâu vết thương sau lưng lại, hiện tại không còn gì đáng ngại nữa rồi! Chỉ chờ cô ấy hạ sốt nữa là có thể tỉnh lại!

Tư Hạo Hiên ngồi trên ghế, giọng nói đã nhẹ đi vài phần.

- Vậy là tốt rồi, tốt rồi!

Tuyết Nhi thở phào.

- Thi Thi, cậu yên tâm, dù cho mình có chết cũng sẽ tìm ra người đứng sau vụ này, đòi lại công bằng cho cậu!

Mặt Tuyết Nhi sắc lạnh hẳn đi, gương mặt vốn dĩ rất dễ thương giờ đây như ghim chặt thù hận.

Đúng vậy, dù cô có chết cũng sẽ không để bạn mình bị ức hiếp mà không có lý do!

Nghe đến đây, Tư Hạo Hiên và Lưu Niên chỉ biết đứng nhìn nhau, không biết có nên nói với cô chuyện việc này là do Mallor, anh họ người đã cứu Hạ Thi Văn không?

Nếu nói ra, Tuyết Nhi sẽ biết ơn hay tức giận?

- Vậy hai người về đi, để tôi...

- Không! Để tôi!

Tư Hạo Hiên chưa đợi Tuyết Nhi nói hết câu đã đứng lên, trịnh trọng nó khiến Tuyết Nhi có phần ngạc nhiên.

- Để tôi chăm sóc cô ấy! Dù sao việc này cũng là do tôi mà ra, tôi phải chịu trách nhiệm!

- Nhưng mà...

- Ày da, vậy chúng ta đi thôi! Em cũng nhìn thấy Hạ Thi Văn đã đỡ rồi, yên tâm về nhà nghỉ ngơi đi!

Lưu Niên kéo tay Tuyết Nhi ra ngoài, còn ngoảnh đầu lại cười một cái đầy bí ẩn với Tư Hạo Hiên một cái rồi hai người đi mất.

Trời bây giờ đã là gần sáng, qua chiếc rèm cửa mỏng manh, những ánh nắng len lỏi vào căn phòng bệnh. Tư Hạo Hiên ngồi xuống bên cạnh giường Hạ Thi Văn, ngắm nhìn người con gái xinh đẹp đang say ngủ kia, cầm lấy bàn tay nhỏ bé còn đang lạnh ngắt của cô, truyền thêm chút hơi ấm cho cô, không gian tĩnh mịch, chàng trai ngồi nhìn cô gái nằm trên giường bệnh với ánh mắt đầy ma mị, đôi con ngươi đen sâu thăm thẳm xoáy sâu vào khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Thi Văn.

Tuyết Nhi lúc này bị Lưu Niên nắm tay dắt đi xuống dưới hầm lấy xe, bàn tay to lớn của hắn nắm thật chắc tay cô, không để cô có cơ hội buông ra. Nhưng cô không muốn điều đó, cô cứ giật tay hắn ra, miệng không ngừng cầu nguyện:

- Thả tay em ra!

- Em đừng có náo!

- Thả ra!

Tuyết Nhi cố gắng giật tay ra mấy lần đều không thành công. Lưu Niên thấy vậy, quay lại bế bồng cô lên một cách nhẹ tênh, hôn vào đôi môi đỏ của cô một cái hôn thật sâu, lưỡi không ngừng khuấy đảo khoang miệng của cô. Tuyết Nhi thấy thế ớn lạnh, mặt đỏ bừng:

- A...anh làm gì vậy!/? Đây là bệnh viện đó!

- Bạn gái bảo bối của anh không chịu nghe lời, nên anh đành làm vậy thôi!

Tuyết Nhi cạ lòi, cô không thể nói lại được hắn. Hắn chần chờ một lát rồi lại định hôn vào môi cô tiếp, nhưng lần này, môi chưa chạm được môi thì cô đã kịp thời lấy tay chặn lại, cô vô loạn tóc hắn lên, nói:

- Ngoan đi!

- Thôi được rồi! Vậy em nghe lời anh, đi về nhà!

- Em lo cho Hạ Thi Văn! Bạn thân nhất của em, chị em tốt của em còn đang nằm đó, em làm sao mà yên tâm được?

Tuyết Nhi bày ra vẻ mặt lo lắng vô hạn còn kèm theo biểu hiện giận dữ ương bướng của cô bạn gái được người yêu cưng chiều khiến Lưu Niên không nhịn được, hôn nhẹ vào trán cô một cái, giọng tràn đầy hạnh phúc:

- Cô bé ngoan của anh, em không nhìn ra rằng Tư Hạo Hiên rất quan tâm Hạ Thi Văn ư? Bọn mình để cho họ không gian riêng đi!

Đến đây, Tuyết Nhi như hiểu ra gì đó. Cô không phản kháng nữa, vòng tay qua cổ Lưu Niên, để hắn bế cô ra xe, bầu không khí xung quanh họ tràn ngập màu hương phấn ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Đội Hạ Thi Văn tỉnh lại thì đã là chuyện của ba ngày sau.

Trong ba ngày này, Tuyết Nhi và Luru Niên hôm nào cũng đến thăm cô, chăm sóc cho cô đến tận tối muộn mới ra khỏi phòng bệnh ra về.

Nhưng người chăm sóc cô nhiều nhất là Tư Hạo Hiên. Có lẽ hấn áy náy nên ngày cũng như đêm, đều ngồi bên cạnh cô, mang cả văn kiện và công việc đến bệnh viện làm. Sở dĩ hấn muốn đưa cô về biệt thự, nhưng làm vậy khi cô tỉnh dậy sẽ rất hoảng sợ trong một không gian lạ lẫm, vì vậy hấn đành để cô ở đây.

May mắn là đây là ở nước ngoài, không phải ở thành phố JK, nếu không thì khi ông Hạ Thi Văn biết, hậu quả không biết như thế nào. Ông Hạ Thi Văn vẫn cứ gọi điện đến cho Hạ Thi Văn, nhưng mỗi lần đều có Tuyết Nhi đứng ra nói dối, lời nói dối nào của cô cũng rất thuyết phục khiến ông không thể nghi ngờ được bất cứ điều gì.

Có thể giấu được Hạ gia, không có nghĩa là giấu được cả Khúc Thiên Minh!

Ngay sau khi từ bờ biển chờ về biệt thự, Khúc Thiên Minh cạn kiệt sức lực ngất đi, đến lúc tỉnh lại đã biết được tin cô đang đi du lịch ở nước ngoài. Vậy là hấn lại vội vàng thu xếp sang đây. Đến khi sang đến nơi, nghe tin cô bị bọn buôn người hành hạ, hấn không nhận được mà lục tung cả hòn đảo tìm cô rồi biết được cô ở bệnh viện này.

- Hạ Thi Văn!

Một bóng dáng cao lớn bước thật kiên định, mỗi bước cũng mang theo sự lo lắng xông vào phòng bệnh.

Lúc này, Tư Hạo Hiên đang ngồi ở chỗ ghế sofa, tay ôm chiếc máy tính, bên cạnh có cốc cà phê đen, hương thơm từ cà phê lan tỏa khắp căn phòng.

Hai người đàn ông gặp nhau, như hai vũ trụ sắp đâm vào nhau, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khúc Thiên Minh mang theo lo lắng của người anh trai, khi nhìn thấy có tên con trai lạ ngồi trong phòng, anh ta không suy nghĩ gì, lao lên giương một quyền vào mặt của Tư Hạo Hiên làm cả máy tính lẫn cốc cà phê không chịu được rơi xuống đất.

- Thăng khốn!

Cốc rơi xuống nền đất vỡ tan tành, thứ chất lỏng màu đen trong cốc chảy ra làm đen cả một khoảng sàn gỗ.

Tư Hạo Hiên bị một quyền kia đâm vào mặt còn chưa kịp tỉnh táo, Khúc Thiên Minh đã lao đến túm cổ áo hấn, kéo dậy.

- Khúc tổng hạ giá đến đây chỉ để đâm một quyền vào mặt tôi thôi ư?

Từ khóa miệng đang chảy máu, Tư Hạo Hiên cười khẩy mang theo ý giễu cợt.

- Cậu đã làm gì em gái tôi?

Khúc Thiên Minh ánh mắt mang theo lửa hận không biết từ đâu lên, trong lòng chỉ một mực lo sợ tên này rốt cuộc đã làm gì em gái bảo bối của anh ta?

- Khúc tổng, anh nói xem?

- Cậu...

Khúc Thiên Minh nhìn bộ mặt trêu người kia mà tức giận đến độ tay ở dưới nắm thành nắm đấm, định vung tay lên một lần nữa.

- Đừng...

Một giọng nói yếu ớt vang lên làm cả hai người con trai quay ra nhìn.

Trên giường bệnh, Hạ Thi Văn vẫn không hề có động tĩnh gì. Chỉ riêng khuôn mặt của cô đang cau mày, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

- Hạ Thi Văn!?

Khúc Thiên Minh hất tay đang nắm lấy cổ áo của Tư Hạo Hiên ra, nhanh chóng lao đến bên giường bệnh, nhẹ nhàng nhấc tay Hạ Thi Văn lên, áp sát vào má mình.

- Anh hai, đừng mà!

Hạ Thi Văn bây giờ ý thức vô cùng mơ hồ, cô như xuất hiện ảo giác. Trong ảo giác của cô, cô nhìn thấy bố mẹ cô, còn có cả một người anh trai đang cười dịu dàng với mình. Trong thực tại của cô, cô không hề quen biết tất cả bọn họ. Nhưng trong tiềm thức, như thấy được sự an tâm, cô thốt lên tiếng gọi mà chính mình cũng không hề biết.

- Anh ở đây, anh ở đây rồi, Thi Thi!

Nghe thấy giọng nói của Khúc Thiên Minh, gương mặt của Hạ Thi Văn dần dần ra rồi lại quay trở về trạng thái bình thường, chỉ là tay cô vẫn không rời khỏi tay anh.

- Khúc tổng, Hạ Thi Văn là em gái anh?

Trong lòng Tư Hạo Hiên nổi lên một nghi vấn.

- Không, không phải! Là một người em họ!

Khúc Thiên Minh nghe thấy câu hỏi đó bỗng giật mình rút tay ra. Trên mặt hiện ra những cảm xúc phức tạp. Anh ta biết, thân phận của Hạ Thi Văn rồi sẽ có một ngày được phơi bày, Hạ Thi Văn sẽ có một ngày phải sửa thành Khúc Thi Văn.

Nhưng giờ vẫn chưa phải lúc!

Đợi một ngày không xa, Khúc Thiên Minh sẽ bắt tất cả những người khi đó tham gia vào việc hại gia đình anh, mọi thứ được phơi bày, anh sẽ công khai với tất cả mọi người về thân phận của Hạ Thi Văn!

Hãy chờ anh, không lâu nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Tư Hạo Hiền nhìn mặt Khúc Thiên Minh, không thấy biểu hiện gì lạ thường, hần thờ phào.

- Vậy cô ấy là người như thế nào?

Tư Hạo Hiền thăm dò.

- Là một thiên sứ, chói sáng như ánh nắng mặt trời, em ấy vô cùng xinh đẹp và rực rỡ!

Dối trá!

Tay Tư Hạo Hiền nắm lại thành nắm đấm, thật không ngờ Khúc tổng, người thừa kế Khúc gia lại nhận xét một người như thế này.

- Nghe qua thì Hạ tiểu thư thực sự là một tiểu thiên sứ!

Tư Hạo Hiền rất nhanh che đậy ý đồ của mình lại, vẫn vui vẻ đáp lại lời Khúc Thiên Minh.

- Được rồi, tôi về đây! Hôm nay xin lỗi vì đã hiểu lầm anh, cảm ơn anh đã chăm sóc con bé!

- Khúc tổng không cần khách khí như vậy!

Lúc này là Khúc Thiên Minh quá tức giận, không nhìn ra được Tư Hạo Hiền lại là người chăm sóc cho em gái của anh ta. Bây giờ nhận ra thì thực sự cảm ơn còn chưa đủ! Nhưng ngoài cảm ơn, anh không biết làm gì khác!

Khúc Thiên Minh đứng lên, bước ra khỏi căn phòng nhưng bước chân rất chậm, từng chút như muốn lưu luyến ở lại nơi đây.

- Đừng nói cho em ấy biết tôi đã đến đây!

Giọng Khúc Thiên Minh lạnh lùng nhưng lại đầy sự áy náy. Mắt vẫn không rời khỏi Hạ Thi Văn đang nằm trên giường bệnh.

- Khúc tổng yên tâm, tôi biết rồi!

Nhận được câu trả lời kiên định, Khúc Thiên Minh dù lưu luyến vẫn bước chân ra khỏi căn phòng, đóng cửa lại.

Bước chân vừa đi khỏi căn phòng, sắc mặt lập tức rũ bỏ toàn bộ sự ôn nhu và thương xót vừa rồi, lấy điện thoại bấm ra một dãy số.

Tút!

- Chủ tịch! Có gì cần dặn dò vậy ạ?

Đầu dây bên kia không để Khúc Thiên Minh chờ quá lâu, lập tức bắt máy, giọng đầy kính cẩn.

- Điều tra cho rõ, rốt cuộc ai làm điều này!

- Tôi đã rõ, ngài cứ yên tâm!

Như hiểu được ý, người kia giọng đầy nghiêm túc chấp hành.

Ở thành phố JK lúc này....

Trong căn phòng làm việc, Hạ lão gia vẫn ngồi đó yên bình cùng đồng giấy tờ trên bàn.

- Chủ tịch!

Ông Andy tiến vào, giọng nói cung kính.

- Có chuyện gì?

- Là chuyện đặc biệt tốt ạ!

Ông Andy mắt không giấu khỏi tia vui mừng.

-Ồ!

Hạ lão gia buông tay cầm chiếc bút xuống, tháo cặp kính, đứng lên đi ra phía cửa sổ to.

- Tư lão thái thái vừa gọi điện, nói rằng Tư Hạo Hiền quyết định trở thành cổ đông của công ty, điều kiện đơn giản chỉ cần 10% cổ phần mà thôi!

Hạ lão gia hơi ngạc nhiên, có phần không thể tin vào mắt mình.

Người trong giới này, ai chả biết Tư thị hiện tại đang như thế nào!

Một công ty vốn dĩ đã bị Tư Hạo đem vứt xuống biển lại được Tư Hạo Hiền cứu vớt nâng lên, chỉ trong có hai năm gần đây mà đi lên như điều gặp gió, tất cả các bất động sản ở thành phố này đều do một tay Tư thị bao thầu, giờ đã là tập đoàn đứng đầu toàn quốc, còn có ý định tham gia vào rất nhiều hạng mục khác.

Không chỉ thế, ở khắp các nước trên Thế giới, Tư thị ở đâu cũng có mặt, nhất là trong lĩnh vực thời trang lớn nhỏ. Danh tiếng vô cùng lớn, Verne cũng không thể bằng! Nếu theo đà đó mà nói, Hạ gia chỉ là một con kiến trong mắt bọn họ!

Vậy mà bây giờ thì sao? Tư Hạo Hiền, chủ tịch trẻ tuổi nhất lại đồng ý tham gia vào cổ đông của Hạ gia?

Đây sao có thể là chuyện vui được cơ chứ!? Mà phải là điều vô cùng đáng mừng, phải mở tiệc ăn mừng!

Trong lòng Hạ lão gia đã có tính toán, nếu có Tư thị chống đỡ, nhất định Hạ gia có thể tiến xa hơn trong tương lai. Nhưng trước hết, phải tìm cách giữ chân món hời lớn này lại!

Chỉ là cổ đông thì không được! Hạ lão gia tham lam muốn vớ lấy món lợi trước mắt, ông quyết định một điều vô cùng khùng khiếp!

Nếu như Tư Hạo Hiền có thể trở thành cháu rể ông, vậy không phải những chuyện này đều sẽ ổn thỏa hơn sao? Tư thị chắc chắn sẽ đầu tư vào nhiều càng thêm nhiều!

- Báo lại với Tư lão thái thái, điều kiện này, ta chấp nhận! Hơn thế nữa, ta sẽ để Thi Thi gả vào Tư gia!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Ông Andy có phần ngạc nhiên.

Gả Hạ Thi Văn? Ông còn chưa hỏi ý kiến của cô ấy mà.

- Việc này.. Hạ lão gia, chuyện này có phần đường đột rồi!

Andy lúng túng nói với Hạ lão gia.

Rầm!

Hạ lão gia đập bàn một cái thật mạnh, mặt phùng phùng tức giận.

Từ trước đến nay, ông đối xử tốt với cô cũng chỉ là để chờ thời cơ lúc này! Thời cơ giờ đã chín mùi, cô cũng phải làm gì đền đáp lại cho ông chứ!

- Đùng nhiều lời, lập tức chuyển lại đi! Đến lúc con bé phải đền đáp công ơn của ta rồi!

Hạ lão gia quát lớn.

Ông Andy không nói gì nữa, chỉ thờ dài rồi quay người đi ra ngoài.

Việc này lập tức truyền đến tai Tư Hạo Hiền, hần nữ nộ cười bí hiểm, không ngần ngại nhìn người con gái trên giường bệnh, giọng nói mang theo hơi thở của băng giá:

- Bà nội, con đồng ý!

- Tiểu Hiền, con chắc chứ? Chỉ là một Hạ gia mà thôi, cần phải hạ mình như vậy?

Tư Hạo Hiền đứng lên, đi lại gần phía cửa sổ, giọng vẫn không đổi:

- Chính vì Hạ gia nên mới như vậy a! Bà nói với ông ấy giùm con, không cần ông ấy hao tâm tổn sức, con sẽ tự mình công khai việc này!

Vừa lúc hần cúp điện thoại thì cũng là lúc Hạ Thi Văn lơ mơ mở đôi mắt bỏ câu đen kịt ra, ngạc nhiên với mọi thứ xung quanh.

- Đây là...

Cô toan ngồi dậy nhưng đầu choáng quá, cơ thể chưa chịu đựng được lập tức ngã xuống. Cũng may, Tư Hạo Hiền mau chóng đi tới, đỡ lấy toàn bộ cơ thể cô, nở nụ cười dịu dàng:

- Cô tỉnh rồi?

- A...a

Đột nhiên mở mắt ra nhìn thấy Tư Hạo Hiền, Hạ Thi Văn không khỏi bất ngờ, cô vùng ra khỏi vòng tay của hắn, không cẩn thận ngã nhào xuống đất, tay còn kéo cả Tư Hạo Hiền cùng lăn xuống.

- Ai da!

Hạ Thi Văn vừa tỉnh dậy, đầu vẫn còn choáng lại bị ngã nhào một cái xuống. Tay chống xuống toan đứng dậy, nhưng thứ đang kê tay của cô không phải là sàn gỗ lạnh lẽo!

Cô cúi đầu xuống, bất gặp ánh mắt Tư Hạo Hiền đang nhìn mình, nụ cười tỏa nắng, hai tay đặt lên đầu, ánh mắt đầy triu mến, khác hẳn giọng điệu lạnh lùng trong điện thoại kia:

- Hạ tiểu thư đây là muốn làm gì vậy?

- Tôi..xin lỗi!

Mặt Hạ Thi Văn đỏ bừng, cô cố gắng dùng sức đứng lên, ngồi vào thành giường bệnh, trong lòng lúc này mới có thể bình tĩnh lại một chút nhưng giọng điệu vẫn đầy lúng túng:

- Vậy rốt cuộc tại sao tôi lại ở đây?

- Sau khi đưa cô từ chỗ bọn buôn người về, cô liền ngất xỉu, vết thương sau lưng mất máu quá nhiều nên khiến cô hôn mê đã ba ngày rồi!

Tư Hạo Hiền kiên nhẫn kể cho cô đầu đuôi câu chuyện.

- Tôi..hôn mê ba ngày rồi sao?

- Đúng vậy!

Hắn nhanh chóng gạt đầu, quay người lấy cho cô một cốc nước nóng.

- Vậy anh là người chăm sóc tôi!?

Tay đang lấy nước của hắn ngừng lại, trên môi nở một nụ cười giòn cốt, cầm cốc nước ấm trên tay, cúi sát đầu mình vào tai Hạ Thi Văn, thở một hơi, giọng mê hoặc:

- Nếu không thì tại sao tôi lại ở đây? Cô có nghĩ đến việc báo đáp tôi không? Thi như lấy thân báo đáp?

Giọng của Tư Hạo Hiền như bùa mê thuốc lú rót vào tai của Hạ Thi Văn hơi thở nồng ấm làm cả tai lẫn mặt cô đỏ ửng.

Trời ơi, đây là làm gì vậy?

Thấy phản ứng của Hạ Thi Văn quá sức đáng yêu như vậy, Tư Hạo Hiền không kìm được mà cười háng lên một tiếng, tiếp tục tiến lại gần cô, ép sát cô xuống giường.

- Tôi..tôi có thể mời anh ăn cơm!

Hạ Thi Văn miệng không ngừng lắp bắp, khuôn mặt đỏ bừng của cô lúc này chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui tọt xuống. Tay theo phản xạ tự nhiên, đẩy người Tư Hạo Hiền ra, tránh va phải ánh mắt mê người của hắn.

- Được thôi, vậy thời gian địa điểm cứ để tôi hẹn!

Tư Hạo Hiền còn muốn tiếp tục trêu cô một chút, nhưng nhìn thấy phản ứng của cô như vậy, mặt cô lúc này đã không thể nào đỏ hơn bèn đứng thẳng dậy, đưa cốc nước cho cô. Hạ Thi Văn cũng không từ chối, mặt cúi xuống tránh để hắn nhìn thấy, tay đưa ra cầm lấy cốc nước.

Nhưng cô quơ tay mãi cũng không thể với được vào cốc nước, cô chỉ cảm thấy có một bàn tay to lớn cầm lấy tay cô, không kìm được, cô hét lên một tiếng:

- A...

Ngẩng mặt lên, vừa đúng lúc chạm ánh mắt với Tư Hạo Hiền. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của hắn mang vẻ đầy ma mị khiến Hạ Thi Văn cứ muốn nhìn, nhìn mãi.

- Hạ đại tiểu thư, đây là cốc nước nè!

Tư Hạo Hiền không nhịn được bèn lên tiếng trêu chọc. Hạ Thi Văn ngẩn ra, giật lấy cốc nước quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Bộp, bộp, bộp!

- Dô! Phá hổng khoảnh khắc lãng mạn của hai người rồi sao?

Từ cửa phòng bệnh, một giọng nói giễu cợt quý dị vọng vào. Hạ Thi Văn bỗng chốc cứng người, tay cầm cốc bắt đầu run lên.

Giọng nói này..không thể nào!

Không cần nhìn cô cũng biết đây là ai.

Từ ngoài cửa, một người mặc bộ vest đỏ bước vào, mỗi bước chân như mang theo từ thân từ dưới địa ngục sâu thẳm lên, khiến sống lưng Hạ Thi Văn cứng ngắc, lạnh buốt.

Cảm giác này không sai, là hắn!

Mallor!

Tư Hạo Hiền híp mắt, nhìn ra phía ngoài cửa, nơi có bóng dáng của anh họ hắn đang chậm rãi vỗ tay bước vào.

Đôi con mắt kia trở về trạng thái lạnh lùng vốn có, cả người Tư Hạo Hiền toát ra phong thái của một vị tổng tài trên vạn người, khí chất không ai bì nổi, khiến Mallor cũng có phần hơi run.

Mallor ngừng vỗ tay, đi thẳng bên giường bệnh, đứng bên cạnh Tư Hạo Hiền, nhìn xuống Hạ Thi Văn đang ngồi cứng đờ trên giường.

- Cô bé, lại gặp nhau rồi!

Giọng của hắn vẫn thế, mang theo phần quý quyết, nhưng lần này còn có vài phần hận thù. Hắn giơ tay lên định chạm vào mái tóc của Hạ Thi Văn thì cô bất ngờ quay đầu lại, đôi mắt bỏ câu kiên cường nhìn thẳng vào đôi mắt xanh quý dị của hắn.

Mới nãy, Hạ Thi Văn vẫn còn rất sợ, cô sợ hấn vào đây sẽ lại làm điều kinh khủng gì với cô tiếp đây?

Nhưng ở đây là bệnh viện, ở bên cạnh còn có Tư Hạo Hiên, hấn làm gì được cô cơ chứ?

Mặc dù nỗi sợ hãi vẫn còn trong người nhưng cô đã đề chừng xuống, quay lại đối mặt với Mallor, ánh mắt cũng kiên định hơn.

Mallor thấy vậy có phần ngạc nhiên, cô vậy mà lại không sợ?

Tốt, đúng là người mà hấn đã nhắm, quả nhiên cô khác với những người còn lại.

- Đừng đụng vào tôi bằng đôi bàn tay kinh tởm ấy, thưa ngài Mallor!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

- Đừng đụng vào tôi bằng bàn tay kinh tởm ấy, thưa ngài Mallor!

Hạ Thi Văn vừa nói vừa cười, cô cố ý nhấn mạnh ba từ cuối để thể hiện rõ thái độ của mình với hấn.

Kinh tởm!

Mới mấy hôm trước, hấn còn ra tay đánh cô mạnh đến nỗi khiến cô hôn mê sâu, vậy mà hôm nay hấn lại đến làm gì nữa?

- Được, nghe em!

Mallor buông tay xuống, trong lòng không giấu được ý cười. Cô vậy mà lại còn tỏ vẻ không có chuyện gì như vậy? Đeo lên một lớp mặt nạ phòng bị như thế? Được, đã thế thì hấn muốn tự tay mình gỡ bỏ cái lớp mặt nạ giả tạo của cô ra.

- Anh đến đây làm gì?

Tư Hạo Hiên giọng đầy lạnh lùng, quăng một ánh mắt sắc bén lên người Mallor. Hấn ta không phải nên ở Hà Lan chịu phạt sao? Sao lại về đây?

- Ôi chào em họ tôi, con thỏ nhỏ của anh nằm viện mà lẽ nào tôi không thể tới thăm ư?

Mallor biết rõ Tư Hạo Hiên chưa hề nói chuyện hấn là anh họ của mình ra, lập tức hai con ngươi xanh lóe sáng, như trong đầu nảy ra ý tưởng gì đó, hấn nhìn Tư Hạo Hiên, nói tiếp:

- Em lại giúp anh mang con thỏ nhỏ này về đây, quả thật đúng là em trai tốt của anh a!

Nói rồi hấn còn không quên quan sát sắc mặt của Hạ Thi văn. Quả nhiên đúng như hấn muốn, mặt của Hạ Thi Văn lúc này đã đen sì, cô không thể tin nổi những gì cô nghe được.

Mallor là anh họ của Tư Hạo Hiên!? Đây lại là chuyện gì nữa?

Theo như câu nói mà hấn ta vừa nói, thì hấn đã thông đồng với Tư Hạo Hiên từ trước rồi ư? Tư Hạo Hiên mang cô về đây để cho Mallor?

Cô không tin, cũng không muốn tin! Lúc này, Tư Hạo Hiên còn trêu chọc cô, hấn là người đã cứu cô, chăm sóc cô suốt ba ngày, thế nào mà hấn có thể làm vậy?

Tư Hạo Hiên nghe đến đây cũng giật mình, nhưng hấn là một con sói trên thương trường, dùng miệng để đàm phán, dùng khí thế để uy hiếp, một chút đe dọa này, sao có thể làm gì được hấn?

- Tôi cứu cô ấy hay không liên quan quái gì đến anh? Nếu anh thăm xong rồi, vậy tôi cho người gọi cho bác hai báo một tiếng, đưa anh trở về!

Mallor từng người, đứng là không thể xem thường Tư Hạo Hiên. Hôm đó Tư Hạo Hiên dùng súng gây mê đã thương hấn, đưa hấn về biệt thự của gia tộc ở Hà Lan, bị bố hấn biết chuyện mà giam hấn dưới hầm, hấn như phát điên. Nếu không phải có mẹ hấn, sao giờ hấn có thể ở đây? Hấn một chút cũng không muốn quay về nơi đó!

Dù sợ hãi đến mức mắt bắt đầu đảo quanh, giằng dữ đến nỗi cả tay ở dưới người đã nắm chặt thành quyền nhưng bản thân hấn không cho phép mình thua lúc này. Tranh giành quyền thừa kế với Tư Hạo Hiên, hấn đã thua thảm, giờ làm sao có thể tiếp tục thua được?

- Haha! Cũng phải, cũng may hôm đó em họ thân yêu của anh núp sau bụi cây, đến đúng thời điểm mới xuất hiện, nếu không sao có thể trở thành anh hùng?

“Đoàng” một tiếng, cả bầu trời của Hạ Thi Văn như sụp xuống. Hóa ra, Tư Hạo Hiên đã nấp ở nơi đó lâu rồi ư? Vậy tại sao hấn không lập tức tới cứu cô? Hấn muốn nhìn thấy cô bị như vậy hả?

Cũng đúng thôi! Dù sao cũng là người lạ mặt vừa quen biết buổi sáng, hấn đối với cô như vậy là quá tốt rồi! Nghĩ như vậy, nhưng sao trong lòng Hạ Thi Văn có chút mất mát nhỏ!

Hiệu ứng quả nhiên tốt, dùng lời nói công kích vẫn là cách trả thù đáng sợ nhất. Ánh mắt kiên định lúc này của Hạ Thi Văn và đôi mắt sắc bén của Tư Hạo Hiên cùng lúc bị câu nói này đánh gục. Quả nhiên sau đó, Tư Hạo Hiên không nói gì nữa khiến Mallor vô cùng hài lòng.

Quay sang Hạ Thi Văn đang thất thần, hấn dùng tay vuốt tóc cô, nói nhỏ nhẹ, giọng đầy mong muốn chiếm đoạt:

- Con thỏ nhỏ, hôm đó chuyện của chúng ta còn chưa thành nhĩ?

Hấn đưa một sợi tóc của cô lên mũi, ngửi mùi bồ kết đã phai kia, lòng không khỏi rạo rức. Hôm đó, nếu như không có Tư Hạo Hiên phá đám, có lẽ cô đã ngoan ngoãn nằm dưới thân hấn rồi!

Hành động của hắn khiến Hạ Thi Văn rùng mình, thật ghê tởm!

Đây thật sự là anh họ của Tư Hạo Hiền sao? Chắc không phải đằng sau con người kia, Tư Hạo Hiền cũng như vậy chứ?

Không muốn nghĩ nữa, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi nồng nặc mùi nước hoa dị giới của Mallor. Nhìn thấy trên bàn để một con dao, một ý tưởng lóe lên trong đầu cô.

Cô cầm lấy tay của Mallor, ngẩng mặt lên, cười tươi một cái, giọng đầy vẻ ngọt ngào:

- Đúng nhì, hôm đây còn đang dang dở một số chuyện đó!

Mallor bị nắm tay đột nhiên ngăn ra, hắn không hiểu vì sao đột nhiên Hạ Thi Văn lại chủ động như vậy, nhưng trong lòng hắn lại mờ mờ. Cô gái này, hắn muốn!

Tư Hạo Hiền nhìn thấy ánh mắt đầy dục vọng của Mallor thì nhanh chóng muốn chạy tới, giật tay của Mallor ra. Nhưng còn chưa kịp hành động, Hạ Thi Văn đã nhanh tay hơn.

Một tay cô nắm chặt tay hắn, tay còn lại cô nhanh chóng cầm lấy chiếc dao trên bàn, nhân lúc hắn còn đang tơ tưởng mà cầm “phập” một phát vào bàn tay, một dòng máu tươi đỏ ra, không gian tỏa ra mùi máu cùng mùi nước hoa kết hợp lại với nhau.

- A...chết tiệt!

- Mallor, đây là thứ anh nợ tôi! Tôi cũng nói cho anh biết, nhát dao này là để trả lại việc anh đã làm với tôi, Hạ Thi Văn tôi sau này sẽ không dính dáng gì tới anh cả, giờ mời anh biến khỏi đây!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tư Hạo Hiền liếc mắt một cái, lập tức từ ngoài cửa có hai người vệ sĩ cao to đi vào, kéo Mallor đi ra ngoài.

Mallor cầm lấy bàn tay máu tuôn không ngừng, nhìn vào Hạ Thi Văn đang ngồi đó, cười thật lớn, giọng cười nghe như thanh âm dưới địa phủ, hét thật to tên cô:

- Hạ Thi Văn, chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều đó!

Rồi mặc cho bị lôi ra ngoài, hắn vẫn cười thật lớn.

Trong phòng lúc này Hạ Thi Văn mới có thể thở phào ngồi xuống, tay cô run run làm con dao rơi xuống đất, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống giường. Tư Hạo Hiền thu lại ánh mắt sắc lạnh vừa rồi, thay vào đó lại bày ra ánh mắt đầy rụt rè, như là đứa trẻ làm chuyện sai rồi sợ mẹ đánh vậy.

- Không sao chứ?

Tư Hạo Hiền rụt rè hỏi, tiến sát lại gần giường, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nhìn bóng lưng của Hạ Thi Văn.

- Tôi không sao, anh cũng có thể ra ngoài được rồi!

Hạ Thi Văn mắt vẫn không rời, nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đã đượm buồn đi vài ba phần.

- Cô nghe tôi giải thích! Là...là vì

- Đừng, đừng nói thêm câu nào nữa! Anh ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh...một mình!

Giọng Hạ Thi Văn run run, cô cảm tưởng chỉ cần cô nói thêm một câu nào nữa thì nước mắt đã được cô giữ ở trong hốc mắt bao lâu sẽ chảy ra như mưa.

- Được, tôi sẽ vào thăm cô!

- Không cần thiết đâu, hiện giờ...tôi không muốn nhìn thấy anh!

Tư Hạo Hiền thờ dài, bóng dáng cao to kéo ghế đứng lên, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt sau khi ra khỏi cửa vẫn nhìn chằm chằm vào Hạ Thi Văn, thờ dài rồi xoay người đi.

Bây giờ nước mắt trên khuôn mặt Hạ Thi Văn mới thi nhau chảy xuống, cô co người lại, khóc thật lớn.

Hạ Thi Văn không muốn nghe bất kì một lời giải thích nào cả, cũng không muốn biết bất kì chuyện gì nữa.

Cô rất sợ!

Cô sợ khi mình biết chuyện đúng như Mallor nói sẽ không nhận được mà nghi ngờ lòng tốt của Tư Hạo Hiền. Nhưng giờ cô cũng không muốn nghe thêm bất kì lời giải thích nào.

Đã qua hết rồi, vậy thì cứ để nó trôi qua đi!

Cô rất muốn cảm ơn Tư Hạo Hiền, nhưng giờ lời nói này cô không thể nói ra được!

Cứ như thế một ngày trôi qua, rồi hai ngày, ba ngày... Tối nào Tuyết Nhi và Lưu Niên cũng tới thăm cô. Họ không nhìn thấy bóng dáng Tư Hạo Hiền đâu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Hạ Thi Văn, họ cũng không muốn hỏi.

Tư Hạo Hiên không ở đây, Tuyết Nhi ở lại ngày đêm chăm sóc Hạ Thi Văn. Vậy nên, cũng chỉ có Tuyết Nhi biết, đêm nào, Tư Hạo Hiên cũng đến đây rồi đến gần sáng mới đi về.

Tuyết Nhi không biết vì sao hai người lại như vậy, nhưng chắc chắn phải có lí do nào đó mới khiến Hạ Thi Văn như vậy.

Ngoài Tư Hạo Hiên đêm nào cũng đến, còn có Khúc Thiên Minh cũng vậy. Tối nào anh cũng đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, nhìn thấy Tuyết Nhi chăm sóc hạ Thi Văn, Hạ Thi Văn lại cười vui vẻ, anh mới yên tâm đi. Mặc dù bản thân thực sự rất muốn lao vào phòng, ôm chăm lấy cô, kể cho cô nghe những câu chuyện vặt vãnh như ngày bé anh từng làm, nhưng giờ chưa phải lúc! Dù muốn lắm nhưng Khúc Thiên Minh luôn nói với lòng mình, đợi thêm chút nữa thôi, anh sẽ đến cạnh cô và tự mình nói rõ mọi chuyện!

Một tuần trôi qua, thân thể Hạ Thi Văn đã khá lên rất nhiều, nhưng giờ cũng là lúc bọn họ phải về lại thành phố JK. Nửa tháng trôi qua rất nhanh, Hạ Thi Văn không ngờ mình đã nằm ở bệnh viện lâu như thế. Cô còn chưa thể đi đâu chơi được thì đã lại phải đi về mất rồi. Tuyết Nhi lúc này vừa làm xong thủ tục xuất viện, chạy vào phòng đã thấy Hạ Thi Văn vẫn đứng thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bất đắc dĩ thở dài.

- Thi Thi, thủ tục xong rồi, chúng ta về thôi!

- Ừ, mình cũng xong rồi!

Hạ Thi Văn cố gắng mỉm cười đáp lại, nhưng dù cô có cười tươi cơ nào, nụ cười đó như chống lại cô, vẫn lộ ra vẻ âu sầu.

Kéo vali xuống đến sảnh tầng 1, Hạ Thi Văn và Tuyết Nhi đứng chờ Lưu Niên gọi xe đến đón.

Từ đằng xa, Tư Hạo Hiên vẫn lẳng lặng theo dõi Hạ Thi Văn. Hắn chỉ dám nấp ở một góc, quan sát khuôn mặt và thân thể cô, thấy cô đã ổn hơn rồi thì thở phào.

- Này!

Một giọng nói vang lên sau lưng hắn, hắn như chông bị phát hiện theo dõi vợ ngoại tình, theo bản năng tự nhiên, giả vờ bình thản quay đầu lại.

- Diệt tiểu thư!?

Ngạc nhiên làm sao, người đứng sau lưng hắn lại là Tuyết Nhi. Lúc này, cô đã nhìn thấy nhất cử nhất động của Tư Hạo Hiên ở bên góc này nên nói dối với Hạ Thi Văn rằng mình đi mua nước sau đó chạy qua đây.

Ai mà ngờ được một chủ tịch của tập đoàn bất động sản lớn lại đứng đây thập thò nhìn lên một cô gái cơ chứ!

- Anh với cô ấy rốt cuộc làm sao vậy?

Tuyết Nhi đứng khoanh tay, mặt hất hất cằm về phía Hạ Thi Văn rồi lại nhìn Tư Hạo Hiên.

- Không sao! Chỉ là cô ấy có phản tức giận!

- Tức giận? Sao lại tức giận!?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Tư Hạo Hiên thờ dài một tiếng rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tuyết Nhi nghe. Tuyết Nhi không khỏi thốt lên một câu:

- Không ngờ nha! Tôi còn bảo vì sao anh đi cùng Hạ Thi Văn mà chỉ có một mình cô ấy bị bắt. Cô ấy tức là đúng thôi!

- Diệt tiểu thư à! Tôi còn không hiểu tôi sai cái gì mà cô ấy không cho tôi một cơ hội giải thích?

Không cho hắn một cơ hội giải thích, đơn giản thôi, vì cô ấy không hề muốn nghe hắn!

Nếu như Hạ Thi Văn còn muốn nghe, cô sẽ bắt hắn giải thích. Còn không thì kể cả hắn có đứng trước mặt cô giải thích, cô cũng sẽ không vào tai!

Tất cả những chuyện này đối với Hạ Thi Văn mà nói đã trở thành một kí ức vô cùng đáng sợ, vô cùng ám ảnh. Chỉ cần một người nhắc lại thôi Hạ Thi Văn sẽ cảm thấy run sợ, dấu vết cô bị đánh vẫn còn đó, muốn quên cũng không thể quên! Dấu vết đó như nhắc cô phải nhớ kĩ tất cả những chuyện đã xảy ra!

Mà Tư Hạo Hiên, lúc đấy hắn đi theo Hạ Thi Văn, nếu như nhanh cứu cô ra khỏi đó, mọi chuyện cũng sẽ không như thế này!

- Vậy tôi hỏi anh, sao lúc đó anh lại chần chừ không cứu cô ấy ngay từ đầu?

Câu hỏi của Tuyết Nhi như một con dao chí mạng đối với Tư Hạo Hiên.

Phải! Tại sao hắn lại không cứu cô sớm hơn?

- Tôi... không biết nữa!

Đôi mắt Tư Hạo Hiên hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Con người đen của một con mãnh thú trên thương trường giờ đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt của một chàng trai bình thường, đang vô cùng day dứt!

- Ha! Vậy để tôi cho anh biết nhé, anh tin rằng Mallor sẽ không làm chuyện gì quá đáng đúng không? Nói đúng hơn, anh là tin tưởng Mallor!

Tư Hạo Hiên như tỉnh ra. Hắn đứng im, cúi đầu không nói gì nữa!

Tuyết Nhi cũng không buông tha, cô tiếp tục khích:

- Thừa nhận rồi? Cũng đúng thôi, hai người là anh em họ, dù sao cũng tin tưởng nhau hơn người ngoài! Hắn ta cũng đâu làm gì quá đáng với con gái đâu, chỉ khiến bọn họ biến thành nô lệ, không cách nào ngáng mặt lên thôi!

Nói rồi, không đợi Tư Hạo Hiền phản ứng, Tuyết Nhi đã quay người rời đi, để lại một mình Tư Hạo Hiền đứng ngẩn ở đó.

Sân bay thành phố JK...

- Cuối cùng cũng về rồi!

Tuyết Nhi phấn khích ra mặt, đứng giờ hai tay vurun vai một cái, mặt đầy sáng khoái.

- Về nhà vẫn là thích nhất nhì, Thi Thi?

Cô xoay người đi lại chỗ Hạ Thi Văn đang cầm hành lý, bám vào tay bạn mình, ánh mắt đầy vui vẻ.

Ngược lại với Tuyết Nhi, Hạ Thi Văn từ lúc đi ra khỏi bệnh viện đến khi về đến đây vẫn là vẻ mặt u sầu đó. Chính cô cũng không biết vì sao mình lại có vẻ mặt như thế này, cô chỉ biết bây giờ mình không có tâm trạng làm gì cả, cười một cái với cô bây giờ cũng rất khó!

- Ủ! Tuyết Nhi nè, mình có phần hơi mệt, mình về trước, hai cậu về sau nhé!

Hạ Thi Văn cười gượng một cái rồi nhanh tay xách hành lý định đi mất. Chưa kịp đi, Tuyết Nhi đã kéo tay cô lại, mặt không còn vẻ gì phấn khích nữa, giọng hơi man mác buồn tui, hỏi:

- Cậu đợi chút, bọn mình cùng về! Cậu vừa mới xuống giường bệnh xong, như vậy không tốt cho lắm!

- Mình không sao! Mình về nhà sớm nghỉ chút, cậu yên tâm đi!

Nói rồi, Hạ Thi Văn lấy tay mình nhẹ nhàng gỡ tay Tuyết Nhi ra, giờ tay chào tạm biệt với cô một cái rồi đi mất.

Tay Hạ Thi Văn vừa rời, Tuyết Nhi lại cảm thấy có gì đó hụt hẫng và không yên tâm. Mới vừa rồi, khi Hạ Thi Văn gỡ tay cô ra, cô tựa như có dòng điện chạy xẹt qua người mình một cái, bỗng có cảm giác bất an cứ nhen nhói trong lòng khiến cô không muốn buông tay.

- Hạ Thi Văn về trước rồi?

Từ đằng sau vang lên một giọng nói, giọng nói này khiến Tuyết Nhi cảm thấy cô rất an tâm, đó là Lư Niên. Không giấu được vẻ mặt lo lắng, Tuyết Nhi quay ra, lo lắng hỏi:

- A Niên, chắc Thi Thi không có chuyện gì đâu nhì?

Lư Niên ôm cô vào trong lòng, ánh mắt chứa đầy triu mến, dùng tay vuốt nhẹ đầu cô, trấn an:

- Hạ Thi Văn cũng đâu phải trẻ con, em biết cô ấy mạnh mẽ thế nào rồi mà! Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng!

Được ở trong lòng người mình yêu an ủi, Tuyết Nhi cảm thấy bớt đi phần nào lo lắng. Cô không nghĩ ngợi gì nữa, vòng tay đáp lại cái ôm ấm áp của người mình yêu thương.

- Vậy mai em sẽ đến thăm cậu ấy vậy! Hôm nay cậu ấy mệt rồi!

- Được, giờ về thôi!

Ở bên ngoài sân bay, Hạ Thi Văn bây giờ đã gọi được một chiếc taxi và đang trên đường về nhà. Vừa mới xuống giường bệnh, đầu cô có phần vẫn còn choáng, chưa thể tỉnh táo hẳn nên phải dựa vào một bên cửa sổ để ngồi cho vững.

- Về khu Lâm hoa viên!

Cô nói với giọng mệt mỏi, cũng không quan tâm về mặt của tên tài xế lúc này. Từ lúc cô bước vào, mắt hắn đã sáng lên khi nhìn thấy vị khách của mình. Hạ Thi Văn mặc một chiếc váy màu trắng hở vai, dài đến đầu gối, vẻ đẹp không khác gì thiên sứ làm hắn nảy lên ý định xấu.

- Được, cô bé cứ yên tâm đi!

Mắt hắn giờ đang ngập tràn dục vọng, chiếc xe định mệnh bắt đầu khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43

Chiếc xe bắt đầu khởi hành. Trên đường đi, Hạ Thi Văn không nói câu nào, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm khung cảnh ven đường. Xe đi hết từ đường lớn sang đến đường nhỏ rồi quẹo vào một con đường đồng không mông quạnh, xung quanh chỉ toàn là cây cỏ, một chiếc xe cũng rất hiếm thấy.

Có điều không ổn!

Cô quay người nhìn lên cửa kính chiếu hậu thì bất gặp ánh mắt của tên taxi quay đi. Hử! Nhìn về mặt đó là biết hắn định làm gì rồi! Hạ Thi Văn cười khẩy một cái lạnh lùng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu.

- Cô bé, có gì muốn hỏi sao?

Tên taxi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hạ Thi Văn mà mồm miệng trở nên lắp bắp, không biết nói gì hơn, tay cầm lái bắt đầu run run.

Con nhỏ này, hẳn nghĩ cô ta cũng chỉ như mấy cô thiếu nữ khác thôi. Ai ngờ đâu, ánh mắt cô gái này tỏa ra lại mang lực vô cùng đáng sợ.

- Không có gì! Chỉ là không biết đây là con đường nào mà đẹp như vậy!

Hạ Thi Văn đổi mặt, nờ nụ cười tươi rói, nói giọng vô cùng vui vẻ. tên lái xe thờ phào, quả nhiên cũng chỉ như mấy con nhỏ khác, sắp bị ăn mà còn không biết!

- Rất đẹp phải không? Đây là đường tắt đó! Ở đây tôi có chai nước, chắc cô khát rồi, cầm lấy uống đi!

Nhận ra cô không có ý gì, hẳn đổi giọng điệu, mắt cười tít lên, đưa cô chai nước trong đó có thuốc ngủ rồi tiếp tục lái xe.

Xem cô là con ngu? Hạ Thi Văn nhận lấy chai nước, mở ra, gãi vờ đưa lên miệng uống một hớp, còn không quên nhìn về mặt phản khòì của tên taxi. Trong đó có thuốc!

Tên này lừa đảo thật quá kém chuyên nghiệp, chai nước khoáng bình thường màu trong suốt, còn chai nước này màu đã bị đục, chứng tỏ có người đã động tay cho thứ gì đó vào! Vậy mà còn muốn lừa cô?

Xe sắp quẹo vào một cái hẻm nhỏ thì lúc này, Hạ Thi Văn mới lại lên tiếng:

- Tôi vừa phát địa chỉ cho anh trai tôi, không biết chừng anh ấy đã theo đến đây rồi đó, tên khốn!

Cô vừa dứt lời, ở bốn phía khắp nơi, còi cảnh sát đã hú loạn lên khiến tên taxi hoang mang phanhh gấp lại một cái làm cả người hắn đổ về phía trước, vừa định quay lại nhìn Hạ Thi Văn thì đã bị cô cầm chai nước có thuốc ngủ dứt thẳng vào mồm hắn.

- Quên không có nói, anh tôi chính là cảnh sát! Từ từ mà cảm nhận đi nhé!

Thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, chẳng mấy chốc hắn đã lăn ra ngủ. Hạ Thi Văn nhanh chóng đi ra khỏi xe, lúc này cảnh sát đã đứng sẵn xung quanh bao vây. Cô tiến đến gần một vị cảnh sát, không quên báo cáo:

- Anh cảnh sát, lúc này khi tôi vào xe đã để ý ánh trên thẻ với người lái xe không giống nhau, các anh xác nhận lại đi!

Nghe theo lời cô, vị cảnh sát tiến lại gần mở cửa xe ra, nhìn kĩ khuôn mặt gã lái xe liền không khỏi ngạc nhiên, thấy hắn đã ngủ gục vào vô lăng. Quay qua nhìn cô gái nhỏ bé đang đứng đó. Người trông thật mảnh khảnh, đáng đáp nhỏ bé mà lại có thể một mình trị được tên biến thái đến cảnh sát cũng chưa làm sao bắt được.

Thú vị lắm!

Vu Ngao Ân chỉnh lại trang phục, đội lại chiếc mũ cảnh sát vương vীu trên đầu. Hắn không ngờ hôm nay trốn ông già tiếp quản thử công việc, cái trang thành cảnh sát xuống đây chơi chút mà lại có thể gặp được một cô nàng cá tính như vậy. Cô như trộn lẫn giữa thiên thần và ác quỷ. Lúc thì dịu dàng, xinh đẹp làm mê đắm bao chàng trai, lúc lại xảo quyết, nhanh nhạy như ác quỷ khiến bao nhiêu chàng trai cũng không thể thoát khỏi cái bẫy mà cô giăng ra!

Vu Ngao Ân này nổi tiếng chơi bời, bạn gái và tiền của là hai thứ không bao giờ thiếu trong cuộc sống của hắn, không cần làm gì cũng tự có người dâng đến tận cửa. Dù là con của Thứ trưởng bộ công an, nhưng hắn lại không thích công việc này một chút nào! Trong giới công an, mọi người truyền tai nói với nhau rằng Vu thứ trưởng có thể quản lí tất cả mọi người, chỉ trừ Vu đại thiếu gia, quả thật không sai chút nào!

- Cô gái, cảm ơn cô rất nhiều! Đây là tên yêu râu xanh gần đây thường đi cưỡng hiếp các cô gái trẻ. Lúc này, cô thật sự quá lợi hại rồi!

- Không có gì, tiện tay diệt gian trừ bạo thôi! Nếu ở đây không còn chuyện gì khác thì giao cho các anh xử lí, tạm biệt!

Hạ Thi Văn không để những lời nói của hắn vào lòng, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi, dạo gần đây cô quá là mệt rồi!

- Chờ chút đã! Cho tôi số của cô được không? Dù sao cô vẫn phải đến đồn để giải trình. Hôm nay tôi nhìn cô khá mệt, để cô về nghỉ ngơi. Đưa tôi số, hôm nào tôi sẽ hẹn cô đến!

Vu Ngao Ân chạy đến nắm cổ tay của cô, kéo cô xoay mặt về phía mình. Ánh mắt mê hoặc người của hắn dụng phải ánh mắt bò câu trong sáng, thuần khiết của cô.

Chính ánh mắt này!

Ánh mắt mê hoặc này của Vu Ngao Ân đã khiến biết bao cô gái đổ gục vào lòng hắn, hắn không tin Hạ Thi Văn lại có thể chống đỡ được!

- Anh cảnh sát, anh buông tay được rồi đó!

- A...xin lỗi, thất lễ rồi!

Vu Ngao Ân hơi ngây ngẩn ra, cô vậy mà...

Hắn cau mày lại, nờ nụ cười trái khoáy. Quả nhiên, cô gái này khác hẳn những cô gái khác! Hắn muốn cô!

- Số điện thoại thì khỏi cần đi, cũng không cần trình báo đâu, chuyện này không có gì to tát cả! Việc còn lại các anh giải quyết đi., tôi đi trước đây!

Rồi cô đi mất.

- Vu thiếu gia, giờ sao ạ?

Các vị cảnh sát khác lúc này đứng xung quanh không dám phá hoại chuyện của Vu đại thiếu gia, nếu không các cậu cũng biết chắc mình sẽ gặp chuyện chẳng lành. Đợi đến khi Hạ Thi Văn rời đi rồi, vị cảnh sát trưởng mới dám lên tiếng.

- Hôm nay chơi chán rồi, chuyện còn lại là việc các anh! Tôi đi đây!

Nói rồi, cậu ta ném lại chiếc mũ cảnh sát cho vị cảnh sát trưởng kia rồi đi thẳng đến chỗ chiếc xe Ferrari LaFerrari Aperta đang chờ bên kia đường.

Vừa đi vừa nghĩ lại về cô gái lúc này. Mặc dù oanh oanh yến yến đầu quanh vị công tử này rất nhiều, nhưng cô gái nào cũng là muốn lấy lòng hắn, nên luôn làm nũng khiến hắn phát ngán. Giờ hắn lại gặp được Hạ Thi Văn, cô gái này khác hẳn bọn họ, không quyền rũ cũng chẳng lấy lòng, cô gái như vậy, hắn có chắc!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

- Cô gái đó được chứ?

Vừa bước vào trong xe, Vu Ngao Ân đã lên tiếng hỏi ngay cậu bạn mình về Hạ Thi Văn. Lúc này, khi đứng chờ Vu Ngao Ân, Tư Hạo Hiền đã nhìn thấy bóng dáng của Hạ Thi Văn đứng cùng với Vu Ngao Ân. Trong đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc bất ngờ, không nhìn được mà lo cho cô.

Hạ Thi Văn làm sao vậy?

- Rất được! Anh lại định làm gì?

Ánh mắt Tư Hạo Hiền nhìn chằm chằm Vu Ngao Ân đang thay quần áo ở ghế sau. Hôm nay, vì sợ đụng mặt Hạ Thi Văn trên cùng chuyến bay nên hắn đã phải về sớm hơn cô một chuyến. Vừa xuống đến nơi, hắn đã nhận được điện thoại của Vu Ngao Ân, giang hồ cấp cứu, không cần nghe cũng biết Vu Ngao Ân bị bắt đến văn phòng thử việc. Thế là Tư Hạo Hiền lại phải đến đây chờ, nhưng không ngờ Trái Đất hình tròn như vậy, vô tình cũng khiến hắn gặp lại được Hạ Thi Văn!

- Cô gái đó rất thú vị đó, tôi phải có được cô ấy! Lão nhị, giúp tôi đi!

Vu Ngao Ân thay xong quần áo, nhảy từ ghế dưới lên ghế phụ, đặt tay vào vai Tư Hạo Hiền, vừa nói vừa cười, vẻ đầy mong chờ.

- Không được! Ai cũng được, trừ cô ấy!

Tư Hạo Hiền hất tay Vu Ngao Ân ra, giọng hùng hổ như đang tuyên bố chủ quyền, nhưng ánh mắt lại có sự biến động nhẹ.

- Dô, cậu nhìn trúng cô ấy?

Vu Ngao Ân nở nụ cười tươi rói. Ánh mắt tò mò xoáy sâu vào ánh mắt lảng tránh của Tư Hạo Hiền.

- Không phải nhìn trúng, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi!

- Vợ chưa cưới!? Cậu khoan cho tôi load đã, tại sao cậu mới đi nước ngoài về liền có vợ chưa cưới rồi? Không phải cậu...

Không đợi Vu Ngao Ân thắc mắc thêm, Tư Hạo Hiền đã đạp chân ga, phóng con xe thể thao bay vù vù trên đường.

Hạ Thi Văn lúc này vừa mới kéo vali đi vào trong nhà chính. Thân thể nhỏ bé kéo chiếc vali to đùng, vẻ mệt mỏi in đậm trên khuôn mặt cô.

- Con về rồi?

Giọng của dì Trương từ trong nhà bếp vọng ra ngoài.

- Vâng! Con lên phòng nghỉ chút ạ!

Hạ Thi Văn nở nụ cười gượng gạo đáp lại rồi xách vali đi thẳng lên phòng. Vừa bước vào trong phòng, cô đã nằm ngay xuống chiếc giường thân yêu, tham lam ngửi mùi chăn gối của chính bản thân mình.

Quả nhiên, về nhà vẫn là thích nhất!

Hạ Thi Văn vốn dĩ muốn nằm nghỉ ngơi một chút, nhưng không hiểu vì sao cô lại ngủ một mạch đến tận khi trời đã chuyển tối mới bật dậy. Mở điện thoại lên, cô nhận được rất nhiều cuộc nhớ từ Tuyết Nhi và hai số lạ khác nhau. Cô không quan tâm đến chúng, ném sang bên cạnh rồi đi thẳng vào phòng tắm, gội rửa hết những mệt nhọc của ngày hôm nay.

Lúc đi ra khỏi phòng, vừa hay điện thoại cô rung lên, một số lạ gọi tới. Cô tò mò nhấc máy:

- Alo! Xin hỏi anh là...

- Tôi là Tư Hạo Hiền!

- Sao anh biết số của tôi!?

- Chỉ là một số di động, tôi... hỏi Lưu Niên là biết!

Thực ra để tìm được số của cô, hắn đã nhờ bộ IT ở Tư thị tìm. Một vị giám đốc như hắn, tìm một số điện thoại còn con con thì có khó gì! Nhưng bây giờ hắn không muốn nói cho cô biết về việc đó!

Nghe đến cái tên này, Hạ Thi Văn lại không nhìn được muốn cúp máy ngay. Nhưng như biết được ý đồ của cô, Tư Hạo Hiền nhanh chóng nói tiếp lời chào đang dở:

- Cô đừng vội cúp máy, nghe tôi đã, tôi có chuyện cần giải thích! Tôi không muốn cô cứ tiếp tục hiểu lầm tôi như vậy!

Đầu dây bên kia im lặng, Hạ Thi Văn không đáp thêm lời nào nữa. Lúc này, cô lại rất hi vọng vào lời giải thích của hắn. Thấy cô im lặng như là ngầm ngầm đồng ý, hắn nói tiếp:

- Xin lỗi vì hôm đó đã tới cứu cô muộn, nhưng vì Mallor không phải người dễ đối phó, tôi cần phải chắc chắn được rằng cảnh sát đã và đang trên đường đến rồi thì mới dám hành động! Vì nếu tôi khinh suất, cô sẽ lập tức bị Mallor mang đi, mà tôi lại không muốn như vậy!

Nói hết tất cả mọi chuyện cần nói, Tư Hạo Hiền thấy bên kia vẫn im lặng. Mãi đến khi Tư Hạo Hiền định ngắt máy thì Hạ Thi Văn mới lên tiếng:

- Được rồi, chuyện qua rồi thì cho nó qua đi! Dù sao cũng cảm ơn anh ngày hôm đó, nếu không có anh, tôi tuyệt đối không thể được nói chuyện như thế này nữa!

Tư Hạo Hiên không nén được một tiếng thở phào, hẳn biết chắc bây giờ cô đã hết tức giận rồi! Hắn vẫn không ngắt máy luôn, nói tiếp, giọng nói bây giờ đã bớt nặng nề phần nào.

- Vậy cô còn nợ tôi một bữa com nữa đó!

Hạ Thi Văn đang cảm máy nghe bỗng ngẩn người.

Nợ một bữa com?

cô sực nhớ ra hôm trước cô có nói sẽ mời hắn một bữa com để cảm ơn việc hắn đã cứu cô, sau hôm đó hai người không còn nói chuyện nữa nên cô cũng quên khuấy mất!

- Tôi nhớ rồi! Địa điểm ở đâu phiền anh nhắc lại cho tôi!

- Được!

Rồi họ cúp máy.

Ngay lập tức, sau khi vừa cúp điện thoại, Tư Hạo Hiên nhắn cho cô địa chỉ nhà hàng và thời gian ăn đều có cả. Công suất làm việc cũng nhanh thật! Cô còn chưa kịp nhìn xem đó là ở đâu thì một tin nhắn khác đã nhảy tới.

Là ông cô!

Cô mở tin nhắn lên, đọc lướt một lần. Cũng không phải gì quan trọng! Chỉ là ông cô biết cô đi du lịch về rồi, ngày mai phải quay lại công ty tiếp tục đàm phán với Verne, chỉ có vậy thôi!

Sau một loạt các sự việc nguy hiểm xảy ra, rốt cuộc cuộc sống của cô cũng lại trở về bình thường rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Khúc Thiên Minh lúc này cũng vừa mới xuống máy bay về nước, kết thúc những ngày theo chân Hạ Thi Văn, cũng được coi như là nghỉ ngơi một chút.

Hắn vừa bước ra khỏi sân bay, hàng loạt các cô gái đứng ở đó đã bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp không kém gì siêu sao của hắn.

Thân hình cao, mái tóc màu bạch kim để mái rủ xuống sát mí mắt, đeo chiếc kính râm, mặc chiếc áo phông đen phối với quần bò rách rãnh động mà không kém phần quyến rũ.

Rũ bộ hình tượng vest bánh bao quý ông hàng ngày, hôm nay trông Khúc Thiên Minh lại vô cùng ra dáng hình mẫu bạn trai mà mọi cô gái theo đuổi. Hình ảnh đó có thể nói là hình mẫu lí tưởng của tất cả các cô gái!

Ra khỏi cổng, ở ngoài đã có một chiếc xe Limousine đứng chờ hắn. Vệ trợ lí kia xuống xe, cầm túi hành lí xách xuống cất cẩn thận vào cốp, còn Khúc Thiên Minh thì ngồi vào trong chiếc xe, ánh mắt của các cô gái vẫn nhìn theo không ngớt.

- Phù, mệt thật! Về biệt thự Khúc gia trước đi!

Hắn vừa cởi kính, vừa ra lệnh cho người trợ lí của mình. Đôi mắt nâu nhìn chằm chằm ra ngoài khung kính cửa sổ. Trợ lí lập tức nghe lệnh, lái xe đi trên đường, rất nhanh đã vào đến cổng biệt thự Khúc gia.

Vừa bước vào nhà, Khúc Thiên Minh lập tức nhìn thấy người mẹ “yêu quý” của mình cùng cô em gái không cùng cha cũng chả cùng mẹ đang ngồi chuẩn bị ăn tối:

- Con về rồi đó ư? Không biết là con sẽ về đây nên com rất đậm bạc, nếu không chê thì con ngồi xuống ăn chung đi!

Trình Cơ bưng bát canh còn đang nóng hổi, nở nụ cười tươi chào đón Khúc Thiên Minh. Cô em gái của hắn – Khúc Thuần Nhã bên cạnh thấy thế cũng tiếp lời:

- Đứng đây anh hai, vào đây ăn com cùng em với mẹ!

Anh hai?

Nghe hai từ này mà khiến Khúc Thiên Minh thấy thật nực cười!

Khúc Thuần Nhã nhỏ hơn Hạ Thi Văn, bây giờ mới có 16 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp cũng có vài phần xảo quyết giống như Khúc phu nhân thay thế. Vốn dĩ Khúc Thiên Minh cũng chẳng định có ý thù hằn với cô em gái không có chung dòng máu này, nhưng chính nó lại là người đã vứt hết tất cả những bức ảnh chụp chung của Hạ Thi Văn và hắn đi, không những thế ở trường còn ghen ngang kiêu ngạo, tự hào mình là thiên kim tiểu thư mà ức hiếp các bạn khác. Năm vừa rồi, Khúc Thuần Nhã còn khiến một nữ sinh trong trường bị thôi học. Thử hỏi như vậy có phải là bình thường không?

Đúng là mẹ nào con nấy!

Khúc Thiên Minh cười khẩy, nói giọng đầy trêu tức:

- Đồ ăn của mẹ con nhà các người, tôi nuốt không nổi!

- Anh hai, anh nói gì thế? Em là em gái anh mà!

Khúc Thuần Nhã chạy lại kéo tay Khúc Thiên Minh, định lôi vào bàn ăn nhưng bị hắn hất ra.

- Ai là anh hai của cô? Nói cho cô biết, cô vốn dĩ là con của người mẹ “vĩ đại” này và một người khác, trong người cô không chảy dòng máu của Khúc gia! Nếu không phải do tôi nhân từ cho các người ở đây thì sớm đã bị đuổi cổ rồi!

Khúc Thuần Nhã biết mình không thể thuyết phục được người anh này, ánh mắt cô ta lóe lên, ngồi thụp xuống sàn, bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt của cô ta chảy ra lại càng khiến cho Khúc Thiên Minh thấy kinh tởm.

- Minh, con nói gì vậy? Con bé là em con mà!

- Em tôi!? Thực không dám nhận, một người không có cùng huyết thống thì sao là em tôi được? Em ruột tôi bị bà hại đến cả tang lễ của bà nội cũng không đến dự được, thủ đoạn của bà quá cao siêu rồi, tôi với không tôi! Chỉ khổ bố tôi thôi, không ăn ố mà lại phải đồ vô! Đáng lẽ ra nó phải là Trình Thuần Nhã chứ nhỉ!?

- Máy...

Trình Cơ tức giận mặt đen sì, không nói thêm được gì nữa. Mặc cho hai mẹ con đó đứng diễn cảnh tình mẫu tử thiêng liêng, Khúc Thiên Minh đi lướt qua họ, đi thẳng lên phòng thờ bố và bà hần.

Thấp một nén hương, hần đứng nghiêm trang, giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy đau đớn:

- Bố! Bà! Con đã gặp được em gái mình rồi! Bây giờ em ấy là Hạ Thi Văn, vẫn là tên đó, chỉ đổi họ thôi! Hai người biết không, con bé cực kì xinh đẹp, giống như mẹ con vậy, một thiên thần sống! Hai người yên tâm, con sẽ đưa em ấy về gặp hai người, một ngày không xa nữa đâu, hãy cho con chút thời gian!

Ở bên ngoài, Khúc Thuần Nhã đã đứng đó nghe tất cả mọi chuyện, mặt chuyển đủ các màu, từ trắng rồi lại thành đỏ.

Vốn dĩ cô ta chỉ định len lén lên đây để nói chuyện với Khúc Thiên Minh, cô muốn hần cung chiều mình như hồi còn nhỏ. Nhưng từ sau khi cô ta bước vào cao trung, thái độ của Khúc Thiên Minh liền thay đổi. Hần không còn chiều chuộng cô nữa, thay vào đó là ghét bỏ, mặc dù không mắng mỏ nhưng nhìn vào ánh mắt của Khúc Thiên Minh cô liền biết mọi chuyện đã khác!

Mặc dù biết mình vốn dĩ chả có chút dây dưa nào với Khúc gia, nhưng cô ta vẫn muốn giữ chặt lấy Khúc Thiên Minh, giữ lấy sự yêu chiều của hần với một mình cô.

Nhưng lúc này cô nghe được cái gì rồi?

Cô ta về rồi! Hạ Thi Văn ư?

Nếu như vậy không phải Khúc Thuần Nhã và mẹ sẽ bị đuổi khỏi nhà sao?

Khúc Thuần Nhã không muốn! Dù bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải làm cho Hạ Thi Văn này biến mất! Khúc Thiên Minh chỉ có thể của một mình cô, tiểu thư Khúc gia cũng chỉ có mình cô thôi!

Mặt Khúc Thuần Nhã hiện lên tia độc ác, việc này cô ta sẽ tự mình làm, hiện tại vẫn không thể để cho mẹ biết được! Nói rồi, cô chạy khỏi chỗ này, đi xuống dưới ngòi ăn cơm như không có gì xảy ra, nhưng thực chất trong đầu vẫn đang tính toán cách để hãm hại Hạ Thi Văn! Cô sẽ không để yên cho vị tiểu thư thực thụ của Khúc gia kia đâu, cứ đợi đấy, Hạ Thi Văn!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau một buổi tối nghỉ ngơi thoải mái thì cuối cùng Hạ Thi Văn cũng trở lại cuộc sống bình thường.

Hôm nay, cô dậy sớm hơn thường ngày. Trang điểm, mặc một bộ váy trắng trẻ vai dài đến đầu gối cùng với đôi giày cao gót màu trắng khiến trông cô đúng như một thiên thần dưới trần gian.

Ánh mắt bỏ câu đen nhánh thuần khiết không vướng bụi trần gian kết hợp cùng dáng vẻ thanh lịch tạo nên sự hấp dẫn của Hạ Thi Văn.

Sau sự việc nguy hiểm vừa rồi, đáng người Hạ Thi Văn gây lại càng gây thêm. Nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ xinh đẹp vốn có, ngược lại còn khiến cô thêm phần quyến rũ.

Ông Andy hôm nay lại phụ trách chở cô đến công ty để tiếp tục việc đàm phán dở dang với Verne.

Nhìn thấy cô, ông Andy không nhận được mà thờ dài một tiếng. Hạ Thi Văn càng lớn càng xinh đẹp, vẻ đẹp của cô càng ngày càng giống Khúc phu nhân đã mất khiến ông không khỏi lo lắng.

Lỡ như người Khúc gia phát hiện ra thì sao?

Năm đó, Hạ lão gia vì bảo vệ cô mà đưa cô về đây. Nếu bây giờ người của Khúc gia phát hiện Hạ gia đang giữ cô, không phải sẽ có hiểu lầm sao?

Thế nhưng ông Andy lại không biết, vị đại thiếu gia của Khúc gia đã phát hiện ra sự thật này rồi!

Lên đến văn phòng chủ tịch, Hạ Thi Văn đã nhìn thấy Khúc Thiên Minh đang ngồi chiếm chỗ trên ghế sofa, tay cầm một tờ báo.

- Hạ Thi Văn, em đến rồi?

Nhìn thấy cô, Khúc Thiên Minh không thể che giấu được ánh mắt妒 dàng của bản thân, nhìn cô nở một nụ cười âm ỉ.

- Ông tôi đâu?

Hạ Thi Văn không quan tâm. Cô vừa vào đã phát hiện ông cô không ở trong văn phòng, vậy nên cô chỉ chăm chăm đi tìm ông mình.

- Hạ lão gia đang đi họp cổ đông rồi! Ông ấy bảo anh chờ em ở đây, sau đó em dẫn anh đến văn phòng của em để bàn bạc!

- Văn phòng... của tôi?

Mất Hạ Thi Văn tròn tròn. Cô có mơ cũng không ngờ đến việc mình cũng được sắp xếp một văn phòng.

- Đúng vậy! Đi thôi nào!

Không kịp để cô định hình được việc gì đang diễn ra, Khúc Thiên Minh đã kéo tay cô đi ra khỏi văn phòng.

Đây là lần đầu tiên sau rất nhiều năm lần lại được nắm lại đôi bàn tay của em gái mình. Vẫn là đôi bàn tay đó, nhưng cảm giác đã khác đi ít nhiều. Cô không chủ động vui vẻ cười siết chặt tay anh, bàn tay cô bây giờ cũng đã dài ra nhưng sự ấm áp, cảm giác mềm mại thì vẫn còn đó, không giảm đi chút nào!

Vị trợ lý chủ tịch dẫn hai người tới một gian phòng khá rộng ở cùng tầng với văn phòng chủ tịch.

Căn phòng này được trang trí đúng với tông màu của cô, màu trắng. Không những thế, đồ dùng ở đây và đồ dùng trong phòng ngủ của cô cũng tương tự nhau, khiến cho cô khi bước vào đây cảm giác như mình đang được ở nhà vậy!

- Phòng làm việc của em đẹp thật!

Lúc này chìm đắm trong không gian của căn phòng khiến Hạ Thi Văn không để ý đến việc Khúc Thiên Minh còn đang nắm tay mình.

Cô giật phắt tay ra, hành động này của cô khiến Khúc Thiên Minh cảm thấy có chút mất mát.

- Được rồi! Em không mời đối tác của mình ngồi xuống hả?

Khúc Thiên Minh biết mình cần phải từ từ với cô, bây giờ không thể vội vàng được! Sẽ khiến cô cảm thấy sợ hãi!

- Xin lỗi, đây là lần đầu tôi...

Hạ Thi Văn lúng túng.

- Không sao, từ từ anh sẽ chỉ cho em!

Khúc Thiên Minh ngồi xuống ghế sofa màu trắng, Hạ Thi Văn sau đó cũng ngồi xuống theo. Căn phòng này tông màu trái ngược lại hẳn với gian kia. Nếu phòng chủ tịch là tông màu tối u uất, gần dị thì phòng của Hạ Thi Văn lại ngược lại.

Căn phòng đều sử dụng đồ nội thất sáng màu, mang cho người ta cảm giác chủ nhân là người vô cùng sang trọng, dễ gần.

Hạ Thi Văn lôi mấy tập tài liệu từ trong chiếc túi xách của mình, đưa cho Khúc Thiên Minh một tập, một tập cô giờ ra, giọng trở về trạng thái chuyên nghiệp, nói:

- Khúc tổng, đây là lợi nhuận và điều kiện của công ty tôi, anh xem xem có chỗ nào tập đoàn các anh không hài lòng, chúng ta có thể....

- Nghe nói đợt trước em đi du lịch nước ngoài? Vui không?

Khúc Thiên Minh không để tâm đến lời Hạ Thi Văn vừa mới nói. Hắn chỉ quan tâm xem vết thương của cô đã khỏi hẳn chưa. Khuôn mặt lúc này còn đang có chút phấn khởi, vui mừng, giờ lại trở nên ầu ầu sâu hơn.

Hạ Thi Văn nghe thấy câu hỏi bỗng chốc run lên.

Vui không? Đương nhiên chuyện kinh khủng vậy xảy ra làm sao cô có thể vui cho được cơ chứ?

Chuyện đó trở thành nỗi ám ảnh của cô, khiến cô cảm thấy rất sợ hãi khi có người đụng vào người mình. Nhưng hình như lúc này, Khúc Thiên Minh nắm lấy tay cô kéo cô đi, cô lại không hề cảm thấy sợ hãi. Rốt cuộc cô làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

Trong phòng họp cổ đông lúc này...

Các nhà lãnh đạo của Hạ gia và các nhà cổ đông khác cũng đang ổn định chỗ ngồi.

Hạ lão gia bước đến, ngồi vào vị trí chủ trì. Theo sau là một chàng thanh niên trẻ tuổi, phong thái lãnh đạm, đôi mắt sắc bén lạnh lùng ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

Tư Hạo Hiên nhìn một loạt các vị giám đốc ở đây, ánh mắt vô cùng coi thường. Mà mọi người ở đây đều không chút phản kháng, rụt rè không ai dám ho he một chữ nào.

Ai mà không biết vị trẻ tuổi tài cao kia là ai cơ chứ! Tư thị đang trên đà phát triển như vậy, người muốn hợp tác xếp thành hàng dài, mà Tư Hạo Hiên hẳn, chính là vị vương ở trên cao, không ai với tới.

Chỉ là không ai ngờ được rằng Hạ lão gia lại có thể mời được vị vương cao ngạo này hạ giá tới đây! Hẳn là họ phải dè chừng rồi!

Cuộc họp sắp bắt đầu, không khí rơi vào im lặng vô ngần!

Bỗng nhiên, tất cả ánh mắt lại đổ dồn ra phía cửa chính bị mở toang ra. Một người con trai mặc áo sơ mi đen, tay cầm áo vest bước vào trong.

Lôi Âu Ngao Thiên tiến vào, mặt vẫn tràn trề mồ hôi, nhịp tim không ngừng đập mạnh. Hắn bước đến, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh còn lại của Hạ lão gia, ngồi đối mặt với Tư Hạo Hiên.

Bầu không khí vốn trầm lắng lại bị Lôi Âu Ngao Thiên phá vỡ, thay vào đó là cuộc đấu tranh ngầm của hai vị vương này.

Lôi Âu gia là gia tộc đứng đầu về lĩnh vực xuất khẩu ở trong nước ai còn lạ gì nữa! Nếu đề so ra thì gia tộc Lôi Âu địa vị cũng ngang ngửa với Tư gia. Mà vị Lôi Âu Ngao Thiên đang ngồi đây, lại là ông chủ trẻ nhất trong tất cả các ông chủ.

- Đến đông đủ rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi!

Hạ lão gia lên tiếng, vỗ tay một cái, lập tức có người đặt xuống trước mặt mỗi vị ngồi trong phòng một tập tài liệu.

Đọc xong tập tài liệu này, tiếng xì xào bắt đầu vang lên.

- Hạ gia gia, đây là...

Lôi Âu Ngao Thiên là người đầu tiên lên tiếng.

Đây là gì vậy?

Tại sao hắn lại bị chuyển xuống làm phó giám đốc? Tư Hạo Hiên lại lên làm giám đốc chính thức?

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Lôi Âu Ngao Thiên tức đến độ khuôn mặt điển trai trầm xuống đen sì, trong mắt một đám lửa bùng cháy nhắm vào Tư Hạo Hiên.

Tư Hạo Hiên vẫn bình thản như không.

- Đúng vậy! Trước kia con là người nắm giữ nhiều cổ phần nhất của Hạ gia, nhưng giờ Tư Hạo Hiên có 10% cổ phần của Hạ gia, nhiều hơn của con. Để con làm phó giám đốc là đúng!

- Tôi có lời muốn nói!

Tư Hạo Hiên lên tiếng khiến cho tất cả im bật, những tiếng xì xào cũng tự nhiên mà biến mất.

Trong văn phòng Hạ Thi Văn lúc này, sau khi Khúc Thiên Minh lên tiếng hỏi thì không khí vẫn chìm vào im lặng.

Khúc Thiên Minh lên tiếng, về mặt giọng điệu:

- Xin lỗi, anh hỏi điều không nên rồi!

- Rất vui!

Hạ Thi Văn cúi mặt xuống, giọng run run.

Khúc Thiên Minh nghe thế thì hoảng loạn, trong lòng sốt ruột không biết mình nên làm gì. Còn đang muốn chạy tới chỗ cô an ủi thì Hạ Thi Văn lại tiếp tục:

- Khúc tổng, tôi không biết quy định khi làm việc là như thế nào. Nhưng tôi biết, chuyện riêng của đối tác thì tuyệt đối không nói trong lúc làm việc. Mà kể cả hết giờ làm việc, tôi nghĩ chúng ta cũng không đủ thân thiết để nói cho anh nghe mọi chuyện!

Mặt Hạ Thi Văn lúc này ảm ức như đang muốn phát tiết hết ra. Đôi mắt bồ câu xinh đẹp giờ đây đã bị là cô làm cho long lanh bởi những giọt lệ đọng trên đó.

Cô rất sợ! Nhưng cô không muốn bộc lộ nỗi sợ hãi của mình trước mặt người khác, nhất là người này!

Cảm xúc nói cho cô biết, cô có thể dựa dẫm vào người này, nhưng lí trí của cô lại không cho cô làm vậy. Cô tự thấy mình phải mạnh mẽ hơn, không được dựa dẫm vào bất cứ ai!

Cốc, cốc, cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Thi Văn nhanh chóng lấy tay lau đi những giọt lệ đọng trên mi rồi nói:

- Mời vào!

Cửa vừa mở ra, Hạ lão gia đi cùng với một chàng thanh niên trẻ, khí thế áp đảo đi vào. Tư Hạo Hiên nhìn thấy cô, nở nụ cười bí hiểm. Hai người dừng lại, đứng trước mặt Hạ Thi Văn, Hạ lão gia tuyên bố:

- Đây là Tư Hạo Hiên, sau này sẽ là trợ lí của con! Chào hỏi chút đi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tư Hạo Hiên đứng sau, giơ tay lên, nở nụ cười vầy vầy cô:

- Hi! Hạ tổng, chúng ta lại gặp nhau rồi!

- Vậy thì hai đứa chuẩn bị làm việc đi nhé, ông đi trước!

Hạ lão gia không thể hiểu nổi người này. Lúc này, ở trong phòng họp cổ đông, rõ ràng khí chất bá đạo ngang ngược như vị vương trên cao. Vốn dĩ hấn nắm phần trăm cổ phần khá nhiều, đây Lôi Âu Ngạo Thiên xuống vị trí phó tổng, cho hấn một chỗ đứng ở Hạ gia tốt như vậy, vậy mà hấn lại từ chối!

Nhớ lúc ở đó, hấn nói:

- Nghe nói Hạ tổng bây giờ là Hạ Thi Văn nhì? Cô ấy còn đang phụ trách một hạng mục quan trọng với Verne nữa! Vậy cứ để tôi làm trợ lý cho cô ấy, đến khi họp đồng này xong, tôi sẽ trở về thành cổ đông, cũng giả lại chức giám đốc cho Lôi tổng đây, được chứ?

- Nhưng mà...

Một vị giám đốc của một tập đoàn nằm trong cổ đông của Hạ gia định lên tiếng. Nhưng rồi bị ánh mắt sắc lạnh như rắn độc của Tư Hạo Hiền nhìn qua, hấn thấy sống lưng lạnh buốt, ngậm chặt không dám nói gì nữa.

- Cứ tiến hành theo ý Tư tổng đi! Mọi chuyện đã xong, giải tán cả đi!

Nghe lời Hạ lão gia, tất cả nhanh chóng đứng lên ra về. Chỉ còn Tư Hạo Hiền ở lại, để Hạ lão gia dẫn hấn xuống văn phòng của Hạ Thi Văn.

Hạ Thi Văn vừa nhìn thấy Tư Hạo Hiền thì như đứng hình, cô cứ đứng đờ ra ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì. Đến lúc ông cô đã đi ra khỏi phòng, cánh cửa phòng đóng lại thì cô mới nhận ra, lên tiếng:

- Ông... ông! Chờ đã!

Nhưng dù cô có gọi thế nào thì ông cô cũng không thể nghe được, ông ấy đã đi khỏi phòng từ lâu lắm rồi.

Trong phòng này không chỉ có Hạ Thi Văn ngỡ ngàng ra mà ngay cả Khúc Thiên Minh cũng đang bị câu chuyện vừa rồi làm cho hải hùng.

Hôm trước khi từ bệnh viện trở về, Khúc Thiên Minh đã cho người điều tra qua về Tư Hạo Hiền. Sở dĩ hấn muốn điều tra Tư Hạo Hiền là vì khi hấn còn bé, bố mẹ hấn đã nhận nuôi một đứa trẻ có tên giống hệt như cậu ta, vậy nên hấn mới tìm hiểu thật kĩ về người này!

Rất nhanh, một tệp tài liệu dày cộp về Tư Hạo Hiền đã được để trên bàn hấn.

Tư Hạo Hiền, bằng tuổi Khúc Thiên Minh, là chủ tịch tập đoàn Tư thị, hành tung vô cùng thần bí, rất ít người biết khuôn mặt thật của hấn.

Năm hấn 6 tuổi bị lạc ở bên Hà Lan, gia đình Khúc Thiên Minh đã đón hấn về nuôi nấng, chăm sóc. Đến một năm trước khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, Tư Hạo Hiền đã được Tư gia đón về, trở thành đại thiếu gia của Tư gia.

Nhớ đến tệp tài liệu về danh tính của hấn, Khúc Thiên Minh mới ngáp ngừng lên tiếng, ánh mắt híp vào, đầy nghi hoặc:

- Cậu...cậu không phải là...

Cậu ta đến đây là muốn làm gì em gái mình!?

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Khúc Thiên Minh, Tư Hạo Hiền chỉ cười, đặt ngón cái lên miệng rồi nháy mắt một tròng lên miệng, Khúc Thiên Minh hiểu ý ngay!

Cũng được thôi, ai bảo hồi xưa khi Tư Hạo Hiền ở nhà với hấn lại thân thiết với nhau như vậy! Để Tư Hạo Hiền ở bên cạnh giúp đỡ em gái hấn, hấn cũng yên tâm!

- Khoan đã! Tại sao bỗng nhiên anh lại thành trợ lý của tôi rồi!?

Bây giờ Hạ Thi Văn mới có thể sắp xếp lại một loạt các thông tin và lời nói của ông cô vừa rồi, chỉ thẳng tay vào mặt Tư Hạo Hiền mà hỏi.

- Vì tôi đến ứng tuyển a! Ông cô thấy tôi ổn nên để tôi làm trợ lý của cô!

Nói rồi, Tư Hạo Hiền đi đến, cầm lấy mấy tệp tài liệu lúc này Hạ Thi Văn đưa cho Khúc Thiên Minh rồi mời anh ta ngồi xuống. Thấy Hạ Thi Văn vẫn đứng sững người, hấn gọi nhẹ:

- Hạ tổng, bắt đầu làm việc thôi!

Cứ thế mà hấn trở thành trợ lý của cô rồi há? Lại chuyện quái gì đang diễn ra nữa đây?

Trong đầu Hạ Thi Văn lúc này vô cùng nghi hoặc, nhưng rốt cuộc cô cũng phải dồn nén xuống, ngồi vào ghế tiếp tục cuộc đàm phán.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa rồi! Họp đồng hôm nay đàm phán cũng khá thành công, nếu không nhờ Tư Hạo Hiền ở cạnh cô, nhắc cô những phần quan trọng trong họp đồng, không thì cô đã thành kẻ phá hoại của Hạ gia rồi!

Bỗng nhiên, cô lại thấy, có hấn làm trợ lý cũng không tồi!

- Hôm nay bàn bạc cũng khá thành công rồi, cũng có thể coi là phần nửa! Vậy để anh mời em đi ăn một bữa nữa nhé!

Khúc Thiên Minh đứng lên, định ra về rồi. Nhưng hấn lại muốn ở bên em gái thêm chút nữa bèn lên tiếng gắng hỏi.

- Hạ tổng, bây giờ cô là tổng giám đốc, nếu như ăn trưa cô không xuống phòng ăn cấp cao thì mọi người có thể có dị nghị đấy!

Tư Hạo Hiền lên tiếng nhắc nhở cô, nhưng ánh mắt thì nhìn chăm chăm trên người Khúc Thiên Minh. Đây đều là hai con sói lớn ở trên thương trường, vậy mà ở trước mặt cô gái nhỏ bé này lại bày ra bộ mặt như vậy, quả nhiên không giống họ chút nào!

- Vậy được, để hôm khác tôi sẽ đi cùng anh! Hôm nay cảm ơn anh, anh về cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

- Vậy được, để hôm khác tôi sẽ đi cùng anh! Hôm nay cảm ơn anh, anh về cẩn thận!

Hạ Thi Văn đã nói đến như vậy rồi, vậy thì Khúc Thiên Minh đành cúi đầu về mặt buồn bã đi ra ngoài.

Thấy Khúc Thiên Minh như vậy, Hạ Thi Văn cảm thấy mình hơi có lỗi. Dù sao người ta cũng là đối tác làm ăn, như vậy có phải hơi quá đáng không?

- Hạ tổng, đi thôi!

Tư Hạo Hiền từ lúc nào đã đi đằng trước, mở cửa mời cô ra ngoài.

Vừa tiến vào phòng ăn, những tiếng xì xào bắt đầu vang lên.

Cô căn bản là không để những lời nói đó vào tai, việc quan trọng của cô bây giờ là làm xong dự án này, sau đó sang Hà Lan thăm mẹ và rồi tiếp tục học đại học, đây là cuộc sống yên bình nhất đối với cô rồi!

- Hạ Thi Văn!

Hạ Thi Văn vừa ngồi vào bàn, ở phía trước đã có người gọi tên cô. Giọng nói này vô cùng quen thuộc, vừa nghe là biết giọng nói này của ai, cô nhắc môi, cười một nụ cười tươi rói:

- Anh Ngạo Thiên!

- Em giờ lại hại lắm rồi đó! Có phải nên gọi em một tiếng Hạ tổng không nhỉ?

Lôi Âu Ngạo Thiên tiến lại gần, dùng bàn tay xoa nhẹ đầu cô gái nhỏ bé xinh đẹp như thiên thần đang ngồi đó, về mặt cung chiều.

- Em cũng chỉ mượn vị trí anh chút thôi, không bằng sau dự án này, em lại trả về cho anh?

Hạ Thi Văn ngồi im, miệng vẫn mỉm cười, giọng nói mang theo vài phần trêu ghẹo hân khiến hân không nhận được, tay đang xoa đầu chuyển xuống nhéo má cô, miệng nở nụ cười tươi, để lộ chiếc răng khểnh vô cùng dễ thương!

Cô bé này, sao lại đáng yêu quá sức như vậy cơ chứ!

Sự cung chiều của Lôi Âu Ngạo Thiên từ bé đến giờ đều chỉ dành riêng cho một mình cô. Vốn dĩ từ khi Hạ Thi Văn còn bé, Lôi Âu Ngạo Thiên đã luôn ở bên cạnh cô. Đóng vai trò là một người anh, một người bạn thanh mai trúc mã và còn là một vị hôn thê được sắp đặt trước giữa hai nhà.

- Càng ngày càng biết ghẹo người rồi!

- Anh ngồi xuống ăn cơm cùng với em đi!?

Hạ Thi Văn cầm lấy đôi bàn tay to lớn của Lôi Âu Ngạo Thiên, nũng nịu y như một đứa trẻ con làm nũng với anh trai mình. Đối với cô, Lôi Âu Ngạo Thiên đã trở thành người thân, người anh trai mà cô lúc nào cũng yêu quý từ lâu rồi! Đây cũng là người con trai duy nhất cô tin tưởng sau ông mình.

Nhưng Lôi Âu Ngạo Thiên lại không giống vậy!

Hắn chưa từng coi cô là em gái, cũng không muốn là anh trai của cô. Hắn muốn rằng tất cả những hành động thân mật này, có một cái tên gọi khác, đó là bạn trai cô!

- Lôi tổng, đây là nhà ăn, xin anh đừng hoảng chút!

Tư Hạo Hiền bê khay cơm đến, vừa lúc trông thấy cảnh tượng này, giật đến mức hân không thể đập vỡ khay cơm ngay tại đây.

- Đương hoàng? Vậy anh nói thử xem tôi có gì không đương hoàng?

Lôi Âu Ngạo Thiên bỏ tay Hạ Thi Văn ra, kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh cô, tay rút túi quần, về mặt đầy khiêu chiến.

Lúc này khi ở trên phòng họp, hân đã thấy tên Tư Hạo Hiền này vô cùng chướng mắt rồi!

Gia thế hiển hách như vậy, vậy mà lại đi đòi làm trợ lý cho Hạ Thi Văn, hợp lý không?

Ánh mắt sắc bén của Tư Hạo Hiền nhìn chằm chằm vào đôi mắt dã thú của Lôi Âu Ngạo Thiên tỏa ra không khí hồi hộp như đang ở trên một đấu trường, hai con người này là đấu sĩ vậy!

Không khí như thế lại càng làm cho xung quanh thêm háo hức. Tất cả những nhân viên đang dùng cơm trưa tại đây đều là những người cũng có tí quyền thế trong tập đoàn Hạ gia. Vậy mà hai vị thiếu gia này lại không hề kiêng nể, lộ ra vẻ mặt đấu tranh để dành một cô gái như thế này, đúng là thú vị!

- Anh đừng động tay động chân với Hạ tổng của tôi nữa thì sẽ là người đương hoàng!

Ánh mắt Tư Hạo Hiền tuy sắc bén, nhưng hành động vẫn vô cùng bình tĩnh. Hắn đi tới để khay cơm trước mặt Hạ Thi Văn, còn cẩn thận lau bộ dao đĩa cho cô rồi ngồi xuống phía đối diện.

- Nè khoan! Cái gì mà Hạ tổng của anh vậy? Tôi là Hạ tổng của anh từ khi nào?

Hạ Thi Văn lúc này còn bối rối không biết làm thế nào để hạ nhiệt bầu không khí giữa hai người đàn ông này, tránh tiếng dị nghị của những người xung quanh càng to hơn,. Nhưng bây

giờ cô lại bị Tư Hạo Hiền làm cho một phen xấu hổ!

Cái gì mà là người của hần cơ chứ!? Cô mới không thèm!

- Từ khi tôi làm trợ lý cho em thì tôi đã là của em rồi! Và em cũng là kim chủ của tôi!

Tư Hạo Hiền nói giọng nhẹ nhàng như đây là một chuyện hiển nhiên vậy, cũng không để ý phản ứng quá khích của Hạ Thi Văn. Mặt mũi cô lúc này đỏ tía tai, không làm sao phản bác được.

Tên này vậy mà cũng bá đạo như thế ư?

Khí chất này, cái điệu bộ này đâu có giống người đi làm trợ lý cho người khác đâu cơ chứ!

- Hôm nay ở đây có bò bít tết, tôi lấy thử cho em, em thử xem!

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt ngại ngùng của Hạ Thi Văn khiến cho Tư Hạo Hiền cứ muốn chọc cô thêm một chút nữa, cũng là để cho vị Lôi tổng kia xem cho kỹ, rốt cuộc bây giờ ai mới là người chiếm thế thượng phong.

Lôi Âu Ngao Thiên ngồi bên cạnh nghe Tư Hạo Hiền nói thì không khỏi tức giận, mặt lúc này còn vênh váo, về đặc ý giờ đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt xám xịt.

Bộp!

- Đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Bộp!

- Đủ rồi!

Lôi Âu Ngao Thiên đập một cái thật mạnh xuống bàn khiến cho xung quanh ai cũng giật thót mình hoảng sợ.

- Hạ Thi Văn, đi cùng anh!

Ánh mắt sắc lạnh của Lôi Âu Ngao Thiên nhìn chăm chăm và Tư Hạo Hiền, vẻ mặt như một con dã thú muốn giết người. Không nói không rằng, kéo tay Hạ Thi Văn đứng phắt dậy, lôi tay cô đi thẳng ra ngoài cửa.

Hạ Thi Văn cố tay bị kẹp chặt, vô cùng đau đớn nhưng không thể kháng cự nổi. Sức hấn lớn hơn cô rất nhiều!

Và lại, cô vừa mới tỉnh dậy sau cơn hôn mê, vậy nên thân thể càng yếu hơn trước. Hạ Thi Văn bị kéo đi trong lòng vô cùng tức giận, cô dùng hết sức giật một cái thật mạnh, hết lớn:

- Buông tay em ra!

Rồi cuối cùng, cô cũng giật cổ tay thoát khỏi bàn tay của Lôi Âu Ngao Thiên. Nhưng vì dùng sức quá mạnh nên không tự chủ, bật ngựa ra đằng sau.

- Cẩn thận!

Lôi Âu Ngao Thiên hét lên hai tiếng, chạy lại định đỡ cô nhưng đã không kịp. Từ đằng sau, Tư Hạo Hiền đã đứng đó, nhanh chóng bắt lấy bả vai của cô, để cả thân cô đập vào cơ thể mình, giảm đi đau đớn cho cô.

- Có sao không?

Tư Hạo Hiền ân cần hỏi, giọng nói như rót mật vào tai.

Hạ Thi Văn ngẩn người nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của hần, nhẹ nhàng lắc đầu. Tim cô cứ đập thình thịch, to đến nỗi chính cô cũng nghe thấy nhịp tim của mình.

Không xong rồi, tại sao cô càng ngày càng cảm thấy mình như bị hần chuốc bùa mê thuốc lú gì vậy?

- Buông cô ấy ra!

- Không thể! Hạ tổng sẽ ngã mất!

Lôi Âu Ngao Thiên bị chọc đến phát điên, ánh mắt bây giờ hung hục lửa giận, như ánh mắt của quỷ địa ngục đến bắt người, càng làm cho Hạ Thi Văn thêm sợ hãi. Bây giờ Lôi Âu Ngao Thiên thân trí đảo điên, điều duy nhất hần bắt bản thân mình làm đó là phải mang Hạ Thi Văn về bên người.

Hần nhào tới, định giằng tay Tư Hạo Hiền khỏi người cô, kéo cô về bên mình, thì từ cửa ra vào phòng ăn, một giọng nói nghiêm nghị vang lên khiến cho tất cả phải im bật.

- Dừng lại!

Hạ Chí Viễn tiến vào trong phòng, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cảm thấy vô cùng mất mặt!

Trước nay, Lôi Âu Ngao Thiên luôn là người lịch sự, đối đãi với ai cũng vô cùng nhẫn nhịn, dù có tức giận thì cũng không đến mức độ như vậy.

Vậy mà hôm nay thì sao?

Hắn ta lại để lộ ra vẻ mặt như vậy, không những dọa mọi người sợ mà còn làm mất đi vẻ kiêu ngạo của vị tổng giám đốc Hạ gia.

Vốn dĩ ông còn định chọn hắn làm cháu rể vì định ước từ trước, nhưng bây giờ ông ngày càng thất vọng vì hắn!

Ngược lại, Tư Hạo Hiên lại đáng vẻ bình tĩnh, tác phong thuần thực, quả nhiên là một vị vương của thành phố, một vị vua không cần vương miện cũng khiến bao người nể phục, không chỗ nào chê!

Hạ Chí Viễn bước tới phía hiện trường hỗn loạn giữa ba người, còn đang thấy tay Tư Hạo Hiên đang ôm vào bả vai, chống đỡ cho Hạ Thi Văn, ông mỉm cười hài lòng.

Đoạn, ông quay sang nhìn Lôi Âu Ngạo Thiên, đáng vẻ hắn bây giờ thực sự không có giống như vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo hồi xưa nữa, ông quát:

- Hò đồ, đây là công ty mà cũng dám làm vậy! Theo ta vào phòng!

- Hạ gia gia, con...

Lôi Âu Ngạo Thiên còn định lên tiếng giải thích nhưng đã quá muộn, Hạ lão gia đã đi lướt qua họ, mặt phùng phùng nổi giận.

Xung quanh sau khi Hạ lão gia đi bắt đầu có tiếng xôn xao, ai nấy đều cho rằng Lôi Âu Ngạo Thiên đã chọc giận Hạ đồng sự trưởng rồi, lần này muốn thoát cũng khó.

Nhưng Lôi Âu Ngạo Thiên không quan tâm đến lời nói đó, ánh mắt quý của hắn bây giờ đã không còn, thay vào đó là ánh mắt hối hận, giọng hắn khẽ run:

- Hạ Thi Văn, anh xin lỗi!

Hạ Thi Văn lúc này cũng đang vô cùng sợ hãi. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người mà mình coi như anh ruột lại có một mặt điên cuồng như vậy. Cô cố nén hoảng sợ, gượng cười:

- Không sao đâu, anh!

Rồi cô quay sang nói với Tư Hạo Hiên:

- Tôi về phòng trước!

Xong cứ thể đi thẳng về phòng.

Tư Hạo Hiên đợi cả Hạ Thi Văn, Hạ lão gia đi rồi mới lộ ra vẻ mặt đắc ý. Lúc nãy hắn cố ý chọc Lôi Âu Ngạo Thiên để hắn tức lên, đúng giờ mà Hạ lão gia thường xuống dùng cơm, cho ông ta thấy vẻ mặt này của Lôi Âu Ngạo Thiên. Nhưng phản ứng của Lôi Âu Ngạo Thiên quá dữ dội khiến cho hắn có đôi phần bất ngờ. Nhưng mọi chuyện cũng vẫn đúng như hắn dự tính!

Tư Hạo Hiên khoe môi khê nhếch, hắn biết Lôi Âu Ngạo Thiên rõ ràng có ý với Hạ Thi Văn, cũng biết là hai người có hôn ước. Quay người, hắn bê khay cơm lên, lúc đi ngang qua cố ý va phải Lôi Âu Ngạo Thiên đang đứng chờ ở đó, khê nói nhỏ vào bên tai hắn:

- Tức lắm đúng không? Tôi sẽ cho anh biết một thông tin này nữa, Hạ Thi Văn, giờ là vợ- chưa- cưới của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2

Buổi sáng sớm mùa xuân ấm áp.

Gió thổi nhẹ, tiếng chim hót líu lo, từng tia nắng buổi sớm len lỏi xuyên qua rèm cửa sang trọng màu trắng có hoa văn được thêu tay tỉ mỉ, chiếu thẳng lên chiếc giường rộng giữa phòng ngủ...

Một đôi vợ chồng trẻ còn đang say giấc nồng sau cuộc chiến tình ái đêm qua...

Hạ Thi Văn mặc chiếc váy hai dây ren màu hồng phấn quyến rũ gợi cảm nhưng vẫn vô cùng đáng yêu, trên gương mặt lộ rõ vẻ mãn nguyện, cứ rúc vào trong lồng ngực săn chắc của Tư Hạo Hiên mà ngủ, không lo nghĩ gì.

Ánh nắng mùa xuân, cảnh xuân phơi phới...

Còn điều gì hạnh phúc bằng điều này nữa cơ chứ?

Kim đồng hồ cứ thế trôi qua, ánh mặt trời theo thời gian cũng ngày càng chói lóa hơn, vậy mà hai người trên giường vẫn nằm quấn quýt lấy nhau không chút động tĩnh gì.

Chỉ đến khi tia nắng chói chang chiếu thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Thi Văn, cô mới chau mày tỉnh giấc.

Dù đã qua tuổi thiếu nữ, nhưng giờ trông Hạ Thi Văn còn có phần mặn mà, quyến rũ hơn khi xưa.

Quay người định nhìn lên chiếc đồng hồ trên bàn, nhưng Hạ Thi Văn nhận ra khi cô vừa quay đi, người đàn ông bên cạnh đã ngay lập tức kéo cô về, ôm trọn thân thể mảnh mai của cô gấu vào trong lồng ngực mình.

Hạ Thi Văn nở nụ cười dịu dàng, nhìn lên gương mặt anh tuấn cau mày khó chịu vẫn đang say giấc, nhẹ nhàng nói:

“Trong mơ mà cũng giữ em chặt như vậy, anh quả là đồ cảm thú!”

Dứt lời, cô lấy tay vuốt ve gương mặt của hắn...

Đây chính là chồng của cô! Người đàn ông một câu nói cũng có thể rung chuyển cả thành phố JK này lại đang ôm lấy cô, giữ cô thật chặt không buông.

“Anh yêu em đến thế cơ à?”

Hạ Thi Văn không nhận được, cô ngược lên hôn vào môi hắn một cái.

Cô chỉ hôn nhẹ một cái thôi, vậy mà chỗ nào đó của bạn cảm thấy nó đã ngóc đầu dậy...

Ai mà ngờ Tư Hạo Hiền đã thức dậy trước cô, nghe hết thấy lời nói của cô, còn biết cả việc cô hôn trộm hắn.

Hắn nào có thể dễ yên được cơ chứ?

Người phụ nữ hắn yêu thương, bà xã đại nhân của hắn, người mà hắn muốn dành cả đời để chiều chuộng lại còn đang chủ động hôn hắn...

Hắn không thể phụ lòng cô được!

Môi vừa rời môi, lập tức bàn tay to lớn của hắn đã vòng ra đằng sau gáy cô, dùng sức kéo cô lại, hôn vào đôi môi nhỏ xinh của cô.

Hắn không giống cô, nụ hôn của hắn lại càng không giống!

Đôi môi mềm mại của Hạ Thi Văn bị đôi môi mạnh mẽ của hắn chiếm giữ, hắn thò đầu lưỡi thăm dò khoang miệng của cô khiến cô giật mình, toan đẩy hắn ra...

Nhưng nào có dễ như thế, gáy cô bị hắn giữ lại nên không thể nào cử động. Vốn dĩ cô còn muốn đáp lại nụ hôn của hắn, nhưng rồi nghĩ lại đến việc rõ ràng hắn tỉnh rồi mà không có chút động tĩnh gì, cô lại tức giận không nguôi.

“Đau...”

Tư Hạo Hiền kêu lên một tiếng, lưu luyến rồi đôi môi nhỏ của cô, mặt cau có khó chịu.

Hạ Thi Văn bỏ bàn tay nhỏ đang cấu bụng hắn ra, mặt vênh lên như chiến sĩ vừa chiến đấu thắng lợi trở về, đôi môi nhỏ liến thoắng:

“Anh rõ ràng tỉnh rồi mà lại còn giả vờ trên em!”

“Anh không có mà!”

Tư Hạo Hiền mặt vô tội, giọng điệu cũng đầy sự vô tội theo.

“Khoan, vậy những gì em nói không phải anh nghe thấy hết rồi chứ?”

“Đã nghe thấy hết, một từ cũng không sót! Vợ yêu của anh tò tính thì làm sao anh không nghe được!”

Bạn cảm thấy nó đã da mặt rất dày, không biết xấu hổ trả lời.

Hạ Thi Văn không giống hắn, da mặt cô rất mỏng, hễ động làm việc xấu một chút là cô sẽ bị xấu hổ, lần này cũng không có ngoại lệ!

Hạ Thi Văn tức giận nhảy dựng lên, giọng rõ câu gắt:

“Không quan tâm anh nữa, đồ cảm thú!”

Nhìn thấy Hạ Thi Văn vén chân định rời giường, Tư Hạo Hiền luống cuống bắt lấy tay cô, đề cô xuống dưới, hắn nhìn cô về đầy trêu mến, nụ cười lại có phần xảo trá, giọng ngái ngủ cực dễ nghe:

“Vợ à, anh sai rồi! Chúng ta là vợ chồng, em tò tính với chồng em mà cũng xấu hổ sao?”

Hạ Thi Văn hừ lạnh một tiếng, cố gắng nhịn cười, giọng nói về không để tâm lắm:

“Em mới không giống anh, da mặt anh dày hơn cả bề mặt Trái Đất rồi, không bị nỡ...”

Còn chưa nói hết câu, Tư Hạo Hiền đã cúi xuống hôn cô, nụ hôn lần này rất dịu dàng, nó khiến cô si mê trong đó không cách nào cưỡng lại...

Nụ hôn của bạn cảm thấy nó đã từ đôi môi rơi dần xuống cằm cô, xuống cổ cô...

“Này, anh làm gì đấy? Tối qua... còn chưa đủ hả?”

Hạ Thi Văn như mèo bị giẫm vào đuôi, cô dùng tay che lấy ngực, giọng đầy hốt hoảng.

Tư Hạo Hiền thấy thế liền phì cười, cô vợ nhỏ này của hắn quả thực vô cùng đáng yêu, khiến hắn muốn che chở cho cô cả đời!

“Thiệt nghĩ đủ rồi, nhưng sáng nay thấy em tò tính với anh nồng thắm như vậy, anh quyết định thêm hiệp nữa!”

“Không được! Em còn phải...”

“Vợ à, anh rất yêu em, yêu em còn hơn chính bản thân mình. Vì vậy chỉ cần em gạt tay anh ra thôi, anh cũng sẽ lo sợ mất đi em...”

Thôi xong rồi...

Cô lại một lần nữa bị hắn làm cho si mê rồi! Hạ Thi Văn mắt rung rung, dù cô đã nghe hắn bày tỏ vô số lần rồi, nhưng bây giờ nghe lại tại sao vẫn còn cảm thấy ngọt đến sâu răng như vậy cơ chứ!

Cô ông chồng như vậy, cô làm sao có thể bỏ mặc được!

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt. Một vị vương cao ngạo lạnh lùng như vậy, trước mặt cô lại bày ra vẻ sợ hãi mất cô như thế này, thử hỏi anh yêu cô nhiều đến như thế nào cơ chứ?

Cô chòng tay qua cổ, đắp lại hán một nụ hôn. Cô cũng học hán, thăm dò bên trong khoang miệng hán, hôn thật dịu dàng. Buông hán ra, cô nở nụ cười ngọt ngào:

“Em cũng yêu anh, chồng à!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Vợ chưa cưới!?

“Ừnh”, Lôi Âu Ngạo Thiên như vừa bị sấm sét đánh trúng vào tim, ba chữ này ghim chặt vào đầu hán, cứ luẩn quẩn quanh đầu hán mãi không chịu đi. Hán cứ đứng ngẩn người ở đó, đến khi Tư Hạo Hiên đi rồi, hán mới bừng tỉnh, đuổi theo nhưng đã không kịp.

Thế là Lôi Âu Ngạo Thiên mang theo tâm lý bàng hoàng, đi từng bước nặng nề vào phòng chủ tịch.

Tư Hạo Hiên tâm tình lúc này vô cùng vui vẻ, cầm khay com đi theo Hạ Thi Văn vào phòng. Vừa vào đến nơi, hán đã thấy Hạ Thi Văn ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, dùng tay xoa xoa phần cổ tay vừa nãy đã bị Lôi Âu Ngạo Thiên cầm chặt đến nỗi giờ đã sưng đỏ.

“Có đau lắm không?”

Tư Hạo Hiên bất thành linh hỏi khiến cho Hạ Thi Văn giật mình mở mắt, luống cuống trả lời:

“Không...không sao, chỉ là sức anh ấy quá khỏe, có chút đau!”

Tư Hạo Hiên không đáp lại. Hán để khay com lên bàn rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Hành động đấy khiến cho Hạ Thi văn cảm thấy khó hiểu!

Chẳng lẽ cô chọc giận gì hán rồi!?

Thức ăn trong khay vẫn còn nóng, mùi đồ ăn xông lên mũi của Hạ Thi văn thơm lừng khiến bụng cô kêu la cồn cào. Cô nhanh chóng bỏ quên đôi tay lúc nãy còn đang đau, nhanh chóng cầm dao đĩa lên, cắt một miếng thịt bò bít tết, đưa lên miệng, chậm rãi nhai, cảm nhận hương vị thịt bò ngon lành mà cười tít mắt như đứa trẻ vậy!

Tư Hạo Hiên từ ngoài bước vào, tay cầm một túi chườm đá lạnh, định mang vào cho cô chườm đỡ đau. Nhưng nhìn thấy cô nằng ần uống ngon lành kia, hán ta mỉm cười rồi lại khép cửa đi ra ngoài. Không quên bảo lễ tân đưa túi chườm cho cô, còn bảo người mang một cốc Seppeltsfield Para Vintage Tawny Port lên cho cô thưởng thức.

Còn mình thì tranh thủ quay về Tư thị làm nốt phần công việc. Hán dù ở đây nhưng thân là chủ tịch một tập đoàn lớn, công việc cần làm cũng rất nhiều, không thể bỏ bê được.

Cùng một khoảng thời gian Hạ Thi Văn đang vui vẻ thưởng thức bữa trưa trong phòng, có cả rượu vang ngon lành, thì ở phòng của chủ tịch Hạ gia, không khí lại vô cùng trầm lắng.

Hạ Chí Viễn đang vô cùng tức giận với hành động vừa rồi của Lôi Âu Ngạo Thiên. Ông đang ngồi trầm ngâm trong phòng, suy nghĩ về việc gả cô cháu gái của mình cho Tư Hạo Hiên là một chuyện đúng đắn.

Hán sau này khi về một nhà, thân là cháu rể chắc chắn sẽ giúp đỡ Hạ gia rất nhiều! Ông có mơ cũng không ngờ rằng, Tư Hạo Hiên lại có thể đồng ý nhanh như vậy!

Rầm!

Cánh cửa căn phòng bị lực đẩy mạnh mẽ của Lôi Âu Ngạo Thiên bật tung ra.

“Không có phép tắc! Tại sao lại không gõ cửa?”

Kim nén cơn giận dữ của mình xuống, Lôi Âu Ngạo Thiên nhẫn nại nói:

“Hạ gia gia, lúc nãy là cháu đã quá kích động rồi, cháu xin lỗi!”

“Vào đây ngồi đi!”

Hạ lão gia từ ghế đứng lên, thân hình đã có mấy phần tuổi già dù phải chống đỡ cả tập đoàn nhưng vẫn vô cùng nhạy bén và mạnh khỏe. Ông ngồi xuống ghế sofa, chỉ tay bảo Lôi Âu Ngạo Thiên ngồi xuống. Nhấp một ngụm trà hoa cúc, ông nói:

“Con từ nhỏ đã quan tâm và chăm sóc Thi Thi nhà ta, ta thực cảm ơn!”

“Hạ gia gia, đây là điều con nên làm mà!”

Lôi Âu Ngạo Thiên ngoài mặt giả vờ bình tĩnh nhưng trong lòng thì rối loạn vô cùng. Càng nghĩ đến câu nói của Tư Hạo Hiên vừa nãy, hán lại càng sợ mình sẽ đánh mất Hạ Thi Văn!

“Tốt, Thi Thi có một người anh trai bảo vệ nó như vậy, đúng là rất tốt!”

Sau này chồng nó còn phải học hỏi cháu nhiều!”

Lôi Âu Ngạo Thiên sống người.

Ông nói vậy là có ý gì? Hấn vẫn không tin vào sự thật đang hiện ra rành rành trước mắt, ánh mắt trở nên cuồng quít hơn, giọng nói cũng khản trương:

“Hạ gia gia, ông nói vậy là có ý gì? Châu và Hạ Thi Văn không phải là có hôn ước rồi sao?”

“Ta nói chưa đủ rõ ràng ư? Vậy cháu nghe cho rõ, Hạ Thi Văn hiện giờ đã có chồng chưa cưới rồi, cháu và con bé căn bản không hợp!”

Lúc này, Lôi Âu Ngao Thiên thật sự sụp đổ hoàn toàn. Câu nói lúc nãy của Tư Hạo Hiên lại một lần nữa xâm chiếm lấy đại não của hấn: “Hạ Thi Văn là vợ chưa cưới của tôi!”...

Hấn hiểu rồi, hấn đã hoàn toàn tin tất cả những gì mà mình nghe được từ Tư Hạo Hiên và Hạ lão gia. Trong tim hấn như vừa bị người ta khoét mất một mảng mang đi vậy!

Vậy thì từ trước đến nay, tất cả những gì hấn làm được tính là gì?

Từ bé đến giờ, là hấn luôn ở bên cạnh cùng Hạ Thi Văn. Năm đó, khi cô vừa chuyển trường đến học cùng một lớp cao trung với hấn, hấn đã luôn ở bên cạnh chăm sóc cô, bảo vệ cô. Cũng không biết từ lúc nào, yên ổn làm bạn như vậy, vậy mà hấn thích cô lúc nào không hay!

Khi biết hai nhà đính ước với nhau, hấn rất vui vẻ, là loại cảm giác trong lòng dâng lên một cảm xúc màu hồng phấn xinh đẹp không thể nào diễn tả được!

Hấn đã hứa sẽ bảo vệ cô cả đời, dù cô chưa thích hấn, không sao! Lửa gần rom lâu ngày cũng bén mà, phải không? Hấn đã kiên nhẫn chờ đợi suốt hơn chục năm qua...

Nhưng giờ thì sao?

Quả nhiên, Tư gia giàu có và có địa vị cao hơn gia tộc Lôi Âu, kiếm được con mồi béo bở hơn, bảo sao ông ta lại thay đổi quyết định nhanh như thế cơ chứ!

“Ông biết tình cảm của con với Hạ Thi Văn không phải đơn thuần giữa anh trai- em gái mà?”

Lôi Âu Ngao Thiên nhếch mép cười khổ, đáy mắt tràn ngập đau thương. Trong tim, huyết lệ không ngừng chảy từng giọt.

“Ta biết! Vậy nên ta nói để con mau chết tâm đi!”

Rồi ông cúi xuống nhìn đồng hồ, nói tiếp, giọng không đổi:

“Giờ ta có việc phải đi, dù sao cũng cảm ơn cháu những năm qua đã ở bên con bé! Mong cháu vẫn sẽ tiếp tục ở cạnh bên con bé, với tư cách một người anh trai!”

Hạ lão gia rời khỏi phòng, để lại Lôi Âu Ngao Thiên một mình ngồi đây, tất cả những câu nói ngày bé ủa về cùng với kỉ niệm của hai người, tâm trạng hấn từ trên chín tầng mây bỗng bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục!

Loại cảm giác đau đớn này, còn ai có thể hiểu cho hấn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Thời gian cứ trôi, lòng người cứ đổi...

Chớp mắt một cái đã hết một tuần...

Một tuần qua, nhờ có Tư Hạo Hiên giúp sức, việc đàm phán dự án đã thành công một cách tốt đẹp, đồng nghĩa với điều đó là việc cô sắp sửa được sang Hà Lan một chuyến, thăm người mẹ yêu quý của mình.

Hôm nay, cô đến văn phòng để thu dọn đồ đạc của mình, rời khỏi vị trí Hạ tổng này.

Đồ của cô cũng không có nhiều, chỉ có vài chiếc bút, một cái kệ đựng đồ, vài đồ dùng cá nhân và một vài thứ linh tinh khác. Hạ Thi Văn vô cùng cẩn thận, sắp xếp tất cả những đồ đạc thật ngăn nắp vào trong một chiếc hộp, đậy nắp lại rồi đi ra khỏi phòng.

Cô vừa mới đóng cửa bước ra khỏi phòng làm việc, cô lễ tân nhìn thấy cô, mắt bỗng rung rung ngẩn lệ, giọng đầy đau khổ:

“Hạ tổng!”

“Có chuyện gì ư? Sao... sao cô lại khóc rồi?”

Tuy Hạ Thi Văn mới làm việc ở đây nửa tháng nhưng cô biết, cô nhân viên lễ tân này không hề giống những người khác.

Cô ấy rất tốt bụng với cô, không vì những lời đồn đại trong công ty về việc Hạ Thi Văn là đại tiểu thư ăn hại mà ghét cô, thậm chí còn giúp cô rất nhiều lần.

Hiện tại, Hạ Thi văn nhìn thấy cô ấy khóc thương như vậy, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ đồng cảm.

“Tôi có một người mẹ già ở nhà, vừa nãy hàng xóm gọi đến báo bà ấy bị lên cơn đau tim, vừa mới đưa vào cấp cứu, tôi muốn vào thăm nhưng mà...”

Hạ Thi Văn nhìn đáng vẻ của cô rồi lại nhìn lên bàn làm việc lễ tân, cô lập tức hiểu ra, bỏ hộp đựng đồ xuống, an ủi:

“Được rồi, cô đi đi! Ở đây tôi hay cô một lát, lát nữa là người thay ca tới rồi!”

Cô lễ tân kia vô cùng cảm kích, tay nắm chặt tay cô, ánh mắt đầy hi vọng, nói:

“Cảm ơn Hạ tổng, chị quả nhiên là một người tốt mà!”

“Được rồi, mau đi đi!”

Hạ Thi Văn cố giật tay ra khỏi tay cô lễ tân.

Cô lễ tân nghe lời Hạ Thi Văn, buông tay ra rồi mặc nguyên bộ áo dài như vậy, chạy một mạch ra thang máy rồi biến mất.

Vốn dĩ hôm nay cô còn muốn về nhà sớm rồi rủ Tuyết Nhi đi dạo phố, bù lại khoảng thời gian một tuần qua cô cắm mặt vào công việc.

Giờ thì hay rồi!

Còn hơn ba mươi phút nữa mới tới giờ giao ban, xem ra cô phải ngồi đây đợi rồi! Coi như giúp người khó khăn vậy!

Ting!

Đang ngồi chán nản dọn dẹp đồng giấy tờ bừa bộn để trên bàn lễ tân kia thì thang máy đột nhiên mở toang ra. Theo bản năng, Hạ Thi Văn đưa mắt ra nhìn...

Một cô gái trông vô cùng kiều kỳ bước vào.

Tóc buộc đuôi ngựa cao tới tận đỉnh đầu, quần áo mặc như không mặc. Cô ta mặc quần bò jean ngắn trên cả đùi, chiếc áo cúp ngực không dây hở bụng, phô trương ra phần bụng mảnh mai, đeo chiếc kính râm của Gucci, tay cầm túi phiên bản giới hạn của Mulberry tiến vào.

Xem ra thân phận quả nhiên không bình thường!

Con xin lỗi với Trời cao, xin cho con rút lại câu nói vừa rồi! Cô ta trông kiều kì một cách chói mắt, chói đến nỗi cô nhìn đã có cảm giác không tốt lành gì cả!

Xem cách cô ta ăn mặc không chút thanh lịch nào, nhất định không phải loại tốt đẹp!

Về kiều kì này, thật giống mấy cô tiểu thư ăn chơi ăn hại trong lời nói của nhân viên công ty về cô. Giờ cô thực sự muốn cho những nhân viên nói xấu cô nhìn thấy cô gái này, để họ biết tiểu thư ăn chơi ăn hại là thế nào...

Rốt cuộc cô ta coi đây là tập đoàn hay quán bar vậy?

Khúc Thuần Nhã tiến vào, cởi kính ra, không nói không rằng định phi thẳng vào trong văn phòng tổng giám đốc. Cũng may, Hạ Thi Văn chạy lại, đứng chắn tay trước cửa, nở nụ cười:

“Xin lỗi vị tiểu thư đây, không có hẹn tuyệt đối không được vào trong!”

Chân Khúc Thuần Nhã dừng bước, khoanh tay lại, giọng nói tông nữ cao chót vót, giống y hệt như giọng nói mà Hạ Thi Văn tưởng tượng. Hạ Thi Văn phát hiện cô còn có thêm một biệt tài mới, đó là đoán giọng nói qua cách ăn mặc!

“Cái thứ nhà quê như cô là cái thứ gì? Biết tôi là ai không? Tôi có thể cho cô bị đuổi việc ngay hôm nay đấy!”

Nhà quê!?

Tuy hôm nay cô ăn mặc cũng có chút tùy tiện, chỉ có chiếc áo phông trắng với quần bò jean rách, nhưng đâu đến nỗi nhà quê cơ chứ!?

Hạ Thi Văn khẽ nhếch môi, nở nụ cười khinh bỉ, nhìn từ trên xuống dưới cô ta một lượt.

Cô gái này, xem ra còn kém cả tuổi cô! Xem ra nếu không dạy dỗ cho ra hồn thì cô cảm thấy thật xấu hổ thay bố mẹ cô gái này!

“Cô, cũng xứng đuổi việc tôi!?”

Hạ Thi Văn không lịch sự nữa, giọng điệu đanh thép phản bác.

“Có!”

Khúc Thuần Nhã còn định cãi nhau tay đôi với cô. Nhưng rồi cô ta nghĩ lại, dù sao đây cũng là nơi mà Tư Hạo Hiên làm việc, cô không thể bất lịch sự như vậy được!

Hít một hơi thật sâu, cô không cam tâm ngồi xuống ghế dành cho khách, ung dung nói:

“Báo với tổng giám đốc mấy người, tôi là Khúc Thuần Nhã!”

Khúc Thuần Nhã? Cùng họ với Khúc Thiên Minh? Chẳng lẽ là vị tiểu thư họ Khúc lòng danh chị đại của trường nhất trung!?

Thú vị rồi đây!

Một con bé miệng hôi mũi sữa, dám tỏ vẻ với cô?

Hạ Thi Văn thực sự cũng không có ý gì, nhưng Khúc Thuần Nhã có thái độ như vậy, cô mà không làm gì nữa thì có đáng mặt anh chị cô ta không?

“Xin lỗi Khúc tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi không muốn tiếp cô!”

Thực ra, Hạ Thi Văn rất muốn hét lên câu: Mờ to mắt ra mà xem, tôi chính là tổng giám đốc cô muốn gặp đấy!

Khúc Thuần Nhã trợn trừng mắt nhìn cô, Hạ Thi Văn không đáp, chỉ nở nụ cười.

“Cô nói cái gì? Cô đã hỏi chưa mà biết?”

“Không cần hỏi, tổng giám đốc chúng tôi cũng sẽ không gặp một người...”

Hạ Thi Văn nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên bộ trang phục của Khúc Thuần Nhã, nở nụ cười rạng rỡ nói tiếp:

“Ngày cả ăn mặc làm sao cho lịch sự còn không biết như cô!”

Khúc Thuần Nhã tức giận, giơ tay lên định tát Hạ Thi Văn một cái. Nhưng ngay lúc đó, ở đằng sau lưng lại vang lên một giọng nói:

“Tiểu Nhã”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tay giơ lên cao rồi lại hạ xuống. Khúc Thuần Nhã trừng mắt với Hạ Thi Văn một cái, nhỏ giọng, không để Tư Hạo Hiền nghe thấy:

“Coi như hôm nay số cô tốt, nếu không tôi đã lật mặt cái đồ lễ tân quê mùa nhà cô rồi!”

Rồi cô ta chạy lại ôm chặt lấy tay Tư Hạo Hiền vừa mới bước vào từ cửa thang máy kia, khuôn mặt tươi cười, giọng điệu ngọt ngào còn mang theo chút nũng nịu, khác hẳn vẻ kiêu ki đánh đả kia:

“Anh Hạo Hiền, em nhớ anh lắm đó!”

“Sao anh lại tới đây?”

Hạ Thi Văn khó chịu hỏi.

“Nghe nói hôm nay em dọn đồ, đến xem xem như thế nào!”

Tư Hạo Hiền không chút ngại ngần trả lời cô.

“Không cần anh lo chuyện tôi, lo cho tốt vị Khúc tiểu thư kia đi!”

Tư Hạo Hiền nhìn tình hình trước mắt, nhìn Hạ Thi Văn đang đứng chặn cửa kia, phút chốc hiểu ra vấn đề.

Mỗi hần nở nụ cười, nhìn cô ánh mắt như có như không mê hoặc rồi lấy tay xoa đầu Khúc Thuần Nhã đang ôm lấy tay hần:

“Bảo em ngoan ngoãn đợi ở nhà, còn đến đây làm gì?”

“Không phải em nhớ anh, muốn đến tìm anh sao?”

Khúc Thuần Nhã ngẩng mặt lên, bày ra vẻ mặt cún con vô cùng đáng thương khiến ai cũng không đành lòng.

Nếu như không phải lúc này Hạ Thi Văn được chiêm ngưỡng mặt thật của cô ta, chắc giờ cô cũng đã bị lừa rồi!

Hạ Thi Văn hắng giọng:

“Anh để người nhà ăn mặc...như vậy lên tận đây, tôi thật thấy xấu hổ hộ!”

Khúc Thuần Nhã lúc này vẫn còn cười cười giờ mặt đã méo xệch lại. Nói như vậy không phải là cô ta đang coi thường gu ăn mặc của cô sao? Khúc Thuần Nhã nổi giận phùng phùng, giọng nghe rất buồn cười, nghiêng răng ken két:

“Cô là lễ tân, cô căn bản không biết được giới thượng lưu của chúng tôi như thế nào, vậy thì có thể sao hiểu được phong cách của tôi!? Tôi đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho cô!”

Khúc Thuần Nhã nói mà người vẫn dựa sát vào Tư Hạo Hiền, ôm lấy cánh tay hần một cách tự nhiên vô cùng.

Rất thú vị!

Khúc Thuần Nhã này, từ khi hần bị lạc bên Hà Lan, đến khi quay về đây, hai người mới gặp lại nhau nửa năm trước, miệng lưỡi ngày càng sắc bén, nhan sắc cũng xinh đẹp lên nhiều.

Tư Hạo Hiền vẫn nghĩ rằng đây là Khúc tiểu thư mà ngày bé anh thầm thích mà lại không biết rằng, người này vốn dĩ còn chẳng có tí quan hệ gì với Khúc gia!

Hần hiện tại lại đang muốn xem xem, đối diện với Khúc Thuần Nhã, vợ chưa cưới của hần rốt cuộc sẽ làm thế nào?

“Ồ, hóa ra bây giờ lại thịnh hành kiểu thời trang “Tuesday” này sao!? Tôi quả nhiên là lễ tân, không hiểu nổi, mà càng không muốn thử! Không muốn ra đường bị mọi người nhìn tôi thành còng hạng người với cô!”

Quả nhiên không để cho hần thất vọng, những câu nói Hạ Thi Văn chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng cũng khiến cho Khúc Thuần Nhã im bật, không nói thêm được gì.

Giới trẻ bây giờ, ai mà lại không biết “Tuesday” là ý chỉ gì cơ chứ! Đương nhiên, Khúc Thuần Nhã cũng biết! Hạ Thi Văn đang chờ cô ăn mặc giống như là tiểu tam.

Mặt Khúc Thuần Nhã trầm xuống, không biết nói thêm gì nữa, tay bấu chặt vào tay áo của Tư Hạo Hiền.

Thấy vẻ mặt này của Khúc Thuần Nhã, Hạ Thi Văn lập tức vui vẻ! Mới là học sinh nhất trung, lại dám đến đây phô trương? Lần này cô cũng coi như giúp đỡ trường nhất trung đó giáo huấn lại cô ta một lần!

“Tư trợ lý, giờ anh dẫn theo người nhà anh đi được chưa? Hạ tổng quả nhiên không muốn gặp cô bé!”

Lúc nói, Hạ Thi Văn cố tình nhấn mạnh hai chữ “Hạ tổng”, chỉ rõ xem rốt cuộc vị tổng giám đốc mà Khúc Thuần Nhã muốn gặp là ai.

“Rõ, Hạ tổng!”

Tư Hạo Hiên trong lòng vô cùng hài lòng! Cô gái này vậy mà lại có thể thắng được Khúc Thuần Nhã, quả nhiên đây mới xứng là vợ chưa cưới của hắn chứ!

Khúc Thuần Nhã lúc này mới ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Tư Hạo Hiên vậy mà lại gọi cô ta là Hạ tổng?

Khúc Thuần Nhã nhìn về phía Hạ Thi Văn, nhìn quần áo cô mặc từ trên xuống dưới, giọng vẫn rất khinh thường:

“Anh Hạo Hiên, anh đừng có mà đùa em, không cần giữ mặt mũi cho một lễ tân như cô ta đâu! Cô ta ăn mặc quê mùa như vậy, vừa nãy em còn nhìn thấy cô ta ngồi ở quầy lễ tân, sao có thể là Hạ tổng? Chẳng phải anh nói anh làm việc ở văn phòng tổng giám đốc sao?”

Hạ Thi Văn bây giờ chỉ mong cô có thể ngồi thụp xuống đất hoặc lăn lộn trên sàn để cười cho thỏa thích! Câu chuyện này, cũng quá hài hước rồi!

Cô cố nhịn cười, giọng không còn đanh thép như lúc trước nữa, nhẹ nhàng nói:

“Cô bé à, ai quy định ăn mặc như này thì không thể làm tổng giám đốc cơ chứ? Không phải “Anh Hạo Hiên” của em cũng đang mặc thế kia à? Và lại, người nào quy định làm việc ở văn phòng tổng giám đốc thì là tổng giám đốc chứ?”

Chân mày Khúc Thuần Nhã nhíu chặt lại, ánh mắt hận như muốn giết chết Hạ Thi Văn!

Khúc Thuần Nhã phút chốc ngớ người, quả nhiên cô ta càng nói càng sai, sai đến nỗi đến một câu nói cô ta cũng không thể cãi lại Hạ Thi Văn. Gương mặt đắc ý vừa nãy giờ đã không còn, thay vào đó là ánh mắt hận như không thể giết chết được Hạ Thi Văn.

“Anh Hạo Hiên, em đói rồi, có thể dẫn em đi ăn không?”

“Được thôi! Vậy Hạ Thi Văn, chúng tôi đi trước!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

“Được thôi! Vậy Hạ Thi Văn, chúng tôi đi trước!”

“Không tiễn!”

Hạ Thi Văn lạnh lùng lên tiếng.

Tư Hạo Hiên chào cô rồi nắm lấy tay Khúc Thuần Nhã bấm thang máy đi xuống.

Hạ Thi Văn thở phào nhẹ nhõm. Đi rồi, quả nhiên đối phó với các tiểu thư khuê các thích khoe khoang này không hề dễ dàng!

“Rốt cuộc em đã làm gì cô ấy vậy?”

Tư Hạo Hiên ở trong thang máy, vẫn nắm lấy bàn tay của Khúc Thuần Nhã, mặt hài lòng hỏi.

Nhưng Khúc Thuần Nhã căn bản không nghe thấy. Quanh đầu cô lúc này chỉ nghĩ tới cái tên mà Tư Hạo Hiên vừa mới nói.

Hạ Thi Văn? Không trùng hợp vậy chứ!?

“Tiểu Nhã!?”

Không thấy Khúc Thuần Nhã trả lời, hắn sốt ruột gọi tên cô.

Lúc này Khúc Thuần Nhã mới hồi tỉnh lại. Nhìn ánh mắt lo lắng của Tư Hạo Hiên, cô tò vè đáng thương:

“Anh Hạo Hiên, lúc này anh còn không nói rõ cho em biết cô ấy là ai? Cô ta còn gọi anh là Tư trợ lý nữa kia!”

“Cô ấy hả? Đây chính là Hạ Thi Văn, tiểu thư Hạ gia đồng thời cũng là tổng giám đốc. Anh hỗ trợ cô ấy trong một cuộc đàm phán mà thôi!”

Quả nhiên, tay đang nắm lấy tay Tư Hạo Hiên siết chặt lại, trong lòng nổi lên một trận phong ba lớn.

Hạ Thi Văn à Hạ Thi Văn, không ngờ lại gặp được cô trong tình cảnh này, sớm hơn trong dự kiến của tao nhiều! Không những thế còn làm tao mất mặt, vậy thì sau này Khúc Thuần Nhã tao sẽ không để mày sống yên ổn đâu! Hạ Thi Văn, tự cầu phúc đi!

“Này! Em làm sao thế?”

Cảm nhận được bàn tay Khúc Thuần Nhã đang siết chặt lấy tay hắn, hắn lo lắng lên tiếng, giọng nói và ánh mắt đều chứa đựng sự dịu dàng vô hạn.

“Không sao đâu! Đi thôi, em muốn ăn đồ Nhật!”

Khúc Thuần Nhã cố gắng mỉm cười, không để lộ ra bất cứ sơ hở nào cho Tư Hạo Hiên biết.

“Được, đưa em đi!”

Hai người dắt tay nhau rời khỏi tập đoàn Hạ gia. Ngồi vào trong xe, ánh mắt Khúc Thuần Nhã vẫn không thể rời mắt khỏi tòa nhà này.

Hạ Thi Văn à! Đợi đấy mà xem, rốt cuộc ai mới là người chiến thắng!

Hạ Thi Văn lúc này thì vừa mới uể oải lết về đến nhà.

Vứt thùng đồ xuống dưới đất, cô nhìn với ánh mắt khó hiểu!

Quái lạ, chỉ có vài vật dụng linh tinh thôi, sao lại nặng đến vậy cơ chứ!? Làm cô bẽ muốn gãy cả tay! Cô lao vào phòng, nằm phịch xuống giường, lôi chiếc điện thoại ra, một mồi lướt mạng xã hội.

Reng!

Điện thoại bỗng nhiên reo lên một hồi chuông làm cho Hạ Thi Văn giật nảy, chiếc điện thoại cầm trên tay suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Nhìn tên hiển thị trên màn hình, khuôn mặt xinh đẹp như đóa sen tuyết trắng bỗng biến dạng, lông mày nhú chặt, khó chịu bật lên nghe:

“Xin chào, tôi đây!”

“Có chuyện gì sao?”

Hạ Thi Văn vào thẳng chủ đề chính.

“Hạ Thi Văn, hôm nay thực xin lỗi, đã để tiểu Nhã đến làm phiền cô rồi!”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ổn của Tư Hạo Hiên làm cho Hạ Thi Văn có muốn tức giận cũng không được.

“Không sao, coi như cho tôi được mở rộng tầm mắt đi!”

“Mở rộng tầm mắt?”

Tư Hạo Hiên khó hiểu lên tiếng hỏi lại.

“Mở rộng tầm mắt đối với thế hệ nữ sinh mới lớn bây giờ!”

“Haha, khiến cô chê cười rồi! Tiểu Nhã từ bé đã như vậy, có lẽ do thói quen được chiều chuộng!”

Tư Hạo Hiên hiểu ra, lên tiếng giải thích.

“Anh quen Khúc tiểu thư từ bé ư?”

Hạ Thi Văn cảm giác như lòng mình dâng lên một cái gì đó không cam lòng. Rõ ràng cô biết rằng chuyện này vốn dĩ chẳng hề liên quan đến mình, nhưng mà cái mồm lại luôn nhanh hơn cái đầu!

Chưa kịp nghĩ gì, cô đã lên tiếng hỏi rồi lại, rõ ràng là cái mồm hại cái thân mà!

“Đúng vậy! Có một lần tôi bị lạc ở Hà Lan, là gia đình cô ấy đã chăm sóc tôi, tôi vẫn luôn cảm kích họ! Dù bây giờ Khúc phu nhân và Khúc lão gia đều đã không còn, nhưng tôi vẫn sẽ bảo vệ cho tiểu Nhã!”

Tư Hạo Hiên như muốn nhấn mạnh lấy câu cuối cùng mà không biết rằng, Khúc tiểu thư đây lại không phải là Khúc tiểu thư năm đó cùng hắn trèo cây hái quả, cùng hắn trốn nhà đi chơi, cùng hắn chịu phạt.

Vốn dĩ, hắn có thể điều tra rõ ràng, nếu điều tra thì hắn có thể phát hiện ra đây vốn dĩ không phải là Khúc tiểu thư. Nhưng hắn không muốn!

Con người ai cũng vậy, đều có những cố chấp riêng, và Tư Hạo Hiên cũng thế.

Cố chấp của hắn vô cùng mạnh mẽ. Năm đó hắn còn không hỏi tên của cô bé đó, không biết tuổi tác của cô bé đó, điều duy nhất hắn biết về cô chính là một câu nói.

Nhưng giờ hắn không muốn tìm nữa rồi, từ sau khi quay về Tư gia, hắn đã luôn tìm cô, vận dụng mọi tài nguyên của Tư thị để tìm cô, hắn quá mệt mỏi rồi...

Dù biết có thể Khúc Thuần Nhã không phải là cô gái năm đó, nhưng hắn không còn cách nào khác ngoài tiếp tục bảo vệ cô theo lời đã hứa với bố của cô, mãi mãi không rời xa cô, chỉ cần cô còn là tiểu thư nhà họ Khúc, hắn vẫn sẽ tiếp tục bảo vệ cô mà không oán than một lời...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Hạ Thi Văn nghe câu chuyện Tư Hạo Hiên kể mà có chút mất mát. Giọng nói Tư Hạo Hiên khi nói về Khúc Thuần Nhã vô cùng dịu dàng, còn có vài phần nuông chiều khiến cô không nhận được mà cảm thấy buồn.

Hạ Thi Văn à Hạ Thi Văn! Mày rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện của hắn thì liên quan gì đến mày cơ chứ? Sao lại để tâm như vậy?

“Hóa ra là vậy! nếu như anh gọi đến đây để xin lỗi thì tôi chấp nhận rồi. Tôi còn phải nghỉ ngơi, cúp trước đây!”

Nói rồi cô vội vã cúp máy, vứt điện thoại xuống giường.

Sáng hôm sau...

Quả nhiên đây là buổi sáng vui vẻ nhất cuộc đời Hạ Thi Văn!

Cô vừa từ trong thư phòng bước ra, nhảy chân sáo lên phòng, khuôn miệng nhỏ còn không nhin được ngân nga huyết sáo.

Chạy về phòng, cô nhanh tay vớ lấy chiếc điện thoại quăng trên giường, mở máy gọi điện thoại.

Đầu dây bên kia vừa được kết nối, Hạ Thi Văn đã hét lớn:

“Tuyệt Nhi, mai mình sang Hà Lan rồi!”

“Vậy hả? Chúc mừng cậu nha! Nhớ mua quà về cho mình đó”

Tuyệt Nhi luống cuống đáp lại, giọng đầy khản trương.

Hạ Thi Văn nghe vậy thì im lặng, ánh mắt bỏ câu của cô lóe lên tia xảo quyết.

Chắc chắn cô nàng Diệp Tuyệt Nhi này đang ở cạnh Lưu Niên đây mà. Một nam một nữ ở cạnh nhau, còn có thể làm gì chứ?

Ôi những con người có tình yêu!

Hạ Thi Văn thờ dãi thườn thợt trong lòng, nhưng ngoài miệng giọng vẫn trêu đùa:

“Dò, mới sáng sớm mà cậu với Lưu Niên...”

“Thì Thì!”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, Tuyệt Nhi ở đầu dây bên kia đã hét lớn một tiếng khiến cô phải bỏ xa chiếc điện thoại khỏi tai.

Nếu không cô sợ tiếng hét đó sẽ làm cô thủng màng nhĩ mất. Ngồi bên này đầu dây, Hạ Thi Văn cũng có thể tưởng tượng được bên kia đầu dây, mặt Tuyệt Nhi đã thành như thế nào.

Chắc chắn là đang đỏ như quả cà chua rồi!

“Được được, mình hiểu rồi! Để không gian cho hai cậu đó, mình cúp đây”

Dù còn muốn trò chuyện với Tuyệt Nhi thêm một chút nữa nhưng rồi Hạ Thi Văn vẫn là quyết định cúp máy.

Đặt chiếc máy điện thoại xuống, Hạ Thi Văn bắt đầu suy nghĩ.

Rốt cuộc yêu là gì...

Diệp Tuyệt Nhi vốn dĩ là một con người trước giờ chỉ biết vui đầu vào công việc, học tập.

Lúc đó, khi Hạ Thi Văn hỏi cô ấy rằng: “Cậu không nghĩ tìm một người đàn ông để cậu dựa vào sẽ tốt hơn sao?”

Cô ấy chỉ đáp lại rằng: “Tình yêu không phải cậu muốn là sẽ có được, nó cũng không phải là trò chơi đuổi bắt.

Không có tình yêu đâu phải là không thể sống nổi, hiện giờ mình đang sống rất tốt nè!”

Ngập ngừng một lát, cô ấy nói tiếp: “Hạ Thi Văn, tuy thật sự tình yêu cũng là một trong những hương vị cuộc sống, nhưng nó vốn dĩ không phải là hương vị chính...

Không cần tình yêu, con gái chúng ta càng độc lập, càng tự do, không phải sao?

Hạ Thi Văn lại tiếp tục: “Nhưng sẽ cô đơn, phải không?”

Tuyệt Nhi vẫn chỉ nhẹ nhàng đáp: “Vậy cậu nói xem, đến lúc có người yêu, hai người giận đối nhau, chàng trai đi với cô gái khác, cậu không phải vừa đau khổ, vừa cô đơn sao?

Mình ấy à, thà cô đơn như thế này còn hơn là cô đơn trong chính mối quan hệ của mình!

Và lại, mình còn có cậu mà!”

Mười chín năm rồi, Hạ Thi Văn vẫn chưa thể hiểu được thế nào là tình ái trên thế gian này.

Tình yêu là bao dung, là cảm thông, là thấu hiểu, là cái vờ, là ủng hộ, là anh theo em, em theo anh...

Vậy mà nó lại có thể thay đổi được cả một con người, thay đổi Diệp Tuyệt Nhi từ một cô gái trầm lặng chỉ biết vui đầu vào công việc thành một cô gái cởi mở hơn như bây giờ.

Có phải khi gặp mẹ cô, bố cô cũng đã từng nguyện thay đổi tất cả để trao tình yêu cho mẹ cô không?

Dù ông ngoại cô chưa từng một lần nhắc đến bố từ khi cô sinh ra, đến ngay cả một bức ảnh, ông cũng không hề cho cô xem.

Khi cô hỏi đến bố, ông ngoại đã nói:

“Ba con từ sau khi mẹ con sinh ra con thì đã rời đi rồi, ông cũng không biết nó ở đâu nữa! Vậy nên, giờ mẹ con và ông ngoại chỉ còn có con thôi”

Câu nói đó đã làm cho Hạ Thi Văn từng rất giận bố.

Cô nghĩ ông không yêu mẹ con cô nên mới làm vậy.

Nhưng giờ cô lớn rồi cô biết, bố cô chắc hẳn phải yêu mẹ cô rất nhiều. Ông cô từng nói rằng khi mẹ mang thai cô, bố cô ngày nào cũng nói chuyện cùng cô, rất quan tâm chăm sóc cả hai mẹ con.

Sức mạnh của tình yêu, nó... thật sự đáng sợ vậy sao?

Hạ Thi Văn mệt mỏi, cô không nghĩ nữa, đứng lên đẩy chiếc vali chuẩn bị từ hai tháng trước để ra trước cửa, dọn dẹp lại số đồ đạc cô để lại.

Một tháng nữa, cô mới trở về căn phòng này.

Không biết Hà Lan bây giờ đã thay đổi như thế nào rồi nhỉ?

Mang theo suy nghĩ này, Hạ Thi Văn ngậm ngùi nhìn ngôi nhà đang dần rời khỏi tầm mắt của cô, lên đường đến sân bay với tâm trạng háo hức, mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

“Chính là chiếc xe đó, mau đuổi theo”

Chiếc xe chở Hạ Thi Văn vừa ra khỏi cổng Hạ gia, đi vào đường cái thì có một chiếc xe tải đã chờ sẵn ở đó, nhanh chóng đuổi theo cô.

Trên xe, những tên côn đồ người xăm trổ đẩy mình, một tên to béo cầm lái, miệng ngậm thuốc là phi phèo, đằng sau là ba tên côn đồ thân hình gầy gò như người nghiện thuốc phiện.

“Làm theo đúng lời tôi dặn. Nếu làm tốt sẽ có thưởng thêm”

Từ chiếc bộ đàm đã cũ, giọng nói của một cô gái vang lên.

“Tiểu thư yên tâm, giao cho chúng tôi thì chuyện này sẽ được như ý”

Tên to béo lên tiếng, âm thanh khàn khàn của người hút nhiều thuốc là vang lên khiến không khí trở nên càng đáng sợ.

Mà trên xe, Hạ Thi Văn lúc này không hề may mắn nguy hiểm đang cận kề, cô hứng thú mở cửa kính xe ra, hương không khí của buổi sáng sớm trong lành, trong lòng vô cùng vui vẻ nghĩ đến phản ứng của mẹ khi gặp cô.

Mẹ cô sẽ có biểu hiện như thế nào...

Chuyến bay của cô cất cánh lúc 9 giờ sáng.

Hôm qua, Tuyết Nhi gọi điện nói với cô rằng cô ấy và Lưu Niên sẽ ra sân bay tiễn cô, họ còn nói là có quà để đưa cô tặng cho mẹ.

Vì vậy cô còn đang rất mong chờ, trong lòng cô bây giờ thực sự là ngập tràn hạnh phúc.

Hóa ra, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi...

Có thể gặp được người mình nhớ mong, vậy đã là hạnh phúc rồi!

Reng!

Hạ Thi Văn nâng cửa kính lên đóng lại, rút điện thoại từ trong chiếc túi đeo bên người ra, bật lên:

“Alo!”

“Nhớ tôi là ai không?”

Giọng trầm ấm của một người con trai vang lên trong điện thoại khiến cô ngẩn người. Cô bỏ điện thoại ra, nhìn cho kĩ tên hiện lên: “Tur Hạo Hiên”.

Hạ Thi Văn mỉm cười, nụ cười như có như không, tiếp tục đặt điện thoại vào tai:

“Người thì không nhớ, nhưng giọng nói thì có chút ấn tượng”

“Vậy là tốt rồi. Chỉ cần em nhớ em đang nợ tôi một bữa ăn ngày hôm nay là được”

“Hôm nay!?”

Hạ Thi Văn đang ngồi dựa lưng vào ghế đột nhiên bật thẳng dậy, ánh mắt mơ màng vừa này đang trợn trừng lên.

“Đúng thế! Chẳng lẽ em chưa đọc tin nhắn tôi gửi?”

Tur Hạo Hiên tiếp lời.

Hạ Thi Văn cố gắng ngồi nghĩ ngợi lại...

Quả nhiên cô nhớ ra khoảng một, hai tuần trước hẳn có gửi tin nhắn cho cô.

Nhưng cho đến nay cô vẫn không mở ra xem, chủ yếu là quá bận, còn bây giờ thì đúng là cô đã quên luôn rồi!

“Xin lỗi, tôi quả thực không có xem.”

Hạ Thi Văn áy náy.

“Không sao, chỉ cần em nhớ trưa nay là được.”

“Xin lỗi nhưng không được rồi!”

“Tại sao?”

Tư Hạo Hiền nghi hoặc,

“Hôm nay tôi sẽ đi Hà Lan, đến tận tháng 8...”

Điện thoại im lặng vài giây rồi Tư Hạo Hiền mới lên tiếng, trong giọng nói vẫn còn treu đùa nhưng cũng có cả sự thất vọng:

“Không sao, vậy đợi khi nào em quay về rồi...”

“Tiểu thư, ở đằng sau có chiếc xe tải đi theo chúng ta từ nãy giờ.”

Tư Hạo Hiền chưa kịp nói hết câu thì đã bị người lái xe cướp mất lời.

Theo lời lái xe, Hạ Thi Văn quay người ra sau. Quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe tải cũ, không hề có biển số xe đang đi theo xe cô.

Hon nữa, khi cô quay người nhìn lại, có vẻ như tên tài xế đó con đó đã để ý mà nở nụ cười độc ác với cô khiến cô run người.

Lại một lần nữa xảy ra chuyện này ư?

Không, cô sẽ không để nó xảy ra một lần nữa...

“Cắt đuôi chiếc xe đó đi!”

Hạ Thi Văn ra lệnh, cô sợ hãi đến mức không nhớ ra mình còn đang nói chuyện điện thoại với Tư Hạo Hiền nữa.

“Rồi!”

Lái xe lập tức chuyển hướng xe, lao nhanh ra khỏi đường cái, đi vào một con đường rộng lớn vắng người, tăng tốc lên để cắt đuôi theo lời Hạ Thi Văn dặn.

Nhưng ai ngờ, đây là cái bẫy mà chúng đã giăng sẵn, chỉ chờ cô đi vào con đường khác không phải trục đường chính thì chắc chắn sẽ không có camera, vậy nên chúng càng dễ làm càn.

Chiếc xe tải vẫn cứ bám lấy chiếc xe Limousine chở Hạ Thi Văn. Mà Hạ Thi Văn ngồi trên xe lúc này, một phút cũng không dám lơ là.

Ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào chiếc xe tải đằng sau, lòng lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra. Mới có hai tháng thôi mà, tại sao chuyện này lại xảy đến với cô?

Cô không muốn!

Hạ Thi Văn không muốn một lần nữa bị rơi vào hoàn cảnh sống dở chết dở này, càng không muốn làm lỡ chuyến bay cô đã phải đợi chờ rất lâu kia.

Rốt cuộc cô đắc tội với ai rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Chiếc xe Limousine vẫn phóng vù vù trên con đường rộng thênh thang, xung quanh là đồng không mông quạnh, không có lấy một bóng xe.

Chiếc xe tải đằng sau vẫn cứ bám sát lấy, hai xe giằng co nhau trên đường, người ngồi trong xe, Hạ Thi Văn lúc này vô cùng hoảng hốt, sợ hãi đến độ hai tay nắm chặt thành đấm.

Gương mặt rạn rở vừa rồi chuyển sắc thành trắng bệch, đôi môi tái nhợt không còn chút máu cứ cắn chặt vào nhau, máu bắt đầu chảy ra.

Nhưng cô cũng mặc kệ, nếu nỗi đau này khiến cô tỉnh táo hơn một chút thì cứ mặc kệ đi, máu chảy như vậy cũng được!

“Hạ Thi Văn, em sao vậy!?”

Một tiếng gọi vọng ra từ máy điện thoại khiến Hạ Thi Văn tỉnh lại sau cơn ác mộng.

Tay cô run run, áp máy vào tai, giọng không giấu nổi sợ hãi, tưởng như sắp bật khóc lên thành tiếng:

“Tư Hạo Hiền, có người muốn hại tôi!”

“Bình tĩnh, đừng hoảng. Em bây giờ đang ở đâu, tôi lập tức qua!”

Tư Hạo Hiên bên kia đầu dây đã bật dậy khỏi ghế, mở cửa xông thẳng ra ngoài phòng làm việc.

Dạo này vì làm trợ lý cho Hạ Thi Văn mà công việc của tập đoàn bị đình trệ. Hắn chỉ có thể tranh thủ lúc tối muộn để sắp xếp công việc, nên dạo này rất thường xuyên ngủ ở tập đoàn.

Tư Hạo Hiên vừa xông ra cửa, trợ lý của hắn đã nhìn thấy, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, nhìn thấy sắc mặt sầm xuống, ánh mắt đen co rút hẳn tợ máu thì không dám lên tiếng nữa

Theo hắn mấy năm rồi, anh ta đâu có ngu mà chọc giận sếp mình cơ chứ! Đẳng bất đắc dĩ đi hủy hết tất cả công việc trong lịch trình của Tư Hạo Hiên.

Mà Tư Hạo Hiên lúc này đã xuống đến hầm, nhảy vào trong xe ngồi. Chỉ chờ khi Hạ Thi Văn nói ra địa chỉ, hắn lập tức phóng xe đi tìm cô.

“Tôi đang ở...Á”

Chiếc xe phanh “kít” lại một tiếng chói tai, Hạ Thi Văn người không tự chủ, mắt đã lao về phía trước...

Kết quả bị đập đầu vào chiếc ghế lái đằng trước.

Cô chưa kịp đỡ người dậy, một tiếng “choang” của cửa sổ bị vỡ đã làm cô giật bản mình.

Cửa ghế lái bị bật tung ra, anh chàng lái xe bị lôi xuống dưới đường, đánh tới tấp mà không thể gượng dậy.

Hạ Thi Văn ngồi ghế sau, nhìn rõ mồn một cảnh tượng đó, người lập tức đóng băng, không tự chủ được run lên, co rúm lại một góc, miệng như bị ai đó bóp nghẹt không thể nói thành tiếng.

Nhưng Hạ Thi Văn cũng không phải kẻ ngốc, dù đang rất sợ hãi, cô vẫn tìm được cách chạy trốn khỏi chỗ này.

Hạ Thi Văn canh rất chuẩn thời cơ khi mấy tên côn đồ đang đánh tài xế, cô mở cửa nhẹ nhàng để không bị phát hiện rồi lập tức chạy khỏi chỗ này mà không bị phát hiện.

Chạy được nửa đường, một tên mới nhìn ra, hắn lập tức báo:

“Đại ca, con nhỏ kia trốn rồi!”

“Đệt! Đuổi theo, đừng để cô ta thoát!”

Cũng may hôm nay Hạ Thi Văn đi giày thể thao, vết thương trên người cô cũng đã khỏi hẳn nên cô chạy thoát được một cách rất dễ dàng.

“Hạ Thi Văn, em sao rồi?”

Điện thoại vẫn còn đang kết nối, giọng nói ở đầu bên kia vang lên đầy lo lắng.

“Tôi...tôi vừa thoát ra ngoài rồi. Nhưng tôi cũng không biết mình đang ở đâu?”

Hạ Thi Văn vừa chạy thục mạng, vừa nhìn ngó xung quanh. Nhưng tiếng của Tư Hạo Hiên vẫn còn đó, khiến cô an tâm hơn một chút.

Nơi đây căn bản là không phải là đường trong thành phố. Lúc này để trốn bọn côn đồ kia, tài xế đã chạy xe vào cái nơi khi ho cò gáy nào, cô cũng không biết nữa.

“Em trốn ra được là tốt rồi. Giờ em hãy tìm một chỗ nào đó trốn thật kĩ, trước khi tôi tìm được em, không được tắt điện thoại!”

Giọng Tư Hạo Hiên hết bình tĩnh an ủi cô, nhưng trong lòng hắn đang vô cùng sốt sắng, như đang ngồi trên đồng lửa vậy.

Hắn tự bảo rằng hắn nhất định phải tìm được cô!

“Em yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được em!”

Câu nói này đã mang theo tất cả tâm tư của Tư Hạo Hiên đối với cô.

Vốn dĩ lúc đầu hắn chỉ thấy cô rất thú vị, muốn trêu đùa với cô một chút. Nhưng hắn cũng không biết từ lúc nào, cô lại quan trọng như vậy!

Vì để gần cô, hắn đã tốn không ít công sức để đi làm trợ lý, bỏ bê cả tập đoàn của mình.

Cũng vì cô, hắn bỏ đi sự sắp xếp hôn nhân giữa hai nhà Tư gia, Khúc gia.

Bây giờ hắn lại vì cô mà lo lắng vô cùng như vậy!

Đến chính hắn cũng muốn biết, tại sao từ sau khi gặp được cô hắn lại có thể thay đổi như thế!

Nhưng giờ Hạ Thi Văn không hề để tâm đến lời nói ấy!

Cũng phải thôi, tình huống ngàn cân treo sợi tóc như vậy, cô còn thời gian quan tâm đến tư tình của người khác dành cho mình ư?

Hạ Thi Văn tìm được một con hẻm nhỏ trong đó có một góc tối thích hợp để trốn. Thế là cô không ngần ngại, lập tức nhảy vào đó ngồi thụp xuống, thờ dõc.

“Tư Hạo Hiên, tôi tìm thấy chỗ trốn rồi!”

Cùng lúc này, bộ phận quản lý mạng của công ty hắn cũng đã xác định được vị trí nơi cô đang ở. Hắn không nghĩ ngợi gì, đánh xe lập tức phi đến đó.

Từ công ty của hắn đến nơi đó, dù đi nhanh cũng phải mất đến nửa tiếng. Trong khoảng thời gian đó, Hạ Thi Văn làm sao có thể trụ được cơ chứ...

Chết tiệt!

Chưa bao giờ hấn tức giận giống như bây giờ.

Cũng chưa bao giờ hấn thấy mình vô dụng đến như vậy!

Rõ ràng giọng nói rất gần nhau, vậy mà người lại xa cách đến thế.

“Nó nhất định trốn trong hẻm này, tìm cho kĩ vào!”

Là tiếng của bọn côn đồ!

Bọn chúng đã tìm tới đây rồi ư? Không thể nào!

Hạ Thi Văn lòng chưa hết bàng hoàng, tim cô vốn dĩ lúc này đã trở lại bình thường thì bây giờ lại đập mạnh, tưởng chừng nó sắp rớt ra khỏi lồng ngực.

Hạ Thi Văn nhỏ tiếng nói khẽ vào điện thoại:

“Tur Hạo Hiên, chúng tìm tới rồi!

“...”

Đáp lại cô, đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Cô nghĩ giọng của mình chưa đủ lớn, bèn tăng âm lượng lên một chút, tiếp tục:

“Tur Hạo Hiên, tôi phải làm sao bây giờ?”

“...”

Sao vậy? Tur Hạo Hiên, anh đi đâu rồi!?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Tur Hạo Hiên ở đầu dây bên kia nghe thấy tất cả những lời nói của Hạ Thi Văn, phút chốc hấn lại không biết phải đáp lại cô thế nào, cũng chả dám lên tiếng an ủi cô nữa!

Bọn chúng tìm đến rồi, thế nào cô cũng bị bắt, không phải sao?

Hấn thật sự bất lực, lần đầu tiên năng lực của một tổng tài như hấn lại trở nên vô dụng như vậy!

Ánh mắt hấn trầm xuống, đôi môi cắn chặt, tay hấn siết vào vô lăng chặt hơn, nhấn mạnh vào chân ga, chiếc xe bây giờ không phải đi mà là như muốn bay trên đường vậy.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, ánh mắt lúc này còn đang híp vào giờ lại dần ra một chút, hấn trả lời lại cô:

“Hạ Thi Văn, em đợi tôi chút. Đừng sợ, cứ nấp yên đấy, đừng tạo ra động tĩnh gì!”

Nói rồi, hấn cúp máy làm cho cô ở bên kia đột nhiên hoảng sợ.

Cứ như vừa mất đi một chỗ dựa, Hạ Thi Văn lập tức rơi vào vòng xoáy sợ hãi, miệng cô liên tục kêu tên “Tur Hạo Hiên” nhưng hấn cúp máy mất rồi.

Trong góc tối tăm không ánh sáng này, ánh mắt Hạ Thi Văn trầm xuống, thân thể cô buông lỏng ra, mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh nơi tối tăm này, rốt cuộc có thứ gì cô có thể trốn được không.

Nhưng đáng tiếc, quanh đây chỉ có vô lon rỗng được vút tung tóe dưới đất, không có thứ gì ở đây có thể giúp cô được...

Tur Hạo Hiên vừa cúp máy cô xong, tay cũng không rành rang gì mà lập tức nổi máy gọi đến một người khác.

“Lão nhị, gọi gì sớm vậy?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng ngái ngủ của vị Vu Ngao Ân đại thiếu gia nào đó.

“Bớt phí lời, có việc cần anh giúp đây?”

Vu Ngao Ân lập tức tỉnh ngủ hấn, hấn bỏ bàn tay đang ôm mỹ nữ bên cạnh, vùng dậy khỏi chăn ấm, thần sắc vẫn chưa được tỉnh táo, nhưng đôi mắt hồ ly xảo quyệt đã kinh ngạc đến nổi trợn lên, giọng nói rõ ràng có ý giễu cợt:

“Chà, Tur tổng mà lại phải đi nhờ người há? Nói đi, có việc gì?”

“Cừ người đến địa bàn hoạt động ngầm của anh ở đường Hào Sắc, giúp tôi cứu một người!”

Giọng Tur Hạo Hiên càng nói càng lạnh làm cho Vu Ngao Ân rõ ràng cách xa hấn bao nhiêu cây số, nghe xong cũng rung mình, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của Tur Hạo Hiên bên kia đầu dây là như thế nào.

Hai từ thôi: “Vô cảm!”

“Là ai vậy? Không phải là đại mỹ nữ nào đó chứ?”

Nhưng Vu Ngao Ân đã quá quen rồi, giọng hắn vẫn không thể nghiêm túc được, vẫn trêu ghẹo y như lúc đầu.

“Là Hạ Thi Văn!”

Nhắc đến cái tên này, lòng Tư Hạo Hiên trùng xuống. Ánh mắt hiện lên sự vô vọng...

Dù hắn biết, kể cả bây giờ nhờ Vu Ngao Ân đến cũng chưa chắc kịp, nhưng hắn vẫn muốn thử!

Dù có phải nhờ vả bất cứ người nào, hắn cũng mong cô phải được an toàn.

“Cái gì!? Em đâu? Rốt cuộc tình huống gì vậy?”

Nghe đến ba chữ “Hạ Thi Văn”, mắt Vu Ngao Ân kinh ngạc, không còn sự bồn chồn ban nãy, giờ lại đầy lo lắng.

Ngần vịn câu hỏi vì sao hiện lên trong đầu hắn.

“Giải thích cho anh sau, nhanh lên!”

“Được, tôi lập tức đây!”

Rồi hai người cúp máy, Vu Ngao Ân nhanh chóng đứng lên khỏi giường, nhanh chóng mặc lại quần áo nghiêm chỉnh.

Toan quay gót bước đi, từ trong chiếc chăn lông vũ màu trắng đặc trưng của khách sạn, có một bàn tay nhỏ, trắng hồng của phụ nữ thò ra, ôm lấy eo hắn, giọng nũng nịu:

“Ngao Ân, còn sớm mà, tối qua còn mãnh liệt như vậy, giờ lại vứt người ta lại một mình rồi!”

Hắn không nể nang gì, hất tay ả ta ra, giọng hờ hững, nhưng từng lời nói ra lại đều vô tình vô cùng:

“Cút! Nên nhớ, với tôi, phụ nữ chả là cái thứ gì, mà cô cũng chỉ đáng như vậy thôi, chỉ là công cụ phát tiết!”

Rồi hắn quẳng tờ chỉ phiếu vào mặt cô ả vẫn nằm trên giường không mảnh vải che thân, cầm lấy điện thoại đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Ở bên kia, lúc này bốn tên côn đồ đã tìm thấy cô trong góc tối đó. Bọn chúng lôi cô ra bên ngoài, kéo cô trên đất như kéo một món đồ vậy.

Không thương hoa tiếc ngọc, thân hình mảnh mai của cô bị bọn họ đẩy mạnh vào tường khiến vết thương cũ ở lưng lập tức nhói lên, khuôn mặt xinh đẹp bỗng cau lại.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái xinh đẹp thuần khiết như vậy! Người kia thật sự cho chúng ta sao?”

Mắt Hạ Thi Văn lóe lên...

Còn có người phía sau sao?

Cũng đúng, nếu không thì bọn chúng biết cô là ai mà dám làm càn chứ! Hơn nữa người đó có thể tính toán ngày hôm nay cô ra khỏi nhà, thật sự là lên kế hoạch tỉ mỉ!

“Đương nhiên là vậy, cái này còn phải hỏi sao?”

Hạ Thi Văn cảm thấy thật ghê tởm những tên này. Nhìn bọn họ đang cười sảng khoái thế kia, lòng cô không nhịn được mà run lên.

Dù biết với sức của mình phản kháng lại là không thể nhưng cô vẫn thử, cô chỉnh lại trạng thái, giọng nói cũng gắng gượng:

“Là ai phái các người tới? Tôi đắc tội gì với mấy người sao?”

“Tiểu thư, bọn tôi không biết cô. Nhưng có người đã trả rất nhiều tiền cho bọn tôi để chơi cô, cô cũng nên thấy cô đáng giá đi!”

Lòng Hạ Thi Văn giờ thất lại, nghĩ đến từ “chơi” kia lại càng khiến cô run sợ, cảm giác đó làm thân thể cô như nhũn ra, chân cô run bần bật.

Hạ Thi Văn vẫn cố gắng chống tay đứng lên, ánh mắt đầy sự khinh thường, cô nhếch môi cười:

“Các người không biết tôi là ai?”

Thấy ánh mắt của cả bốn tên hoang mang đưa mắt nhìn nhau, Hạ Thi Văn liền lên tiếng:

“Tôi là Hạ Thi Văn, đại tiểu thư Hạ gia, các người xác định muốn động đến tôi? Không sợ Hạ gia giết người diệt khẩu ư?”

Ánh mắt bốn người bắt đầu có sự ngập ngừng. Hạ Thi Văn nhân cơ hội này, tiếp tục đánh đòn tâm lý, cô tiếp tục mở lời:

“Tôi biết mấy người làm thế này cũng là do lí do riêng tư, nhưng các người nghĩ xem, nếu làm như vậy với tôi, không bị vào tù thì sẽ chết, các người thực sự muốn vậy?”

Hạ Thi Văn thấy bọn họ không lên tiếng, cô liền thờ phào vì nghĩ mình đã được thoát rồi. Nhưng sau đó, tên đồ con xăm mình kia lại hét lên:

“Không được tin lời à ta cứ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ cho tao. Người kia đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không để lại dấu vết gì, quanh đây không có người, vậy nên không cần lo!”

Nghe lời, hai tên chạy lại trói tay cô lại khiến cô không cách nào phản kháng, có gãy giữa cũng không cách nào thoát được.

Trong đầu cô thầm mong, cô chỉ mong có một người tình cờ đi qua đây thôi, vậy là cô sẽ được cứu rồi!

Nhưng thật sự thì cô làm sao có thể may mắn vậy được!

Trong lúc vô vọng, cô bỗng nhớ lại cuộc trò chuyện của cô và Tư Hạo Hiên mới lúc này.

Hắn bảo hắn đến cứu cô cơ mà! Tư Hạo Hiên, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Càng nhớ về điều đó, cô lại càng nhắc mình phải phản kháng lại mãnh liệt.

Ở một góc chéo với nơi cô đang bị trói, Hạ Thi Văn đã nhìn thấy hai tên đang chuẩn bị máy quay.

Máy quay? Chúng định làm nhục cô?

“Cô gái này thật đẹp nha! Yên tâm, anh em chúng tôi sẽ nhẹ nhàng với cô!”

Tên đồ con kia từ đâu chạy đến nhào vào chỗ cô, đưa tay sờ lần theo đôi chân mềm mại kia, tiến lên đến đầu gối, rồi lên tới đùi, gương mặt vô cùng phấn khích, đôi mắt tràn đầy dục vọng.

“Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã xong rồi, đại ca!”

Hắn nở nụ cười dâm tà, cởi chiếc áo ra, để lộ ra thân hình béo phì đầy mỡ, nhìn thật phát ớn!

Hạ Thi Văn theo bản năng dùng chân đạp thật mạnh vào giữa hai chân hắn, một cú đá dùng hết tất cả sức lực của cô...

Quả nhiên cú đá đó đã làm hắn đau đớn ngã xuống. Giọng Hạ Thi Văn run lên, quát:

“Cút đi, đừng có lại gần tôi!”

Tên đồ con vẫn ôm lấy vật giữa hai chân, không nhịn được kêu lên những tiếng rên như heo bị chọc tiết, hét vào mặt ba tên còn đồ:

“Mẹ nó, con điểm này, nhét thuốc vào miệng cô ta, mau lên!”

Nghe lệnh, từ trong túi quần một trong ba tên còn đồ đứng kia, lấy ra một lọ thuốc nhỏ, chạy tới chỗ Hạ Thi Văn, định đổ vào mồm cô.

Hạ Thi Văn cố gắng kháng cự, chân cô đạp loạn xạ trên không trung, nhưng cuối cùng vẫn là phản kháng vô hiệu...

Chân bị hai tên giữ lại, tên còn lại cạy đôi môi hồng nhô xinh đang ním chặt của cô ra, đổ một thứ dung dịch lỏng vào trong họng. Đến khi đổ hết sạch cả chai, hắn mới đẩy mạnh cô ra, hai tên giữ chân cũng theo đà buông ra theo.

Hạ Thi Văn ho khàn khàn không ngừng, nước mắt cũng rơi lã chã xuống nền đất, thứ chất lỏng chảy xuống khi quần khiến cổ cô nóng ran. Thứ thuốc ấy len lỏi đến đâu, cơ thể cô cảm thấy nóng đến đó!

Rốt cuộc đây là thứ gì vậy?

Còn vẫn đang trong tình trạng mù mờ, tên đồ con kia đã lại nhào tới một lần nữa, lần này hắn vừa chạy tới vừa tháo chiếc thắt lưng ra, cô nhìn mà cảm thấy ghê người!

Cô muốn phản kháng nhưng tay chân lại không nghe theo sự điều khiển của cô, nó cứ mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào nữa, cô nằm bất động, mắt nhắm chặt lại, tròng mắt ướt đầm đề cho hai dòng lệ cứ thế tuôn ra.

Tên đồ con kia tiến tới, cởi chiếc áo sơ mi của cô ra, để lộ ra thân hình trắng nõn, cái thứ nhấp nhô giấu dưới lớp áo ngực kia cũng vô cùng đầy đặn làm hắn chảy nước miếng!

Pằng!

Tiếng súng ở đầu hẻm vang lên làm cho ai đang ngồi ở đây cũng giật nảy mình, còn chưa kịp định hình gì, đôi mắt mơ hồ của cô đã nhìn thấy đám người mặc đồ đen từ từ tiến vào...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Một đoàn người áo đen phải có đến hơn mười người, trên tay đều cầm súng, khí thế hùng hục tiến vào.

“Đệt, ai phá hỏng giây phút thăng hoa của bố mày đây?”

Tên đồ con kia trong lòng tức giận, chút xiu nữa là hắn đã ăn được cô gái xinh đẹp thuần khiết này rồi, vậy mà rốt cuộc lại bị phá hỏng!

Trong lòng hấn tức giận vô cùng, quay đầu định ra oai với bọn người phá đám kia.

Nhưng chỉ vừa mới quay đầu lại, cái đầu trọc lốc không có lấy một sợi tóc của hấn đã bị một bàn tay to túm lấy, đập một cái thật mạnh vào tường khiến hấn kêu oai oái, máu từ chỗ bị đập bắt đầu chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ tươi.

Vu Ngao Ân móc túi lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi lau lại bàn tay vừa mới chạm vào đầu tên đồ con kia.

“Cũng không xem nơi này là địa bàn của ai mà bọn mày lại dám lộng hành như vậy, đúng là sống sướng quá nên muốn tìm đường chết hả?”

Giọng Vu Ngao Ân không nhanh không chậm, cũng không phải giọng điệu lạnh lùng giống như Tư Hạo Hiền, nhưng từ cách nói đó đã toát ra đầy sát khí của một vị thủ lĩnh thế giới ngầm.

Ngạo trừ Hạ Thi Văn ra thì bốn tên còn đồ ban này đều biết vị đại vương này là ai. Vị đại vương không làm gì cũng khiến cho hàng trăm thủ lĩnh của thế giới ngầm quỳ rạp dưới chân, còn có bố là thứ trưởng bộ công an. Cái danh tiếng này, chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta khiếp sợ!

Nghe thấy giọng nói của Vu Ngao Ân mà tên đồ con kia như gặp phải quỷ, cứ run bần bật, không còn vẻ dâm dục kia nữa, giờ hấn như một tên nô lệ làm việc sai bị chủ bắt gặp vậy!

Đầu hấn cứ cúi rạp xuống mặt đất, mặc cho máu chảy đầy trên đầu, nhỏ giọt vào mắt cũng không dám đưa tay lên lau, đến nhúc nhích cũng chẳng dám, chỉ lẳng lặng rên nhỏ:

“Vu... Vu thiếu, tôi quả thật không biết đây là địa bàn của anh, nếu biết tôi đã đến nơi khác rồi!”

“Đến nơi khác?”

Vu Ngao Ân châm lên điếu thuốc, giọng vẫn bình tĩnh, nhưng trên mặt lại nở nụ cười quái dị khiến người ta khiếp sợ!

“Đi đâu? Nói cho mày biết, cả thành phố JK này, chỗ nào cũng là địa bàn của tao cả!”

Hấn không dám nói một từ nào nữa, cúi gằm mặt xuống, dù biết kết quả khi lết đến bên cạnh ôm lấy chân Vu Ngao Ân sẽ bị làm sao, nhưng hấn vẫn làm, vừa ôm chân vừa cầu xin:

“Vu thiếu, tôi thật sự sai rồi! Cầu xin anh tha cho tôi, anh là đại nhân đừng chấp tiểu nhân này!”

Vu Ngao Ân nghe xong mà không giấu được nụ cười lớn, nụ cười này càng khiến tên đồ con kia hồn bay phách lạc, không biết tiếp theo mình sẽ bị xử thế nào.

Vu Ngao Ân hất mạnh chân ra làm tay tên đồ con kia buông lỏng, ngã sõng soài ra đất.

Hấn còn chưa hài lòng, tiến đến đứng cạnh người đang ngã chổng vó kia, dùng chân giẫm vào bàn tay đang đặt trên đất, miệng gằn những tiếng thanh âm phần nộ đến đáng sợ:

“Tay nào của mày động vào người cô ấy rồi?”

Vu Ngao Ân vẫn giẫm mạnh, ánh mắt nhìn về phía Hạ Thi Văn đang mơ mơ màng màng ngồi im bất động ở một góc, nước mắt không ngừng chảy ướt nhoe cả khuôn mặt xinh đẹp đang trắng bệch vì sợ hãi, áo bị tháo tung ra, khuôn mặt đỏ bừng mắt kiểm soát lại càng khiến hấn tức giận.

Dám động vào em dâu hấn, thật sự là tìm đường chết rồi!

Tên đồ con nằm dưới đất kia cứ kêu những tiếng oai oái, Vu Ngao Ân thay đổi trạng thái, lập tức cúi xuống nhìn sâu vào mắt kẻ thua cuộc đang nằm dưới chân.

Đôi mắt xanh lam ma mị giờ còn mang theo vài phần quý quý. Hấn vươn đôi tay thon dài ra, lập tức có người cung kính đặt khẩu súng vào lòng bàn tay hấn.

“Nếu mày không nói sự thật, hậu quả là gì nhỉ? Đưa tiểu thư kia lên xe!”

Hấn cầm lấy khẩu súng, ấn vào bàn tay còn lại của tên đồ con đang run sợ. Mặt tên đồ trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, cả người run lấy bầy, máu chảy ở trên trán bây giờ cũng đã khô đi ít nhiều, giọng cũng run theo:

“Vu thiếu, tôi biết sai thật rồi! Tôi là bị người ta sai bảo, cầu xin anh tha cho tôi!”

“Là người nào sai bảo mày!?”

“Tôi cũng không biết, chỉ biết đối phương là con gái, giao cho chúng tôi một lọ thuốc kia!”

Cảm giác nếu như tên đồ không nói sự thật, có lẽ hấn sẽ bị bắn cho nát đôi bàn tay này ra. Vu thiếu là người như thế nào, dù hấn còn chưa được tiếp xúc nhưng đã nghe danh từ lâu, làm sao mà dám nói dối cơ chứ!

“Chúc thuốc!?”

Vu Ngao Ân trợn trừng mắt, vậy mà lại dám cho Hạ Thi Văn dùng thuốc ư?

Đầu súng dí trên tay càng lúc càng mạnh như muốn xuyên thủng qua lớp da thịt dày mỡ, áp lực từ Vu Ngao Ân tỏa ra khiến cho không gian xung quanh im bất, không một ai lên tiếng, cảm giác vô cùng khó thở!

Đột nhiên Vu Ngao Ân nở nụ cười, đôi mắt híp vào đầy nguy hiểm. Hấn đứng lên, ném súng cho tên vệ sĩ đứng cạnh đó, kháng khái quay đi, giọng thờ ơ:

“Bắn cảnh cáo mỗi tên gây một tay một chân!”

Bốn tên kia nghe xong mà không khỏi giật mình, có tên còn tè cả ra quần. Chúng quỳ rạp xuống, vái lạy chực lần:

“Vu thiếu, cầu xin anh đừng làm thế, tôi ngàn vạn lần đều biết sai rồi! Vu thiếu...”

Nhưng Vu Ngao Ân không quan tâm, hấn còn cho rằng hình phạt như vậy là quá nhẹ. Đây là em dâu tương lai của hấn, đụng đến cô làm sao hấn để yên được!?

Vu Ngao Ân vừa rời khỏi hẻm thì tiếng súng cùng tiếng hét lần lượt vang lên, không cần tưởng tượng cũng biết, khung cảnh chắc chắn sẽ đầm máu đến nhường nào!

Chương 61

Hạ Thi Văn lúc này được bế vào xe, cô vẫn còn đang mơ mơ màng màng. Chẳng biết vì sao, cô cảm thấy người mình nóng ran một cách lạ lùng, khắp các bộ phận trên cơ thể cô nóng như thiêu như đốt, cảm giác cổ họng khô nóng, trống rỗng vô cùng!

“Tiểu thư, cô nóng lắm sao? Tôi giảm nhiệt độ điều hòa xuống nhé!”

Tài xế đang ngồi ghế lái, nhìn qua gương chiếu hậu thấy sắc mặt cô liền hỏi.

“Được, anh làm ơn hạ nhiệt độ xuống giúp tôi!”

Nghe lời Hạ Thi Văn, tài xế hạ nhiệt độ điều hòa xuống thấp hơn nữa.

Vậy mà Hạ Thi Văn thấy người mình vẫn vậy, thậm chí là còn nóng hơn, còn cảm thấy ngứa ngáy khắp người.

Không thể nhịn thêm được, Hạ Thi Văn lấy tay mình sờ lên chiếc áo sơ mi đã được cài ngay ngắn, nhưng có vẻ cô không thích điều đó!

Vì quá nóng, bàn tay nhỏ nhắn lại lần mò lên tháo từng nút sơ mi một. Một khuy rồi lại một khuy được tháo bung ra, đến ngay chính bản thân cô cũng không biết mình đang làm gì!

Tài xế liếc qua gương chiếu hậu, nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra ở phía sau mà thân thể cứng ngắc lại, tuyệt nhiên không dám cử động, anh ta sợ nếu chỉ vô tình quay xuống một lần nữa thì có lẽ Vu Ngạo Ân sẽ chọc mù mắt mình mất!

Còn đang bối rối không biết làm gì, mắt không biết nên nhìn vào điểm nào, may mắn một vị cứu tinh đã xuất hiện!

Vu Ngạo Ân biết chuyện Hạ Thi Văn bị chuốc thuốc, là một tên đàn ông chơi bởi đào hoa, hẳn làm sao lại không biết tác dụng của nó được.

Tay hắn cầm lấy chai thuốc mà tên đô con kia bảo, cẩn thận xem xét. Chai thuốc này khá nhỏ, không hề giống với những loại thuốc kích thích mà Vu Ngạo Ân từng biết, hắn ngửi thật kĩ một lúc lâu rồi dừng lại ở phía nắp chai...

Là ki hiệu vàng!

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ! Loại thuốc này là thuốc kích thích sản xuất theo đường dây kín, một chai nhỏ như thế này nhưng giá thành có thể ngang bằng một cái biệt thự.

Công dụng cũng vô cùng kinh khủng, chỉ cần uống một giọt thôi là đủ khiến người ta không thể hoạt động theo lí trí, vậy mà tên kia còn bắt Hạ Thi Văn uống cả chai.

Tay hắn siết chặt lọ thuốc, ánh mắt không kim nổi lửa giận. Cất lọ thuốc vào trong túi quần, Vu Ngạo Ân đi tới bên cạnh chiếc xe Hạ Thi Văn đang ngồi, gõ vào cửa kính ra hiệu cho tài xế. Lập tức, tài xế kéo cửa kính xuống, ánh mắt sợ hãi:

“Vu thiếu, Hạ tiểu thư lạ lắm!”

Nghe thấy thế, hắn ngo đầu vào xe, nhìn xuống ghế sau...

Hạ Thi Văn ngồi vắt hai chân vào nhau, quần quai uốn éo như đóa hoa sen trắng vuron mình. Chiếc áo sơ mi vốn dĩ ban nãy đã cài lại đằng hoàng đang bị mở tung ra, để lộ ra những đường cong nuột nà của Hạ Thi Văn.

Thân hình ngọc ngà như vậy lồ lộ ngay trước mắt Vu Ngạo Ân, vốn đã nổi tiếng là một kẻ đào hoa chơi bởi, lại nhìn thấy cô trong cảnh tượng thế này, nếu như đây không phải là em dâu hắn thì hẳn đã làm thuốc giải cho cô từ lâu rồi!

Vu Ngạo Ân chep miệng một tiếng, nuốt hết dục vọng vào trong nhưng ánh mắt vẫn luyến tiếc chưa thể rời khỏi thân thể của cô.

“Kéo lớp kính ần xuống rồi đi ra ngoài đi.”

Lớp kính ần là lớp kính đặc biệt được đặt riêng để gắn trên xe ô tô của hắn. Đối với một đại thiếu gia chơi bởi như thế này, chắc hẳn ai cũng biết lớp kính ần này thường được hắn dùng để làm gì...

Lớp kính này giúp cho bên ngoài không thể nhìn thấy cũng như không thể nghe thấy bất cứ tiếng động hay hành động nào ở bên trong xe.

Thường thường hắn sẽ dùng chiếc kính này như vật dụng giúp hắn có thể vui vẻ ân ái với mỹ nữ ở bên trong, vậy mà không ngờ hôm nay nó lại còn có tác dụng tốt như vậy!

Tài xế vàng dạ lập tức làm ngay, không dám chậm thêm một giây phút nào. Chưa bao giờ hắn đối diện với việc này cả, dù là một tài xế chuyên nghiệp, bây giờ tay chân hắn vẫn vô cùng luống cuống.

Vu Ngạo Ân lại chăm một liều thuốc, đứng dựa vào thành xe, như vệ sĩ đứng canh công chúa, không cho một ai ngo vào nhìn cô.

Hắn biết thứ thuốc này mạnh đến cỡ nào, chắc chắn bây giờ nó đang hành hạ thần kinh của cô một cách điên cuồng.

Đương nhiên thuốc thì sẽ có thuốc giải, nhưng để tìm thuốc giải thì chỉ có thể tìm người làm ra thuốc này, mà ở Trung Quốc không lại không hề có.

Vậy nên căn bản hiện tại ở đây không hề có thuốc giải, cách giải tốt nhất là phải có đàn ông giúp cô thỏa mãn, mà đương nhiên, người đó không phải là hắn...

Kết!

Bóng dáng chiếc xe thể thao Ferrari quen thuộc dừng lại trước mặt Vu Ngạo Ân.

Dập đầu thuốc đi, Vu Ngao Ân mỉm cười đón người từ trong xe bước ra ngoài.

Xe vừa dừng lại, Tư Hạo Hiên lập tức lao ra ngoài, thấy Vu Ngao Ân nở nụ cười tươi rói như vậy, hắn mới thở phào trong lòng.

Ánh mắt không dừng lại ở người Vu Ngao Ân mà lại tìm kiếm xung quanh, nhìn hết tất cả mọi góc ngách nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Hạ Thi Văn đâu.

Hắn cau mày đi đến, đứng trước mặt Vu Ngao Ân chất vấn:

“Thi Văn đâu?”

Vu Ngao Ân vẫn nở nụ cười, giọng nói mang theo ý giễu:

“Anh đây làm anh hùng cứu mỹ nhân thoát chết trong gang tấc, em lại không cảm ơn anh, vừa mới đến đã đưa mắt tìm mỹ nữ rồi, không hợp tình lý gì cả!”

Tư Hạo Hiên cuống đến sắp phát điên, hắn gần giọng nhắc lại câu hỏi một lần nữa:

“Bớt phí lời đi, tôi muốn biết Hạ Thi Văn ở đâu?”

Vu Ngao Ân cũng nghiêm túc trở lại, ánh mắt lúc này còn tươi cười giễu cợt, giờ đã thành ánh mắt sắc bén của một vị thủ lĩnh:

“Cô ấy ở bên trong xe, bị bỏ thuốc. Anh đã tra rồi, loại thuốc này tuyệt đối người thường không thể mua nổi, chắc chắn có kẻ đứng sau thao túng. Những tên côn đồ kia đã giúp em dọn sạch, vứt vào tù rồi, anh sẽ tra hỏi chúng trước tiên, đợi đến khi em muốn giải quyết thế nào cứ nói với anh một câu là được!”

Hắn vỗ vỗ vào vai Tư Hạo Hiên, chỉ vào bên trong chiếc xe đã bị lớp kính ẩn che kín.

“Còn lại làm thế nào, chắc không cần anh phải chỉ cho em nữa!”

Vu Ngao Ân đưa chìa khóa xe cho hắn rồi nhảy lên chiếc Ferrari của Tư Hạo Hiên lao đi mất, những người vệ sĩ kia cũng đi theo Vu Ngao Ân, chạy theo sau.

Tư Hạo Hiên nắm chặt khóa xe, do dự mở cửa...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Cánh cửa vừa mới được mở ra, cảnh tượng bên trong xe khiến Tư Hạo Hiên không dám tin vào mắt mình...

“Hạo Hiên...”

Hạ Thi Văn đang nằm quần quai ở bên trong xe, chiếc áo sơ mi khoác hờ trên người, chiếc váy dài ngang gối bị cô vén lên đến quá nửa đùi, để lộ ra thân hình nhỏ nhắn trắng muốt của cô thiếu nữ.

Hạ Thi Văn nhỏ giọng gọi tên hắn, giọng nói nũng nịu ngọt ngào cộng với khuôn mặt đang đỏ bừng của cô khiến hắn thật sự nhịn không được! Hắn đứng im như tượng đá, mắt không thể rời nổi khỏi cô.

Hạ Thi Văn trong người vô cùng khó chịu, cảm giác khi cô nhìn thấy Tư Hạo Hiên bước vào như nhìn thấy thêm được một tia hi vọng. Khát vọng vốn dĩ đã bị cô đè nén xuống lại bùng lên một lần nữa, xâm chiếm hết các bộ phận cơ thể cô, tra tấn lí trí của cô đến phát điên.

Bản thân cô cũng rất cố gắng kháng cự, nhưng thứ thuốc này càng ngấm vào cơ thể cô, càng khiến cô thần hồn điên đảo, không kiểm soát nổi hành vi của mình nữa. Đến bây giờ cô cũng không hiểu vì sao, khi vừa nhìn thấy Tư Hạo Hiên, tác dụng của thuốc lại tăng lên đến khó tin như vậy!

Rốt cuộc thứ thuốc đây là cái gì vậy chứ?

“Hạo Hiên, tôi... tôi khó chịu lắm!”

Hạ Thi Văn nhích người lại gần Tư Hạo Hiên đang đứng ở cửa xe, cầm lấy bàn tay to lớn của hắn.

Rõ ràng Hạ Thi Văn chỉ cầm lấy tay hắn thôi mà cũng như có dòng điện chạy qua vậy, cảm giác này khiến cả người cô tê dại, lửa tình bùng cháy thiêu đốt lấy thân thể cô, mỗi lúc một nóng...

“Chết tiệt!”

Tư Hạo Hiên cắn răng, ánh mắt theo bản năng cố gắng xoay đi nơi khác. Hắn sợ khi hắn thấy cô ở khoảng cách gần như vậy, sẽ không nhịn được mà lao vào chiếm lấy cô!

Tư Hạo Hiên dùng hết sức gỡ đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô ra.

Cảm giác khi hai bàn tay vừa rời nhau, sự trống rỗng dâng lên trong người cô, mang theo ánh mắt mơ màng nhìn lên phía trên, cô phát hiện hắn đã lên ghế lái phóng xe đi rồi.

Tư Hạo Hiên lấy lại bình tĩnh, lái xe đưa cô về biệt thự của hắn ở gần đường này. Vốn dĩ nghĩ chỉ cần yên tâm lái xe là được rồi, vậy mà Hạ Thi Văn lại không hề để yên cho hắn.

Từ lúc hai bàn tay rời nhau, Hạ Thi Văn cảm thấy nỗi khát khao trong người ngày một dâng lên, dục vọng chiếm lấy ý thức của cô, nó đang ra lệnh cho cô, vậy mà cô lại không cách nào phản kháng...

Rốt cuộc cũng có lúc cô thấy mình vô dụng như bây giờ...

Chăm chú nhìn người con trai đang tập trung lái xe phía trên, ánh mắt đen cao quý, cái mũi thon dài, đôi môi như cánh hoa hé mở đầy quyến rũ, khuôn mặt hấn thật sự đẹp đến mê người, mái rù xuống càng làm hấn gọi cảm thêm chín phần.

Hạ Thi Văn thực sự không nhin được nữa!

Đến bây giờ, cô thực sự đã đem lí trí của mình vớt qua một bên, hiện tại cô chỉ khao khát duy nhất người đàn ông này...

Hạ Thi Văn trườn người lên, quỳ xuống ghế, tay ôm choàng qua cổ người nào đó đang lái xe phía trước, đôi bàn tay không tự chủ mà mò xuống lớp áo sơ mi.

Quái lạ! rõ ràng cách một lớp áo sơ mi, vậy mà tay cô vẫn có thể cảm nhận lớp cơ bắp rắn chắc của hấn ở bên trong áo.

Càng lần mò, Hạ Thi Văn càng cảm thấy đầu óc quay cuồng, đôi môi khô khốc, cơ thể thực sự nóng đến khó chịu.

Thần kinh yếu ớt của cô không cách nào chống cự lại được khát vọng mãnh liệt đang dâng trào...

Đầu dí sát vào tai Tư Hạo Hiền, thò ra những hương vị nóng hổi làm hấn run lên, lưỡi của cô còn không ngừng liếm lấy vành tai của hấn làm mấy lần Tư Hạo Hiền phanh gấp, suýt chút nữa là gây ra va chạm xe.

“Em...”

Quá sức chịu đựng rồi!

Tư Hạo Hiền không ngờ khi Hạ Thi Văn bị chuốc thuốc lại còn dám to gan như vậy.

Hấn không quay người lại đằng sau, ánh mắt nhìn gương chiếu hậu xuyên qua khuôn mặt đỏ bừng vẫn đang quần quýt lấy cơ thể hấn, ánh mắt chậm rãi lóe lên một tia nham hiểm, khoe môi nhếch lên một nụ cười gian tà, đạp chân ga phóng như bay về biệt thự.

Hạ Chí Viễn đang ngồi trong phòng làm việc bận bịu với đồng giấy tờ chét tiệt trên bàn, không gian im lặng như tờ.

Rầm!

Một tiếng động lớn khiến ông ngẩng đầu lên. Trước mắt ông là một người đàn ông với một bộ vest đen đã bám đầy bụi bẩn trên người. Khuôn mặt bị những vết thương loang lổ máu khô khiến cho người khác sợ hãi.

Hạ Chí Viễn bỏ kính xuống, neho đôi mắt nhần nhúm chân chim nhìn anh ta từ đầu đến chân, không biết rốt cuộc người này đã xảy ra chuyện gì.

“Chủ tịch, là do tôi không tốt, khiến cho tiểu thư bị một đám côn đồ bắt đi rồi!”

Người đàn ông cúi gằm mặt xuống, giọng nói vô cùng sợ sệt, khuôn mặt bị những vết thương làm cho biến dạng méo xệch xuống.

“Tại sao lại xảy ra chuyện như thế?”

Hạ Chí Viễn lúc này còn đang bình tĩnh đã đứng hấn lên, khuôn mặt đẹp lão của ông bị tin tức này làm cho trắng bệnh lại, ông không tin vào những gì mình vừa nghe thấy nữa!

“Là do tôi không tốt, không bảo vệ được tiểu thư!”

Người đàn ông kia vẫn không dám ngẩng đầu lên, giọng nói mang đầy ý tự trách.

Nhưng giờ Hạ lão gia làm sao nghe được gì nữa, đầu óc ông bây giờ quay cuồng. Cuối cùng ông vẫn giữ được bình tĩnh, bấm máy cho ông Andy ở ngoài, về nghiêm nghị trên mặt ông cũng không mất đi.

“Phái người điều tra về việc Thi Thi mất tích, bằng mọi giá tìm con bé về đây cho tôi!”

Đầu dây bên kia không kịp đáp lại, Hạ lão gia đã cúp máy. Ông thở dài ngồi xuống chiếc ghế đen, khuôn mặt quả nhiên lại trở về đáng vẻ mệt mỏi, sâu trong mắt ông chứa đầy nỗi đau lo.

“Cậu ra ngoài đi, tôi cho người đưa cậu đến bệnh viện khám vết thương.”

Dù đau lòng nhưng ông vẫn không quên cảm ơn người lái xe này. Dù sao cậu ta đã làm hết trách nhiệm rồi, ông không thể trách được.

“Cảm ơn chủ tịch.”

Lập tức có người đi và đưa người đàn ông đó ra ngoài. Đến lúc này Hạ Chí Viễn không cần phải giấu diếm nữa, nỗi lo lắng từ ánh mắt của ông trào ra bên ngoài, ông cứ đưa mắt nhìn xuống dưới đường nhìn dòng người tập nập.

Dù Hạ Thi Văn không phải cháu ruột của ông, năm đó Khúc gia không biết đến sự tồn tại của Khúc Thi Văn, chỉ biết đến có Khúc Thiên Minh.

Vậy nên, trước khi bị kịch năm đó xảy ra, bố cô đã nhờ Hạ lão gia chăm sóc cho cô, tốt nhất không để cho cô biết được sự thật, đây là bí mật giữa ông và bố cô.

Nhiều năm như vậy, ông vẫn chăm sóc coi cô như cháu ruột, vốn dĩ một phần là vì lời hứa đó, một phần là tai nạn năm đó cũng do ông lơ mǎng mà ra. Nhưng mà trong thâm tâm ông, Hạ Thi Văn đã là một người thân không thể thiếu của ông rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Một buổi sáng mưa như trút nước.

Sấm sét bên ngoài cứ lóe lên từng đợt, ánh sáng chớp nhoáng như muốn xé toang cả bầu trời, những hạt mưa cứ lộp độp lộp độp rơi, bầu trời bị những đám mây đen bao vây lấy, một tia nắng cũng không thể len lỏi qua nổi lớp mây dày đặc kia.

Nếu như không phải các công ty đã bắt đầu làm việc thì ai cũng nghĩ rằng bây giờ mới chỉ là giờ gà gáy...

Quả là một buổi sáng âm u!

Trong một căn phòng ngủ rộng lớn, cửa sổ kính to lớn thấm đẫm hơi nước từ những giọt mưa to nhỏ không đều, tiếng mưa bao trùm lấy không gian yên tĩnh trong căn phòng, mùi hương quần quýt của cô gái và chàng trai lan tỏa khắp các góc ngách.

Trên giường, một đôi nam nữ còn đang nằm trong chăn ấm. Người nữ với mái tóc dài thướt tha, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết vẫn còn đang say giấc nồng, cô đẹp một như thiên thần đang dựa vào lồng ngực vững chãi của người nam. Thân hình mảnh mai của cô vẫn còn vương lại những dấu hôn của cuộc ân ái tối qua.

Người nam thì ôm lấy eo thon của người nữ, một tay vuốt vài sợi tóc mai còn vương trên mặt cô, tham lam ngửi mùi hương bỏ kết thơm lừng, một tay chống lên đầu, nở nụ cười dịu dàng, ngắm kĩ khuôn mặt xinh đẹp kia.

Nhớ lại hôm qua, lúc vừa mới về đến biệt thự, Tư Hạo Hiền còn không cần bế Hạ Thi Văn lên, cô đã lập tức du lấy người hắn, tay ôm chặt cổ, chiếc lưỡi nhỏ xinh không chuyên nghiệp cứ quần lấy vành tai hắn không rời.

Người ta nói chỉ có mèo mới quần lấy chủ như vậy, thế nên bây giờ Hạ Thi Văn cũng không khác mèo là bao!

Người giúp việc trong nhà đều bị Tư Hạo Hiền đuổi đi hết, không khí lúc này rõ ràng còn có sự ngưng ngóng của những người giúp việc và quản gia cùng với ánh mắt vô cùng khó hiểu nhìn cô đều đã bị hắn cho nghỉ sớm, ai về nhà nấy, giờ chỉ còn lại hai người...

Tư Hạo Hiền nhẹ nhàng rút tay con mèo con đang bám trên cổ hắn ra, đặt cô ngồi lên chiếc ghế ở phòng khách, còn mình thì ngồi đối diện với cô, tư thế ngồi vắt chân y hệt một vị vua uy nghi ngút trời, nhưng mặt lại không giấu nổi ý cười.

Cô nhóc này tiếp theo sẽ làm gì nữa đây?

Quả nhiên, Tư Hạo Hiền không cần phải chờ đợi lâu, Hạ Thi Văn đã nhao đến ngồi lên đùi hắn, tay lại choàng qua cổ, miệng phát ra những tiếng nỉ non bằng giọng nói đầy sức quyến rũ chết người:

“Tư Hạo Hiền, tôi... thật sự... khó chịu lắm!”

Tư Hạo Hiền không phải người có kinh nghiệm chơi bời như Vu Ngạo Ân nhưng hắn vẫn biết, tác dụng phát tác của loại thuốc này đến bao giờ mới là cực điểm. Hắn kiên nhẫn chờ đợi như vậy, cũng chỉ đợi đến giờ phút thuốc phát huy hết tác dụng này, nếu không hắn đã lao vào ăn cô rồi!

“Vậy làm theo ý em đi, cùng lắm là em phải chịu trách nhiệm với tôi thôi!”

Tư Hạo Hiền mặt không đổi sắc, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười đủ dịu dàng, cũng đủ xảo quyết, chỉ mới nói có vài từ mà đã đổ hết tội lên đầu của Hạ Thi Văn rồi!

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ như người say rượu của cô...

Hạ Thi Văn chẳng quan tâm, cô như người mất trí, Tư Hạo Hiền chỉ vừa mới sờ qua mặt thôi mà cô cũng đủ khiến cơ thể cô như được lấp đầy khát khao mãnh liệt. Hạ Thi Văn điên cuồng cúi xuống, hôn... rồi lại liếm tới tấp ở cổ Tư Hạo Hiền. Tay cô cũng không rảnh rang, tự tay cởi từng cúc áo sơ mi xuống.

“Rốt cuộc tôi bị sao vậy?”

Chỉ còn lại chút lí trí cuối cùng, Hạ Thi Văn dừng lại, đầu gục vào vai Tư Hạo Hiền, tự trách chính bản thân mình...

Rõ ràng cô biết người trước mặt là ai, vậy mà cô lại không thể kiềm chế nổi khát vọng dâng lên trong mình...

Rõ ràng lời này là sự trách móc, vậy mà giọng nói của cô vừa phát ra, nhẹ nhàng lại hết sức đáng yêu đến không chịu được, như một đứa trẻ đang bị mắng mỏ khiến cho Tư Hạo Hiền run lên, cơ thể lập tức phản ứng lại với cô gái đang gục trên người mình, tim hắn như có một cái lồng vũ cù nhẹ, không đủ mạnh nhưng cũng đủ khiến hắn tê dại.

Có phải đã nhiều năm rồi hắn không động đến phụ nữ nên bây giờ với cô hắn mới lại có cảm giác không?

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy hai bả vai cô, đẩy cô ra xa. Cô gái đang ngồi trên đùi bị đẩy ra đột ngột, đột nhiên mặt lộ ra chút thất vọng.

Tư Hạo Hiền nhìn thấy thì dở khóc dở cười. Cô nhóc này, rốt cuộc tại sao lại để lộ ra biểu cảm đáng yêu như vậy cơ chứ?

Trong đầu Tư Hạo Hiền nảy ra một ý nghĩ, ý nghĩ này vô cùng rõ ràng, muốn chiếm đoạt cô, chiếm lấy biểu cảm đáng yêu động lòng người này của cô. Hắn không muốn cô để lộ ra biểu cảm như vậy trước mặt một người đàn ông nào khác, ngoại trừ hắn.

Không nghĩ gì nhiều nữa, Tư Hạo Hiền ánh mắt như con sói đói, nhảy bổ tới hôn cô tới tấp khiến Hạ Thi Văn trong lòng giật nảy. Hắn ôm chặt cô vào trong lòng, tay dùng lực ôm lấy gáy cô, để cô tựa sát vào người mình, khiến cô có ra sức giãy giụa cũng không thể phản kháng nổi.

Dưới tác dụng của thuốc, cô chỉ có thể chìm đắm trong nụ hôn đó...

Chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh của hắn lúc này đã bị cô tháo đến phần nửa, hơn nữa hắn lại để cô dựa sát vào người như vậy, lúc này cách một lớp áo sơ mi còn khiến cô điên cuồng, gào da thịt của hắn chạm vào người cô, cô còn có thể làm thế nào nữa chứ...

Hạ Thi Văn muốn đẩy hắn ra nhưng rồi tay lại không nghe lệnh cô, choàng qua cổ hắn, đắm chìm theo nụ hôn đó.

Đó là nụ hôn đầu của cô...

Nụ hôn không mạnh nhưng đủ cuồng nhiệt, không nhẹ nhưng đủ dịu dàng. Tư Hạo Hiên từ từ tấn công đôi môi đỏ hồng như trái đào chín của cô, xâm nhập dần vào khoang miệng cô, chiếm hết thứ ngọt có trong khoang miệng xinh xắn ấy, đầu lưỡi không ngừng trêu đùa cái miệng xinh xắn của cô.

“Ừm...”

Không biết hôn đến bao lâu sau, khi Hạ Thi Văn thấy mình không còn chút không khí nào để thở, cảm giác sắp chết ngạt, hần mới thả cô ra, còn liếm môi mình một cái dễ thương thức, chất giọng trầm ấm áp như tiếng đàn du dương lại vang lên, nhưng lần này nghe có vẻ rất hư hỏng:

“Muốn tôi làm rồi hả?”

Hạ Thi Văn không nghe những lời đó vào tai, mặt đỏ bừng, bị hôn cho đến không còn chút không khí nào để thở, vừa buông ra cô đã tham lam hít thật nhiều không khí ở bên ngoài, còn chưa kịp định thần lại, cô đã có cảm giác bị người nào đó nhấc bổng lên, theo bản năng cô chỉ kịp thốt lên:

“A...”

Rốt cuộc cô hét lên cũng đã quá muộn, hần từ lúc nào đã bước những bước thật vững chãi đi trên chiếc cầu thang xoắn ốc lớn kiểu Âu, bé cô nhẹ tênh như không khí.

Cửa phòng ngủ vừa bật mở, Hạ Thi Văn đã bị ném thẳng xuống chiếc giường rộng lớn êm ái, ngẩng lên phía trên đã thấy Tư Hạo Hiên đè lên người cô, tư thế rất chi là ám muội...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Chiếc áo sơ mi trắng đã bị Tư Hạo Hiên vứt sang một bên, cơ thể rắn chắc, mùi nào ra mùi đó lộ trước mắt Hạ Thi Văn. Lại một lần nữa, cơ thể cô nóng ran, khắp các tế bào, dòng chất lỏng chảy qua nóng như lửa đốt, cô không chịu được việc các tế bào thần kinh đang bị dẫn vật, trong lòng cô dâng lên một loại cảm giác khó khô nóng khó tả...

Chết tiệt!

Tư Hạo Hiên nhìn cô nàng xinh đẹp phía dưới thân mình, lòng không khỏi trách thầm.

Hần vậy mà lại có cảm giác với cô, cơ thể hần lại thêm muốn cô...

Nhìn cô gái trước mắt, bây giờ cô không còn đáng vẻ thuần khiết, dịu dàng như thiên thần nữa. Thân hình quyến rũ của cô lộ ra, nơi cần cong sẽ cong, cần thẳng sẽ thẳng, giờ cô là một cô nàng ác quỷ ma mị đến để quyến rũ hần.

“Là tự em muốn đấy nhé!”

Do bị thuốc nên phản ứng của cô rất chậm chạp, đến lúc cô phản ứng lại thì chiếc váy đã bị kéo xuống, giờ cô giãy giụa thì đối với Tư Hạo Hiên cũng là đang ra sức quyến rũ hần...

Cô nửa tỉnh nửa mơ, cứ vô thức kêu rên, cho đến khi cảm nhận được một vật cứng đâm xuyên qua cơ thể cô mới sợ hãi, đau đến độ hét lên:

“Dừng...đau quá.”

Máu tươi từ nơi bị đâm bắt đầu chảy ra...

Tiếng kêu của cô không khiến người đàn ông phía trên dừng lại, hần còn cố tình đâm sâu hơn, đôi môi lại một lần nữa xâm chiếm lấy đôi môi hồng của cô. Khẽ vuốt tóc, giọng hần vẫn ổn định, vẫn trầm ấm như vậy:

“Cô bé, tôi sẽ nhẹ nhàng với em!”

Dứt lời, hần không nể nang gì mà tiếp tục xô xuyên qua cô một cách triệt để.

Độ ẩm trong căn phòng tăng lên, hai bóng hình quấn quýt với nhau trên giường không rời, tiếng rên rỉ vang lên khắp phòng...

Một đêm thật sự là cuồng nhiệt...

Hạ Thi Văn mơ màng tỉnh giấc, cảm thấy toàn thân thể đau...đau đến toàn tế bào bên trong cơ thể, cô mới chỉ định cự quậy một chút thôi mà khắp người như có dòng điện chạy qua, mỗi nhử, nhức nhối vô cùng...

Cố gắng gượng mãi cô mới ôm đầu ngồi thẳng dậy, lưng vẫn nhói lên từng cơn...

Đập vào mắt cô là một khung cảnh xa lạ.

Căn phòng ngủ rộng lớn, giấy dán tường loại cao cấp của hoàng gia Anh, cửa sổ theo hơi hướng cổ điển...Tất cả những thứ này đối với cô đều vô cùng xa lạ, trước đây cô chưa từng thấy qua bao giờ, trong đầu cô hiện lên thật nhiều, thật nhiều những câu hỏi vì sao.

Rốt cuộc cô đang ở đâu vậy? Đây là hiện thực...hay cô vẫn còn đang trong mơ?

Hạ Thi Văn bàng hoàng vén chăn lên nhìn vào cơ thể trắng ngần giờ đầy dấu hôn, tiếp tục nhìn xuống trên sàn quần áo bị vứt tứ tung...

Không hiểu do linh tính mạch bảo hay thần kinh cô có vấn đề, vậy mà cô lại xoay người nhìn sang nửa giường bên cạnh...

Quả nhiên, Tư Hạo Hiên vẫn nằm chống tay lên đầu, nở nụ cười dịu dàng, ánh mặt trời yếu ớt hòa với cơn mưa ở đằng sau lưng chiếu vào người hần khiến xung quanh xuất hiện vầng hào quang vàng ấm áp...

Không đúng! Hào quang gì giờ này!?

Cô cố gắng lục lại trí nhớ ngày hôm qua rồi cuộc cô đã làm cái gì, tại sao Tư Hạo Hiền lại đang nằm bên cạnh cô...

Bây giờ cô không thể nghĩ nổi, cái gì cô cũng không nhớ ra được. Thế mà tên cầm thú hôm qua hành cô ra trò vẫn đang cười khi khi bên cạnh, tư thế không đổi.

Hắn cứ nằm im như tượng đá không nhúc nhích, vậy mà lúc Hạ Thi Văn lật chăn định chạy trốn, không hiểu làm sao hắn lại phản ứng nhanh đến nỗi, chân cô còn chưa chạm được xuống đất, eo đã bị cánh tay rắn chắc ôm vòng qua, kéo cô về lại bên người.

“Ăn cũng ăn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, em còn định chạy?”

Mặt Hạ Thi Văn phút chốc bị chọc cho đỏ bừng, bây giờ nhìn khắp mặt cô, quả thật giống y hệt trái cà chua chín mọng.

“Tôi không biết gì cả, anh buông tôi ra!”

Cô nhanh chóng ùn cơ thể hắn ra, lấy chân quăn vòng quanh người rồi nhặt quần áo chạy ra khỏi phòng.

Tất cả động tác được diễn ra đều không quá ba giây...

Cửa phòng vừa mới đóng vào, Hạ Thi Văn mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi thụp xuống sàn...

Sàn nhà bây giờ có lạnh hay không, cô cũng không quan tâm. Trong tâm trí cô chỉ một mực nhớ lại xem ngày hôm qua rồi cuộc cô đã làm gì?

Hôm qua... cô đang trên đường đến sân bay, gặp phải bọn côn đồ, bọn chúng ép cô uống một loại thuốc gì đó...

Đúng rồi, chính là thứ thuốc ấy!

Xong rồi chuyện xảy ra như thế nào đối với cô cũng rất mơ hồ, cô chỉ nhớ được là có người chạy tới cứu mình, xong rồi cô còn...

Trời ạ! Càng nhớ cô lại càng thấy thật xấu hổ, cô vậy mà lại được Tư Hạo Hiền cứu, hơn nữa cô lại còn là chủ động mời gọi hắn, như vậy cô chẳng phải là lấy thân báo đáp thì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Hạ Thi Văn vừa mới đi ra khỏi phòng ngủ, gương mặt tươi cười của Tư Hạo Hiền lập tức thay đổi. Ánh mắt đen híp lại đầy lạnh lùng, cầm điện thoại lên, hắn bấm một dãy số rồi đưa lên tai nghe:

“Chuyện tôi bảo cậu làm tiến triển sao rồi?”

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, hắn lập tức đi vào chủ đề.

“Chủ tịch, đã theo ý ngài thu mua cổ phiếu lẻ của Hạ gia ở bên ngoài được kha khá rồi! Có cần bán luôn không ạ?”

Trợ lý của hắn cung kính trả lời.

Tư Hạo Hiền gõ ngón tay thon dài xuống chiếc bàn bên cạnh giường ngủ, miệng chốc chốc lại nhếch lên nụ cười lạnh, giọng hắn cũng theo đà mà trở nên tàn nhẫn đến độ không còn chút tình:

“Không cần, chỉ cần bán đi một ít là đủ. Đây mới chỉ là màn dạo đầu thôi!”

Ngừng một lát, hắn tiếp tục:

“Điều tra xem ngày hôm qua ai sai đám côn đồ bắt cóc Hạ Thi Văn!”

“Thuộc hạ xin tuân lệnh!”

Dứt lời, hắn lập tức cúp điện thoại, ung dung bước xuống giường mặc chiếc quần âu đen vào, còn nửa thân trên vẫn để trần.

Tư Hạo Hiền vừa mới mở cửa phòng, một thân hình nhỏ bé ngồi trước cửa mắt đã mà ngã nhào xuống.

Vốn dĩ cô đã định thay quần áo xong rồi nhẹ nhàng chuẩn bị, vậy mà đến lúc cầm chiếc áo sơ mi lên lại thấy nó rách tả tơi, cô càng xấu hổ gặp người xuống, không biết làm thế nào.

Cô liếc mắt lên lườm hắn, vậy mà mắt còn chưa chạm mặt, thứ đập vào mắt cô chính là cơ thể săn chắc sáu múi đang ở trước mắt, thân hình cao lớn phải trên 1 mét 8, nước da rám mặt khiến cô không thể rời mắt nổi.

Đậu xanh! Cô đang làm sao vậy?

Hạ Thi Văn, mày tỉnh lại đi! Tối qua làm ra chuyện như vậy mà giờ còn đi ngắm cơ thể hắn nữa ư? Mặt cô phút chốc đỏ bừng, không dám nhìn nữa mà cúp mắt xuống, hùng hổ quát:

“Anh...anh tại sao không mặc áo vào?”

“Ừm...đây là nhà tôi, chả lẽ mặc hay không mặc còn phải hỏi em sao?”

Tư Hạo Hiên nở nụ cười ranh ma, khoe mắt cũng hơi xéch lên, vẻ mặt đầy vui sướng.

“Em ngồi đây làm gì?”

Nhưng rồi chỉ một lúc sau, nụ cười đó vụt tắt. Tư Hạo Hiên cúi người xuống, nhìn cô gái nhỏ quần chiếc chăn trắng đang ngồi trên sàn lạnh, mặt hần tối sầm xuống, một trận phong ba cuộn cuộn nổi lên trong lòng.

Cô gái này thật sự ngốc hả? Sàn nhà lạnh vậy mà cũng ngồi cho được!

Không hiểu sau đó hần nghĩ gì, đưa tay qua chỗ cô rồi ôm cả người lẫn chăn rồi quay người vào phòng, ném cô lên giường.

Hạ Thi Văn trở tay không kịp, chỉ có thể sợ hãi hét lên:

“Anh định làm gì vậy? Lưu manh, thả tôi xuống!”

Tay cô không ngừng đâm thủng thup vào lồng ngực rắn chắc của hần, mắt thì nhắm tịt lại.

“Nếu em còn làm loạn như thế thì tôi không ngại làm thêm chút chuyện lưu manh với em đâu!”

Giọng hần trở nên tức giận đến đáng sợ, gần ra từng chữ khiến Hạ Thi Văn lập tức run lên, cô dừng tay lại, cắn răng ngoan ngoãn để hần bế vào trong phòng.

Tư Hạo Hiên đặt cô ngồi lên giường, mắt cô thì vẫn nhắm chặt.

Đến lúc cô vừa mở mắt ra, Tư Hạo Hiên đã ngồi sát vào người cô, mặt chỉ còn cách có vài phân nữa là môi chạm môi, cô có thể cảm nhận thấy từng nhịp thở của hần.

Phút chốc cô chờ người ra...

Nhưng rồi lạnh nhanh chóng quay mặt né tránh, tay cô bấu lấy chiếc chăn siết thật chặt, người cô bắt đầu run lên không kiểm soát.

“Ồ đây chờ, nếu em đi đâu đừng trách với tôi!”

Nói rồi Tư Hạo Hiên đóng cửa đi thẳng ra ngoài phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Hạ Thi Văn lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cô hiện tại không biết nên làm sao để đối mặt với hần, cũng không biết nên nói chuyện với hần kiểu gì. Chuyện hôm qua tất cả chỉ là do nhất thời lí trí cô bị thuốc khống chế, rõ ràng là cô không có làm gì sai, vậy tại sao cô phải sợ đối diện với hần như vậy cơ chứ?

Chỉ là ngủ một đêm, đối với người trưởng thành cũng đâu có gì to tát chứ!

Suy nghĩ vừa mới vọt ra khỏi đầu thì cũng là lúc Tư Hạo Hiên đi vào.

Trên tay hần cầm một chiếc váy trễ vai màu hồng ngà, đặt xuống giường, giọng điệu như tướng ra lệnh cho binh sĩ.

“Em mặc quần áo vào rồi xuống nhà, chúng ta... còn có rất nhiều chuyện phải nói đó!”

Hạ Thi Văn sững người.

Nói chuyện? Hần và cô còn có chuyện để nói sao?

Nhưng rồi cô còn chẳng kịp lên tiếng thì bóng dáng cao lớn của Tư Hạo Hiên đã khuất dần sau cánh cửa phòng.

Chỉ còn lại mình cô ngồi đó, tiếng thờ dài thườn thượt của cô vang vọng khắp căn phòng...

Cuối cùng, cô vẫn là bất đắc dĩ đứng lên, cầm bộ váy Tư Hạo Hiên vừa mang vào, ngấm ngấm một lát rồi vẫn là ném chiếc váy xinh đẹp đó xuống sàn nhà. Bộ váy này, không phải của cô, làm sao cô có thể mặc!

Chạy vào phòng tắm, cô xả vòi hoa sen xuống, làn nước lạnh chạm vào da cô khiến cô run lên, nhưng rồi cô vẫn kiên cường đứng đó, hứng chịu tất cả.

Dưới làn nước lạnh ngắt, có một cô gái nhỏ đang hết sức kì cọ cơ thể mình, cô mạnh tay kì cọ vào làn da không chút thương tiếc, mạnh đến nỗi mà làn da trắng của cô bị tay cọ vào đỏ lên như người bị dị ứng.

Đáng ghét!

Vậy mà cô vẫn không thể xóa hết mùi hương của hần, mùi hương nam tính cứ quấn quanh chớp mũi cô, không cách nào xóa nhòa...

Dấu vết của ngày hôm qua hần in hần lên người cô vẫn còn rõ như vậy, không cách nào khiến cho những dấu hôn đầy biến mất đi được.

Không biết là nước từ vòi sen chảy xuống hay là nước mắt của cô, từ hốc mắt những giọt nước cứ chảy xuống, không cách nào kìm lại được...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Ngâm mình dưới làn nước một lúc lâu, Hạ Thi Văn mới cảm thấy mình tỉnh táo lại được một chút.

Ngắm mình trong gương, cô không còn nhận ra chính mình nữa.

Trên cổ, trên bả vai, trên ngực, sau lưng... khắp nơi đều là dấu vết hằn lưu lại, dù cho cô có kì cở kĩ càng như thế nào đi chăng nữa, những dấu vết đáng xấu hổ đó cũng không thể biến mất.

Hạ Thi Văn bất lực ngồi thụp xuống trên sàn nhà ướt lạnh trong phòng tắm, nước mắt thấm đẫm ướt nhòe cả khốe mắt, lá chũ tuôn rơi.

Cái quý giá nhất của cô... vậy mà lại mất cho một người ngoài cái tên ra, cái gì cô cũng không biết về hần!

Nhưng cô cũng là một cô gái kiên cường, chỉ cho phép bản thân mình được yếu đuối một chút, khốc một chút. Sau đó, cô gạt nước mắt, mở cửa phòng tắm bước ra ngoài.

Căn phòng vẫn tràn ngập mùi của hần và cô, mùi hương bạc hà thơm mát của hần, mùi mồ hôi kết trên người cô, tất cả như nhắc cô nhớ lại kỉ ức của ngày hôm qua, vẫn còn hiện lên rõ mồn một.

Hạ Thi Văn cười tự giễu, cô cúi xuống nhặt chiếc váy màu hồng ngà hần vừa đem lên...

Đáng tiếc, chiếc váy xinh đẹp như vậy, lại không phải của cô!

Hạ Thi Văn đem nó vứt sang một bên giường rồi ngồi tìm lại bộ đồ ngày hôm qua cô mặc.

Chiếc áo sơ mi bị rách tả tơi, khuy áo bị giật tung ra vài chiếc. Chiếc váy bị xé rách một mảng...

Cô hít một hơi thật sâu, rút ra cây kéo vừa tìm thấy trong phòng vệ sinh, ngồi bệt xuống thảm trong phòng, bắt đầu cắt cắt xé xé.

Khoảng vài phút sau, cô đã hoàn thành bộ trang phục, mặc nó lên người...

Phải nói Hạ Thi Văn là người rất có năng khiếu về thiết kế thời trang. Chỉ trong vài phút thôi, một bộ đồ rách nát mà cô lại có thể sửa thành một bộ đồ mới hoàn toàn.

Chiếc áo sơ mi rách rưới được cô cắt xén đi, trở thành một chiếc áo crop top lệch vai, tay áo dài được cô cắt đi phân nửa. Còn váy dài bị xé mất một mảng, cô không nể nang gì mà cắt thành chiếc váy vạt lệch trông điệu đà mà lại không rườm rà, vô cùng hợp với cô.

Bộ đồ này được cô phối lại còn đẹp hơn bộ đồ ngày hôm qua cô mặc đến...

Xong xuôi, cô mới mở cửa bước xuống tầng.

Hôm qua là do cô bị thuốc điều khiển đến thần hồn điên đảo, chưa kịp chiêm ngưỡng căn nhà này.

Cô bước xuống cầu thang, từng bậc, từng bậc một...

Hiện ra trước mắt cô là một không gian vô cùng hiện đại. Đèn chùm không phải kiểu cổ điển mà được biến tấu đi với lớp ánh sáng màu trắng, hoa văn in chìm trên tường cũng vô cùng sang trọng, toàn bộ cửa ra vào đều làm bằng kính.

Nếu cô nhớ không nhầm, hần chỉ là một trợ lý nhỏ bé, căn nhà đẹp như vậy, sao hần có thể mua được?

Chẳng lẽ là... trai bao?

Ha! Vậy mà cô lại đi đưa lần đầu cho một tên trai bao hả? Thật nhục nhã!

Chiếc sofa màu trắng đặt ở giữa phòng, Tư Hạo Hiền đang ngồi vắt chân, trước mặt là chiếc máy tính cùng với một đồng hồ giấy tờ, lông mày hần thì nhíu chặt lại, xem ra là rất bận!

“Em xuống rồi hả?”

Tư Hạo Hiền mắt vẫn không rời máy tính, hỏi.

Hạ Thi Văn ngạc nhiên. Cô đã cố gắng đi nhẹ nhàng đến vậy, thế mà hần vẫn phát hiện được ư?

Tư Hạo Hiền gấp máy tính lại, quay ra đưa mắt nhìn cô.

“Tại sao không mặc bộ đồ tôi đưa em?”

Nhìn thấy quần áo mà cô đang mặc, hần hơi nhíu mày lại.

Đây rõ ràng giống hệt bộ đồ hôm qua, nhưng hần lại có cảm giác không phải bộ đồ hôm qua. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

“Tôi không mặc đồ bố thí!”

Hạ Thi Văn hùng hổ trả lời, đứng thẳng lưng, ánh mắt kiên định. Như kiểu Hạ Thi Văn bây giờ và Hạ Thi Văn trong căn phòng vừa nãy là hai người khác nhau hoàn toàn vậy!

“Tùy em vậy. Chắc em đói rồi, lại ăn sáng đi rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Tư Hạo Hiền thật sự hết cách. Cô gái nhỏ này, miệng lưỡi sao lại sắc bén đến như vậy?

“Tôi không đói. Cảm ơn hôm qua anh đã chiều cố tôi. Từ giờ về sau chúng ta sẽ không cần phải gặp lại nhau nữa, vĩnh biệt!”

Nói rồi, cô để một tờ chi phiếu trên bàn rồi định quay gót bước đi.

Tư Hạo Hiền ngẩn người. Cô vậy mà lại coi hần là trai bao?

Được, được... thú vị lắm!

Chả ngờ tay cô chưa kịp động vào nắm cửa, một câu nói của Tư Hạo Hiền khiến cô giật nảy người.

“Mọi chuyện xảy ra hôm qua, tôi tin em là người để tâm nhất, tôi cũng sẽ có trách nhiệm với việc này. Vậy nên chỉ bằng chúng ta kết hôn?”

Thực ra đây chỉ là lí do để hấn khiến cô chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Vốn dĩ khi Hạ Chí Viễn đồng ý gả cô vào Tư gia, với tính cách của cô, hấn biết cô sẽ không đồng ý. Vậy nên, trong lòng hấn đã vạch ra một kế hoạch khiến cô chấp nhận kết hôn với hấn.

Nhưng chính hấn cũng không ngờ kế hoạch chưa được thực hiện, vậy mà lại gặp sự cố nguy hiểm, nhưng nhờ như vậy mà bây giờ hấn vẫn có thể khiến cô chấp nhận cuộc hôn nhân này mà không phải động tay chân tí nào. Hấn có nên cảm ơn người đã bắt cóc cô để tạo cơ hội cho hấn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Hạ Thi Văn cảm thấy thật nực cười. Hôn nhân là việc đại sự một đời của phụ nữ, phải cùng nắm lấy tay người mình yêu đi vào lễ đường thề ước.

Vậy mà cô với hấn, có chút quan hệ yêu đương nào ư?

Quay người lại đối diện với Tư Hạo Hiên, giọng Hạ Thi Văn giễu cợt:

“Vậy xin hỏi có phải là nếu anh lại vô tình ngủ với một người con gái khác, anh cũng sẽ chịu trách nhiệm bằng cách này? Ba thê bảy thiếp ở cùng nhau trong khi anh không yêu người ta ư?”

“Nếu có em rồi, tôi sẽ không ngủ với một ai khác!”

Tư Hạo Hiên giọng khẳng định chắc nịch, mặt mày cũng nghiêm túc hấn.

“Tương lai ai mà biết chắc được! Cứ cho là như vậy đi chẳng nữa, tôi cũng không yêu anh, anh cũng không yêu tôi, hà cớ gì phải vì một cuộc hôn nhân mà ở bên nhau. Chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi, đừng nói ra những điều vô lí như vậy nữa! Chuyện này dừng ở đây thôi, tôi cũng sẽ không dính dáng đến cuộc sống của anh nữa, tạm biệt!”

Nói rồi, cô không chút do dự đẩy cửa bước ra ngoài, để Tư Hạo Hiên đứng trơ ra ở đó, nhìn theo bóng dáng của cô khuất dần sau cánh cửa to lớn.

Tư Hạo Hiên nờ nụ cười xảo quyệt, ánh mắt đen sâu không đáy của hấn lộ ra chút mưu mô...

“Hạ Thi Văn, em chạy cũng không thoát được đâu!”

Hạ Thi Văn đứng trước con đường rộng lớn, đầu óc quay cuồng...

Đây là ở đâu đây? Tại sao ngay cả một chiếc xe đi qua cũng không có cơ chứ?

Cô như người uống rượu say bị mất đi phương hướng, không biết mình phải đi đâu, về đâu cả.

Nhưng cứ đứng trước cổng nhà hấn thì cũng không được, vậy là cô bước đi, mỗi bước đi đều không có tính toán, cô cứ mặc cho đôi chân mình lang thang trên đường...

Píp!

Một chiếc xe Ferrari vàng chói đi chậm chậm ở phía sau cô, Vu Ngao Ân ngồi ở trong xe, thấy cô thì không khỏi muốn bấm còi chọc cô một chút. Vậy mà Hạ Thi Văn lại chẳng quan tâm gì, cô cứ lững thững đi, không thèm ngoảnh mặt lại.

Đến khi tiếng còi ngày một dày đặc, người lái xe cứ bấm còi liên tục, Hạ Thi Văn mới bắt đầu quay đầu lại...

“Xin chào, cô nàng bắt cóc!”

Hạ Thi Văn im lặng một hồi lâu, trong đầu đang nhớ lại, không biết mình có quen tên này không.

“Không nhớ tôi sao?”

Vu Ngao Ân lắc đầu chán nản, khuôn mặt anh ta khó nhớ đến vậy sao?

Nói ra thì Vu Ngao Ân đẹp trai không kém gì Tư Hạo Hiên cả, về thần thái có khi còn có đôi chút nhìn hơn vì Tư Hạo Hiên cả ngày cứ như núi băng di động vậy, mặt rất ít khi biểu hiện cảm xúc, hầu như chỉ có một vẻ mặt không cảm xúc lạnh lùng.

Vu Ngao Ân thì khác, khuôn mặt anh ta trông bình thường rất phong độ và nghiêm túc, đôi mắt xanh lam hút hồn, chiếc mũi cao, mái tóc vàng chải ngược rẽ ngôi.

Nhưng khi đôi môi anh ta vừa mở ra, lập tức có sức quyến rũ đến kinh người. Biết rõ ưu thế của mình như vậy, vậy nên lúc nào anh ta cũng nờ nụ cười để thu hút người khác, đặc biệt là phái nữ.

Khuôn mặt anh ta, phụ nữ chỉ cần gặp một lần là nhớ mãi không quên, nhưng còn cô thì sao, vậy mà lại không nhớ chút nào về hấn.

“Chúng ta... quen biết nhau hả?”

Hạ Thi Văn ngáp ngừng lên tiếng. Trong ấn tượng của cô, cô không hề quen người nào như vậy cả!

“Tôi là vị cảnh sát nói chuyện với cô hôm cô bắt tên yêu râu xanh giả dạng tài xế taxi đây mà, cô không nhớ gì hết sao?”

Cô sợ nhớ đến kí ức hôm đó, quả đúng là cô có giúp cảnh sát bắt một tên yêu râu xanh, nhưng mà vị cảnh sát đó... là người này hả?

Hạ Thi Văn chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh ta...

Khuôn mặt góc cạnh nam tính, đôi mắt xanh lam, tóc màu vàng... quả thật có vài phần giống!

Anh ta là người phương Tây sao?

“Tôi nhớ ra rồi!”

“Vậy thì tốt rồi!”

Vu Ngao Ân nói đứng bốn từ rồi dừng xe lại, mở cửa bước xuống.

Anh ta quả thật là không giống cảnh sát chút nào, dáng người cao như vậy, dáng đi phong tình như vậy, anh ta không làm người mẫu quả thật là lãng phí một nhân tài!

Anh ta đứng trước mặt Hạ Thi Văn, thân hình 1 mét 88 sừng sững trước mặt khiến cô thấy mình thật nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

“Cô làm gì ở đây vậy?”

Vu Ngao Ân giả vờ ngó nghiêng xung quanh nơi vắng vẻ này.

Thực ra anh ta thừa biết, cô từ nhà của Tư Hạ Hiền bước ra. Hôm qua anh ta là người cứu cô, cũng là người trao tận tay cô cho Tư Hạo Hiền, làm gì mà không biết cho được!

Nếu như lúc này không phải chính Tư Hạo Hiền gọi điện báo anh ta đến đón cô vì nơi này thường không có xe đi qua đi lại, anh ta sẽ tới sao?

“Tôi... tôi chỉ bị lạc thôi. Đang tìm xe, lát là có thôi.”

“Không phải ở đây có xe rồi sao?”

“Ở đâu vậy?”

Hạ Thi Văn ngó nghiêng khắp nơi, quái lạ... làm gì có chiếc xe taxi nào!?

“Đây nè!”

Vu Ngao Ân đứng nhích người ra một chút, để lộ chiếc xe Maybach sáng bóng của hắn, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp:

“Tôi qua tôi có lịch trực đêm ở gần đây, bây giờ mới được về. Đây là ở vùng ven thành phố, bắt xe rất khó, nếu cô không ngại thì để tôi đưa cô về!”

Đúng thật là nói dối không chớp mắt! Chắc cả thành phố này cũng chỉ có Vu Ngao Ân nói dối mà không chột dạ, môi vẫn nở nụ cười lương thiện được!

“Không cần đâu, tôi đứng đây một lúc chắc sẽ có taxi đi qua thôi!”

Hạ Thi Văn kiên định lắc đầu, đôi môi vẫn nở nụ cười rạng rỡ, như là ngày hôm qua chưa có chuyện gì xảy ra vậy!

“Cô chắc chứ? Ở đây nhiều nhất mỗi ngày chỉ có một chuyến xe buýt lúc 7 giờ rưỡi tối thôi. Bây giờ mới có 8 giờ sáng, cô chắc chắn muốn đứng đây chờ ư?”

Chỉ có duy nhất một chuyến đó thôi sao?

Hạ Thi Văn bây giờ vô cùng ngạc nhiên, quả nhiên bắt xe ở nơi như này thật khó!

“Không còn cách nào khác ư?”

Hạ Thi Văn tỏ vẻ chán nản, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ thất vọng, bĩu môi.

“Còn đó!”

“Thật hả? Cách gì vậy?”

Chi hai từ của Vu Ngao Ân mà đã khiến Hạ Thi Văn như có thêm hi vọng, ánh mắt cô sáng rực lên.

“Thì đi xe tôi về nè!”

Vu Ngao Ân cười phì. Cuối cùng anh ta cũng biết vì sao Tư Hạo Hiền lại quan tâm cô nàng này đến vậy rồi!

Hạ Thi Văn chưa kịp đáp lại thì đã thấy anh ta lên xe khởi động động cơ mất rồi, cô bất đắc dĩ thở dài.

Thôi thì đành đi nhờ xe anh ta vậy, dù sao cũng không còn cách nào khác cả, cả túi đồ cô đều để ở trên xe kia rồi, điện thoại cũng rơi mất, giờ không đi cùng anh ta thì biết làm thế nào nữa?

Và lại, anh ta là cảnh sát, chắc cũng không làm gì cô đâu, thôi thì tin anh ta một lần vậy!

Hạ Thi Văn mở cửa rồi ngồi vào xe. Nhưng cô không ngồi ở ghế phụ, cô ngồi xuống ghế sau của xe, cách anh cả một hàng.

Vu Ngao Ân cũng không ngạc nhiên vì hành động của cô.

“Vậy cảm ơn anh nhiều!”

“Đừng khách sáo, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của cảnh sát chúng tôi mà!”

Nói rồi, anh ta nổ máy, cho xe đi về phía nội thành.

Trên đường đi, anh ta cố gắng nhẫn nhịn sự tò mò, không hỏi cô về bất cứ chuyện gì ngày hôm qua cả.

Anh ta thầm trách Tư Hạo Hiên! Đừng thật là đũa em tốt, anh ta đã vất vả cứu cô xong đưa về cho hân, vậy mà hôm qua Hạ Thi Văn xảy ra chuyện gì, hân cũng không hề rằng nói một lời với anh ta.

“Hôm qua là anh cứu tôi phải không?”

Chẳng ngờ Vu Ngao Ân chưa kịp hỏi, vậy mà Hạ Thi Văn đã lên tiếng trước.

Hạ Thi Văn dù hôm qua mơ mơ hồ hồ, cô cũng có thể nhận ra được rằng Tư Hạo Hiên không có đích thân cứu cô, mà là còn một người khác tới!

Lúc đó, cô không nhìn rõ khuôn mặt của người này, nhưng cảm giác thì lại rất giống vị cảnh sát già đang lái xe đây!

“Sao cô lại nghĩ thế?”

Vu Ngao Ân mỉm cười hỏi lại.

“Tôi cảm giác được như vậy. Cảm ơn anh!”

“Đừng khách khí. Hôm qua là...tôi đi ngang qua đây thấy có chuyện nên mới tới cứu cô thôi. Chó ngáp phải ruồi ý mà!”

Mấy lời nói dối mà Vu Ngao Ân nói ra quả thật sức thuyết phục vô cùng cao, khiến cho Hạ Thi Văn không hề nghi ngờ gì nữa.

Sực nhớ ra điều gì đó, Hạ Thi Văn lại hỏi lại:

“Vậy sau đó, anh có nhớ ai đưa tôi về không?”

Vu Ngao Ân cười thầm trong lòng, cô đây là đang thử anh ta sao?

Thôi thì đã nói dối rồi, vậy thì cứ tiếp tục lời nói dối đó đi, có gì anh ta đổ hết cho Tư Hạo Hiên là được!

“Ừm...tôi nhớ là sau đó lúc tôi chuẩn bị đưa cô về thì chồng cô đến, chúng tôi cũng phải có trách nhiệm trao trả nạn nhân về lại cho người nhà chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 69

Người nhà? Chồng cô?

Hạ Thi Văn bàng hoàng, giờ thì cô đã hiểu ý của câu nói “sét đánh ngang tai” là như thế nào rồi!

Tư Hạo Hiên vậy mà còn nhận hân là chồng cô? Cô và hân quan hệ thân thiết đến mức đó sao?

“Vậy chắc anh phải biết người đó tên là gì, đúng chứ?”

Hạ Thi Văn thấp thòm chờ đợi cái tên mà cô không muốn nghe nhất.

“À, anh ta tên là Tư Hạo Hiên thì phải!”

Nói dứt lời, Vu Ngao Ân thấy cô lập tức im lặng, anh ta nói tiếp:

“Thực ra lúc này tôi biết cô là người hôm qua bị bắt cóc rồi, nhưng thấy cô không nhắc lại, tôi cũng không nói nhiều nữa. Và lại tôi thấy anh chàng Tư Hạo Hiên đó lo cho cô lắm!”

“Vậy hả? Cảm ơn anh đã cứu tôi, xin lỗi vì lúc này đã nói dối anh!”

Hạ Thi Văn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy không yên.

Rất cuộc cô quên cái gì ý nhỉ?

Vất óc suy nghĩ, cuối cùng cô mới nhớ ra...

Chết! Cô quên gọi điện cho ông ngoại rồi!

Kể ra cô không lên được chuyến bay đến Hà Lan, bây giờ lại còn mất tích không liên lạc được, không biết ông cô có lo lắng không nữa!

Ngước mắt lên nhìn Vu Ngao Ân ngồi ở phía trước, Hạ Thi Văn cứ nhìn anh ta qua gương chiếu hậu rồi lại quay đi, lặp lại mấy lần liên tiếp như vậy, nhìn rồi lại quay đi, lại nhìn rồi quay đi...

Cô nàng này, tính chơi trò gì đây?

Vu Ngao Ân không hiểu, cứ mỗi lúc anh ngước lên kính chiếu hậu sẽ thấy từ đằng sau cô đang nhìn mình, sau đó lại quay đi, lặp lại mấy lần như vậy.

Hai người không nói không rằng, cứ chơi mèo vờn chuột được vài chục lần...

Cuối cùng, vẫn là Vu Ngao Ân lên tiếng kết thúc trò chơi này:

“Có gì cần hỏi tôi sao?”

“Tôi... tôi muốn mượn điện thoại anh báo về cho người nhà một tiếng được không?”

Hạ Thi Văn áp úng lên tiếng, có lẽ vì cô sợ rằng anh sẽ không cho, vậy nên này giờ định mở lời nhưng cuối cùng vẫn là thờ dài câm nín.

“Trông chuyện gì khó khăn, chứ việc này thì đương nhiên là được chứ!”

Anh ta nở nụ cười ấm áp, rút từ trong hộc để đồ ra chiếc điện thoại rồi đưa xuống cho cô.

Hạ Thi Văn cầm điện thoại, mở ra một cách vô cùng dễ dàng.

Không có mặt khẩu hả?

Đoán chừng giờ này ông cô đang ở tập đoàn rồi, vậy nên cô gọi thẳng đến số máy lẻ tân...

Trong văn phòng chủ tịch...

Hạ Chí Viễn cố gắng nhắc bút lên, đọc mấy tờ hợp đồng được xếp ngay ngắn trên bàn, nhưng rồi ông lại thờ dài bỏ xuống vì căn bản bây giờ, ông không thể đọc vào đầu mấy chữ này được!

Cứ nghĩ đến việc cứ người đi tìm Hạ Thi Văn từ tối qua đến giờ không có chút tin tức gì, lòng ông lại khó chịu không yên. Ông vô cùng lo lắng cho cô, đứa cháu gái nhỏ này của ông, rất cuộc là đi đâu rồi cơ chứ?

Việc tìm kiếm được ông thực hiện trong bí mật, ông không muốn quá nhiều người biết chuyện này vì chuyện Hạ Thi Văn mất tích đã khiến ông đau đầu đầu rồi, vậy mà giờ cổ phiếu của tập đoàn còn bị thu mua số lượng lớn ở bên ngoài, làm cổ phiếu của Hạ gia đợt này bắt đầu có dấu hiệu suy giảm.

Người trong đại cổ đông bắt đầu rục rịch về việc này, Hạ Chí Viễn giải quyết cũng đau đầu, bệnh cũ bắt đầu lại tái phát, rất cuộc chỉ có khi Hạ Thi Văn thật sự gả cho Tư Hạo Hiền thì ông mới yên tâm được!

Cốc, cốc, cốc

“Vào đi!”

Cánh cửa phòng mở ra, bầu không khí bên trong là cả một không gian âm u.

Cô lễ tân nuốt nước bọt một tiếng, bước rất khẽ đi đến trước mặt Hạ lão gia, cúi gập người chào ông. Sau đó, tay cầm chiếc điện thoại bàn giờ lên, cung kính nói:

“Hạ đồng sự trưởng, Hạ tiểu thư gọi tới nói muốn gặp người ạ!”

Nghe đến ba chữ này, Hạ Chí Viễn như từ cõi chết trở về, ông lập tức lấy uy nghi của mình, điều chỉnh lại giọng nói rồi ra hiệu cho lễ tân đưa máy cho mình:

“Hạ Thi Văn?”

“Ông ngoại, là con đây!”

Hạ Thi Văn ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng người ông yêu quý của mình thì không kìm chế nổi, khóe mắt bắt đầu long lanh những giọt lệ...

“Con không sao chứ? Tại sao hôm qua ta không liên lạc được cho con?”

Hạ Thi Văn hít sâu, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình, chậm rãi kể:

“Ông, hôm qua trên đường đi gặp chút chuyện ngoài ý muốn bị bắt cóc, nhưng mà giờ con không sao rồi! Con còn gặp được một người cảnh sát, giờ con đang trên đường về!”

“Được được, không sao thì tốt rồi! Lát con về nhà nghỉ ngơi đi, tối về ông cháu ta lại nói chuyện. Còn điện thoại của con, ta sẽ bảo Andy mua lại cho con cái mới!”

“Dạ được!”

Cúp điện thoại, Hạ Thi Văn bây giờ mới tin được tất cả là sự thật.

Hóa ra hôm qua cô mất tích là thật, còn mất cái quý giá nhất... cũng là sự thật!

Đúng là sự thật, thường khiến con người ta vô cùng đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Bị phát hiện rồi ư!?

Kít!

Chiếc xe của Vu Ngao Ân dừng lại ngay trước cổng khuôn viên Hạ gia.

Hạ Thi Văn cảm ơn anh ta rồi bước vội xuống xe, không quên quay lại cảm ơn:

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh tôi cũng không biết phải làm thế nào nữa!”

Lời này Hạ Thi Văn nói là thật, cô thật sự rất cảm kích anh, từ tận sâu trong đáy lòng...

“Đừng khách khí như vậy, chuyện tôi nên làm mà!”

“Cho tôi biết anh tên là gì được không?”

Hạ Thi Văn nhớ ra người này hai lần giúp mình từ cỏi chết trở về, vậy mà cô lại còn chẳng biết tên người ta. Nếu như không có anh, chắc có lẽ giờ cô đã bị bốn tên kia làm nhục rồi!

Hóa ra trên đời này vẫn còn có người tốt!

“Tôi là Vu Ngao Ân, nhớ kĩ tên tôi nhé!”

Vu Ngao Ân nháy mắt một cái rồi phóng chiếc Maybach bay trên đường.

Hạ Thi Văn vẫn chưa thể nào hiểu hết năm chữ cuối cùng anh ta nói, nhưng giờ cô cũng không bận tâm đến điều đó.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua khiến cô vẫn chưa hết bàng hoàng, cơ thể vẫn còn hơi mệt mỏi, vậy nên cô lao về phòng, đánh một giấc đến tận chiều muộn.

Biệt thự Khúc gia...

Còn Khúc Thuần Nhã hiện tại mất liên lạc với bốn tên côn đồ kia, trong lòng đang lo lắng thấp thỏm không yên. Sau đó còn có tin tức Hạ Thi Văn được chính tay Tư Hạo Hiên cứu, cô ta lại càng sợ hãi.

Có phải cô ta bị phát hiện rồi không?

Cô lo lắng đến nỗi đi đi lại lại trong phòng, ngón tay đưa lên miệng mà không khỏi run rẩy.

Đây mặc dù không phải là lần đầu tiên cô ta làm ra loại chuyện hại người như thế này, nhưng mà đây là lần đầu tiên người làm việc cho cô ta bị bắt, lại còn bị cảnh sát bắt đưa vào tù, vì vậy Khúc Thuần Nhã không thể yên lòng được!

Reng!

Khúc Thuần Nhã nghe thấy tiếng chuông điện thoại, sốt ruột đến nỗi chưa cần nhìn xem ai gọi đã gạt sang nghe. Không hề bên kia lên tiếng, cô ta đã sợ hãi nói:

“Tôi làm theo kế hoạch của anh nhưng người bị bắt rồi, ta làm gì tiếp theo?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó mới ngạc nhiên lên tiếng:

“Tiểu Nhã, em nói gì vậy, anh không hiểu?”

Giọng nói quen thuộc, ấm áp như tiếng đàn du dương...

Khúc Thuần Nhã không tin vào giọng nói mà mình đang nghe thấy, tay cô ta run run bỏ điện thoại khỏi tai.

Hai chữ “Hạo Hiên” nhảy lên trên màn hình điện thoại làm cô ta cứng họng, mở miệng ra nhưng ngay cả một từ cũng không thể thốt ra nổi!

“Tiểu Nhã, em vừa nói gì vậy? Kế hoạch gì? Bị bắt là sao?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, nhưng những câu hỏi dồn dập như vậy lại khiến cho Khúc Thuần Nhã khiếp sợ.

Không được, cô không thể để cho Tư Hạo Hiên biết việc cô đã làm!

Khúc Thuần Nhã ấp úng một lúc lâu, điều tiết lại giọng nói trở về thanh âm ngọt ngào, cô ta mới dám lên tiếng:

“Anh Hạo Hiên, không có gì cả đâu. Mới lúc nãy em đang chơi game với bạn, vì kế hoạch của cậu ấy nên em bị quân địch bắt ý mà! Anh gọi cho em có việc gì ư?”

Giọng điệu ngọt ngào cộng với lời nói dối có lý như vậy, quả nhiên là không có tí sơ hở nào khiến người khác nghi ngờ Khúc Thuần Nhã là người xấu được!

“Vậy hả? Anh định gọi hỏi em, lúc nãy anh gặp Mallor, anh ta bảo...”

“Anh gặp anh ta? Anh ta bảo gì? Anh đừng tin lời anh ta, đều là bịa đặt đó!”

Chưa kịp để Tư Hạo Hiên nói hết, Khúc Thuần Nhã đã sợ hãi đến nỗi câu gắt lên, giọng nói vô cùng hoảng sợ.

“Anh còn chưa nói xong mà? Mallor bảo anh rằng bác hai rất nhớ em, bác ấy muốn gặp em, anh ta muốn hỏi ý em như thế nào thôi!”

Khúc Thuần Nhã bây giờ không biết nói gì hơn, cô ta lại chưa ai đánh đã khai ra trước hết thế này, không phải mở đường cho tội xấu của chính mình ư?

“Vây hả? Tại em nghĩ nhiều quá rồi, còn về việc bác hai thì đương nhiên có dịp em sẽ sang Hà Lan chơi với họ!”

“Được, vậy không làm phiền en nữa, tạm biệt bé con của anh!”

“Ừm, tạm biệt anh!”

Từ đầu đến cuối, giọng nói của Khúc Thuần Nhã vẫn đầy ngọt ngào, không để lộ ra một chút sợ hãi, nhưng trong lòng lại sợ hãi dâng trào...

Cúp điện thoại, Khúc Thuần Nhã mới thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên có chuyện gì thì Tư Hạo Hiền đều tin cô, chắc chắn là vậy!

“Thế nào? Đúng như anh suy đoán chứ?”

Vu Ngao Ân ngồi gác chân lên bàn kính đầy rượu, tay cầm một ly rượu vang đỏ, chiếc áo vest vắt trên ghế, bộ dạng đắc thắng vô cùng.

“Vây mà lại là thật!”

Tư Hạo Hiền siết chặt chiếc điện thoại đang cầm trên tay, ánh mắt hằn lên tơ máu, trông không khác gì một con thú dữ chỉ cần mở lồng là sẽ nhào tới cắn xé người ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Lộ mặt!

Bây giờ, Tư Hạo Hiền thực sự không thể tin nổi vào mắt mình được. Người mà hắn coi là em gái ruột, hết lòng chăm lo, bảo vệ mà lại có thể làm ra loại chuyện như thế này!

“Vu Ngao Ân, có lẽ là Khúc Thuần Nhã cô ấy trả thù cho bố mẹ đã mất của mình thôi, chắc chắn là cô ấy muốn trả thù Hạ gia nên mới làm ra loại chuyện như thế này! Khúc Thuần Nhã căn bản không phải người xấu!”

Cộp!

Vu Ngao Ân đặt mạnh chiếc ly trong tay xuống mặt bàn, làm cho thứ chất lỏng màu đỏ trong ly bị sánh ra bên ngoài, chảy như máu.

Anh ta bỏ chân để trên bàn xuống, ngón tay trở không kìm được gõ mạnh xuống bàn, giọng nói vô cùng nghiêm túc:

“Tư Hạo Hiền, tôi đã nói cậu rất nhiều lần rồi, cậu còn chấp mê chấp muội đến bao giờ nữa! Khúc Thuần Nhã cô ta căn bản không phải là con gái ruột của chú Khúc, cô ta là con riêng của Trình Co, người đã trực tiếp làm hại đến Khúc gia đó, cậu còn muốn không tin đến bao giờ?”

Sau đó bình tĩnh lại, anh ta nói:

“Tư Hạo Hiền, sự thật chính là sự thật, dù cậu không tin nhưng điều đó không thể nào thay đổi. Cậu không dám điều tra về Khúc Thuần Nhã, nhưng tôi đã điều tra. Cô ta căn bản không phải là người cậu nên bảo vệ, cậu nói cậu như bây giờ, chú Khúc trên trời nhìn thấy cậu đi sai đường như vậy, chú ấy sẽ cảm thấy thế nào?”

Từng câu từng chữ Vu Ngao Ân nói đều như một cú đánh thật mạnh vào tim Tư Hạo Hiền. Mới vừa rồi, Tư Hạo Hiền còn không tin những gì diễn ra là sự thật, vậy mà bây giờ Vu Ngao Ân nói lại quả sức thuyết phục hẳn.

Sự thật giờ đang hiển hiện ngay trước mắt, hắn còn có thể chối được sao?

Rõ ràng hắn đã cùng Vu Ngao Ân đến nhà giam của bốn tên côn đồ kia, hỏi kỹ càng mọi chuyện, cũng chính miệng chúng đã khai là thiên kim tiểu thư của tập đoàn nổi tiếng cùng với một người đàn ông tên Mallor, còn có cả ảnh của Khúc Thuần Nhã nữa, làm sao hắn có thể cố chấp không tin cô em gái mà hắn cưng chiều nửa năm nay lại làm ra những việc như thế này cơ chứ?

Mới lúc này, Tư Hạo Hiền chỉ gọi cho Khúc Thuần Nhã để kiểm chứng lại thôi, vậy mà không ngờ cô ta lại sợ đến nỗi “giấu đầu hở đuôi”, hóa ra hắn đã bị cô ta lừa sao?

“Cậu cứ ngồi đây từ từ suy nghĩ cho kỹ đi, bốn tên kia cứ để tôi giải quyết!”

Vu Ngao Ân để lại một câu nói lạnh lùng rồi cầm lấy áo vest, quay gót bước ra ngoài.

Tất cả tuyến phòng ngự trong lòng Tư Hạo Hiền lần lượt sụp đổ. Một người mạnh mẽ như vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống, trên mặt luôn giữ vẻ lãnh đạm, nay lại thờ dài bất lực và tuyệt vọng đến vô cùng.

Hóa ra từ trước đến giờ, tất cả hoàn toàn là sai lầm của hắn, hắn đã tin tưởng và bảo vệ sai người mất rồi!

Ngồi thẫn ở ghế một lúc lâu, không biết từ lúc nào hắn đã uống hết sạch chai rượu vang đỏ, vậy mà vẫn không thể lấp đầy khoảng trống vô vọng trong lòng. Cuối cùng, hắn đứng dậy lao đảo ra về.

Khúc Thuần Nhã lúc này đã nói điện thoại đến thoại đến Mallor, đầu dây bên kia vừa mới nhận, cô ta đã lên tiếng quát:

“Kế hoạch của anh đổ bể rồi kia Mallor, anh còn có thể ung dung ở đó ư?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười man rợn ngay một to, âm thanh choe chóc làm Khúc Thuần Nhã cảm tưởng cô ta đang đứng ở trước cửa địa ngục.

“Anh... anh nói gì đi chứ?”

Khúc Thuần Nhã run run lên tiếng, hoàn toàn không còn khí thế quát tháo ban nãy nữa.

“Bé cưng Thuần Nhã à, cô cứ hoảng sợ như vậy, làm sao làm được việc lớn cơ chứ? Không phải tất cả thông tin về Hạ Thi Văn với hấn ta hỏi bé anh đều cho em biết cả rồi sao? Yên tâm, hấn sẽ không nghi ngờ gì đâu, trái lại còn có kịch hay để xem đây!”

Khúc Thuần Nhã rung mình, bây giờ cô ta mới biết, cô ta đã hợp tác với quý dữ rồi!

Khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc trắng bệch lại, giọng nói càng ngày càng sợ hãi:

“Ý anh... ý anh là sao?”

Bên kia tiếng cười vẫn không dứt, trái lại nó còn có vài phần ghê rợn hơn:

“Bé cưng, em cứ chờ đó mà xem nhé! Anh sẽ cho em thưởng thức một vở kịch hay, mà Tư Hạo Hiên, chính là nhân vật chính của vở kịch này!”

“Khoan, ý anh là sao?”

Khúc Thuần Nhã chưa nói hết câu, Mallor đã cúp máy, vứt luôn chiếc điện thoại vào bồn tắm ngập nước.

Hấn choàng áo tắm bước ra ngoài, không gian ngập tràn hơi nước nóng.

Con trai khi vừa tắm xong là đẹp nhất, Mallor cũng không ngoại lệ!

Mái tóc ướt còn đang nhỏ giọt xuống sàn nhà, khuôn mặt còn chút hơi nước đọng trên làn da ẩm ướt, đôi môi hồng màu của rượu, áo choàng bông để lộ ra phần xương quai xanh đẹp đẽ của hấn.

Hấn lười biếng cầm ly rượu vang nằm ngả lưng trên giường, từ ngăn kéo ở bên cạnh rút ra một tấm ảnh. Đó là tấm ảnh đã cũ, bị rất nhiều vết loang lổ màu tím hồng của rượu bám lên, tấm ảnh chụp chung của Tư Hạo Hiên, Hạ Thi Văn và Khúc Thiên Minh ngày bé khi Tư Hạo Hiên đi lạc ở Hà Lan. Dù bức ảnh đã bị hấn vạch vài vết dao lên mặt từng người, nhưng trong bức ảnh, nụ cười ngây thơ hồn nhiên của những cô cậu tuổi học sinh vẫn khiến cho Mallor ghen ghét.

Tại sao ai cũng có một tuổi thơ tuyệt đẹp như vậy, tất cả mọi người đều có bạn bè, có thể cười vui vẻ như vậy, tại sao hấn lại không thể có cơ chứ? Hấn đã biết hết tất cả về chuyện Hạ Thi Văn là tiểu thư Khúc gia, biết Khúc Thiên Minh đã nhớ lại, cũng chính hấn là người cung cấp thông tin ngày bé của Hạ Thi Văn cho Khúc Thuần Nhã.

Lý do vì sao ư? Rất đơn giản, hấn ghét nhìn thấy người ta hạnh phúc. Từ nhỏ, áp lực gánh nặng người thừa kế cứ luôn đè trên vai hấn, hấn phải bỏ cả tuổi thơ để học những thứ dành cho người thừa kế mà bản thân hấn không hề muốn. Vậy mà Tư Hạo Hiên lại có thể có được nụ cười vui vẻ đến thế kia, hấn không cam tâm.

Hấn đã không được hạnh phúc, vậy thì ai cũng đừng mong có được hai từ này!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thận Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Là vợ của hấn!

Quay về biệt thự, Hạ Thi Văn ngủ một giấc đến gần chiều tối mới tỉnh dậy.

Cô mệt mỏi oằn người ngồi dậy, khắp thân thể đến giờ vẫn còn cảm giác đau nhức, mặc dù không rõ lắm nhưng nó vẫn cứ nhói lên từng đợt...

Rời giường, cô nhanh chóng đi đôi dép trong nhà vào rồi chạy xuống tầng 1.

5 giờ chiều...

Căn phòng khách thiết kế hiện đại lấy tông màu trắng làm chủ đạo, đèn đều được thiết kế theo phong cách hiện đại nhất, từng ánh đèn trắng chia vào bốn con người đang ngồi trên ghế sofa. Ngồi ở giữa là Hạ Chí Viễn, bên cạnh là Diệp Tuyết Nhi và Lư Niên, Tư Hạo Hiên ngồi đối diện với hai người bọn họ.

Như không hẹn mà gặp, họ ngồi đó mà chẳng ai nói câu gì.

Hạ Thi Văn mệt mỏi lê bước xuống tầng, còn chưa kịp định hình xem có ai ngồi ở đó, một bàn tay nhỏ bé đã vòng qua ôm lấy người cô, giọng còn mang theo nỗi lo âu tận cùng, vừa nói vừa khóc nức lên:

“Thì Thì, hôm qua mình lo cho cậu chết đi được, đi tìm cậu cả một đêm lận. huhu...”

Hạ Thi Văn chưa tỉnh ngủ, mắt vẫn còn lim dim, nhưng nghe giọng nói cô cũng biết được người này là ai, vội vàng đưa tay qua đáp lấy cái ôm, an ủi cô nàng nước mắt đang rơi không ngừng kia:

“Được rồi, được rồi. hôm qua gặp một vài chuyện ngoài ý muốn, giờ không sao cả rồi, mình vẫn an toàn trở về rồi đây nè! Nín đi, đừng khóc nữa!”

Đưa mắt nhìn xuống phía dưới phòng khách, cô nhìn thấy ở đó có ông ngoại cô, Lư Niên, còn có cả... Tư Hạo Hiên!

Trong đầu cô nổi lên một trận phong ba, tại sao hấn ta lại ở nhà cô?

“Thì Thì, con xuống đây với ông!”

Hạ Chí Viễn nhìn cô với ánh mắt nghiêm nghị, lại còn thấy Tư Hạo Hiên ngồi bên cạnh đang tủm tỉm cười, cô đã đoán ra được tất cả mọi chuyện.

Hồng rồi, hấn đã nói với ông về việc hôm qua rồi!

Hạ Thi Văn buông Tuyết Nhi ra, nắm lấy tay cô bạn, cùng đi xuống dưới nhà. Tuyết Nhi lấy tay gạt qua mặt, lau đi nước mắt còn vương trên gò má, thì thầm vào tai Hạ Thi Văn:

“Thì Thì, lát nữa cậu đừng có quá kích động nhé!”

Hạ Thi Văn không hiểu ý câu nói này là gì, có chết cô cũng không nghĩ ra chỉ vì một đêm lỡ dở mà cô lại có một ông chồng hợp đồng!

Lúc này trước khi xuống nhà, cô đã chọn một bộ ngủ dài cổ cao để che đi vết hôn dày đặc trên người, vì vậy cô cũng không ngờ rằng Tuyết Nhi lại có thể nhìn thấy những dấu hôn này, đó là lí do vì sao cô lại nói với Hạ Thi Văn câu nói đó.

Xuống đến nơi, ông cô chỉ tay về phía ghế Tư Hạo Hiên, bảo cô sang ngồi bên cạnh hắn. Dù cô có muốn cự tuyệt cũng không được, vì căn bản ghế bên kia Luru Niên và Tuyết Nhi đã ngồi vào mất rồi, vậy là cô lại bất đắc dĩ ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh hắn, chốc chốc cô lại có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trên cơ thể hắn, người cô nóng bừng lên, khẽ run rẩy. Cảm thấy người đàn ông bên cạnh còn đang nhìn cô chăm chăm, lại càng khiến cô ngồi cứng đờ không biết phải làm gì cả.

Vậy mà hắn lại còn đưa tay đặt lên tay cô, nắm chặt đôi tay nhỏ bé đang khẽ run lên làm cho cô giật thót, quay sang nhìn hắn đầy ý hận. Hắn còn mặt dày thì thào vào tai treu đùa cô:

“Vợ yêu à, em làm sao vậy?”

Giọng hắn như mang theo hơi thở ấm áp mùa xuân, nóng hổi phả vào tai cô, cả mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Vợ yêu? Hắn nói cái quái gì vậy?

“Anh... anh đừng có mà nói linh tinh, a..ai là vợ anh?”

Hạ Thi Văn nhỏ giọng, đảm bảo ông cô không thể nghe thấy.

“Con chính là vợ nó đấy!”

Chẳng ngờ Hạ Chí Viễn còn chần chừ nghe họ nói gì, đã trịnh trọng tuyên bố thẳng thừng một câu.

“Ông, ông nói cái gì vậy chứ? Con với anh ta ngoại trừ công việc còn chưa bao giờ tiếp xúc với nhau mấy, ông nói cưới là cưới ư?”

Hạ Thi Văn tròn trừng mắt, lớn tiếng phản kháng.

“Có thật là con với Tư thiếu chưa tiếp xúc thân mật bao giờ? Vậy tối qua con ở đâu?”

Hạ Chí Viễn đan hai tay đặt lên đầu gối, giọng điệu tra hỏi khiến cô sững người.

Ông cô lại gọi hắn là Tư thiếu? Chẳng phải chỉ là một trợ lý thôi sao?

Tối qua?

“Tối qua chỉ là tại vì con bị bọn bắt cóc bỏ thuốc mà thôi ông! Con với anh ta không yêu nhau, làm sao có thể kết hôn cơ chứ?”

Hạ Thi Văn cuống đến nỗi đứng hấn lên, đôi mắt lơ mơ buồn ngủ lúc này giờ đang tròn trừng đầy giận dữ.

“Đừng nói nhiều, ông đã quyết rồi! Có lẽ con chưa biết đây là ai phải không? Vậy ông giới thiệu cho con, đây là Tư Hạo Hiên, chủ tịch tập đoàn Tư thị, người đứng đầu trong đại cổ đông của chúng ta, là vì con nên Tư thiếu mới hạ mình xuống làm trợ lý giúp con biết không!”

Lúc này Tư Hạo Hiên muốn mở miệng ngăn cản ông nói ra thân phận cũng đã muộn, hắn vốn dĩ còn muốn giấu thân phận thêm chút để treu cô, vậy mà không ngờ ông lại nhanh hơn hắn một bước... lần này xong thật rồi!

Hạ Thi Văn quay lại đối mặt với hắn, cô nhìn hắn chăm chăm, rồi đột nhiên bật cười, giọng giễu cợt:

“Ông ngoại, như thế này khác nào ông bán con cho đại cổ đông để thu lợi cho tập đoàn? Ha, giờ con hiểu vì sao cứ khi nào con gặp rắc rối, hắn sẽ là người chạy đến cứu con đầu tiên rồi! Lần ở nước ngoài cũng vậy, công việc cũng vậy, hay lần bị bắt cóc này cũng vậy.

Ông, trước giờ người đâu chưa bao giờ hỏi con muốn gì, toàn tự quyết định thay cho con, con cũng chưa từng đòi hỏi bất cứ thứ gì.

Con cũng là con người mà, cũng có việc con muốn làm, cũng có thứ mà con muốn, cũng muốn tự nỗ lực mà không bị ai ép buộc.

Trước kia, con chỉ nghĩ rằng ông làm vậy đều là vì muốn tốt cho con, nhưng giờ con biết con sai rồi! Hóa ra là hai người đã sớm thông đồng, còn con và cả cuộc sống của con, chỉ là con rối trong trò chơi này mà thôi!”

“Con...”

Hạ Chí Viễn chưa kịp nói tiếp câu tiếp theo, Hạ Thi Văn đã chạy thật nhanh xông ra ngoài cửa chính.

“Thì Thì...”

Tuyết Nhi gọi với theo, định chạy đuổi theo cô nhưng không kịp, bóng Hạ Thi Văn đã khuất xong cánh cổng to lớn của Hạ gia mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Hạ lão gia ngắt xỉu!

Ngoài trời bây giờ đang mưa rất lớn, trời mùa thu về chiều khá lạnh, tiếng gió thổi qua vù vù như muốn thổi bay bóng dáng cô gái nhỏ cô đơn bước đi trên con đường xi măng đầy sỏi đá đau rát, chân cô không có dép, cửa phải mặt đường có đầy vụn đá, máu đã chảy nhỏ giọt trên từng bước đi của cô.

Đau... nhưng nỗi đau đó không thể bằng nỗi đau đang tuôn trào trong tim cô...

Hóa ra ông cô biết tất cả mọi chuyện, từ trước đến giờ, chuyện của Tư Hạo Hiên cũng vậy, chuyện bắt cóc cũng vậy, ông đều biết rất rõ, nhưng kết quả thì sao, ông không những không giải thích bất cứ chuyện gì, mà lại còn gả cô cho một người đàn ông trừ cái tên, địa vị thì cái gì cô cũng không rõ.

Người mà cô yêu thương nhất, tôn trọng nhất, người cô tin tưởng nhất lại là người khiến cô đau nhất....

Tim cô đau nhói như bị một thanh gươm sắc nhọn đâm xuyên qua, máu cứ chảy không ngừng không cách nào ngưng được. Mọi thứ trong hôm nay và hôm qua đã làm cô quá mệt mỏi, cô không muốn tin vào bất cứ điều gì nữa...

Máu chảy ở chân đau, nhưng cũng đều không bằng máu đang chảy trong tim, nước mắt cô tuôn rơi hòa làm một với những giọt nước mưa lạnh lẽo trên bầu trời... Cô cứ bước từng bước trong làn mưa lạnh, không rõ mình phải đi về đâu, cuối cùng cô ngồi sụp xuống bên vệ đường.

Về nhà sao? Nơi đây có còn chuyện đáng sợ gì đang chờ cô không? Cô không rõ bất cứ thứ gì nữa, chỉ duy nhất một điều cô rất rõ, hiện tại cô muốn được yên tĩnh... một mình.

Điện thoại không có, dép cũng không đi, muốn thuê khách sạn cũng không thể vì cô không đem theo ví, người cô thì ướt nhẹp, cả gương mặt cô bây giờ nhìn đều không có chút sự sống nào, cô đã quá suy sụp rồi...

Khi sức cùng lực kiệt, cô đang muốn buông xuôi mọi thứ, thì một đôi giày da xuất hiện trước mặt cô, người đó tay cầm một cái ô, đứng che cho cô gái nhỏ đang ngồi bệt trên đường.

Là Khúc Thiên Minh!

Hắn mỉm cười dịu dàng, xuất hiện trước mặt cô, ánh mắt tràn ngập lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của cô, rồi... hắn cũng ngồi bệt xuống, đối diện với cô, không quan tâm đến bộ đồ vest trên người đang bị nước mưa ăn sâu vào.

“Muốn khóc cứ khóc to lên, có anh ở đây rồi!”

Từng từ, từng chữ đánh mạnh vào trái tim vốn đang yếu ớt của cô. Đột nhiên, cô lại rất muốn khóc. Lúc Khúc Thiên Minh xuất hiện, cô như một đứa trẻ vậy, nước mắt vốn dĩ đã khô lại trở nên long lanh nơi khóe mắt, khi hắn vừa nói xong câu này, cô như nhìn thấy người thân thuộc nhất của mình, không giữ một chút kiên cường nào nữa, nhào vào ôm lấy thân hình to lớn đó gào khóc thật lớn, nước mắt tuôn rơi là chảy, tất cả mọi áp lực, bức bối cô vẫn giữ trong lòng bấy giờ như tuôn trào hết ra vậy.

Rốt cuộc tại sao đối với hắn, cảm giác của cô lại thân thuộc đến như vậy? Cô cũng không biết nữa...

Nước mắt lúc này cứ trào ra không ngừng, miệng cô cứ gào lên hết liên tục đến khản cả giọng, nhưng kì lạ là, mỗi lần như thế, cô như vút đi cả một đồng gánh nặng của bản thân vậy.

“Có anh ở đây, nếu em muốn dầm mưa, anh sẽ dầm cùng em, em muốn khóc, anh sẽ cho em mượn vai, nếu em không có nơi để về, anh sẽ đưa em về nhà, em muốn làm gì, anh đều luôn ở đây với em!”

Khúc Thiên Minh thả lỏng tay, chiếc ô trên tay nhanh chóng rơi xuống vùng nước, cả người hắn cũng nhanh chóng ướt nhẹp, nhưng tay thì vẫn ôm lấy cô không rời, không rõ vùng nước ảm áp trên áo hắn là nước mưa hay nước mắt của cô nữa.

Khóc một lúc lâu, Hạ Thi Văn mệt mỏi ngủ thiếp đi trong vòng tay người anh trai ruột của mình, đôi môi tái nhợt của cô cuối cùng cũng nhếch lên một nụ cười an tâm, lúc này trời cũng đã tạnh mưa.

Sau cơn mưa, trời sẽ lại sáng... Có anh hai ở đây, không ai có thể ức hiếp được em, Thi Thi!

Hắn khoác áo vest lên bộ đồ ngủ mỏng manh của cô rồi bế lên xe, phóng thẳng về biệt thự!

Trong căn phòng khách Hạ gia lúc này, tất thấy cũng đều đang chìm vào im lặng. Hạ Chí Viễn nhớ lại câu nói của cô trước khi rời khỏi, thờ dài một tiếng, mệt mỏi đến nỗi tiếng nói chuyện cũng trở nên yếu dần:

“Tuyệt Nhi, rốt cuộc lúc con và con bé đi du lịch nước ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm thứ hai đến nơi xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, Hạ Thi Văn gặp phải bọn buôn người bị bọn chúng đánh đến nỗi mất cả chân sưng tím, sau lưng có vết thương dài đến nỗi phải khâu lại, toàn cơ thể không nơi nào là không xước xác chảy máu...”

Tuyệt Nhi run run kể, nhớ lại chuyện khi đó, khi cô nhìn thấy Hạ Thi Văn nước mắt cũng cứ tuôn rơi không ngừng, bấy giờ khi kể lại cô vẫn còn rung rung.

“Là Tư thiếu đã cứu nó, đúng không?”

“Đúng ạ, là con đã cứu cô ấy, Hạ lão gia!”

Câu trả lời này không phải Tuyệt Nhi mà là Tư Hạo Hiên lên tiếng, ánh mắt hắn vẫn không ngừng nhìn ra phía cửa lớn. Lúc Hạ Thi Văn vừa chạy ra ngoài, hắn đã ngay lập tức gọi cho Vu Ngao Ân nhờ người đi tìm cô ấy, vậy mà giờ vẫn chưa có chút tin tức gì!

Hạ Chí Viễn đứng lên, rời khỏi ghế, đi đến gần sát chân cầu thang, ông mới quay lại nói:

“Hôm nay mấy đứa đều mệt rồi, về nghỉ sớm đi!”

Rồi bước lên tầng.

“Lão gia!”

Tiếng di Trương vang lên làm cả ba con người đang ngồi đó đều hoảng hốt quay ra. Khi nhìn thấy Hạ lão gia đang nằm thờ thoi thóp ở dưới chân cầu thang, tay ôm lấy ngực trái, tất cả đều hoảng sợ.

Lưu Niên là người chạy ra đầu tiên, anh cùng với Tư Hạo Hiên dìu Hạ lão gia dậy, còn không quên nói lớn:

“Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Anh sẽ không để ai ức hiếp em nữa

Lúc Hạ Thi Văn tỉnh dậy lần hai cũng đã là sáng ngày hôm sau...

Mở mắt ra, lại một lần nữa không gian xa lạ đập vào trước mắt Hạ Thi Văn, cô cố nhào người ngồi dậy, nhưng đầu đau đến nỗi muốn nổ tung. Cô sờ thấy trên trán mình có một chiếc khăn đã nóng ran, nhìn xuống dưới chân thấy một cái chậu nhỏ, cô lơ mơ hiểu ra chuyện.

Lúc cô đang gắng gượng, một bóng người tiến vào bên trong, giọng nói đầy ấm áp:

“Em tỉnh rồi?”

Khúc Thiên Minh cầm một khay có cháo và cặp nhiệt độ đưa vào cho cô. Anh ăn mặc rất thoải mái, một chiếc quần thể thao dài và áo cộc, không còn phong thái của chủ tịch một tập đoàn lớn.

“Tôi bị sốt ư?”

Hạ Thi Văn ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy, em bị sốt từ lúc dầm mưa về, anh đã cho nữ giúp việc lau người rồi thay quần áo giúp em. Lúc này anh đã đo nhiệt độ, vẫn chưa hạ sốt đâu, vậy nên em nằm yên đây đi!”

Nhìn Khúc Thiên Minh loay hoay hết giặt khăn rồi lại quay ra chỉnh nhiệt độ trong phòng, còn đắp lại chăn cho cô, lòng cô dâng lên một chút ấm áp.

“Sao anh lại tốt với tôi như vậy?”

“Ừm... em nói xem?”

Khúc Thiên Minh dừng bàn tay đang giặt khăn, nở nụ cười giả hoạt.

“Không vì gì hết, chỉ là làm việc thiện thôi mà!”

Hạ Thi Văn nhìn gương mặt cười tươi như nắng thu trong trẻo kia, cô cũng bất giác cười theo. Nụ cười của cô và anh, thật sự là có chút giống nhau...

Anh đưa bát cháo bắt cô ăn hết, sau đó còn cẩn thận đo lại nhiệt độ, kéo ghế ra ngồi đó trò chuyện với cô. Đa số anh đều kể cho cô nghe những câu chuyện hài hước giúp tâm tình cô thoải mái hơn, anh cũng không hỏi tại sao hôm qua cô lại buồn phiền như vậy, mà chỉ ở bên cạnh bầu bạn với cô.

Nếu hỏi cảm giác lúc cô ở bên anh là cảm giác thế nào, chính bản thân cô cũng không biết nữa! Không phải là cảm giác thích, mà là cảm giác vô cùng an tâm, như là người thân vậy! Đối với anh, cô không có chút đề phòng nào, mà ngược lại còn cảm thấy rất gần gũi, rất muốn chia sẻ thật nhiều chuyện với anh.

“Thôi, chương trình trò chuyện dừng tại đây, em ngủ thêm lát nữa đi, lúc nào dậy anh sẽ đo lại nhiệt độ cho em!”

Anh định đứng lên đi ra ngoài, chẳng ngờ cô lại đưa đôi bàn tay nóng ấm của mình lên, cầm lấy vạt áo anh, nhỏ giọng:

“Anh ngồi đây nói chuyện với tôi thêm chút nữa, được không?”

Khúc Thiên Minh hơi ngạc nhiên, nhưng đây là yêu cầu của em gái đại nhân anh, đương nhiên anh phải làm theo rồi!

Anh ta lại kéo ghế ngồi xuống, thuận tiện đưa tay búng một cái vào chóp mũi cô:

“Được, vì em đang là người bệnh nên anh nghe em! Em muốn tư vấn cái gì, anh đây đều cho em lời khuyên!”

Hạ Thi Văn mỉm cười, nụ cười đã phần nào nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Khi ở bên cạnh anh, cô lúc nào cũng cảm thấy rất an tâm, vậy nên mỉm cười cũng rất nhiều, hoặc có lẽ là vì sau khi chút hết tâm sự ra, cô cảm thấy lòng mình thoải mái hơn chẳng!?

“Anh nói xem, nếu người thân của anh lừa anh một chuyện vô cùng kinh khủng, anh sẽ làm thế nào?”

“Còn phải hỏi ư? Đương nhiên sẽ tuyệt giao.”

Mặt Hạ Thi Văn ngơ ngàng trước câu trả lời của anh, cô ngẩn ra, mặt vô cùng buồn cười khiến anh cười phì:

“Đùa em thôi. Nếu như thật sự là như vậy, anh sẽ đi hỏi rõ mọi chuyện. Em chưa hiểu rõ vì sao người ta làm vậy thì không thể tức giận vô cớ được, đúng không? Cách tốt nhất là ngồi xuống nói rõ ràng với họ, sau đó anh sẽ tùy vào câu trả lời của họ mà suy xét xem nên làm gì. Nếu như không đến mức tuyệt giao thì anh sẽ cố gắng để giữ, vì người thân vẫn là người chúng ta tin tưởng nhất, bảo tuyệt giao đâu phải điều dễ dàng chứ!”

“Vậy nếu họ ép anh lấy một người anh không thích thì sao?”

“Hạ Thi Văn, em biết không? Chúng ta ở trong cái giới thương trường hỗn loạn này, vốn dĩ không có chỗ cho tình yêu đích thực! Nếu chúng ta thật sự yêu một ai đó, đều sẽ phải thông qua sự suy xét của cả đại gia tộc lớn, vậy nên tìm được một người mình vừa yêu, vừa môn đăng hộ đối là vô cùng khó. Nếu như người mà gia tộc chọn cho em khiến em cảm thấy khá thích hợp, vậy tại sao không thử trước, lừa gần rơm lâu ngày cũng bén mà? Còn nếu như em không thích, vậy thì từ chối quyết liệt cho anh, cũng lắm là... lại tuyệt giao!”

Nói đến câu cuối cùng, anh ta đã khiến cho cô một lần nữa mỉm cười, nụ cười này thật sự rất tươi tắn, cô còn cười ra tiếng.

“Anh có thể dừng hơi một chút lại tuyệt giao được không?”

Khúc Thiên Minh nhún vai, đắp lại chăn cho cô rồi nói:

“Thôi được rồi, ngủ đi thôi, cơ thể em còn chưa khỏe hẳn đâu đó!”

Hạ Thi Văn lần này không nói thêm gì, để yên cho anh đắp lại chăn cho cô. Đến khi anh đã đi ra đến tận ngoài cửa, cô mới lên tiếng, giọng nói có vẻ hơi xúc động:

“Anh không tò mò muốn biết tại sao tự nhiên tôi lại nói mấy chuyện đó sao?”

Anh ta nở nụ cười dịu dàng như đang an ủi cô, thấp giọng:

“Đợi đến khi em muốn nói cho anh cũng chưa muộn, anh có thể chờ!”

Cánh cửa đóng sầm lại, Hạ Thi Văn cảm thấy tất cả những uất ức, bức bối gần đây đều có thể buông xuôi hết sau khi nói chuyện với anh. Mặc dù cô không biết vì sao đối với anh cô lại có thể tự mở lòng mình như vậy, nhưng có một người bạn tâm giao không phải cũng tốt sao?

Cô nhanh chóng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, đây có lẽ sẽ là giấc ngủ ngon nhất của cô trong mấy ngày này...

Ở ngoài cửa phòng, Khúc Thiên Minh điên cuồng bấm điện thoại, nói mấy đến trợ lý của mình.

“Alo, điều tra cho tôi xem rốt cuộc tên Tư Hạo Hiên đang làm cái quái gì, tại sao lại khiến Thi Thi thành ra như thế này?”

Giọng anh gần ra từng chữ, nếu như bây giờ Tư Hạo Hiên đang đứng trước mặt anh, có lẽ anh sẽ nhảy xổ vào nghiền nát tên em rể này ra!

Tin hai người chuẩn bị kết hôn đã được Tư thị thông báo ra bên ngoài, chỉ cần là người làm việc trong giới kinh doanh thì ai ai cũng biết. Vậy mà bây giờ hắn lại đang làm gì chứ? Anh giao em gái mình cho hắn để hắn làm ra loại chuyện này ư?

“Vậy... vậy còn việc điều tra về mấy tên côn đồ đó với cả việc tìm chứng cứ thì sao ạ?”

Trợ lý của anh lúng túng hỏi lại.

“Việc tìm chứng cứ thì rồi lại, tập trung vào hai việc này trước!”

“Tôi rõ rồi, chủ tịch!”

Rồi trợ lý cúp máy.

Khúc Thiên Minh dựa người vào tường, trong đầu lại nhớ đến hình ảnh tươi cười vui vẻ của cô. Đáng lẽ cô không nên có vẻ mặt buồn bã, cô lúc nào cũng phải được sống vui vẻ, hạnh phúc, phải là cô công chúa sung sướng nhất trên thế gian này!

Hạ Thi Văn, em yên tâm, anh sẽ không để ai ức hiếp em nữa đâu! Khúc Thiên Minh tự nhủ...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ông nhất định phải tỉnh lại!

Trong căn phòng bệnh VIP sắc mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, xung quanh có đến hàng chục máy điện tâm đồ, một đồng loại máy móc hiện đại cũng được đặt hết ở đây, khiến một căn phòng rõ ràng rất rộng rãi mà bây giờ trông lại khá chật hẹp.

Hạ Chí Viễn nằm trên giường bệnh, thở bằng mặt nạ oxy, trông yếu ớt vô cùng...

“Bác sĩ, tình hình hiện tại sao rồi?”

Ông Andy đứng gần đó, lên tiếng đầy sốt ruột.

“Nhịp tim đã ổn định trở lại rồi, không cần phải quá lo lắng nữa, cứ để người bệnh nghỉ ngơi vài ngày đi.”

“Được, cảm ơn bác sĩ, vất vả rồi!”

Bác sĩ cúi chào rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong căn phòng hiện tại, ngoài ông Andy thì Tư Hạo Hiên vẫn đang đứng ở đây. Từ sau khi đưa Hạ lão gia vào viện, hắn vẫn luôn đứng đây, chưa rời đi một giây nào.

“Tư thiếu, vất vả cho cậu rồi!”

“Không có gì đâu, chuyện nên làm cả mà!”

“Vậy dạo này tập đoàn cũng phải nhờ cậu rồi, Tư thiếu.”

Ông Andy cung kính nói. Dù sao thì trong thời gian Hạ lão gia nằm viện, vẫn phải có người quản lý công việc của tập đoàn chứ, nếu không thì sẽ ngay lập tức có dị nghị. Tư Hạo Hiên hiện tại là người thích hợp nhất để làm chuyện này!

“Vậy thì tôi sẽ cố hết sức. Để Hạ lão gia nghỉ ngơi, lần sau tôi sẽ lại tới thăm.”

“Được, thất lễ không tiễn cậu được.”

Tư Hạo Hiên gật đầu một cái rồi đi ra ngoài. Ở ngoài, Trương Thành đã chờ sẵn, chỉ đợi Tư Hạo Hiên đi ra là ngay lập tức báo cáo:

“Tu tổng, vậy bây giờ có tiếp tục bán cổ phiếu không?”

“Tiếp tục cho tôi, không có lệnh, không được dừng lại.”

Người đàn ông dịu dàng lúc này giờ đã biến mất, thay vào đó là một con sói giao hoạt trên thương trường, hẳn đang nghĩ gì, người ngoài đương nhiên không thể biết được. Khí chất của hắn sinh ra là để lấn lộn trên giới thương trường này, khác với người bổn nhu nhược của mình, hắn lại vô cùng cứng rắn, không tha cho bất cứ người nào làm trái ý mình, là một người được nhận xét là ra tay vô cùng độc ác, một khi đã quyết chuyện gì thì không bao giờ thay đổi.

Rốt cuộc, dù bằng cách nào, hắn cũng phải kéo Hạ gia xuống để trả mối thù cho cha nuôi hắn năm xưa...

Hai ngày sau...

Hai ngày này, Hạ Thi Văn ở biệt thự của Khúc Thiên Minh được chăm sóc đặc biệt đã khỏe hơn nhiều. Khúc Thiên Minh đều chăm sóc cô rất chu đáo, giờ cô không có cảm giác mệt mỏi nữa, bao nhiêu uất ức đều đã tan biến hết, thậm chí cô còn đang nghĩ ngờ mình đang tăng cân một cách kinh khủng...

“Hạ tiểu thư, mời cô xuống nhà ăn sáng, đồ ăn sáng đã được chuẩn bị xong hết rồi ạ!”

“Tôi xuống ngay đây!”

Hạ Thi Văn trả lời sau đó thay một bộ đồ đơn giản quần bò với áo phông đen, gấp lại bộ đồ ngủ mà cái hôm mưa gió định mệnh ấy cô đã mặc đến đây rồi để vào trong một chiếc túi vải.

Hiện tại trên người cô không có điện thoại, cái gì cũng không có, vậy nên chẳng thể nào liên lạc được với ai cả. Cảm giác như cô được quay về thời nguyên thủy, trở lại thành người tối cổ vậy! Cả một ngày, không ăn thì cô sẽ ngủ, hoặc đọc tạp chí, thi thoảng cô sẽ lấy giấy bút vẽ một vài mẫu quần áo mà cô tưởng tượng ra, nói chung cuộc sống vô cùng nhàn hạ, không có tí âu lo gì cả!

Hôm nay cô quyết định sẽ đi khỏi đây, dù sao ở đây lâu quá cũng không ổn, dù sao cô với Khúc Thiên Minh cũng không có quen biết gì quá thân.

Mấy ngày này ở đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều về lời nói ngày hôm đó Khúc Thiên Minh nói với cô. Vậy nên cô không trốn nữa, cô sẽ quay về nhà, dù sao cũng phải giải quyết gọn gàng một thể, cô không thể cứ trốn tránh được!

Đi xuống dưới nhà, cô đã thấy Khúc Thiên Minh đang ngồi ở bàn ăn chờ cô, nhưng... bên cạnh còn một người nữa!

Cảm giác bóng lưng quen thuộc của hắn hiện lên trong đầu cô, bước chân cô dần dần bước chậm lại, cổ gồng ngoái nhìn bóng hình đó...

Cô từ từ tiến lên, bước chân cứ nhẹ nhàng đi từng bước chậm rãi đến phòng ăn, tim cứ đập liên hồi không ngừng..

Giương mặt người đó là Tư Hạo Hiên!

Rõ ràng cô cứ tưởng mình đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi, nhưng khi gặp hắn, cô vẫn cảm thấy sợ.

Toan quay gót chạy nhanh lên phòng, nhưng hắn đã nhìn thấy cô. Hắn không đứng lên, vẫn ngồi đó, nhấp một ngụm cà phê, giọng nói không có một chút gì khản trương:

“Ông em nhập viện rồi, Hạ Thi Văn!”

Khúc Thiên Minh lúc này đã rời khỏi gian bếp để cho họ không gian riêng nói chuyện.

Bước chân Hạ Thi Văn đứng sững lại...

Hắn nói cái gì? Ông cô nhập viện?

“Tại sao ông lại phải nhập viện?”

Cô quay người chạy thật nhanh ra phía chỗ hắn đang ngồi thán nhiên đọc báo chính trị, mặt không giấu nổi lo lắng.

Dù sao cũng là ông cô, nói không quan tâm, người khác có thể vô tình như vậy, nhưng cô không làm được!

“Hôm đó sau khi em rời đi, ông lên con đau tim, giờ nhập viện rồi.”

Lên con đau tim? Nhập viện rồi?

Cô đứng không vững nữa, phải đưa tay ghì thật chặt lên mặt bàn, khó khăn lắm mới không ngã xuống, ánh mắt vô cùng bàng hoàng.

“Đi thôi!”

Tư Hạo Hiên chỉnh lại áo vest rồi đi ra ngoài trước.

Hạ Thi Văn hiểu ý hắn, hắn sẽ đưa cô đến thăm ông. Cô không nghĩ ngợi gì nữa, đi phía theo phía sau hắn, trong lòng thấp thòm không ngừng.

Ông, nhất định ông phải tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Có anh ở đây....

Chiếc xe ô tô dừng trước cửa bệnh viện, Tư Hạo Hiền xuống xe, đi sang bên cạnh mở cửa xe cho cô.

Cửa xe đã mở ra, nhưng Hạ Thi Văn vẫn không có chút động tĩnh gì...

Cô đang sợ!

Cô rất sợ khi cô bước vào bên trong bệnh viện, nhìn thấy ông cô đang nằm trên giường không có một chút sức sống, cô rất sợ cảm giác ấy, vậy nên cô không muốn phải đối mặt với nó!

Hạ Thi Văn cứ ngồi im trên xe làm cho Tư Hạo Hiền ở bên ngoài vô cùng sốt ruột. Hấn không đợi cô tự mình bước ra, đã tiến tới bắt lấy tay cô, kéo cô ra bên ngoài rồi đóng cửa xe lại, tài xế nhanh chóng lái xe xuống hầm.

“Đề anh cầm tay em, đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh em!”

Mỗi chữ hấn đều nói vô cùng trịnh trọng, tiếng hấn vang lên đầy ảm áp khiến cô kinh ngạc ngẩng đầu lên. Hấn đã nắm lấy bàn tay cô đi vào trong bệnh viện, gương mặt vô cùng nghiêm túc, không còn vẻ đào hoa giễu cợt của vài hôm trước nữa.

Thang máy nhanh chóng đi vút lên trên tầng, từ đầu đến cuối, kể cả khi đã đứng trước cửa phòng, hấn vẫn không hề buông tay cô ra, cô chỉ có thể lẳng lặng cúi đầu đi sau hấn, trong lòng ngoại trừ lo lắng còn có chút vui vẻ.

Đứng ở trước cánh cửa phòng bệnh to lớn, Tư Hạo Hiền định đẩy cửa bước vào, nhưng Hạ Thi Văn lại kéo hấn lại, về mặt hấn khó hiểu nhìn cô.

“Tôi...tôi sợ!”

Cô run run lên tiếng.

Hấn nhìn về mặt cô gái nhỏ bé đang co rúm lại vì sợ, cười một cái rồi đưa tay lên dịu dàng vuốt lán tóc mềm mại của cô, mùi hương bồ kết quen thuộc....

“Đừng sợ, còn có anh ở đây!”

Ánh mắt hấn vô cùng trìu mến nhìn cô, xoáy sâu vào trong ánh mắt bồ câu xinh đẹp ngơ ngác, khiến cô không thể nào từ chối, khẽ gật đầu rồi cùng hấn bước vào bên trong.

Trên giường bệnh, Hạ Chí Viễn vẫn đang yếu ớt nằm đó, mỗi một nhịp thở đều phải dùng đến mặt nạ oxy để duy trì, tình hình so với mấy ngày hôm trước vẫn chưa khả quan hơn được là bao. Độ tuổi của ông giờ cũng khá cao, vậy nên việc hồi phục càng trở nên khó khăn hơn.

Hạ Thi Văn nhìn thấy hình ảnh đó mà tim đau thắt, nước mắt tưởng chừng như đã cạn từ lâu lại tuôn trào ra, không cách nào kìm lại được. Cô rời khỏi bàn tay của hấn, lững thững bước từng bước ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của ông cô, cúi gằm mặt xuống mà khóc.

“Tư thiếu dẫn được đại tiểu thư tới đây rồi ư?”

Ông Andy từ ngoài cửa bước vào, sắc mặt của ông cũng chẳng khá khảm gì, hình như gầy hơn so với trước đây nhiều, mắt cũng thâm quầng.

“Ông Andy..”

Cô run run cất tiếng gọi.

“Hạ lão gia không sao, chỉ là bệnh tim tái phát, đang hôn mê thôi.”

Nói rồi, ông quay sang nhìn Tư Hạo Hiền:

“Có thể để tôi nói chuyện riêng với đại tiểu thư được không?”

Tư Hạo Hiền lập tức hiểu ý, không nói nhiều mà gật đầu rồi đi ra ngoài cửa chờ.

Hấn đi rồi, ông Andy mới kéo ghế ngồi xuống, ông bắt đầu kể:

“Tiểu thư, thực ra lão gia không hề biết gì về chuyện cô bị bắt cóc khi đi du lịch, cũng không biết người cứu cô hôm đó lại trùng hợp là Tư thiếu, vậy nên việc này vốn dĩ cô không thể trách lão gia được. Còn nữa, lão gia từ trước đến giờ đều quan tâm cô, vậy nên ông ấy lựa chọn Tư Hạo Hiền không phải là vì muốn tập đoàn ta được phát triển hơn, mà là vì muốn tìm cho cô một người chồng môn đăng hộ đối, để sau này...để sau này lão gia có chết cũng yên lòng.”

Tuy ông Andy biết đây vốn dĩ không phải điều mà Hạ lão gia muốn, nhưng ngoài cách nói dối để cho qua chuyện này, ông cũng không biết có cách nào giải quyết tốt hơn.

Ông không thể nhìn người bạn của mình ngày một suy sụp, càng không thể trơ mắt nhìn tập đoàn ông cũng đóng góp gây dựng sụp đổ. Nếu để tìm vật hi sinh cho cuộc đấu trí trên thương trường này, thực sự cô cháu gái không họ hàng gì với Hạ gia là thích hợp nhất!

Trong câu chuyện ông Andy kể, Hạ lão gia quan tâm cô là thật, nhưng muốn bán cô để đổi lấy lợi ích của tập đoàn...cũng là thật.

Sau đó, ông lại tiếp tục nói tiếp:

“Vốn dĩ lão gia muốn để cho hai người từ từ tiếp xúc cho quen nhau, nhưng dạo gần đây tập đoàn liên tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cổ phiếu của Hạ gia đã bị bán ra bên ngoài hơn nửa, vậy nên lão gia mới có ý đẩy nhanh cuộc hôn nhân này lên, mong tiểu thư hiểu cho. Lão gia cũng có nỗi khổ tâm riêng!”

Hạ Thi Văn nghe những lời này, nước mắt không kìm được mà cứ tuôn rơi không ngừng. Hóa ra ông làm tất cả những chuyện này đều là vì cô, vậy mà cô còn vô cớ tức giận...

Nhưng nếu như cô hiểu cho ông, vậy ai sẽ hiểu cho cô. Cô mới có mười chín tuổi, cũng chẳng có ý định kết hôn, hơn nữa lại còn là kết hôn với một người mình không yêu...

Ông trời thật sự là chẳng cho ai tất cả, cũng chẳng lấy đi của ai tất cả. Ông không lấy đi người ông ngoại yêu quý của cô đã là một chuyện may mắn, nhưng trên ván cờ này, rốt cuộc cô có bao nhiêu bước đi, cô cũng biết rồi...

“Vậy cách tốt nhất bây giờ là gì?”

Cô hỏi.

“Chỉ có một cách, đó là tiểu thư và Tư thiếu nhanh chóng đăng kí kết hôn. Có như vậy, Tư thị mới có thể giúp chúng ta đường đường chính chính!

“...”

Hạ Thi Văn im lặng.

“Tiểu thư, cô biết không? Mấy ngày qua, Tư thiếu luôn ở đây chăm sóc cho lão gia đến nỗi mạng cả công việc tới đây làm. Hôn nữa, nghe nói hôn lão gia ngất xỉu, cũng do Tư thiếu đưa lão gia vào đây!”

Thấy cô không lên tiếng, ông Andy tiếp lời. Bây giờ, ông phải tạo ấn tượng cho hẳn thật tốt, như vậy Hạ Thi Văn mới có thể đồng ý hôn sự này!

“Tôi sẽ xem xét!”

Hạ Thi Văn nói đúng bốn từ rồi lại tiếp tục ôm lấy tay ông cô. Ông Andy chỉ còn biết thờ dài, cách này vậy mà cũng chưa chắc đã ổn, xem ra là phải dùng đến cách cuối cùng này rồi. Nói ra thân phận thật sự của Hạ Thi Văn, vậy thì chỉ ít có thể khiến cô nghĩ lại về việc báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Hạ gia với cô!

Ông hắng giọng một tiếng, lần này giọng vô cùng nghiêm túc, bầu không khí xung quanh cũng căng thẳng theo:

“Đại tiểu thư, có một chuyện tôi muốn nói thật với cô, thật ra cô căn bản không phải là...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đồng ý kết hôn

Lời còn chưa nói hết, bác sĩ và y tá ở bên ngoài đã tiến vào, mang theo rất nhiều dụng cụ hỗ trợ cho việc tái khám. Bác sĩ nghiêm túc nhìn hai người họ, vẻ mặt nghiêm nghị còn có chút tức giận nói:

“Bây giờ tôi sẽ tiến hành thăm khám cho Hạ lão gia, vì vậy mong người nhà đi ra ngoài.”

Hạ Thi Văn có chút không nề rời tay ông mình ra, mãi đến khi bác sĩ đã đeo găng tay chuẩn bị, cô mới không cam tâm bước ra ngoài. Vừa ra đến cửa, chân cô đã run run ngã khụy xuống, cũng may là Tư Hạo tiến đến kịp thời đỡ lấy cô. Thân thể của cô đã có da có thịt hơn mấy hôm trước nhiều, không còn gầy ốm như đêm hôm trước nữa, giờ sắc tố da cũng đã hồng hào lên, chỉ là đôi môi vẫn xinh đẹp đó hồng ngày nào giờ lại tái nhợt đi nhiều...

“Không sao chứ?”

Tư Hạo Hiên ân cần hỏi, đỡ cô ngồi lên đây ghế dành cho người nhà trước cửa phòng bệnh.

Hạ Thi Văn mệt mỏi gạt tay hắn ra, miệng vẫn mỉm cười dịu dàng:

“Không sao!”

Cô vẫn cố giữ khoảng cách với hắn, sau những chuyện đó và cả chuyện hai người hôm cô bị chuốc thuốc, cô vẫn không cách nào thích nghi được, vậy nên cô vẫn cố không tiếp xúc quá thân mật với hắn.

Mất một lúc sau, bác sĩ và y tá mới đi ra khỏi phòng. Hạ Thi Văn nhanh chóng chạy lại hỏi han tình hình, giọng điệu vô cùng sốt ruột:

“Bác sĩ, tình hình ông tôi sao rồi?”

“Đã ổn định hơn trước khá nhiều, không còn gì đáng ngại nữa rồi. Chỉ là sau khi người bệnh tỉnh dậy, tuyệt đối không được để người bệnh gặp phải kích thích mạnh một lần nữa, bệnh cũ mà lại tái phát, vậy thì người nhà phải xác định tâm lý đi!”

Bác sĩ bỏ khẩu trang ra, giọng nói khá khó chịu. Ông là bác sĩ đã theo Hạ lão gia nhiều năm nay, rõ ràng nhiều năm như vậy bị bệnh tim, ông ấy vẫn luôn tự giữ ổn định cho mình. Vậy mà bây giờ lại bị kích thích nặng đến mức hôn mê, quả nhiên phải gặp chuyện gì quá mạnh, ảnh hưởng đến tâm lý nghiêm trọng nên mới thành ra thế này!

Nói xong, ông lập tức rời đi, trong lòng vẫn bức bối hộ bệnh nhân lâu năm của mình.

Bác sĩ vừa rời khỏi, cô lập tức đi vào phòng bệnh, lại ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, tay cầm lấy bàn tay đã già nua của người ông nuôi nấng cô từ nhỏ đến lớn, trong lòng cô buồn phiền không dứt.

“Ây da, lão gia không sao là yên tâm rồi, chỉ cần sau khi ông ấy tỉnh dậy không gặp kích thích quá mạnh là được.”

Câu nói này làm Hạ Thi Văn thức tỉnh.

Đúng! Tuyệt đối không thể để ông cô gặp kích thích nữa, nếu không thì...

Lời nói của vị bác sĩ kia lại vang lên: “bệnh cũ mà lại tái phát, vậy thì người nhà phải xác định tâm lý đi!”, câu nói này càng khiến cô quyết tâm hơn. Cô không muốn kết hôn với người cô không yêu, nhưng cũng không muốn để ông cô rơi vào tình cảnh thế này, nếu phải chọn một trong hai, vậy thì cứ trực tiếp chọn cô đi!

“Tư Hạo Hiên, tôi có chuyện cần nói với anh, chúng ta ra ngoài!”

Hạ Thi Văn buông tay Hạ Chí Viễn, nhanh chóng đứng lên, về mặt vô cùng nghiêm túc, không còn dáng vẻ trẻ con như lúc nãy, giờ thật sự cô đã trở thành cô nàng với ánh mắt kiên định vô cùng.

“Được!”

Hắn theo cô đi ra ngoài.

Hai người đi tới tận cửa sau của bệnh viện, nơi đó có một vườn hoa vô cùng xinh đẹp. Những bông hoa tulip đủ các màu tím, vàng, hồng... đầy sắc màu sặc sỡ thu hút người nhìn.

Cô đi đằng trước, hắn đi theo đằng sau.

Ra đến vườn hoa, cô đứng giữa cánh đồng, cảm nhận những làn gió thổi làm cho khắp không khí tràn ngập hương hoa lan tỏa thơm ngát ngào ngạt, từng đợt gió thổi xuyên qua làm mái tóc nâu xinh đẹp của cô khẽ lay động trong gió, khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần lại càng làm cô trông thật sự rất giống một tiên nữ, tiên nữ giáng trần...

“Anh biết không, khi tôi 6 tuổi, tôi thích nhất là biển, hoa và thiết kế thời trang. Tôi đã từng mơ tưởng vô số lần về cảnh tượng tôi ở trong một ngôi nhà gỗ nhỏ ven biển, xung quanh nhà là một vườn hoa rộng lớn, tiếng sóng biển rì rào, tôi ngồi giữa căn nhà đó mà không phải lo nghĩ gì, chỉ cần chuyên tâm thiết kế, cuộc sống cứ nhàn nhã trôi qua như vậy, quả thực là rất đáng sống!”

Nhưng rồi lớn lên, giấc mộng thời trẻ con vẫn mãi là giấc mộng trẻ con, ước mơ cũng vẫn chỉ là ước mơ, không làm cách nào thực hiện được. Con người ta ấy mà, ngày bé có bao nhiêu ước mơ thì khi lớn có bấy nhiêu nỗi khổ, cuối cùng là đều bị đồng tiền chi phối, để đánh mất đi những giấc mơ ngày nhỏ đó, đuổi theo sức mạnh của đồng tiền...”

Trong câu chuyện cô kể, hắn nghe được cả niềm vui khi cô nói về ước mơ của mình, cũng nghe ra cả nỗi buồn chất chứa khi cô phải gạt giấc mơ sang một bên, phải trở thành một hình tượng cô không mong muốn chỉ để nỗ lực theo đuổi sức mạnh của đồng tiền.

Tiền không phải là thứ quan trọng nhất, nhưng không có tiền, thứ có quan trọng đến mấy cũng sẽ bị đánh mất. Thực ra con người ai cũng có lòng tham cả, chỉ là lòng tham của mỗi người đa số đều khác nhau, mà cô... lại không hề giống ai trong bọn họ, thứ cô tham lam muốn có được, lại chính là cuộc sống và ước mơ ngày bé mà cô mơ tưởng.

Cô nghĩ kĩ rồi, dù gì thứ ước mơ viễn vông đó cô cũng không thể nào thực hiện được, vậy thì thực tế một chút, tiền cũng được, địa vị cũng được, cô không cần gì cả, hiện tại cô chỉ cần người cô yêu thương được sống bình yên, cô chấp nhận dùng cuộc hôn nhân này đổi lấy bình yên cho họ.

Mẹ cô thì không liên lạc được, ông như vậy mà mẹ cô cũng không chịu trở về thăm, vậy nên hiện tại, ông chỉ có mỗi cô cháu gái này thôi, cô phải giúp ông cô giải quyết vấn đề mới được!

Cô không còn khóc nữa, vì nước mắt không thể giúp cô giải quyết được bất cứ vấn đề gì, vì vậy bây giờ cô chỉ có thể kiên cường bước tiếp, phong ba, bão tố, gì cũng được, cứ tới đây đi, cô sẽ tiếp nhận hết.

“Tur Hạo Hiên, tôi đồng ý kết hôn với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

“Được!”

Tur Hạo Hiên không nói nhiều, chỉ đáp lại đúng một từ. Sau đó, hắn tiến tới ôm lấy cô rồi bế cô đi ra ngoài.

“Anh...anh làm cái gì vậy? Thả tôi xuống mau!”

Hạ Thi Văn đột nhiên bị nhấc bổng thì hét lên một tiếng, rốt cuộc chỉ có thể lấy tay nắm thùm thụp vào ngực hắn.

“Em đừng có loạn, đây đang là bệnh viện, anh với em bây giờ sắp là vợ chồng hợp pháp, chẳng lẽ phải để anh hôn em đánh dấu chủ quyền em mới chịu!?”

Hắn mặt dày mỉm cười trêu chọc cô làm cho cả khuôn mặt cô đỏ ửng, cô ngoan ngoãn thu tay lại, đặt vào trong lòng như con mèo con, giọng lúng túng:

“Được được, tôi...tôi không làm loạn nữa, vậy được chưa?”

Nhưng có vẻ hắn vẫn chưa hài lòng, hắn cố tình nẩy người cô lên làm cô giật mình, theo bản năng sợ ngã ôm lấy cổ hắn, đến lúc nhận ra thì rút ra không kịp!

“Em đừng bỏ ra, cẩn thận ngã đó!”

Cô không dám cãi lại, chỉ có thể để hắn ôm như thế rồi đi. Hắn ôm cô đi đến bất cứ đâu, sảnh bệnh viện, hành lang, thang máy,...đều có người liếc qua nhìn hai người họ, ánh mắt có người thì ngưỡng mộ, có người thì đố kỵ, cũng có người nói họ không ra thể thống gì, giữa ban ngày ban mặt ôm nhau đi trên đường.

Vậy mà hắn còn không biết xấu hổ, vẫn cứ ngênh ngang ôm cô đi như vậy qua ánh mắt mọi người, còn cô chỉ biết cúi đầu xuống, mong rằng không ai nhìn thấy mặt mình.

Hắn cứ ôm cô như thế cho đến khi xuống đến tầng hầm, đặt cô vào trong xe, còn cài dây an toàn giúp cô rồi đích thân nhảy lên vị trí ghế lái.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Hạ Thi Văn ngơ ngác hỏi.

“Đến cục dân chính, làm thủ tục đăng kí kết hôn.”

Hắn rất bình tĩnh trả lời cô rồi khởi động xe.

Còn cô thì nhảy dựng cả lên, cuống đến nỗi tay chân loạn xạ không biết làm gì, giọng cũng bối rối:

“Kho...khoan đã, không cần phải gấp như vậy chứ? Để lần khác rồi đi, được không?”

“Không được, hôm nay nhất định phải đi!”

Giọng hấn rất cương quyết, như thể sẽ không có cái gì thay đổi được quyết định của hấn vậy.

“Nhưng hôm nay tôi không mang theo gì cả, chứng minh thư cũng không mang.”

Cô vốn dĩ đã đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn tinh thần để ngày ngày gặp người đàn ông cô không yêu xuất hiện trong cùng một nhà, vậy nên cô cố ý kéo dài thời gian, cũng không ngờ hấn lại tức đi đăng kí kết hôn nhanh như vậy!

“Của em đây.”

Từ hốc ngăn kéo, hấn lấy thẻ chứng minh thư ra đưa tận tay cho cô.

Cô kinh ngạc vô cùng, nuốt nước bọt, nói tiếp:

“Sổ hộ khẩu cũng không mang theo luôn.”

Hấn lại bỏ chứng minh thư sang một bên, ở phía dưới là sổ hộ khẩu của nhà cô.

“Đây rồi!”

“Vậy hộ chiếu cũng không có.”

Cô vừa dứt lời, hấn lại rút ra tấm thẻ hộ chiếu của cô, còn có cả vô hộ chiếu hình người nhện yêu thích của cô hấn cũng cầm theo luôn.

“Còn thiếu gì nữa không?”

Hấn mỉm cười, vẫn tập trung lái.

Cô không tin là cái gì hấn cũng đã mang theo hết cho cô rồi, cố gắng chỉnh lại giọng, buồn bực nói:

“Anh còn có thứ gì của tôi thì đem ra đây xem nào!”

Cô ung dung nhìn hấn, nhưng trong lòng đang nổi lên một trận gió bão phùng phùng. Quả nhiên, hấn đưa tay rút từ ghế sau ra một cái cặp tài liệu màu xanh ngọc đưa sang cho cô, thấy cô đã cầm cặp tài liệu trong tay, hấn lên tiếng:

“Trong đây có cả giấy khai sinh, chứng minh nhân dân, ảnh thẻ của em chụp năm cao trung, nhất trung, hay mới chụp nhất gần đây đều có cả. Vậy em xem còn thiếu gì nữa không?”

“Ai đưa anh mấy thứ này?”

Hạ Thi Văn thật sự cạn lời, chẳng lẽ ông Trời ngay cả một cơ hội cho cô trốn cũng không có ư?

“Là Andy mới vừa cho người về lấy rồi đưa cho anh.”

Hạ Thi Văn nghe xong không biết nói gì hơn, quả nhiên là nuôi ong tay áo rồi! Tại sao cô không nghĩ ra là ông Andy chính là người thuyết phục cô kết hôn với hấn chứ nhỉ? Nào cô thật sự bay rồi sao?

Rất cuộc cũng chỉ có mình cô là không mong muốn cuộc hôn nhân này diễn ra thôi!

“Tôi còn quên một thứ nữa!”

Hạ Thi Văn quay sang nhìn Tư Hạo Hiên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc đối mặt với ánh mắt khó hiểu của hấn, cô thờ dài thống khổ, lắc đầu:

“Tôi quên mang nào rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Kết hôn rồi!

Tư Hạo Hiên mỉm cười lắc đầu theo cô, sau đó cũng không nói thêm câu gì nữa, tập trung lái xe.

Rất nhanh, xe đã dừng lại trước cửa cục dân chính.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nơi này chứ đừng nói là bước vào bên trong, tim cô bây giờ đang đập thình thịch, từng nhịp tim cô đều có thể nghe thấy rất rõ ràng...

Trong lúc Tư Hạo Hiên đã tháo dây an toàn, mở cửa đi xuống thì cô vẫn ngồi đó, thân thể cứng ngắc như đá, nuốt từng ngụm nước bọt thật chậm rãi. Bỗng nhiên, cửa xe bật mở, hấn gỡ tay cô ra khỏi dây an toàn, tháo ra rồi nhấc bổng cô lên như khi ở bệnh viện.

“Đừng...anh làm cái gì đây?”

“Bé em đi. Nhìn em cứng ngắc như vậy, anh không biết em còn có thể đứng lên nổi không, vậy nên tốt nhất là để anh bế em đi.”

Giọng điệu hần vẫn bình thản vô cùng, nhưng trong mắt hiện lên ý cười.

“Tôi cũng đâu phải không có chân, anh thả tôi xuống!”

Hần đứng khựng lại, thả mạnh cô xuống đất làm cô ngã nhoài, cô đau đớn kêu lên:

“Tur Hạo Hiên, anh làm cái gì vậy?”

“Thả em xuống theo ý em mà!”

Mắt hần vẫn tỏ ra vô tội nhìn cô làm cô cứng miệng không nói được gì. Gắng gượng đứng lên, phui bụi ở bộ quần áo rồi cô quay sang lườm hần, hần chẳng những không sợ mà vẫn bày ra vẻ mặt không biết gì hết.

“Đi thôi, dù sao cũng chẳng có gì đáng sợ cả!”

Cô mạnh miệng tuyên bố rồi đi thẳng vào trong tòa nhà chính, hần đi theo cô đằng sau.

Vào đến nơi, cô nhìn xung quanh một vòng, thật sự là rất đông, chỗ ngồi cũng hết, đứng cũng phải chen lấn, xung quanh cô toàn các cặp đôi trông họ đều vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Nhìn bọn họ mà cô có thoáng chút buồn, đáng lẽ ra cô cũng phải được giống họ, cùng với người mình thật sự yêu nắm tay nhau đến đây đăng kí kết hôn, nhưng bây giờ...

Đang đứng suy nghĩ lung tung, một bàn tay to lớn đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang khẽ run rẩy của cô, giọng nói trầm ấm tựa tiếng đàn dương cầm vang lên:

“Đi thôi, chúng ta qua bên này đăng kí!!”

Bàn tay ấy rất ấm áp, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hần, mùi hương bạc hà trên người hần nhẹ nhàng thoảng qua chóp mũi cô, chốc lát, cô lại cảm thấy cười hần ta, cũng không phải là quá sai lầm!

Hai người nhanh chóng ngồi vào bàn đăng kí, nhân viên đưa cho họ hai tờ giấy khai đăng kí kết hôn, lúc cô còn chần chừ do dự, hần đã nhanh tay cầm bút ghi ghi viết viết vào tờ giấy, đến lúc hần ghi xong rồi, cô vẫn chưa cầm nổi bút lên viết.

“Tiểu thư, cô có thật sự muốn kết hôn không?”

Nhân viên nhìn thấy cô cứ thần thờ, tay còn hơi run run, lo lắng hỏi. Trong đầu cô nhân viên đang nghĩ đến cảnh tên đàn ông này ép cô kết hôn, hoàn cảnh này ở đây cô cũng đã gặp rất nhiều lần, vậy nên nhìn Hạ Thi Văn như vậy cô thật sự lo lắng.

“Tiểu thư, kết hôn là phải có sự chấp thuận của hai người, nếu như cô không đồng ý, vậy thì không cần phải khai đâu. Cô đừng sợ, ở đây chúng tôi đều bảo vệ quyền lợi hợp pháp hôn nhân!”

“Khô...không, ý tôi không phải là như vậy...!”

Lời còn chưa nói được hết, hần ngồi bên cạnh đã xông vào ôm lấy cô, hôn thật mạnh vào đôi môi tái nhợt, không để cho cô kịp phản ứng. Đến lúc cô tỉnh táo lại, hần đã ăn sạch sẽ vị ngọt trong miệng cô rồi!

“Xin lỗi, bà xã tôi có hơi ngại, các cô thông cảm cho!”

Hạ Thi Văn không biết phản bác thế nào, chỉ đành cười trừ một cái. Hần đã nhanh tay đưa chiếc bút đặt vào tay cô, giọng đầy ngọt ngào, ánh mắt còn mang theo ý chiều chuộng:

“Bút đây, em viết đi.”

Hạ Thi Văn nhìn cô nhân viên vẫn đang bày ra vẻ mặt lo lắng trước mặt, rồi lại nhìn đến nụ cười ranh mãnh của hần. Cô mỉm cười trả lời:

“Được, xin lỗi, làm tốn thời gian của cô rồi.”

Sau đó quyết định đặt bút xuống viết.

“Chúc mừng hai người kết hôn, hôn thú của hai người đây!”

Cô nhân viên chìa tay đưa ra hai tấm hôn thú màu đỏ có dòng chữ vàng trông vô cùng đẹp mắt. Hạ Thi Văn đưa tay định cầm lấy, không ngờ hần đã nhanh tay hơn cầm cả hai tấm, miệng nhòen nụ cười:

“Em hay làm mất đồ, để anh cầm cho, dù sao hai chúng ta cũng là một mà!”

Nói rồi, hần cầm hai tấm hôn thú ở một tay, tay còn lại vươn ra nắm lấy tay cô, dắt cô đi ra ngoài.

“Hai người thật đẹp đôi, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Cô nhân viên không khỏi thốt lên, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ. Lúc này khi tiến vào, cô còn nghĩ cô gái này là bị bắt ép, nhưng nhìn ông chồng kia cung chiều như vậy, cô cũng yên tâm hơn nhiều rồi!

Mẹ ơi, làm việc ở nơi này đúng thật là! Ngày ngày phải chiêm ngưỡng các cặp đôi đến đây show ân ái, ném thức ăn cho cậu độc thân như cô, thật muốn nghỉ việc quá đi!

“Cảm ơn cô!”

Sau đó hai người dắt tay nhau đi ra khỏi sảnh. Vào đến xe ô tô, hần cất hai tấm giấy hôn thú vào hộp ngăn kéo, sau đó khởi động xe.

“Tur Hạo Hiên, anh cũng biết là chúng ta đến với nhau vì lợi ích, vậy nên tôi có một vài yêu cầu, tôi sẽ thực hiện đúng theo những gì anh muốn, anh cũng phải thực hiện theo những điều tôi mong muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Hợp đồng hôn nhân

“Tur Hạo Hiền, anh cũng biết là chúng ta đến với nhau vì lợi ích, vậy nên tôi có một vài yêu cầu, tôi sẽ thực hiện đúng theo những gì anh muốn, anh cũng phải thực hiện theo những điều tôi mong muốn!”

Hạ Thi Văn điều chỉnh lại trái tim vừa nảy đang đập thình thịch của mình, giọng nghiêm túc nói.

“Được, nói yêu cầu của em đi!”

Tur Hạo Hiền bình tĩnh đề nghị, giọng nói cũng không còn sự dịu dàng ban nãy ở trong cục dân chính nữa.

“Chỉ có 3 yêu cầu thôi.

Thứ nhất, anh phải hỗ trợ tập đoàn Hạ gia vực dậy, lần khủng hoảng này đang ảnh hưởng nghiêm trọng đến tập đoàn, vậy nên để đại cổ đông như anh xử lý việc này, chắc chắn không khó.”

“Được!”

Hắn đáp một tiếng, cô lại tiếp tục nói:

“Thứ hai, tôi sẽ không can thiệp vào việc anh có bạn gái ở bên ngoài, nhưng trước mặt ông, tôi mong anh vẫn sẽ diễn trọn vẹn vai của mình. Tôi sẽ chuyển đến nhà của anh, nhưng tôi hy vọng chúng ta vẫn ngủ riêng phòng.”

Lần này, hắn không đáp lại, cô cũng không để ý mấy, tiếp tục nói yêu cầu cuối cùng:

Điều cuối cùng, kết hôn là do tôi quyết định, vậy thì việc ly hôn....sẽ do anh quyết định!”

Lần này, không khí im lặng bao trùm một lúc lâu, mãi sau đó hắn mới lên tiếng, giọng còn có chút mất mát:

“Tôi đồng ý với các yêu cầu của em, bây giờ tôi nói điều kiện của tôi được chưa?”

Hạ Thi Văn khẽ gật đầu.

“Thứ nhất, tôi không mong chúng ta sẽ chia phòng ngủ, hầu như anh đều rất bận công việc, vì vậy nếu như bà anh vô tình đến kiểm tra phát hiện ra hai vợ chồng ngủ riêng phòng, hợp tác này coi như đi tong.”

Đương nhiên, đây chỉ là cái cớ của hắn mà thôi! Làm gì có cái chuyện đó chứ! Nhưng Hạ Thi Văn không hề biết gì, cô bắt đầu đi gật đầu. Hắn cười nhẹ một cái, tiếp tục nói:

“Thứ hai, khi kết hôn với em thì tôi sẽ có trách nhiệm với em, sẽ không nuôi bạn gái khác ở bên ngoài, các buổi tiệc xã giao em cũng đều phải đi cùng tôi, không được rời ra nửa bước! Em yêu cầu chúng ta diễn kịch trước mặt ông em, vậy phía bà nội tôi cũng phải như vậy.”

Cô lại gật đầu một cái, khi hắn nói đến việc sẽ không nuôi bạn gái bên ngoài, trong lòng cô lại cảm thấy có chút vui vẻ. Tưởng chừng hắn còn có yêu cầu tiếp, nhưng mãi không thấy hắn lên tiếng, cô ngơ ngác quay lại hỏi:

“Hết rồi?”

“Ừm, chỉ có vậy thôi!”

Yêu cầu của hắn, cũng đơn giản quá rồi ha?

Nhưng cô cũng không quan tâm, như vậy càng tốt, xem ra cô có thể chung sống hòa bình với người này rồi!

Chiếc xe nhanh chóng về đến khu biệt thự của hắn.

Bước xuống xe, cô vô cùng ngỡ ngàng, cái biệt thự này, không giống cái lần trước cô đã đến!

Thiết kế khác nhau hoàn toàn, hai cái đều theo phong cách hiện đại, nhưng đây lại trông trẻ trung và đẹp hơn nhiều.

Là biệt thự hai tầng đều có ban công được lắp kính, còn có cầu thang xoáy ở bên ngoài, bể bơi ở dưới sân và còn được trồng rất nhiều hoa tulip ở vườn sau nhà. Ở tầng 1, ngay cạnh bể bơi, còn có một căn phòng nhỏ bằng gỗ rất xinh đẹp, cửa sổ đều được làm bằng kính trong suốt nhưng cũng vẫn có nét hiện đại.

“Đây là...”

Cô kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời. Ngoài thiếu biển ra, đây thật sự giống như là nơi cô đã từng mơ ước!

“Thời gian gấp gáp, không thể tìm được ngôi nhà ven biển giống như em mơ ước, vậy nên anh mua tạm ngôi nhà này, thay bờ biển bằng bể bơi, còn lại mọi thứ đều giống như em yêu thích. Còn có cả căn nhà nhỏ em dành để thiết kế thời trang anh cũng đã để ở đây, đồ dùng để thiết kế ở trong đó cũng có đủ, đó là cảm địa thuộc về riêng em. Đây chính là nhà của chúng ta!”

Hắn đứng đằng sau cô, nhẹ nhàng lên tiếng, câu nói của hắn làm cô thật sự cảm động. Cô không ngờ, đó chỉ là ước mơ viễn vông của cô, lại vẫn có người để ý đến nó, ghi nhớ nó để làm cho riêng cô.

“Tur Hạo Hiền, cảm ơn anh!”

Cô lấy tay gạt đi nước mắt đọng trên mi, giọng vui vẻ như đứa trẻ được tặng kẹo, vui sướng đột nhiên ập đến làm người ta khó cưỡng lại được!

“Hiện tại anh là chồng em, điều em đã muốn, anh đều có thể làm cho em, đừng nói cảm ơn!”

Hắn tiến tới sát lại gần cô, giọng nói ngày càng dịu dàng vô cùng.

“Vây... vậy mong anh tuân thủ hợp đồng chúng ta đã nói, tôi lên xem phòng trước đây!”

Cô cố gắng chạy thật nhanh lên cầu thang, không hề quay đầu lại lấy một lần, chạy một mạch vào bên trong một căn phòng nhỏ tầng 2, đóng cửa lại, cô mới dám thở hắt ra những tiếng gấp gáp.

Cô sờ sờ lên khuôn mặt đang đỏ ửng của mình, thật nóng!

Cô lại đưa tay sờ vào tai, cũng thật nóng!

Câu nói và giọng điệu du dương như tiếng đàn của hắn cứ văng vẳng bên tai cô, một lần rồi lại một lần...

A, không được! Hạ Thi Văn, mày phải tỉnh táo lại!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Khúc Thuần Nhã ghé thăm!

Sáng sớm hôm sau...

Đêm qua cô đã bắt đầu ở lại trong biệt thự này, nhưng vì không quen giường, vậy nên cả đêm căn bản không thể ngủ nổi, sáng dậy cũng vô cùng mệt mỏi, đi trên cầu thang còn ngáp ngắn ngáp dài.

Đêm qua cô ngủ trong phòng một mình, còn Tư Hạo Hiền bận qua đêm, không thể về nhà được. Cô thấy như vậy cũng tốt, cuộc sống cứ ổn định trôi qua như thế này, xem ra hẳn thật sự tuân thủ theo hợp đồng.

“Xin chào, thiếu phu nhân!”

Cô giật bản mình, suýt chút nữa thì trượt cầu thang ngã xuống tầng, cũng may cô kịp nắm lấy tay cầm, không thì chắc giờ gương mặt xinh đẹp này đã không còn rồi.

“Thiếu phu nhân, người không sao chứ?”

Cô lắc đầu mỉm cười, nhìn một hàng dài người giúp việc mặc váy đồng phục màu đen trắng y hệt nhau, trên trán cô đổ mồ hôi lạnh...

Cái tên này, có phải thế này quá khoa trương rồi không?

Cô dè dặt bước xuống dưới trước ánh mắt của hơn chục người làm, nhỏ giọng lên tiếng:

“Chào... chào mọi người!”

Ánh mắt bỏ câu đen lấy của cô có chút ngượng ngùng, vậy nên vẫy tay cũng không được tự nhiên, nụ cười cũng trở nên gượng gạo.

“Đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi, mời thiếu phu nhân!”

Bọn họ cứ một câu thiếu phu nhân, hai câu thiếu phu nhân khiến cô chẳng quen tí nào! Hóa ra cô lên thiếu phu nhân rồi ư?

“Được rồi, các cô đi làm việc đi, đừng có đứng ở đây dọa thiếu phu nhân nữa!”

Một giọng nói lớn tuổi vang lên từ căn phòng bếp, hai hàng người nhanh chóng nghe lệnh ai vào việc nấy, chạy đi hết. Lúc này, ông lão mới tiến tới, đứng trước mặt cô cười hiền từ:

“Xin chào thiếu phu nhân, tôi là quản gia của nhà này, cứ gọi tôi là lão Trương là được.”

Về mặt của ông không khác ông Andy là bao, cũng là kiểu hơi hướng Châu Âu vô cùng đẹp lão, dù đã ngoài năm mươi nhưng gương mặt vẫn rất hoàn mỹ.

“Xin chào, con là Hạ Thi Văn!”

Hạ Thi Văn vui vẻ đáp lại.

Sau đó, ông lão mời cô vào phòng ăn sáng, còn nói với cô rằng mấy ngày nay Tư Hạo Hiền sẽ không về đây, vậy nên tâm trạng cô cũng tốt lên không ít, không phải đối mặt với hắn, vậy thì cuộc sống như thế này cũng không khiến cô cảm thấy cứng nhắc lắm!

Ông Andy vừa mới thông báo với cô, việc cổ phiếu của tập đoàn đã được hắn giải quyết xong, mọi người đều đã biết chuyện hai người họ kết hôn, ông còn bảo dạo này cô nên ở yên trong nhà, đừng nên đi lung tung bởi vì bọn chó săn vẫn đang rình mò để săn tin tức, vậy nên cô sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà, cô cũng không muốn mình bị soi mói.

Tình trạng bệnh của ông cô hôm nay cũng đã tốt lên rất nhiều, bác sĩ nói rằng hẳn là ông cô sẽ sớm tỉnh lại. Nếu ông cô tỉnh lại mà biết cháu mình đã thành vợ người ta, không biết cảm giác sẽ như thế nào nữa!

Tất cả đồ đạc của cô ở Hạ gia cũng được hắn đóng gói mang hết sang đây để vào phòng rồi, lát nữa ăn xong cô sẽ lại phải lên đánh vật dọn dẹp với đồ đồ kia đây, nghĩ thôi đã thấy mệt mỏi rồi!

Ăn sáng xong, cô không được ra ngoài nên cũng chẳng có gì để làm, vậy nên cô leo lên gác dọn dẹp đồ đạc của mình.

Đúng lúc này, một chiếc xe Maybach xuất hiện trước cổng nhà, hần ngồi trên xe, khuôn mặt dù cả đêm không ngủ nhưng cũng không hề mất đi vẻ đẹp trai của hần.

Sở dĩ hôm qua hần phải thu mua lại hết tất cả cổ phiếu của Hạ gia theo đúng lời hần đã hứa với cô, vậy nên cả Tư thị hôm qua phải tăng hết năng suất, làm việc xuyên đêm mới có thể giải quyết xong mọi chuyện.

Hần ngồi ngả lưng mệt mỏi trên xe, tay đưa lên xoa xoa hai bên đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không kém phần nghiêm túc.

Nhìn vào trong nhà, trên ban công tầng hai, hần thấy một cô gái nhỏ đang treo đồ lên trên mắc, miệng còn không ngừng vừa lái nhái vừa nô nục cười. Cô cười rất rạng rỡ, xinh đẹp như ánh dương mặt trời vậy, bỗng chốc xua tan đi hết mệt mỏi trong lòng hần.

Hần, quả nhiên là rung động rồi!

Toan mở cửa xe bước vào nhà, đột nhiên hần lại nhìn thấy ở cửa lớn có một cô gái mặc chiếc váy màu đen hai dây bó sát người, trời đang bắt đầu trở lạnh như vậy, cô ta chỉ mặc một chiếc áo khoác bó ngắn đến bụng, đã thế còn cổ tình còi ra để lộ một bờ vai quyến rũ.

Hần cười thầm, quyết định ngồi đây, mở máy tính lên nhìn qua camera xem cô ta định làm gì. Bộ mặt thật của cô ta, hần đã biết, hần còn biết cô không phải cô nàng tiểu thư Khúc gia ngây bé, cô ta còn hại vợ hần một lần, hần cũng tha cho cô ta một lần, vậy là họ hết nợ! Hần bây giờ chỉ muốn xem, đối diện với vợ của hần, cô ta sẽ bày ra trò gì nữa đây...

Khúc Thuần Nhã tiến vào trong ngôi biệt thự hiện đại kia, cô ta nhũn mảy, tức giận nhìn cái không gian xinh đẹp mà Tư Hạo Hiên dành cho Hạ Thi Văn.

Đáng ghét, nơi này đáng lẽ phải là của cô ta, Hạ Thi Văn nó là cái thứ gì cơ chứ? Cướp đi cả người anh trai, cướp cả vị hôn phu của cô ta, giờ lại có thể sống trong một ngôi biệt thự đẹp như vậy, cô ta không can tâm!

Chân chưa chạm vào đến cổng nhà, qua một màn hình cảm ứng, gương mặt đẹp lão hoi hướng Châu Âu của quản gia xuất hiện, ông dịu dàng mở lời:

“Khúc tiểu thư, thật xin lỗi, thiếu gia nhà tôi dặn rằng không được cho ai làm phiền tới thiếu phu nhân cả, người có việc gì đợi thiếu gia về hẵng nói!”

“Ông mở cửa ra cho tôi, nếu không tôi sẽ báo anh Hạo Hiên đuổi việc ông, ông còn dám đuổi tôi không?”

Cô ta hung hăng lấy giày cao gót đi trên chân đập vào cánh cửa, đến nỗi mà làm nó tróc cả lớp sơn ra, nhưng cô ta vẫn không dừng lại. Trên mặt lộ rõ vẻ tức giận, thờ phỉ phò, mắt nổi lên những gai lửa.

“Tôi là người của thiếu gia, sẽ nghe lời thiếu gia dặn, vậy nên thứ lỗi cho tôi xúc phạm cô!”

Lão Trương vẫn cung kính nói.

“Hạ Thi Văn, rút ra đây!”

Khúc Thuần Nhã gào thét điên cuồng, vốn dĩ cô ta đã nghe đến tin họ kết hôn, nhưng cô ta không nghĩ là thật vậy nên không quan tâm, chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để giết chết Hạ Thi Văn. Để cô không còn xuất hiện trước mặt Tư Hạo Hiên và Khúc Thiên Minh được nữa, cô ta còn hạ mình hợp tác với Mallor chỉ để tổng cổ con khôn đó, nhưng mà bây giờ chính vì không quan tâm đến vấn đề kết hôn của bọn họ mà cô ta phải chịu cái cảnh này, chức danh vị hôn phu của cô ta đã bị cướp mất, làm sao có thể can tâm chịu trôi được!

“Khúc tiểu thư, nếu cô còn không đi, tôi chỉ có thể gọi bảo vệ đến đuổi cô thôi! Cô tự chọn đi!”

“Đề cô ta vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cuộc chiến của hai người phụ nữ

“Đề cô ta vào đi!”

Hạ Thi Văn bước từ trên cầu thang xuống, chiếc váy trắng xòe nhẹ nhàng di chuyển theo như bóng hoa chuyển động trong gió, cả giọng nói lẫn vẻ mặt của cô đều rất bình tĩnh.

Lúc này cô đứng ở trên ban công phơi đồ đã nghe thấy dưới này ồn ào, ngó xuống cô mới nhìn thấy là Khúc Thuần Nhã làm loạn. Mới đầu cô cũng chỉ nghĩ quản gia sẽ đuổi cô ta đi, ai ngờ cô ta vẫn cứng đầu đứng đó, lại còn hét lên tên của cô, cuối cùng cô cũng không thể để quản gia khó xử được. Thời thì đề cô ta vào đi, giải quyết tất thấy một lần cho xong!

“Thiếu phu nhân, Khúc tiểu thư không phải loại người dễ đối phó đâu!”

Thực ra quản gia cũng rất ghét cô nàng Khúc Thuần Nhã này! Hồi trước, khi thiếu gia vẫn ở ngôi biệt thự ở ven ngoại ô đó, cô nàng này được hần đưa đến đó vài lần. Trước mặt hần thì cô ta luôn ra vẻ ngoan hiền, nhưng mỗi khi hần bận việc, cô ta lại ngồi ở phòng khách sai bảo đủ kiểu, đến ông chủ là quản gia già đã theo thiếu gia bao nhiêu năm vậy mà vẫn phải hạ mình nghe theo lời cô ta.

Lần đầu đến đã hung hăng, càng những lần sau cô ta lại càng được đà lấn tới, có lần cô ta còn đổ cả cốc nước nóng lên mặt một nữ hầu làm cho cô nữ hầu đó bị bỏng rát một bên mặt. Vậy mà lúc Tư Hạo Hiên đi xuống, cô ta lại đổ cho cô nữ hầu đó định hắt nước nóng vào mặt mình nhưng lại không cẩn thận đổ vào bàn thân.

Vậy nên ai cũng rất ghét cô ta, nghe đến tên Khúc Thuần Nhã là hầu như mặt mọi người đều trở về trạng thái chán ghét tột độ!

Nhưng Hạ Thi Văn thì lại khác, cô lương thiện, dễ mến hơn Khúc Thuần Nhã rất nhiều, cả đời ông đã từng tiếp xúc với rất nhiều người, vậy nên để đánh giá một người, ông chỉ cần nhìn họ qua lần đầu tiên là biết con người họ sẽ như thế nào. Cô cứng đầu nhưng lại rất tốt bụng, sáng nay tuy thức ăn không hợp khẩu vị, cô không ăn được nhiều nhưng cũng chẳng hề kêu than. Bây giờ coi như ông đã biết vì sao thiếu gia nhà ông lại kết hôn với cô thay vì vị Khúc tiểu thư kia rồi!

“Cảm ơn ông, tôi cũng không phải là loại người dễ bị bắt nạt đâu!”

Cô cười lém lỉnh, nháy mắt nói khiến ông cũng không cách nào phản bác, chỉ đành thờ dài rồi ấn nút mở cửa.

Cánh cửa vừa mở, Khúc Thuần Nhã đã lao vào như một người điên, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô ta không nhận được mà chỉ muốn lao vào rạch nát mặt Hạ Thi Văn ra.

Bốp!

Khúc Thuần Nhã lao đến quá nhanh khiến cho cô không cách nào tránh kịp, cuối cùng lúc sờ trên mặt đã thấy má mình in năm dấu vân tay đỏ búng.

“Thiếu phu nhân...Khúc tiểu thư, xin cô có tự trọng!”

Quân gia nghe tiếng kêu vang dội vừa vang ra mà không nhận được lo lắng cho cô. Cô ra đầu không sao, quân gia đành bất đắc dĩ im lặng. Mắt ông liếc nhìn lên chiếc camera đang sáng một dấu đỏ, trong lòng càng sốt ruột. Rốt cuộc thiếu gia đang xem mà, tại sao không đưa ra chỉ thị nào vậy, thật là khiến ông khó xử!

“Tự trọng? Cô ta cướp đi vị hôn phu của tôi, tại sao tôi lại là người không tự trọng?”

Khúc Thuần Nhã điên cuồng gằn ra từng chữ, mắt cô ta căm tức liếc nhìn Hạ Thi Văn. Khuôn mặt của cô ta cũng xinh đẹp không kém Hạ Thi Văn, cũng là tiểu thư con nhà gia đình danh giá, vậy mà tại sao những thứ cô ta vất vả nỗ lực lắm mới có được lại lần nữa rơi vào tay Hạ Thi Văn cơ chứ?

“Khúc tiểu thư, cướp đi vị hôn phu của cô là lỗi của tôi, tôi thành thật xin lỗi cô, cái tát này của cô coi như tôi đã trả hết nợ. Từ giờ mong cô đừng phiền tôi nữa!”

Hạ Thi Văn từ từ ngẩng đầu lên, tay ôm trên má bỏ thông xuống, khoanh hai tay lại, nói rất bình tĩnh.

“Cái tát này làm sao mà trả hết được chứ? Hạ Thi Văn, Tư Hạo Hiền anh ấy phải là của tôi, của tôi!”

Cô ta như người điên mất hết lí trí, hét lên một cách điên cuồng.

Trái ngược với vẻ điên cuồng của cô ta, Hạ Thi Văn lại rất bình tĩnh. Cô đã nghĩ đến trường hợp này rồi, nhưng không ngờ cô ta lại điên cuồng đến vậy!

“Cô nói Tư Hạo Hiền là của cô thì là của cô sao? Anh ấy căn bản cũng không phải là một món đồ chơi cho cô định đoạt số phận đâu! Hơn nữa cô còn kém tôi 2 tuổi, mong cô cư xử phải phép!”

“Hạ Thi Văn, thứ con gái có mẹ mà không được mẹ dạy như cô, tôi cũng chẳng cần phải cư xử phải phép làm gì! Chắc chắn là do cô đã cho anh ấy uống thứ bùa mê gì đó, nếu không thì dựa vào đâu mà anh ấy lại thích một người con gái phóng túng như cô được cơ chứ?”

Câu nói này đã chạm vào nỗi đau sâu thẳm trong tim cô, cô phải cố gắng mãi, nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm mới ngăn mình không giơ tay lên tát lên mặt cô gái đang hét lên điên cuồng trước mặt cô.

Phóng túng ư? Có phải Khúc tiểu thư này đang tự nói bản thân mình không vậy?

Vẫn là ánh mắt ấy, Hạ Thi Văn nhìn từ đầu đến chân của cô ta, nờ nộ cười chế nhạo.

“Tôi đã nói với cô chưa nhì? Đêm qua, thực ra anh ấy không hề bận công việc ở tập đoàn, mà là thời gian đó anh ấy ở cùng với tôi!”

Ánh mắt từ trên nhìn xuống của Hạ Thi Văn khiến cô ra không vừa mắt một chút nào. Dựa vào đâu mà Hạ Thi Văn có thể nhìn cô ta với ánh mắt đó cơ chứ?

“Cô với anh ta ở với nhau, vậy thì có liên quan gì đến tôi? Bây giờ tôi là vợ của Tư Hạo Hiền, cô làm như vậy khác nào tiểu tam đi quyến rũ người khác cơ chứ? Xem ra, tiểu thư đài các như cô cũng không có khác gì hoa tiếp khách là bao, cũng là thứ thích chen chân vào phá hoại hạnh phúc gia đình người khác!”

Hạ Thi Văn mỉm cười, nụ cười như hoa hồng trong mưa, cô đang giương lên những cái gai sắc nhọn để tự bảo vệ lấy bản thân mình...

Quả thật cô cũng là người có lỗi, nhưng mà cô cũng là không còn sự lựa chọn nào khác cả, bất đắc dĩ cô mới phải làm vậy, cô cũng xin lỗi cô ta rồi, vậy mà cô ta còn động chạm đến mẹ cô, lần này cô không thể ngồi im mà không phản công được!

“Cô...Hạ Thi Văn, tôi liều mạng với cô!”

Nói rồi, cô ta xông đến Hạ Thi Văn, giơ tay thật cao rồi hạ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Cô xứng sao!?

Bốp!

Vẫn là thứ âm thanh chói tai đó vang lên, nhưng lần này tay cô ta còn chưa chạm được vào mặt Hạ Thi Văn, cổ tay đã bị cô giữ lại lơ lửng trên không trung.

Hạ Thi Văn siết chặt lấy cổ tay Khúc Thuần Nhã, không cho cô ta chút xíu cơ hội nào chạm vào da mặt mình. Một cái tát đã đủ rồi, cô ta còn muốn tát thêm? Cô cũng đâu phải thể loại bạch liên hoa yếu đuối non nớt dễ mặt người khác ức hiếp đâu cơ chứ?

“Đau quá!”

Khúc Thuần Nhã kêu lên một tiếng, nhìn cổ tay mình đang bị siết chặt đến nỗi bắt đầu sưng đỏ.

Hạ Thi Văn bốp tay cô ta thật chặt, sau đó hất cổ tay ra làm cô ta ngã nhào xuống đất, về mặt vô cùng đau đớn, trông cô ta bây giờ thật nhếch nhác! Mái tóc xõa dài qua vai đã bị biến

thành mớ tóc xù xì hỗn độn, quần áo cũng xộc xệch, nhìn đáng vẽ cô ta bây giờ giống hệt như vừa đi đánh trận về. Khác hẳn với Khúc Thuần Nhã, cho dù cô có bị tát một cái lên má, nhưng lại không đến nỗi nhếch nhác như cô ta. Chiếc váy trắng cùng với gương mặt xinh đẹp của cô khi đứng cạnh cái người đang nhếch nhác kia, quả nhiên Khúc Thuần Nhã chỉ xứng làm nền cho Hạ Thi Văn!

“Khúc tiểu thư, một chiều không thể xài hai lần, tôi cũng không phải con búp bê, nhìn thấy người khác chuẩn bị đánh mình mà vẫn đứng im, vậy nên mong lần sau tôi gặp nhau tôi cũng không cần, mà thôi, hi vọng chúng ta sẽ không bao giờ phải gặp lại nhau!”

Hạ Thi Văn khoanh tay đứng từ trên cao nhìn xuống cô gái đang nằm rạp xuống đất. Đúng lúc này, ngoài cửa chính, có hai người bước vào...

Tư Hạo Hiền đỡ lấy tay bà nội hần tiến vào trong.

“Thiếu gia, lão thái thái!”

Quần gia cung kính cúi chào.

Hạ Thi Văn đứng ngơ ra một lúc, nhưng rồi bất giác ánh mắt tức giận của Tư Hạo Hiền, cô lúng túng mở miệng:

“Con chào người, Tư lão thái...”

“Cháu yêu, phải gọi ta là nội mới đúng!”

Tư Tần mỉm cười dịu dàng để lộ ra những vết chân chim nơi khóe mắt, bà nhìn cô cháu dâu trước mặt, vẻ hiền từ.

“Ch... chào nội!”

Dù cho cô đã chào mà mặt của hần vẫn không có dấu hiệu hết tức giận, cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô làm cô lúng túng cúi gằm mặt xuống nhìn chân mình. Thực ra hần tức giận không phải là vì cô đứng đơ ra đó, mà là vết đỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lúc nãy trên camera, hần không hề để ý nó lại đỏ ửng đến như vậy!

“Cháu yêu, mặt cháu bị chó cào ư? Quần gia, tại sao còn không mau mời bác sĩ đến xem thiếu phu nhân thế nào, bị bọn chó hoang vô chủ đi lạc cào dễ để lại sẹo lắm, cháu phải cẩn thận nhé!”

“Cháu ơn ạ, không cần mời bác sĩ đâu, nội!”

Cuộc đối thoại này rõ ràng không hề để ý gì đến Khúc Thuần Nhã đang nằm sõng soài dưới đất kia. Cô ta tức giận đến đỏ cả mặt, dù cô ta biết Tư lão thái thái từ lâu đã không hề thích mình, nhưng vì khi trước hai nhà liên hôn vậy nên mới không nói gì. Vậy mà bây giờ lại vì cô ta là chó hoang vô chủ ư?

Cô ta không cam tâm, chống hai tay xuống đất, cố gắng đứng lên, có lẽ là do ghen tức che mờ mắt mà không ngại nhảy tới ôm cổ Tư Hạo Hiền, nước mắt lưng tròng:

“Hạo Hiền, cô ta bắt nạt em, nói em là hoa tiếp khách! Em chỉ có lòng đến chúc mừng, vậy mà cô ta lại còn đẩy em ngã xuống đất!”

Bốp!

Một cái bạt tai giáng xuống mặt Khúc Thuần Nhã làm cô ta đau đớn đến đờ người, ngay cả Hạ Thi Văn cũng hốt hoảng vô cùng, chưa kịp phản ứng tiếp thì Tư Tần đã nói một câu mắng chửi không hề thương tiếc:

“Cô không biết phép tắc, thấy người lớn vào còn không chào một câu đã nhảy đến ôm cháu tôi, cô như vậy không phải hoa tiếp khách thì cũng là chó bám lấy người hả?”

“Nội, người...”

Nước mắt Khúc Thuần Nhã này còn rung rung giờ đã chảy thành dòng, vậy mà Tư Tần vẫn không hề nể nang, giọng bà lạnh băng, sắc mặt khác hẳn khi nói chuyện với Hạ Thi Văn.

“Xin gọi tôi là Tư lão thái thái, chúng ta không thân quen gì nhau cả. Cái tát này là trả lại hộ cháu dâu tôi lúc nãy bị cô tát, một tiểu thư dòng dõi gia tộc cao quý như cô mà lại dám nói dối mà còn không biết ngượng, quả nhiên tôi không hề nhìn nhầm người, cháu tôi chọn Thi Văn đúng là quyết định đúng đắn! Còn người có mẹ mà không được mẹ dạy, phải là cô mới đúng!

Cái... cái gì?

Tại sao chuyện cô ta nói lúc nãy mà Tư lão thái thái cũng biết cơ chứ?

Cô ta sợ sệt đưa mắt lên nhìn trên trần nhà, chấm đỏ ẩn hiện mỗi lúc làm sắc mặt cô ta chuyển sang trắng bệch, dấu đỏ in trên mặt càng làm cô ta nhìn rất khôi hài.

Cắn chặt môi, cô ta run run nói, nước mắt vẫn cứ chảy:

“An... anh Hạo Hiền, nghe em giải thích đi, chuyện không như anh biết đâu!”

Biết không thể thuyết phục được Tư Tần, cô ta quay ra nắm lấy tay hần cầu xin, nhưng cũng vô dụng. Hần nhẹ nhàng bỏ tay cô ta ra, giọng nói giương lên ý cười:

“Em nghĩ, tôi biết được những gì?”

Sau đó, hần đi lướt qua mặt cô ta, đến bên cạnh Hạ Thi Văn đang đứng ngơ ngác, tay sờ lên một bên má đang sưng đỏ lên của cô, vuốt lại tóc mai, ánh mắt xót xa, giọng đầy thương xót:

“Xin lỗi, để em chịu uất ức rồi, có đau không?”

Biết có Tư lão thái thái ở đây, Hạ Thi Văn cũng rất phối hợp, cô nắm lấy đôi tay đang sờ lên má cô, một tay vòng qua ôm lấy eo hần, nhỏ giọng:

“Không sao, không uất ức, còn có anh ở đây mà!”

Nói xong, Hạ Thi Văn cũng tự thấy mình sần sẩm vô cùng!

Mẹ nó, cô sồn da gà rồi!

“Anh Hạo Hiên, em mới là vị hôn thê của anh mà!”

Khúc Thuần Nhã run rẩy lên tiếng, mắt cũng đã đỏ hoe.

Nhưng đáp lại sự mong đợi của cô ta, hần lại chỉ kéo Hạ Thi Văn vào lòng, ôm lấy eo cô, giọng nhẹ nhàng:

“Xin lỗi, xin hỏi, cô xứng sao?”

Từ trước đến giờ, ở bên cô ta hần luôn cảm thấy không đúng nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, chỉ vì cô ta mang họ Khúc. Nhưng mà bây giờ, Vu Ngạo Ân đã nói cho hần chuyện của cô ta, cộng thêm việc lần trước cô ta bắt cóc Hạ Thi Văn, hần không còn cách nào tha thứ nữa! Cô ta lừa dối hần quá nhiều, ngay cả đến quyền nhật kí cô ta kể cũng là lời nói dối, vậy nên hần sẽ không tin cô ta nữa, dứt khoát một lần còn hơn là dây dưa cả một đời...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Yêu đơn phương đều khổ vậy sao!?

“Cô xứng sao?”

Ba chữ này như một mũi tên đâm xuyên qua ngực Khúc Thuần Nhã, cô ta đau đớn ngã xuống.

Cô ta xứng sao?

Đương nhiên, cô ta cho rằng cô ta còn xứng hơn Hạ Thi Văn gấp vạn lần. Người phụ nữ đứng bên cạnh Tư Hạo Hiên, lẽ ra phải là cô. Nếu không phải vì muốn có được hần, cô sẽ phải nhẫn nhịn hợp tác cùng một tên đầu óc có vấn đề như Mallor sao? Nếu không phải là vì hần, cô phải cố gắng biến bản thân mình thành Hạ Thi Văn ngày bé để được hần để ý sao? Nếu không phải vì hần, cô sẽ biến thành bộ dạng như bây giờ sao?

Chung quy, cũng là vì quá yêu...

Nhưng hóa ra, tình yêu của cô ta dành cho hần trước giờ chỉ là đơn phương, không hơn, không kém... hần thực chất còn chưa bao giờ đối xử với cô ta vượt mức em gái!

Tình yêu từ một phía, đều kết thúc đau khổ như thế này sao?

Khúc Thuần Nhã đã biết tất cả mọi chuyện trước Khúc Thiên Minh, cô biết cả về việc mẹ cô ta, Trình Cơ làm năm đó, cũng biết Hạ Thi Văn bị khóa kí ức, ngay cả quyền sở nhật kí cũng là cô ta lấy trộm trong phòng Khúc Thiên Minh, vậy nên mọi chuyện về Hạ Thi Văn và Tư Hạo Hiên hồi bé, cô ta đều biết rất rõ.

Cô ta yêu hần ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu sâu đậm, yên đến độ không thể dứt ra được, cô ta đã đánh đổi nhiều thứ như vậy, vậy mà lại chỉ đánh đổi được ba chữ “cô xứng sao” ư? Vậy rốt cuộc những việc cô ta làm còn có ý nghĩa gì cơ chứ? Khúc Thuần Nhã thừa nhận, cô ta rất kiêu kì, ở trường bao nhiêu chàng trai theo đuổi cô đều bị cô một mực từ chối. Cô cũng rất xấu tính, tất cả những ai nói xấu cô, cô đều sẽ trả thù lại. Cô ta là một người mà không ai yêu thích cả!

Nhưng Tư Hạo Hiên thì khác, từ khi hần xuất hiện ở trong cuộc đời cô, hần đã trở thành một người không thể thiếu trong cuộc sống của cô. Quen bị mọi người chỉ trích, nói xấu, không có bạn, không có một ai bên vực, nhưng từ khi hần xuất hiện, hần luôn che chở cho cô, cũng luôn chiều chuộng và thương yêu cô. Cô yêu hần là thật, thật lòng muốn ở bên hần một đời. Nhưng hần đã bao giờ dành thứ tình cảm tốt đẹp đó cho cô chưa? Ngẫm lại mới thấy, hóa ra từ lúc đầu, hần đối xử với cô tốt vậy cũng chỉ bởi vì cô mang họ Khúc!

Nước mắt cô ta lăn dài trên má, cô ta đau đến độ muốn ngất đi, vạn tiễn xuyên tim là gì, giờ thì cô ta cũng đã hiểu rồi! Yêu một người không đến được với người đó không phải là đau khổ nhất, mà đau khổ nhất là khi mình đã trao hết toàn bộ cả trái tim cho người đó rồi mới nhận ra, người mình yêu một tay che chở cho cô gái khác, nhìn sự dịu dàng vốn dĩ chẳng thuộc về mình...

“Quản gia, không nghe thấy thiếu gia mới nói gì sao? Đưa Khúc tiểu thư ra ngoài!”

“Rõ, lão thái thái!”

Quản gia nhận lệnh ngay lập tức gọi bảo vệ vào đưa Khúc Thuần Nhã ra ngoài.

Trước khi đi ra ngoài, cô ta còn chạy đến trước mặt Hạ Thi Văn nhưng bị Tư Hạo Hiên ngăn lại. Hần đứng che trước mặt cô, thân hình to lớn che lấp cả dáng dấp nhỏ bé phía sau. Cô ta không thể tiến lại gần, chỉ có thể đứng đó cười lớn:

“Hạ Thi Văn, cô hãy cứ sống như bây giờ đi, tiếp tục cuộc sống như vậy đi, cô càng như vậy, tôi càng sung sướng, hai người cứ tiếp tục như thế này đi, tôi chúc phúc cho hai người, haha!”

Hạ Thi Văn không hiểu ý cô ta, hần lại càng không thể hiểu, cứ nghĩ rằng cô ta đang nói về chuyện lúc này, vậy nên hần vẫn lên tiếng khuyên răn, ánh mắt đen sâu hoắm càng cảnh giác hơn:

“Tư thị chưa từng công khai Tư Hạo Hiên tôi có vị hôn thê, tất cả là do một mình em khẳng khẳng định tôi là vị hôn thê của em. Vậy nên việc này không hề liên quan gì tới cô ấy cả, giữa chúng ta cũng chưa từng xảy ra thứ gọi là hôn ước đâu!”

Lúc này, Hạ Thi Văn còn rất cứng miệng cãi lại Khúc Thuần Nhã, lúc đó cô giương hết tất cả gai nhọn lên chĩa vào người cô ta, tự bảo vệ mình. Nhưng bây giờ, đứng dưới bóng người con trai này, cô lại cảm thấy mình thật nhỏ bé. Không chỉ nhỏ bé về vóc dáng mà nhỏ bé cả về phong độ.

Nói sao nhỉ? Cô rất thích cảm giác cô được hần che chở, được hần bảo vệ. Hần cứu cô hai lần, cô đều hiểu lầm ý tốt của hần. Điều chưa thể đền đáp được tất cả ý tốt của hần, vậy mà lần này hần lại giúp cô nữa, cứ mỗi lần hần xuất hiện, cô lại cất đi về phòng bị của bản thân, yên tâm núp dưới bóng hần!? Loại cảm giác tim đập chân run, hạnh phúc này là gì?

Lúc này, Khúc Thuần Nhã đã bị kéo ra ngoài, hần quay người lại cầm lấy tay cô, kéo về phía ghế sofa trong phòng khách, ra hiệu cho người làm mang một hộp thuốc. Rất nhanh chóng, hộp thuốc đã được để trước mặt hai người.

Hắn mở hộp thuốc ra, rất chuyên nghiệp lấy bông, bôi nước muối lên rồi thấm nhẹ lên má cô.

“Đau!”

Nước muối chạm vào nơi đang ửng đỏ trên mặt, cảm giác đau rất hiện lên rõ mồn một. Rõ ràng lúc nãy Khúc Thuần Nhã tát cô đến đỏ búng cả mặt, còn in hằn cả năm dấu vân tay vậy mà cô vẫn thấy không đau mắt, tại sao bây giờ lại xót vậy chứ?

“Biết đau mà em còn để người ta đánh, em bị ngốc hả?”

“Ai cần anh quan tâm cơ chứ?”

“Em là vợ anh, để người ta đánh em như vậy mà được hả?”

Hắn vẫn mạnh mẽ, nhưng động tác thì đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Khuôn mặt hắn đang cau có giận hờn, vậy mà cô lại cảm thấy rất đáng yêu. Đôi bàn tay ti mỉ bôi thuốc cho cô mà nét cử không rời chỗ vết thương, cô suýt chút nữa thì lọt hố hấn rồi!

Nhưng lúc cô liếc ra phía đằng sau, thấy Tư Tần đang ngồi nhìn họ từ một góc xa, còn có cả quần gia ở đó, cô mới hiểu. Hóa ra... là diễn kịch! Ha, mới này cô còn vừa nghĩ cái gì vậy trời?

“Để tôi tự làm đi, anh qua xem bà nội thế nào đi!”

Cô không để hắn trả lời, trực tiếp rút lấy bông trên tay hắn, quay người sang chỗ khác.

“Được rồi, vậy anh đi xem bà như thế nào trước.”

“Được!”

Hai người, mỗi người một hướng, cô không quay đầu lại nhìn hắn, cô sợ khi va phải ánh mắt hắn, cảm giác lúc này sẽ lại tràn về, cô thực không dám!

“Nội, con dẫn nội ra vườn đi dạo!”

“Còn con bé thì sao? Đó là vợ con, con thân là chồng mà để con bé một mình vậy hả?”

Tư Tần nhìn cô ngồi đó tự lau vết thương, trong lòng không hài lòng lừm lừm đưa cháu trai kia một cái.

“Cô ấy....muốn một mình, con không làm gì khác được!”

Bà nhìn cô, rồi lại nhìn hắn, rồi...thờ dãi.

“Được, ta cũng đang có chuyện muốn nói với cháu đây!”

Nói rồi, bà không đợi hắn dứt tay mình, đã tự đi chậm rãi từng bước ra cửa, Tư Hạo Hiên liền đi theo đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Rung động rồi....

Hạ Thi Văn lúc này đang ngồi trong nhà, nhớ lại cách hắn lau vết đỏ sưng tấy trên mặt cô lúc này, học theo, nhẹ nhàng chấm lên. Quái lạ, nó...sao lại không đau bằng lúc này nhỉ?

Ở ngoài vườn, Tư Hạo Hiên đã lấy một cái ghế gỗ nhỏ đưa cho Tư lão thái thái ngồi, còn hắn thì đứng ở bên cạnh. Nhìn về phía vườn hoa tulip xinh đẹp kia, bà dịu dàng mỉm cười, đáng vẻ không còn cứng nhắc như người đứng đầu tập đoàn lớn, bà bây giờ lại rất giống một người bình thường tận hưởng niềm vui cuộc sống.

“Vườn hoa đẹp như vậy, con bé thích hoa tulip à?”

“Vâng ạ! Ngôi nhà này cũng là dựa theo sở thích của cô ấy mà mua, cô ấy rất thích thiết kế thời trang. Lúc trước con có nhìn thấy một bản thiết kế váy cưới có tên của cô ấy trông văn phòng Had, lấy biệt danh là Queen, có vẻ như ông ấy cũng rất thích thiết kế của Hạ Thi Văn!”

Had là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng khắp Thế giới, mỗi bộ trang phục ông thiết kế đưa ra thị trường đều là những bộ đồ cao cấp được săn đón nhất. Người theo ông ấy để học thiết kế rất nhiều, nhưng đến tận bây giờ, ngoại trừ bà nội hắn ra, ông ấy căn bản vẫn chưa hề nhận ai làm học trò, chỉ vì ông đều cảm thấy những người đó có tiềm năng, nhưng thiết kế lại chẳng hề có chút tâm tư, tình cảm nào, đều là theo phong cách thị trường để dễ bán. Để một người lọt vào mắt xanh của Had là rất khó, vậy mà ông ấy lại giữ bộ váy cưới mà Hạ Thi Văn thiết kế...

Nhưng điều làm hắn kinh ngạc nhất không phải chỉ có chuyện này, mà lại là nghệ danh của cô. Nghe rất quen tai, cũng rất trùng hợp...

“Con bé này, thật rất giống ta! Nhìn nó, ta lại nhớ lại hồi ta còn trẻ, ánh mắt cũng kiên cường như vậy, ai quát cũng không ngã! Tiếc là con bé lại là con cháu Hạ gia, nếu không thì...”

Câu cuối bà vừa nói vừa thờ dãi, cảm giác trong lòng rất hỗn loạn.

“Nội, con có cảm giác cô ấy không phải là con cháu Hạ gia!”

Giọng nói của hắn có vài phần khẳng định, nhưng cũng có vài phần khó tin, chính hắn cũng không ngờ đến việc này!

“Tại sao con lại nói vậy? Không phải đó là cháu gái Hạ Chí Viễn sao?”

“Cũng đã từng nghĩ như vậy. Nhưng mới gần đây, Trương Thành có tra ra được thêm một ít tài liệu của Hạ Thi Văn, tất cả tài liệu của cô ấy đều bắt đầu từ năm 6 tuổi, xuất hiện với tư

cách là Hạ đại tiểu thư, nội không thấy lạ lắm sao?”

“Vậy con muốn nói Hạ Thi Văn được ông ta mang về nuôi nấng, căn bản không có chút huyết thống gì với Hạ gia?”

Hắn gật đầu, Tư Tần lại thở dài nói tiếp:

“Vậy nếu như Hạ Thi Văn thật sự không phải cháu người đó, con cưới con bé còn tác dụng gì nữa chứ?”

“Nội, lúc đầu con đúng là có ý nghĩ cưới cô ấy để trả thù, nhưng rồi sau đó, cháu lại phát hiện ra rằng, không biết từ bao giờ con đã thật sự rung động với cô ấy. Rung động trước vẻ kiên cường không bao giờ khuất phục của cô ấy, rung động trước sự mạnh mẽ của cô ấy, muốn độc chiếm nụ cười của cô ấy, muốn là người cô ấy sẽ tìm đến khi yếu lòng nhất. Có lẽ là do đã nhìn thấy được những lúc yếu lòng của cô ấy, cũng đã từng ra tay giúp đỡ cô ấy, vậy nên rung động cũng sâu sắc hơn, rồi cô ấy một chút là sẽ ngay lập tức nhớ cô ấy, nhớ nụ cười của cô ấy, còn cả...”

Hắn còn rất nhớ mùi hương hoa bồ kết nhàn nhạt trên người cô, nhớ đến thân hình và vẻ mặt tiểu yêu tinh quyến rũ của cô. Rốt cuộc từ lúc nào mà cô lại có thể độc chiếm suy nghĩ của hắn nữa! Hắn vừa nói vừa cười đau khổ, hóa ra, một người trước nay vốn chẳng hề biết yêu như hắn lại rung động rồi!

Tư Tần nhìn hắn, nhìn đứa cháu trai tuấn tú trước mặt, mỉm cười, cầm lấy tay hắn, vỗ nhẹ:

“Cháu yêu, Hạ Thi Văn con bé là một đứa trẻ tốt, ta cũng rất thích nó, nếu như con là thật sự muốn cưới nó về, vậy thì hãy cố gắng bảo vệ con bé cho thật tốt, ta không mong nó bị lôi vào vòng xoáy tranh giành này!”

...

Trong phòng khách, Hạ Thi Văn lúc này cũng vừa mới bôi kem thoa lên chỗ bị đồ tể tấy trên mặt, giờ cô đã lon ton chạy vào trong phòng bếp.

“Thiếu phu nhân, cô định làm gì vậy?”

Quản gia nhìn thấy cô như vậy thì rất lo lắng, không phải cô muốn xuống bếp nấu ăn đấy chứ? Đó là việc của đầu bếp, làm sao có thể để thiếu phu nhân của ông ta làm được!

“Tôi muốn làm chút thức ăn, cũng gần trưa rồi!”

Thiết kế và nấu ăn, hai thứ này là thứ có thể khiến cho tâm tình cô bình tĩnh trở lại. Chỉ có khi tập trung vào nó, mới không khiến cô nhớ đến những điều gì khác!

Nói thật, lúc này khi bị Khúc Thuần Nhã đến đối chất, cô cũng cảm thấy cô đúng là một người không có liêm sỉ, cướp đi vị hôn phu của cô ta. Vậy nên, cô không trách cô ta, thậm chí còn để cô ta tát một cái, vì yêu một người vốn dĩ không phải là sai, nhưng vì một người mà hạ thấp bản thân mới là sai lầm, điều đó cũng chính là sai lầm của Khúc Thuần Nhã. Giờ cũng là lúc cô cần để cho tâm mình bình tĩnh lại một chút...

“Thiếu phu nhân, cô không cần phải làm đâu, việc này phải để đầu bếp làm chứ!”

“Tôi đã đuổi đầu bếp đi rồi, bây giờ tôi là thiếu phu nhân, các người nên nghe lời tôi chứ, không phải sao?”

Quản gia không biết nói gì hơn nữa, ông khóc thầm trong lòng. Cả đời ông được huấn luyện để trở thành quản gia giỏi, chăm sóc cuộc sống của thiếu gia và phu nhân của hắn, vậy mà giờ ông lại để phu nhân vào bếp như vậy, có phải sẽ bị lão thái thái sa thải không?

Hạ Thi Văn loay hoay trong phòng bếp một lúc lâu để tìm nguyên liệu và làm quen dần với căn phòng bếp rộng lớn này thì mới bắt đầu rửa tay ắt đầu nấu ăn. Thân hình bé nhỏ trong bếp với đôi bàn tay nhanh thoăn thoắt liên tục rửa rau, thái thịt, đun bếp, cô còn vừa làm vừa hát, như thể không biết mệt nhọc là gì cả, nhưng vị quản gia nào đó ở ngoài cửa đứng ngòai không yên, trán toát hết cả mồ hôi.

“Em làm gì vậy?”

Ngón tay cô còn đang đặt trên dao để thái thịt, một vòng tay to lớn đã vòng qua ôm lấy eo thon của cô, đầu tựa vào hõm vai, mùi hương bạc hà thoang thoảng này lại càng cô làm cô giật thót, cắt xoẹt một đường vào tay, máu tươi bắt đầu chảy:

“Ầy da!”

Hạ Thi Văn đưa ngón tay lên định cho vào miệng mút lấy chỗ vết thương, nhưng tay còn chưa chạm vào miệng đã bị kéo ra chậu rửa bát, dòng nước lạnh chảy qua chỗ da bị xước càng làm nó xót thêm, cô đau đớn hét lên:

“Đau quá, anh làm cái gì vậy?”

“Em đừng có đưa tay bị thương lên miệng mút, bản lắm biết không?”

Mặt hắn lúc nhìn thấy cô bị chảy máu ở tay liền sụ xuống, nét mặt không vui. Cô nhóc này, lúc nào cũng để mình bị thương như vậy hết hả?

Nhưng hắn lại hoàn toàn không biết, vết thương này của cô là do hắn mà ra, nếu không phải do hắn giả thân giả quý đứng sau cô thì có lẽ cô cũng không bị đứt tay đâu ha!?

Tư Hạo Hiền cẩn thận rửa vết thương dưới nước lạnh từng chút, từng chút một, ánh mắt chỉ chăm chú tập trung vào vết thương của cô. Hạ Thi Văn nhìn hắn nghiêm túc rửa vết thương cho mình, đột nhiên cảm thấy rất ấm lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói rất cay độc:

“Bản thì cũng là miệng tôi cắn, có dây bản lên cho anh đâu!?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lại đến rồi!

Vừa dứt lời, cô đã nhìn thấy hấn cầm ngón tay cô đưa lên miệng mút, cô xấu hổ đến đỏ cả mặt, giọng càng lúng túng:

“Anh làm cái gì vậy? Không phải anh bảo như vậy là bần sao?”

“Của em thì anh không sợ bần, dù sao chỗ nào trên người em cũng thấy hết rồi, chẳng sợ bần nữa!”

Hấn mặt dày mặt dạn lên tiếng, sao trên đời lại có tên da mặt dày như vậy cơ chứ!

cô rút tay lại, cọ cọ hai chân vào nhau, quay mặt đi chỗ khác, giọng có vẻ như hơi buồn tủi:

“Bà không có ở đây, chúng ta không cần phải diễn nữa rồi!”

Cô nhớ đến những hành động như vậy chỉ là để cho người lớn hai nhà nhìn thấy thôi, vậy nên giờ trong phòng bếp chỉ có hai người, cũng không nhất thiết cần phải diễn.

“Ai bảo em như vậy, phòng bếp có camera, chắc là bà ở ngoài kia đang nhìn chúng ta qua camera đó!”

Cô tò mò đưa mắt lên tìm, nhưng lại không thấy bóng dáng một chiếc camera nào! Khuôn mặt lúc này còn hung dữ của cô bây giờ còn đang ngơ ngác nhìn lên trần nhà làm cho hấn nhìn lại thấy buồn cười. Đúng là một cô nhóc, quả nhiên rất đáng yêu!

Sự thật là ngoại trừ phòng khách, căn phòng nào cũng không hề có camera, hấn nói vậy chỉ là vì muốn được gần gũi với cô có lý do mà thôi!

“Canh của em bén nồi rồi kia!”

Hấn nhắc làm cô mới sực nhớ ra, liền không quan tâm đến vết thương trên tay hay là nét mặt trêu chọc của hấn nữa, ba chân bốn cẳng quay qua tắt bếp, may mắn là vẫn còn kịp!

Tư Hạo Hiền đứng từ vào tủ lạnh, nhìn cô cười ngọt ngào, ngày nào cũng có thể ngắm cô ấy như vậy, thật sự là quá tốt!

Rất nhanh chóng bữa trưa đã được dọn lên, ba người họ cùng ăn uống rất vui vẻ rồi cùng tiễn Tư lão thái thái ra về, cô mới mệt mỏi nằm xuống ghế sofa, vai diễn hôm nay, cô cũng miễn cưỡng diễn xong rồi!

Hấn sau khi tiễn Tư Tàn rồi đi cũng lên tập đoàn luôn, vậy nên giờ cô lại ở nhà một mình.

“Thiếu phu nhân, chiều nay cô có muốn làm gì không?”

“Ừm...tôi muốn vào căn phòng gỗ để xem qua một chút!”

Hạ Thi Văn ngẫm nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng, giọng nói không giấu nổi sự phấn khích, đôi mắt biết cười cũng nheo lên.

“Vậy để tôi đi mở cửa sẵn, thiếu phu nhân còn cần giúp gì nữa không?”

“Không cần đâu, mọi người nghỉ trưa đi, tôi vào trong phòng thiết kế thử tay nghề một chút, không phiền đến mọi người đâu!”

Nói rồi, đợi quản gia giao chìa khóa vào tay, cô tung tăng chạy ra ngoài cửa, bước vào trong căn phòng gỗ nhỏ xinh ở sát bể bơi mà hôm qua hấn nói đến.

Vừa mở cửa ra, mùi hương của gỗ thiên nhiên đã ngập tràn khoang mũi cô, nhìn căn phòng, nhìn qua căn phòng một loạt, cô cảm giác như nó vô cùng quen thuộc...

Căn phòng bên trong vẫn giữ nguyên màu thảo mộc của gỗ, từ thiết kế liên kết với tường nhà, căn phòng còn có rất nhiều ma nơ canh hình người và dụng cụ thiết kế từ vải tới kéo, phần màu cũng đều có đầy đủ cả. Một chiếc bàn đỡ màu trắng được đặt ở sát khung cửa sổ gỗ nhìn ra bể bơi. Thật sự là mọi thứ trong căn phòng này, nó giống hệt như mọi thứ cô từng nhìn thấy trong mơ...

Chân giờ lên tính bước vào phòng, nhưng xong rồi lại khựng xuống...

Con đau đầu lại đến rồi...Đầu...đau quá!

Tay cô ôm lấy đầu, không chịu được mà ngồi khụy xuống trước cửa, đầu đau như búa bổ, nó đang nhắc cô nhớ lại thứ gì đó... Từng hình ảnh mờ nhạt hiện lên trong tâm trí cô, cứ lần lượt hiện lên như một thước phim quay chậm, từ một căn phòng thiết kế xinh đẹp giống y như căn phòng này, đến một ngôi nhà với đám lửa cháy lớn, rồi hình ảnh một người đàn ông đang đẩy một người phụ nữ và đứa con trai ra rồi lại quay vào cứu một đứa bé gái trong đám cháy lớn kia xuất hiện không báo trước...

Không, đừng! Đừng vào trong đó! Hạ Thi Văn cố gắng hét lên, ngăn cản không cho người đó đi vào trong nhưng không kịp, cô nhìn thấy mơ hồ hình ảnh gương mặt người con trai như ẩn như hiện hiện lên xa xa...

Ai? Là ai vậy?

Lại gần thêm một chút nữa đi... Đầu cô đau, nhưng vẫn kiên cường cố gắng để nhìn thấy hình ảnh đó. Cuối cùng hình ảnh đó cũng hiện lên, là...

“Thiếu phu nhân!”

Hạ Thi Văn mơ hồ cảm thấy quản gia đi đến rồi sau đó ngắt lịm, không biết chuyện tiếp theo xảy đến là gì.

Cô đã có một giấc mơ rất dài, cô mơ đến một căn biệt thự xinh đẹp ở trên bãi cát trắng trải dài dọc theo bờ biển uốn cong. Cô mơ thấy một vườn hoa tulip xinh đẹp ở trước cổng, một gia đình bốn người hạnh phúc đang chơi đùa bên trong nhà, một căn phòng với những bộ váy thời trang xinh đẹp, một chàng trai lạ mặt ngắt xiêu trước cổng nhà họ...

Tất cả mọi thứ đều hiện ra vô cùng chân thực, khiến cho chính Hạ Thi Văn cũng không biết mình rốt cuộc đang trong mơ hay là sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Ngủ cùng nhau...

Lúc cô tỉnh lại, cô đã lại thấy một màu trắng tinh quen thuộc và mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Chết thật, có lẽ cô sắp chuyển đến bệnh viện mà sống mất thôi! Xác xuất cô vào bệnh viện đợt này quá đều đặn rồi!

Nhấc đầu lên nhìn xung quanh, cô quơ tay sờ lên trán nhưng lại phát hiện tay bị nắm lấy rất chặt, cô cúi đầu nhìn xuống...

Tư Hạo Hiền đang nắm lấy đôi bàn tay cô, ngồi trên một chiếc ghế thấp màu xanh lam của bệnh viện, lấy chân của cô đắp làm gối, đáng vẻ ngủ rất không an tâm.

“Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi?”

Giọng của quản gia vang lên, còn mang theo hơi thở phào nhẹ nhõm.

Cô đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ, kim đang chỉ vào số năm, nhưng cô không biết là năm giờ chiều, hay năm giờ sáng?

“Bây giờ là ngày nào rồi?”

“Hôm nay là năm giờ sáng ngày mười một tháng tám, cô đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi!”

Cô hôn mê từng đấy thời gian rồi cơ à? Cô cố gắng nhớ lại ngày hôm đó... mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cô còn không kịp phản ứng thì đã ngất lịm đi mất rồi.

Đúng rồi! Giác mơ đó, cô đã nhìn rõ được khuôn mặt của cậu bé trai kia rồi, nhưng mà bây giờ cô lại không thể nhớ được rốt cuộc người đó là ai!

“Mấy ngày nay, thiếu gia lúc nào cũng ở bên cạnh cô, ai bảo đi cũng không chịu đi, công việc của tập đoàn bị đình trệ cậu ấy cũng không hề quan tâm. Trước giờ tôi chưa từng thấy qua cậu ấy như bây giờ!”

Quản gia xột xa lên tiếng. Thiếu gia nhà họ từ bé đã được ăn sung mặc sướng, chưa bao giờ có chuyện phải ngủ la cà như thế này. Vậy mà bây giờ, ngồi ngủ mà cũng có thể ngủ ngon lành như vậy, đúng là khiến ông lão này cảm thấy thật xột xa mà!

“Anh ấy lúc nào cũng ở đây hả?”

Hạ Thi Văn ngơ ngác nhìn người con trai đang ngủ, trong lòng không khỏi mờ mờ. Ngắm thật kĩ khuôn mặt của hắn, râu mọc ra rồi, mắt cũng thâm quầng, đang ngủ mà lại còn nhú mảy nữa... quả thật mấy hôm nay, chắc có lẽ hắn đã rất vất vả!

“Đúng vậy! Nếu thiếu phu nhân đã tỉnh thì tôi đi liên lạc với Hạ gia, Hạ lão gia đã tỉnh lại rồi, giờ vẫn đang dưỡng bệnh ở cùng bệnh viện này. Còn có Diệp tiểu thư và Lưu Niên thiếu gia, tôi đều sẽ giúp cô liên lạc, mấy ngày nay lúc cô hôn mê ngày nào cô ấy cũng đến, cứ nhìn thấy cô là khóc không ngừng...”

Cô ngẩng đầu lên, nhớ đến rất lâu rồi cô cũng chưa hề liên lạc qua với Tuyết Nhi, từ khi cô bị mất điện thoại cho đến lúc kết hôn, quả thật cũng đã hơn một tuần...

“Được, vậy cảm ơn ông, quản gia Trương!”

Lão Trương cười rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại, để lại không gian riêng tư cho họ.

Hạ Thi Văn ngắm nhìn thật kĩ gương mặt kia, miệng nở nụ cười hạnh phúc...

Không đúng, hắn quan tâm cô làm gì? Chẳng phải chỉ là một cái hợp đồng lợi ích, vợ chồng trên danh nghĩa thôi hả?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không tìm ra lí do nào để cho thấy hắn phải giúp cô, cuối cùng cô bịa ra một lí do vớ vẩn nhất...

Chắc hắn thấy giờ hai người đã là vợ chồng trên danh nghĩa, giúp cô cũng là điều không sai mà, đúng không?

Cô ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ kia. Hắn ngủ rất ngon, nhưng lông mày vẫn nhú chặt vào nhau, nhìn vô cùng khổ sở...

Không biết từ lúc nào, tay cô đã đưa lên chạm vào lông mày hắn, giọng nhẹ nhàng:

“Anh không thả lỏng ra chút được sao?”

Ở một góc độ cô không nhìn thấy, khuôn mặt hắn khẽ cười nhẹ nhàng, lông mày cũng dần dần thả lỏng ra theo đúng những lời cô nói.

Quái lạ! Tên này có tài siêu phàm à? Tự dưng nghe cô nói lại biết thả lỏng ra thật kia!?

“Cảm ơn anh đã cứu tôi lần nữa, dù chúng ta chỉ là một cuộc hợp đồng trao đổi lợi ích, nhưng anh vẫn giúp tôi, thật sự bây giờ ngoài cảm ơn ra tôi cũng không biết nói gì hơn nữa!”

Hắn cười đến phồng cả lỗ mũi, không thể nào nhịn được nữa, bắt lấy bàn tay mềm mại đang vuốt ve khuôn mặt hắn, từ từ mở mắt ra, hoàn toàn không có biểu hiện nào của việc ngái ngủ, mà ngược lại, còn rất ranh mãnh:

“Có phải bây giờ em là đang mê hoặc chồng em không?”

“Anh...anh nói linh tinh gì vậy? Không đúng, anh tỉnh từ lúc nào?”

Cô hét hoảng muốn giật tay lại nhưng đã quá muộn, hắn nắm chặt lấy tay cô, không cho cô một cơ hội nào động tay. Giờ hai tay của cô đều bị hắn nắm chặt, đúng là dằng mỡ đến miếng mèo mà!

“Nếu em muốn cảm ơn, có thể suy nghĩ đến việc dùng thân báo đáp, thấy thế nào?”

Hắn cầm lấy tay cô rồi từ từ treo lên giường bệnh, ngồi xuống bên cạnh cô, tay vẫn nắm chặt không buông.

Cô không biết, từ lúc cô định rút tay ra khỏi bàn tay hắn thì hắn đã tỉnh. Lúc cô tỉnh lại hắn vui sướng đến nhường nào, cả mấy ngày nay hắn ăn không ngon, ngủ không yên. Hình như từ sau cái hôm ngủ cùng với cô đó, hắn chưa đêm nào có thể ngủ ngon cả. Nhắm mắt lại, mùi hương và sự ấm áp của cô sẽ lại bắt lấy hình bóng hắn, khiến hắn có muốn ngủ cũng chẳng

tài nào ngủ nổi!

“Anh đi xuống khỏi giường ngay cho tôi, tôi đang là bệnh nhân đây!”

Hắn đương nhiên không nghe theo lời cô, còn cho chân vào trong chăn, phúi lại gối rồi nằm xuống, kéo cô nằm xuống theo, hai tay bây giờ đã chuyển xuống ôm qua eo cô...

“Anh...thả tôi ra!”

Cô gằn lên từng chữ, nhưng có tác dụng không? Đương nhiên là chẳng thay đổi được điều gì cả, vẫn là bị hấn ép nằm xuống giường. Cô có vùng vẫy cũng không thể thoát khỏi áp lực từ người hấn đè lên, rốt cuộc cũng đành buông tay chịu trôi trong tâm thái vô cùng khó chịu.

“Em im lặng một chút đi được không? Giờ em là bệnh nhân, cần phải nghỉ ngơi thêm, vậy nên anh hứa sẽ không làm gì em cả, chỉ cần em cho anh ôm một lát là được! Nếu em không đồng ý, anh sẽ làm ra loại chuyện xấu xa hơn nữa đấy!”

Hắn là người nói được làm được, nếu như hắn đã hứa vậy chỉ bằng nghe theo hắn đi! Cô dù tức giận đến ngăn người, nhìn lên gương mặt của hắn giờ mắt đã nhắm chặt, cô cũng không nói gì thêm nữa, chỉ đành nằm im trong lòng hắn, sợ cựa quậy hắn sẽ lại lập tức để cô ra, cô tuyệt nhiên không dám đánh liều...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mùi vị quen thuộc

Tư Hạo Hiền thì như ong gặp được mật hoa, loại mật ngọt làm hắn vô cùng ám áp. Ôm cô trong vòng tay làm hắn cảm thấy rất an tâm, ngủ một giấc thật sâu, tay vẫn ôm chặt lấy cô gái bé nhỏ trong lòng. Có lẽ là do mấy ngày nay quá mệt mỏi đối với hắn, cũng có thể là do có cô nằm bên cạnh mà hắn không cần phải lo nghĩ thêm gì nữa cả.

Còn Hạ Thi Văn thì nằm suy nghĩ lại về giấc mơ trước khi cô đau đầu rồi ngất đi, nó là mơ...nhưng cũng không giống là mơ, rốt cuộc những điều cô thấy là gì?

Suy nghĩ một hồi, cô ngủ lúc nào rốt cuộc cô cũng không biết nữa! Từ trong thâm tâm, cô không còn bài xích cơ thể và con người hắn nhiều như cô tưởng tượng mà còn ngược lại, cô cảm thấy mình có vẻ như càng ngày càng ý lại vào người đàn ông này rồi!

Người bên cạnh vẫn dang tay ôm thật chặt cô vào lòng khiến cho cô càng bình yên, ngủ thật sâu, đầu rúc vào lồng ngực săn chắc của hắn, không gian yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của hai con người nằm trên giường bệnh, khung cảnh thật sự vô cùng ám áp...

“Cuối cùng em cũng chịu ngủ rồi, đỡ em thật mệt!”

Hắn là chủ tịch một tập đoàn lớn, là một người phải thao diễn suốt sáng làm việc, vậy nên hắn chỉ chợp mắt có một chút, đúng giờ 6 giờ là hắn sẽ tỉnh dậy theo một thói quen...

Hắn không bật dậy ngay, vẫn nằm im đó, nhắm mắt nhìn khuôn mặt say ngủ của cô mà lòng nở nụ cười vui vẻ. Cô không thể biết rằng về hắn ngày hôm đó khi nhìn thấy cô như vậy đã sột sắng thế nào, thậm chí bỏ cả cuộc họp giữa chừng để chạy ngay đến bệnh viện tìm cô, một đồng hậu quả sau đó hắn cũng chưa thêm giải quyết, cứ thế hai ngày hai đêm, chăm sóc cho cô ở bệnh viện.

Hắn cũng có chút không hiểu nổi mình. Thân phận thật của cô còn chưa được trỏ, nhưng mà hắn lại không kìm được lòng mà quan tâm, lo lắng cho cô. Hắn rất sợ sau đó đột nhiên phát hiện ra cô thật sự là cháu ruột của Hạ Chí Viễn, vậy hắn nên làm sao đây? Tiếp tục thích cô...hay là hận cô?

Hôn lên trán cô một cái, hắn buông đôi tay đang ôm lấy eo của cô rồi xuống giường, quay gót bước ra ngoài, đóng cánh cửa phòng bệnh lại...

Lần thứ hai cô tỉnh dậy, kim đồng hồ trong phòng đã điểm đúng 8 giờ rưỡi không hơn không kém...

Nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng hắn đâu.

Đưa tay sờ vào đệm, trên giường đã lạnh, chứng tỏ hắn đã đi khá lâu trước...

Nhớ lại hai người vào sáng sớm hôm nay, hắn ôm cô ngủ, cô cũng không hề cự tuyệt, còn yên tâm ngủ trong lòng hắn, ngủ say đến nỗi hắn rời đi lúc nào, cô cũng chẳng hay.

Có phải hôm qua, hai người thực sự nhìn rất giống đôi vợ chồng mới cưới không? Cô đây là thực sự thích rồi sao?

“Thiếu phu nhân, thiếu gia có dặn tôi khi cô tỉnh nhớ mang cháo lên cho cô!”

Quản gia Trương cầm một chiếc khay làm bằng nhôm vào, trên đó có một bát cháo và cả thuốc để ở đó, rất nhanh chóng lấy bàn ăn ra, tay chân vô cùng chuyên nghiệp đặt bát cháo lên bàn.

“Cháo trứng chim cút sao?”

Nhìn thấy bát cháo để trên bàn, cô ngạc nhiên hỏi lại.

Hắn biết cô thích ăn loại cháo này à? Hay là...chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi?

“Thiếu phu nhân thích loại cháo này sao?”

“Đúng vậy, tôi từ bé đã vô cùng thích loại cháo này rồi, nhưng vì hồi đó các bạn cùng lớp chê tôi là ăn loại cháo quê mùa, hơn nữa cũng bị ông cấm vậy nên không ăn từ rất lâu trước rồi! Không ngờ bao nhiêu lâu giờ cuối cùng cũng được thưởng thức lại!”

Không biết vì sao, nhưng từ khi có cô ý thức là đã đòi ông cho đầu bếp nấu món này bằng được, cô còn có thể ngày nào cũng ăn mà không hề biết ngán.

Nhưng mỗi khi có nhắc đến món này, ông có lại sẽ tức giận và mắng cô, không cho cô ăn, vậy nên đã từ rất lâu rồi, hơn chục năm cô mới lại có thể ăn lại món ăn này. Cô vẫn nhớ rõ hương vị của nó, mùi thơm của gạo, vị bùi bùi của trứng cút nhỏ, thật sự là còn ngon hơn tất cả các món sơn hào hải vị cô được ăn qua!

“Vậy sau này tôi sẽ thường xuyên bảo đầu bếp làm món ăn này cho thiếu phụ nhân. Giờ cô ăn xong, uống gói thuốc này sau đó nghỉ ngơi sớm đi, đầu cô không có ảnh hưởng gì nhiều, chỉ là đại não bị kích thích nặng nên mới ngất đi, nghỉ ngơi vài ngày là ổn rồi!”

Đại não bị kích thích? Chuyện đó hoàn toàn không phải là mơ!

Vậy thì tại sao cô lại nhìn thấy những chuyện đó được?

Thôi kệ, ăn trước đã rồi những chuyện còn lại cô sẽ tính sau!

“Được ạ, vất vả cho ông rồi, quân gia Trương!”

Vừa nói, cô vừa bắt đầu cảm thìa lên rồi xúc cháo....

Đúng là hương vị này!

Cô cười tí mắt, vẻ mặt xanh xao giờ đã có sức sống hơn rất nhiều.

“Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi mà!”

Ông đứng đó, nhìn cô ăn vui nửa bát cháo rồi mới đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, ánh mắt xanh xao nhìn cô nàng đang vui sướng như trẻ con trên giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thật sự là em sao!?

Tút!

“Thiếu gia!”

Lão Trương đứng tựa mình vào tường, lưng vẫn thẳng tắp, tay còn lại để thông xuống dọc theo người, ánh mắt lấp ló nhìn đáng vẻ cô ngồi trong phòng bệnh, vẫn giữ đúng tư thái của một người quân gia chuyên nghiệp!

“Cô ấy ăn chưa?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm nghiêm nghị của Tư Hạo Hiên.

“Thiếu phụ nhân cô ấy đã ăn rồi, hơn nữa còn vô cùng thích thú nữa, thưa thiếu gia!”

“Cô ấy bảo gì?”

“Cô ấy bảo từ nhỏ đã rất thích ăn loại cháo này, nhưng vì các bạn bảo đây là loại cháo quê mùa, và lại Hạ lão gia không cho cô ấy ăn, vậy nên rất lâu rồi cô ấy cũng chưa được ăn lại!”

Rất lâu sau khi ông nói câu đó, hần không trả lời mà chỉ im lặng khiến ông vô cùng sốt ruột, gắng hỏi:

“Thiếu gia, người sao rồi?”

Hần ở bên kia nghe thấy tiếng gọi này mới lập tức hoàn hồn, hắng giọng nhẹ, hần nói:

“Không có gì, vậy sau này làm cho cô ấy nhiều chút.”

“Vâng!”

Lão Trương vừa nói hết câu thì cũng là lúc hần tắt máy. Ông thật không thể hiểu nổi, tại sao thiếu gia nhà hần lại bảo đưa loại cháo rẻ tiền như thế này cho thiếu phụ nhân, nhưng bây giờ thì ông đã hiểu rồi! Quả nhiên thiếu gia rất quan tâm thiếu phụ nhân nha!

Nhìn cô ăn ngon miệng trong căn phòng, miệng của ông cũng nhếch lên nụ cười. Thật là quá tốt, cuối cùng thì hai người này cũng bắt đầu có tiến triển tốt rồi!

.....

Tư Hạo Hiên ở bên kia vừa cúp máy, hần đã lập tức gọi trợ lý của mình vào, giọng nói của hần lạnh băng, ánh mắt trùng xuống, tối đen:

“Tài liệu của Hạ Thi Văn trước năm 6 tuổi đều không tìm thấy sao?”

Trương Thành lạnh đến run người, dù đã theo hần rất nhiều năm nhưng vẫn không dám nhìn thẳng, chỉ cúi xuống nhìn vào chân mình mà nói:

“Vâng, đều tìm không thấy, cảm giác như bị một nhân vật lớn phong tỏa hết rồi ạ!”

Hần gõ ngón tay xuống bàn, mặt dăm chiêu. Nhân vật lớn ư? Cả thành phố JK này, có nhân vật nào lớn hơn hần ư?

Lúc này, Trương Thành lại nói tiếp:

“Nhưng hacker của chúng ta lại tìm được một bộ tài liệu của một cô bé 4 tuổi, khuôn mặt có vài phần giống thiếu phụ nhân đã chết trong vụ hỏa hoạn 15 năm trước trong một căn biệt thự ven biển ở Hà Lan....”

“Bộ tài liệu đó ở đâu?”

Anh ta còn chưa nói hết câu, mắt hắn đã sáng lên, giọng nói vô cùng gấp gáp.

“Nghe nói là ở trong một căn phòng bảo mật tài liệu cấp cao ở hội sở tư nhân của Hạ gia”

Hội sở tư nhân của Hạ gia... Hạ Chí Viễn...

Hắn híp mắt, ánh mắt lạnh đến thấu xương. Vậy mà Hạ gia lại giữ tài liệu liên quan đến vụ cháy biệt thự 14 năm trước, nếu hắn nhớ không nhầm, vụ cháy đó chắc chắn liên quan đến Khúc gia, liên quan đến cha nuôi hắn năm đó...nhưng khổ nỗi, hắn lại không thể nhớ được tên thật của cô bé ngày đó, tất cả những gì hắn biết chỉ là cô bé ấy là người Khúc gia.

Nhưng mà hội sở cấp cao đó cũng không phải có thể dễ dàng vào được, nhất là căn phòng chứa tài liệu đó, nhất định sẽ được Hạ Chí Viễn bảo mật rất kỹ, rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ...

“Được rồi, cậu ra ngoài trước đi!”

Hắn ngửa đầu ra sau ghế, có vẻ rất mệt mỏi. Cuộc điều tra này, rốt cuộc sau bao nhiêu năm lại tiến thêm một bước nữa rồi...Hạ Thi Văn, thực sự là em sao?

.....

Ở trong phòng bệnh lúc này, Hạ Thi Văn đã ăn sạch bát cháo kia, cũng đã cảm thuốc lên uống xong.

Cô quơ tay vươn mình lấy tờ tạp chí thời trang ở bên cạnh giường thì cửa phòng đột nhiên bật mở, có hai bóng hình thông thả bước vào:

“Thi Thi...”

Tuyệt Nhi bước vào đầu tiên, vừa nhìn thấy cô đang ngồi ngơ ngác ngay đó, không kim được nước mắt bật khóc lớn rồi lao vào ôm chầm lấy cô.

“Thi Thi đáng ghét, lâu như vậy cũng không chịu liên lạc với mình, cậu biết mình lo cho cậu chừng nào không? Cậu cứ thế mà chạy ra khỏi nhà ngày mưa bão, xong rồi còn phải nhập viện mà không nói với mình một tiếng, cậu thật sự xem mình là bạn hả?”

Tuyệt Nhi ôm lấy cô, nước mắt vẫn cứ chảy ròng ròng làm nhem hết lớp kẻ mắt, trôi xuống như hàng hai nước mắt đen.

“Được được, mình xin lỗi, là do mình không tốt, lâu như vậy không liên lạc với cậu làm cậu lo lắng. Nhưng giờ mình khỏe rồi, nhìn nè! Nín đi, đừng khóc nữa. Nước mắt làm lem hết lớp kẻ mắt rồi, nhìn cậu thật giống ma quá đi haha!”

Hạ Thi Văn cố làm giảm bớt cái bầu không khí thế lương này, nở nụ cười tươi tỉnh chào đón cô bạn mình tới!

“Nếu không phải tại cậu thì mình cũng không như thế đâu!”

Tuyệt Nhi giả vờ giận dỗi, chạy ra dãy ghế bên kia ngồi...

Cô vừa rời khỏi vị trí đứng đó, lập tức Hạ Thi Văn nhìn thấy người tiếp theo đứng ở trước cánh cửa phòng bệnh... Khúc Thiên Minh!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Anh hai, em là Mặt trời nhỏ

Nhìn anh chàng cao lớn phía trước, mái tóc màu bạch kim, đôi mắt xanh sapphire đẹp đẽ, còn có vài phần giống với đôi mắt của cô, cô lại nhớ về hình ảnh mà trước khi ngất xỉu cô đã nhìn thấy, lập tức bắt đầu thờ dốt, từng tiếng thờ hát ra rất mạnh.

“Thi Thi, cậu sao vậy?”

Tuyệt Nhi chạy lại đỡ lấy cơ thể yếu ớt của Hạ Thi Văn đang thờ hồng học, tay ôm lấy tim mình.

“Hạ Thi Văn!”

Khúc Thiên Minh lúc này cũng chạy tới, vượt vọt ở phần lưng giúp cô. Mãi một lúc sau, cô mới dần bình tĩnh lại, nhịp thở cũng đã dần trở lại bình thường...

“Tuyệt Nhi, nước trong phòng hết rồi, cậu xuống siêu thị bên dưới mua hộ mình được không?”

Hạ Thi Văn chỉ vào chai nước không trên mặt bàn, vẻ mặt đáng thương làm Tuyệt Nhi không thể không làm, dù lo lắng nhưng cô lại phải bắt đầu đi chạy đi mua.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Hạ Thi Văn và Khúc Thiên Minh...

Lúc này trong đầu cô cứ liên tục thấp thoáng hình ảnh cậu bé đó và anh ta, quả thực là hai người giống nhau như đúc, chỉ có điều cậu bé kia so với anh ta bây giờ, trẻ con hơn nhiều có lẽ là tầm mười một hoặc mười hai tuổi gì đó...

“Em lại gầy đi rồi!”

Khúc Thiên Minh kéo chiếc ghế xanh lam ngồi xuống bên cạnh cô. Nhìn cô mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện mỏng manh, rộng đến nỗi xương quai xanh nhô cả lên, khuôn mặt hốc hác hơn rất nhiều, hắn không khỏi xót xa cho em gái mình.

“Mặt trời nhỏ!”

Hạ Thi Văn vừa nói câu này, vừa quan sát vẻ mặt của hắn...Quả nhiên, hắn bày ra vẻ mặt đầy bất ngờ làm cô cũng ngạc nhiên.

Ngày hôm cô phải nhập viện, khi cô mơ thấy người đàn ông đó quay vào trong nhà, cậu bé trai ở bên ngoài cứ liên tục gọi hai chữ này, rốt cuộc hóa ra lại liên quan đến Khúc Thiên Minh.

“Em...”

Anh ta ngạc nhiên đến đứng bật cả lên, lời định nói lại không thể nào thốt ra được...

“Ngạc nhiên lắm đúng không? Tôi cũng rất ngạc nhiên, không biết vì sao mình lại biết cái tên này dù không biết anh là ai cả. Nhưng hôm trước, trước khi ngã đi, tôi lại nhìn thấy một cậu bé trai rất giống anh, cứ liên tục gọi cái tên này. Nếu tôi đoán không nhầm, hai chúng ta có liên quan đến nhau, đúng chứ?”

Hạ Thi Văn ngẩng mặt nhìn qua khung kính cửa sổ. Trong giấc mơ của cô, cô cũng nhìn thấy bầu trời này...

“Kí ức của tôi, bắt đầu từ năm 6 tuổi mới hình thành, còn trước đó, tôi không thể nhớ được một thứ gì cả, thậm chí ngay cả mẹ mình tôi cũng chỉ mới gặp có một lần, cảm giác của tôi đối với Hạ gia, quả thật không có tí âm áp nào của người nhà cả!”

“Em có muốn biết mọi chuyện xảy ra trước đó không? Anh có thể nói cho em!”

Anh ta mỉm cười, nụ cười vô cùng thanh thản, như là một bí mật nặng vừa được trút ra ra ngoài.

Đáp lại câu hỏi của anh, cô chỉ mỉm cười lắc đầu. Cô không muốn biết, cũng không muốn hiểu. Dù cô chẳng có chút xíu nào cảm giác âm áp khi ở cùng với ông cô, nhưng họ cũng là người nuôi cô từ nhỏ đến lớn. Còn chuyện quá khứ thì....thôi đi! Nếu đã là quá khứ, hãy cứ để cho nó là quá khứ, dù cô không biết bọn họ là ai, cũng không biết mình với Khúc Thiên Minh có mối liên hệ gì, nhưng nếu đó là chuyện đã qua, vậy thì cứ giao cho thời gian giải quyết đi, dù sao bây giờ cô chấp nhận sự thật này, rất khó!

“Được, vậy nếu như em muốn biết chuyện gì, có thể hỏi anh, anh cũng không muốn em nhớ lại kí ức đau khổ đó! Dù sao sau này có chuyện gì cũng hãy luôn nhớ, anh sẽ bảo vệ cho em!”

Anh ta tuy muốn cô sẽ theo mình về Khúc gia, nhưng anh cũng không hề có ý định bắt ép, anh không muốn cô phải chịu sự đau đớn về kí ức kinh khủng đó. Ngày đó cô còn quá nhỏ, những chuyện kinh khủng đó đã để lại trong lòng cô một cái bóng ma, cô quên rồi thì thật sự cũng là một chuyện tốt!

“Cảm ơn anh!”

Cô mỉm cười nhìn anh, giọng điệu vô cùng nhàn nhã.

“Tại sao lại cảm ơn anh?”

Anh ta ngạc nhiên hỏi lại.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn cảm ơn, vậy thôi!”

Cô ngồi cạnh khung cửa sổ, ánh mặt trời chiếu sáng ở phần lưng cô tạo ra một ánh hào quang rực rỡ, mà cô chính là người con gái ở trung tâm ánh hào quang ấy, khuôn mặt được Chúa chạm khắc tỉ mỉ xinh đẹp ngọt ngào, thủy mị quyến rũ, quả thực là đứa con của Trời, một cô thiên thần xinh đẹp...

Khúc Thiên Minh sau đó liền lập tức rời đi, căn phòng lại trở về bầu yên tĩnh vốn có của nó.

“Anh hai...”

Hạ Thi Văn nhỏ giọng gọi tên anh, nhưng không có ai đáp lại...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 91: Có cậu thật tốt!

Một phần kí ức tuổi thơ của cô với anh ta tràn về như nước tràn bờ, mở ra cho cô một mảnh ghép mới, mảnh ghép này mang tên gia đình.

Hạ Thi Văn lúc này càng rõ ràng hơn, tuy cô không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng với những kí ức dù chỉ là rất mơ hồ giữa cô và anh ấy, cô cũng đã xác định được đâu mới là người thân thật sự của bản thân.

Vậy Hạ gia thì là gì đối với cô? Nghĩ đến ông ngoại yêu thương cô, nghĩ đến mẹ mình, cô vẫn ép bản thân tiếp tục tự nhận mình là con gái của Hạ Uyển, vì người đó dù cô đã không gặp rất nhiều năm, nhưng đó vẫn là mẹ của cô, cho đến tận giờ phút này...

Vậy mà cô vẫn không kìm nổi những giọt nước mắt tự nhiên chảy ra. Cô biết trước đáp án, nhưng cô lại không tin, chỉ cần hiện tại cô còn gọi mẹ là “mẹ”, thì cô vẫn là con cháu của Hạ gia, không phải sao?

Cô ngồi co mình vào một góc, nước mắt tràn qua mi.

“Mình mua nước về cho cậu rồi nè, bệnh viện này thật sự không có lấy một hàng tạp hóa ở dưới nhà sao? Làm mình một muốn chết!”

Thấy tiếng Tuyết Nhi quay lại, cô nhanh chóng lấy tay lau qua những giọt nước mắt trên mặt, quay ra nờ nụ cười nhìn cô bạn.

Tuyết Nhi bỏ túi nước xuống, đẩy chiếc ghế màu xanh lam bên cạnh giường rồi ngồi xuống.

“Khúc đại thiếu gia về rồi hả?”

Hạ Thi Văn cứng người, cô chỉ mỉm cười gật đầu, nụ cười lại rất gượng gạo.

Điều sau đó khiến cô bất ngờ là, Tuyết Nhi không hỏi thêm gì, chỉ vòng tay qua ôm lấy cô, vòng tay ấm áp đến mà không báo trước khiến cô có chút bất ngờ, nhất thời không phản ứng kịp, cả người bỗng chốc đổ ra.

“Thì Thì, trước nay cậu đều là người vô cùng kiên cường và lạc quan, cậu kiên cường đến nỗi mà dù có bất cứ chuyện gì, cậu đều sẽ luôn giấu mình, đều tự mình giải quyết, mình đều biết hết. Mình cũng biết cậu giấu mình là vì lo lắng cho mình, không muốn mình dấn vào những việc vốn dĩ không hề liên quan.

Nhưng cậu biết không? Cậu càng đẩy mình ra xa, mình lại cảm thấy càng sợ hãi hơn, mình sợ cậu là không cần mình nữa, sợ cậu một mình chịu đủ thương đau máu đổ vẫn không chịu nói gì với mình, cậu cứ một mình như vậy, khiến mình cảm thấy rất xa cách, sợ mất đi cậu. . .

Giống như giữa chúng ta có một cái cầu vậy, rõ ràng cậu đứng ngay bên kia cầu, mình chỉ cần bước vài bước là đến, nhưng làm cách nào cũng không lại gần cậu được. . .

Cậu luôn cố gắng làm chỗ dựa vững chắc nhất cho mình, trước mặt mình, cậu luôn tỏ ra kiên cường, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ, nhưng mình biết, cũng hiểu rất rõ, cậu cũng biết đau, cũng biết tổn thương. Diệp Tuyết Nhi mình cũng muốn được cậu dựa dẫm vào một lần, cũng muốn trở thành chỗ cậu có thể nói hết mọi ủy khuất, làm người bạn thực sự của cậu. Lúc cậu là ánh sáng của người khác, cũng có người muốn trở thành ánh sáng cho cậu, cũng muốn cho cậu thấy được thế gian này vẫn còn người để cậu dựa vào. . . Cậu vốn dĩ không phải là siêu anh hùng mà có thể chịu đủ mọi thứ, cậu không phải không biết tổn thương, cậu cũng chỉ là một người bình thường thôi. Vì vậy, có chuyện gì đừng giữ ở trong lòng, nếu khó chịu thì phải nói ra, biết không?

Lúc cậu chạy ra khỏi Hạ gia, dẫm mình trong mưa trắng xóa, mình có bao nhiêu sợ hãi cậu sẽ không trở về nữa. Một mình lội mưa đi tìm cậu, cuối cùng thấy cậu đang ngồi sụp khóc ở góc tường, mình cũng không hề có can đảm đi ra nhìn cậu một cái, cho cậu cái ôm an ủi, chỉ có thể đứng trong góc tối nhìn cậu mà khóc theo. Cậu đau, mình cũng không vui về gì cả! Lúc đó mình mới thấy được rằng bản thân rất vô dụng, ngay cả cùng cậu đối mặt với một vấn đề mình cũng không thể làm được. Vậy nên, cho mình một cơ hội, cũng là giải thoát khúc mắc trong lòng cậu, được không?

Những ngày qua xảy ra bao nhiêu chuyện, cậu cũng không hề nói với mình nhưng mình biết, cậu đã phải chịu bao nhiêu uất ức, cũng phải chịu biết bao lo sợ, mình đều biết. Nếu cậu đã không thể nói cho mình, vậy thì cứ khóc đi, khóc đến khi không còn nước mắt nữa thì thôi, mình vẫn sẽ ở đây với cậu!

Lời của cô như ma chú làm cho Hạ Thi Văn không thể ngừng lại những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Cô không gào lên khóc thật lớn, nhưng cô cứ nấc lên khóc từng đợt, nước mắt cứ lã lã rơi trên khuôn mặt xanh xao hốc hác của cô, làm cho người đối diện cũng cảm thấy tâm can mình như bị gào xé.

Hóa ra vẫn còn có người cho cô dựa vào. . . Khúc Thiên Minh cũng vậy, Diệp Tuyết Nhi cũng vậy, cô đều có thể dựa vào họ mà lớn tiếng khóc. . .

Cô khóc rất lâu, tiếng kim đồng hồ hòa với tiếng khóc cứ lặng lẽ trôi qua, đồng hồ cứ trôi qua một phút, một tiếng. . .Cuối cùng cô buông người bạn của mình ra, để ý thấy khóe mắt của Tuyết Nhi cũng đã hơi đỏ, cô áy náy lên tiếng:

“Xin lỗi, mình không biết mình làm vậy sẽ khiến cậu tổn thương, mình chỉ là muốn mình sẽ trở thành chỗ dựa của cậu. Bao năm qua, đó dần dần trở thành thói quen của mình, trước mặt cậu mình đều luôn cười nói để không khiến cậu lo lắng, mình không biết như vậy lại khiến cậu khó chịu. . .”

“Được rồi được rồi, uống nước đi đã, khóc nhiều mắt sưng lên hết mắt xinh rồi, cậu mà không kiếm được người yêu sẽ lại trách mình mất!”

Tuyết Nhi gạt đi khóe mắt còn hơi ướt, cười hi hi rồi chạy đi lấy một cốc nước đưa cho cô, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ bình thường nhưng ánh mắt lại vô cùng thương xót, còn có sự đồng cảm.

“Thật ra mình kết hôn rồi!”

Hạ Thi Văn nhận lấy ly nước, phải can đảm lắm cô mới dám nói ra những lời này. Dù cô và hấn lấy nhau chỉ vì lợi ích, nhưng rõ ràng đây là bạn thân nhất của cô, là chị em tốt của cô, cô không thể giấu được.

Mãi không thấy Tuyết Nhi phản ứng gì, cô cứ nghĩ bình thường như thế này là cô ấy sẽ hét lên rất lớn và nhào vào hỏi tình hình, vậy mà bây giờ cô ấy lại đang đứng im như tượng đá ở kia, lòng mày còn hơi cau lại. . .

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Lắng nghe trái tim

Cuối cùng rất lâu sau, Tuyết Nhi mới thờ dãi một tiếng rồi ngồi xuống ghế, vẻ mặt giận dữ:

“Haiz, dù mình nghe lại bao nhiêu lần mình vẫn thấy tin này quá thực quá sốc, mình còn chưa có tha thứ cho cái tên Tư Hạo Hiên khốn nạn đó, vậy mà giờ hai người lại còn kết hôn rồi!”

“Cậu. . .cậu. . .”

Hạ Thi Văn cầm cốc nước trong tay, vẻ mặt mắt chữ O mồm thì chữ A, mãi mà không thốt lên nổi một lời.

“Ừm, mình biết rồi! Lưu Niên với Tư Hạo Hiên là huynh đệ, vậy nên mình nghe được tin đó từ anh ấy. Sau đó hôm cậu ngã xỉu vào viện, mình muốn ở lại chăm sóc cho cậu, nhưng tên Tư đại thiếu gia đó bảo là không nên làm phiền mình, cậu là vợ hấn nên phải để hấn chăm sóc. Mình suýt nữa còn lao lên đánh hấn ngay tại đó, vậy mà còn có người dám giành người với bọn tiểu thư này!”

Cái môi nhỏ xinh của Tuyết Nhi cứ liến thoắng kể không ngừng, khuôn mặt còn không ngừng chuyển từ lo lắng sang tức giận, nhanh đến độ cô không thể nắm bắt nổi, chỉ ngồi nghe Tuyết Nhi kể chuyện rồi cười.

Tuyết Nhi quan tâm cô như vậy, vậy mà trước đây có chuyện gì cô cũng giấu cô ấy, quả nhiên đã làm cô ấy đau lòng nhiều lắm rồi!

“Cậu có muốn nghe thời gian qua mình đã có chuyện gì không?”

“...”

Im lặng mất một lúc lâu, nhìn về mặt nghiêm túc đầy lòng thành của Hạ Thi Văn, Tuyết Nhi ngập ngừng mãi rồi mới dám lên tiếng. Dù cô rất tò mò, cũng rất lo cho bạn mình, nhưng nếu Hạ Thi Văn không muốn kể, cô cũng sẽ không thúc ép, vì những ngày qua đối với cô ấy có lẽ rất khó sở, cũng rất đau rồi...

“Kể lại như vậy, cậu thật sự ổn chứ?”

Tuyết Nhi buông lỏng đôi lông mày, ánh mắt đầy lo lắng, cô không hề muốn khiến Hạ Thi Văn bị kích động thêm.

“Không sao, mình ổn rồi!”

Sau đó, cô mang tất cả những chuyện của mấy ngày qua, kể lại cho Tuyết Nhi nghe một mạch toàn bộ sự việc, cả về việc lần đầu của cô diễn ra trong tình trạng mơ hồ, việc sau khi chạy khỏi Hạ gia đêm đó cô được Khúc Thiên Minh mang về biệt thự thế nào, sống ra sao, cả về việc cô và Tư Hạo Hiền đăng kí kết hôn. Về việc dạo này cô hay bị đau đầu, rồi cả kí ức cô đã nhớ lại trước khi ngất đi. Cô kể không sót một chữ, khuôn mặt rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại hơi run run. Cô đem tất cả kể sạch lại cho Tuyết Nhi mà không hề giấu diếm thêm điều gì, chính vì vậy mà lòng cô cũng như trút được một tảng đá đầy áp tâm sự vậy!

Tuyết Nhi chỉ ngồi nghe mà nước mắt cô đã ứa ra, vậy thì Hạ Thi Văn đã trải qua như thế nào cơ chứ? Giờ cô mới biết, gia đình cô tan nát không là gì với nỗi đau của Hạ Thi Văn phải trải qua cả. Nếu như cô là Hạ Thi Văn, sớm đã phát điên lên chứ không phải bình tĩnh như cô ấy lúc này.

“Vậy giờ cậu có muốn tìm lại kí ức đã mất không?”

Hạ Thi Văn im lặng một lúc, đưa mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời...

Cô có muốn không? Bản thân cô cũng không biết nữa! Cô rất muốn nhớ lại, nhưng cô sợ một khi mình nhớ lại rồi sẽ mất hết tất cả mọi thứ cô đang có, cứ giả vờ không biết gì, sống một cuộc đời bình yên như vậy thì sẽ tốt hơn, không phải sao?

Cô không muốn nhớ lại, nhưng nhớ đến hình ảnh căn biệt thự bốc cháy trong kí ức, nhớ đến hình ảnh một người đàn ông lao vào trong, cứu một đứa bé ra khỏi biển lửa. Rốt cuộc chuyện trong quá khứ, có bao nhiêu thứ cô không rõ đây?

“Mình không biết nữa, bây giờ mình phải làm gì?”

Hạ Thi Văn buồn bã mỉm cười, nụ cười đầy đau khổ.

Tuyết Nhi ngồi bên cạnh cũng chẳng vui vẻ hơn, lúc này thực sự cô rất muốn nhảy vào ôm lấy cô bạn mình, nhưng cô lại không thể làm thế. Trong lòng cô ấy đã rồi rầm lấm rồi, cô như vậy không phải sẽ làm cô ấy càng rối sao?

Nắm lấy đôi bàn tay nhí bây giờ chỉ còn toàn xương trơ ra, cô nhẹ nhàng an ủi:

“Thì Thì, thực ra không nhớ lại chuyện quá khứ cũng tốt, cậu có thể sống một cuộc sống không đau buồn, không đau khổ, nhưng cả đời cậu sẽ rơi vào trạng thái tò mò và cảm thấy có lỗi, cậu thật sự muốn vậy ư?”

Mọi người ai ai cũng nói chúng ta phải luôn hướng đến hiện tại và tương lai, nhưng nếu không có quá khứ làm đệm đỡ, rốt cuộc hiện tại có thể là hiện tại, tương lai có thể là tương lai không? Quá khứ tuy lúc nào cũng có những sai lầm và đau khổ, lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy như muốn gục ngã và có thể gục ngã bất cứ lúc nào, khiến người ta muốn làm lại một lần nữa, rồi lại một lần nữa... nhưng quá khứ đã qua, dù có sửa lại bao nhiêu lần thì nó cũng chỉ là quá khứ, kết quả của nó ảnh hưởng đến hiện tại, chính nó khiến cho ta trở nên mạnh mẽ hơn, làm ta kiên cường hơn.”

Tuyết Nhi đặt bàn tay gầy gò của Hạ Thi Văn lên chính trái tim của Hạ Thi Văn, mỉm cười, giọng đầy lạc quan:

“Nếu như cậu không biết phải làm gì, vậy thì hãy lắng nghe tiếng trái tim cậu đi, nó sẽ cho cậu biết cậu cần phải làm gì!”

Lắng nghe trái tim mình, thật sự có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 93: Lo lắng cho em...

Hạ Thi Văn biết rõ quyết định của bản thân là gì, nhưng cô lại sợ hãi. Chính là sợ hãi nếu như mọi sự thật trong quá khứ được phơi bày, mọi chuyện hiện tại sẽ không còn là hiện tại nữa, vậy tương lai của cô sẽ đi đâu về đâu?

Nhưng cô cũng không thể sợ hãi quá khứ mãi được, càng sợ thì cô lại càng phải mở nó ra, dù tối tăm bao nhiêu, nó cũng là những kí ức đã in hằn vào trong cô rồi...

Ánh mắt cô trở nên kiên định hơn, cô nhìn Tuyết Nhi, nói rất chắc chắn:

“Tuyết Nhi, mình muốn cậu tìm cho mình nhà thôi miên giỏi nhất!”

.....

Trong một căn phòng bệnh ở cùng khu với phòng Hạ Thi Văn, Hạ Chí Viễn đang chuẩn bị đồ đạc để xuất viện...

Bệnh tình của ông đã ổn định hơn, hơn nữa sau khi nghe được tin tức cổ phiếu của Hạ gia đã lại tăng, hồi phục cũng trở nên thuận lợi. Hạ lão gia khoác chiếc áo nhung đen đã bạc, chờ ông Andy mang giấy thủ tục đến là sẽ đến tập đoàn.

“Ông ngoại!”

Cửa phòng bật mở ra, nhưng người xuất hiện lại không phải Andy mà là Hạ Thi Văn. Cô mặc bộ quần áo bệnh nhân mỏng tang, chân đi dép lê, thân hình gầy rộc xanh xao đứng ở trước cửa phòng làm ông mỉm cười dịu dàng, đưa tay qua gọi cô lại gần:

“Thì Thi đấy hả? Lại đây ngoại xem nào!”

Cô không từ chối, cũng chạy lại ngồi xuống gần ông.

“Nghe nói đại não cháu bị kích thích nặng nên ngất xỉu, giờ đã đỡ hơn chưa? Thân thể gầy rộc đi rồi.”

Ông nhìn cô cháu gái của mình, giọng nói lo lắng.

“Ngoại, cháu không sao, đã khỏe hơn nhiều rồi, và lại mấy hôm nay không vào thăm ngoại được, cháu xin lỗi!”

“Con bé ngoan này, lại còn biết xin lỗi với ta cơ đấy! Cháu không sao thì ông ngoại đây cũng mừng rồi!”

Cô không nói gì thêm nữa, vẻ mặt cũng đã vương chút buồn, không còn trong trẻo như lúc nãy. Thấy thế, ông đoán được cô buồn vì lý do gì, vỗ vào tay cô, thờ dãi nói:

“Ta biết lần này cực cho con rồi! Nhưng mà ngoại mong con sẽ hiểu, thằng nhóc nhà Tư gia đó là một chàng trai tốt!”

Hạ Thi Văn không nói nhiều, chỉ gật đầu mỉm cười rồi tiễn ông ra xe, sau đó quay trở lại phòng bệnh.

Vừa bước vào phòng, cô đã bị một bàn tay to lớn kéo lại, chả kịp phản ứng, cô đã ngã nhào vào lòng anh chàng tổng tài nào đó mà không chút phòng bị... Ngược lên, cô mới nhìn thấy sắc mặt của hấn tối sầm lại, hình như đang giận dữ một cái gì đấy!

Đùa hả? Sao hấn giận dữ lại đến tìm cô? Cô cũng đâu có phải bao cát trút giận của hấn cơ chứ?

“Anh...”

“Em đã đi đâu?”

Cô còn chưa kịp lên tiếng hỏi, hấn đã trầm giọng có vẻ tức giận, cũng có vẻ lo lắng.

Là lo lắng, lo lắng cho cô hả?

“Anh là đang... lo lắng cho tôi hả?”

Cô ngẩn người, nhìn vào đôi mắt đen sâu hoắm của hấn, vẻ mặt nghi hoặc. Nhưng đáp lại cô, hấn chỉ cười nhẹ một cái, cơ mặt tuy vẫn co rúm vào nhưng lại giờ giọng bỗng cọt:

“Đúng, là lo lắng cho em. Vậy nên rốt cuộc em đã đi đâu?”

Đúng vậy, hấn lo lắng cho cô chết đi được! Lúc bước vào phòng mà không nhìn thấy cô, hấn hoảng sợ vô cùng, sợ cô lại sẽ xảy ra thêm chuyện gì nữa, lòng hấn như ngồi trên đồng lửa. Nhưng may vừa mới bước một chân ra ngoài, hấn lại nhìn thấy cô đang bước về phòng, lúc này tâm tình mới bình tĩnh lại được một chút...

Sau mỗi câu nói, hấn lại ghé sát mặt vào mặt cô hơn. Cô có thể cảm nhận được mùi bạc hà quen thuộc trên người hấn, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của hấn phả vào hõm vai cô, lại thêm cái tư thế để cô vào tường như vậy, phút chốc cô như người uống rượu, mặt mũi đỏ bừng, đến tai cũng đỏ ửng theo.

“Tôi... đi đâu chẳng lẽ còn phải nói với anh!”

Cô vẫn cứng giọng, dùng tay ra sức đẩy cơ thể đang đè trên cô, nhưng dù có đẩy cỡ nào cũng không có tác dụng. Hấn cứ đứng đó, vững chãi như cột đình, đẩy như thế nào cũng không đi.

Cơ thể cô hết sức, đánh buông tay, rút lui thôi... Quân địch này quá mạnh, cô đánh mãi không chịu đi, biết làm sao giờ?

Trong lúc đang đứng không biết phải làm thế nào, hấn đã vòng tay qua bả vai cô lên. Cô không có đà, lại tự dưng bị nhấc bổng, tâm lý sợ ngã bực phát, chỉ có thể quàng tay qua cổ hấn, mắt tròn tròn ngác nhiên.

“Úm...”

Bé bổng lên rồi thì cũng thôi đi, hấn còn nhân lúc cô lơ đãng hôn lên môi cô một cái rồi thả cô vào giường, đắp chăn cho cô, động tác quá lẹ làm cô không phản ứng được kịp.

Cô rõ ràng là tức giận, nhưng lại không có muốn phản kháng, hơn nữa còn có vài phần chờ mong, bản thân cô bây giờ cũng cảm thấy mình có phần ki lạp rồi, tại sao đối với hấn cô lại chẳng có chút bài xích nào hết vậy?

Lẽ nào đúng như cô nghĩ, là thích ư? Một giây sau, cô ngay lập tức phủ định vấn đề này! Cô thích hấn, chuyện không thể nào!

“Em nằm yên đây, đừng có chạy đi đâu nữa, mắt công anh lại phải đi tìm!”

Hấn xoa đầu cô cung chiều một cái rồi quay người đi ra ghế ngồi, mở máy tính lên bắt đầu làm việc. Cô nằm trên giường, mặt vẫn còn chưa hết ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 94: Lấy thân báo đáp

Khoan, vậy là hấn định ở đây làm việc luôn đó hả? Nếu cô nhớ không nhầm thì hấn là chủ tịch tập đoàn lớn, chẳng phải sẽ rất bận rộn sao? Sao lại mang cả công việc vào bệnh viện làm vậy!?

“Anh không định về tập đoàn làm việc hả?

“Sao? Mới không bao lâu mà đã muốn đuổi anh đi rồi?”

Mắt hấn vẫn không rời màn hình, miệng mỉm cười, lời nói ra vô cùng dịu dàng.

“Không đuổi chẳng lẽ để anh ở đây chiếm tiện nghi của tôi!?”

Cô khẽ nói thầm, giọng đầy oán trách.

“Anh không đi đâu, bác sĩ bảo hiện giờ em vẫn phải ở lại viện, vậy nên phòng trường hợp em chạy mất, anh sẽ ở đây!”

Ý là, dù em có chạy đâu anh cũng vẫn sẽ lôi em về bằng được!

“Bộ anh định làm vệ sĩ hả?”

Nhưng mà cô lại không hiểu ý đó. Chỉ nghĩ đến việc hấn ở đây thôi cũng khiến cô tâm tình mỗi ngày lên rồi lại xuống, rõ ràng là đã gây cản trở đến việc cô hồi phục rồi.

“Vậy thì em tranh thủ tận hưởng đi, vệ sĩ đẹp trai, lại còn thông minh như anh, không phải ai muốn cũng có được đâu!”

Hơ, anh nói đúng rồi, tôi không phản bác nổi!

“Hơn nữa, lại còn là chồng em!”

Tư Hạo Hiên ngẩng đầu lên, nháy mắt cười xấu xa, rõ ràng là muốn chọc cô một chút cho vui.

Nhưng mà hai chữ “chồng em” vừa nói ra khiến cho Hạ Thi Văn lại lập tức dờ ra. Đúng vậy, giờ trên danh nghĩa hấn là chồng cô mà, chăm sóc cô cũng phải, nếu không lỡ người nhà phát hiện ra là giả vờ thì sao, đúng không?

Mặt cô thoáng chút hiện lên vẻ thất vọng. Thất vọng vì cái gì, cô cũng không biết nữa!

“Lại đang suy nghĩ linh tinh gì rồi?”

Cô mãi đắm chìm vào cảm xúc mà còn không biết hấn đã tiến lại gần, ngồi lên giường cô từ lúc nào. Hấn búng vào trán cô một cái, mắt vẫn hiện lên ý cười...

Nụ cười đầy ám áp như gió mùa thu, không hề có chút nào là giả vờ cả. Cô đối với hấn, quả thật là có cái gì đó rồi! Là biết ơn? Hình như không phải. Cũng không giống cảm giác ám áp của người nhà, cô đối với hấn... hình như còn vượt qua cả điều đó!

“Vậy thì ra giả vệ sĩ một ngày đi, bọn cô nương đây đủ khả năng chi trả!”

“Anh giàu như vậy, còn lấy tiền của em làm gì?”

Anh hai à, anh cũng không nhất thiết phải ở đây khoe khoang vậy đâu ha!

Cô vầu môi, vẻ mặt giận dỗi đáng yêu hết sức, làm anh chàng tổng tài nào đó ngồi bên cạnh chỉ muốn nhào tới ôm lấy cô, véo hai cái má của cô, chiếm hết tiện nghi của cô.

Nhìn vẻ mặt cô như vậy, hấn nổi hứng trêu chọc, ghé sát môi vào tai cô, phả ra hơi nóng bỏng khiến cơ thể cô run lên, con ngươi co rút lại.

“Vậy hay là đợi em hồi phục rồi, lấy thân báo đáp anh?”

Lời này của hấn nói ra rõ ràng là biến thái mà! Cô vớ lấy cái gối đằng sau, gior cao lên rồi đánh không thương tiếc vào khuôn mặt đẹp trai kia để che đi khuôn mặt vừa bị trêu chọc đến đỏ bừng của mình. Cô cứ đánh tới tấp làm hấn phải đau khổ chống cự, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của hấn, khóe miệng cô bắt gặp chẳng còn chút xấu hổ hay ngại ngùng nào, mỉm cười rục rờ như ánh dương dưới ánh mặt trời:

“Biến thái, đại biến thái, anh biến đi!”

“Nè, đừng tưởng em là người bệnh mà anh không dám đánh em nhé! Anh chẳng qua...”

Hấn vừa lấy tay chống đỡ những cú đập của cô, miệng vẫn hùng hổ. Đờn nào một chủ tịch tập đoàn kiêu ngạo như hấn lại rơi vào tình cảnh này, bị vợ đánh đến độ trở tay cũng không kịp!

Nhưng hết cách rồi, ai bảo cô là người hấn thích, lại còn là vợ của hấn cơ chứ!

“Được, có giỏi anh ra tay xem, nghĩ tôi đây sợ sao? Tôi là đang diệt gian trừ bạo giúp mọi người thôi, đại biến thái!”

Cô cười rất vui vẻ làm người đối diện là hấn cũng vui lây theo. Đến chính cô còn chẳng thể hiểu tại sao bản thân lại có thể vui vẻ đến như vậy, cảm giác khi cô với hấn như thế này, hình như đã xuất hiện ở đâu đó rồi, rất thân thuộc, nhưng cô lại không thể nào nhớ ra...

Đánh tới tấp được một lúc thì cuối cùng hấn cũng quơ tay bắt được cả tay lẫn chiếc gối của cô. Hấn không dám động tay với cô, vì chỉ là vô tình khiến cô đau cũng sẽ khiến hấn đau lòng vô cùng, vậy nên chỉ có thể nhắm chuẩn thời cơ để bắt cánh tay nghịch ngợm của cô lại.

Lúc này vì dễ dễ tấn công hấn nên cô đang quỳ ở thành giường, còn hấn thì đứng khựng lại, sống lưng thẳng tắp, một tay đón lấy tay cầm gối của cô, một tay ôm lấy eo thon của cô, nhìn thật kĩ khuôn mặt cô...

Ánh mắt trong veo như suối, sống mũi thẳng tắp xinh xắn, đôi môi anh đào chúm chím... đây là lần đầu tiên hấn ngắm nhìn cô kĩ như vậy, quả thật có vài phần giống...

“Em... em có nhớ trước năm em về thành phố JK sống, em ở đâu không?”

Cô sống ở đâu trước năm được đưa về Hạ gia? Cô cũng không nhớ. Cô chỉ nhớ được những kỉ niệm của cô với Khúc Thiên Minh. Nhớ cô lúc bé cứ lúc nào cũng liên mồm gọi “anh ha”, vậy là ngay lập tức hấn sẽ tiến tới dù đang ở bất cứ đâu, điều cô nhớ được cũng chỉ có thế, cô cũng đâu có biết trước năm 6 tuổi cô sống ở đâu đâu!

“Tôi là người Hạ gia, không sống ở Hạ gia thì còn ở đâu được?”

“Vây em nhớ năm em năm tuổi, Hạ gia có tổ chức sự kiện gì không?”

Cô dò người ra. Kí ức của cô trước năm 6 tuổi rất không rõ ràng, cô làm sao mà nhớ được cơ chứ?

“Thì chắc là...chắc là khai trương công ty nhỏ, hay đại loại là gì đó nhì!? Lúc đó tôi còn quá nhỏ, so mà...”

“Em đừng hòng nói dối!”

“Anh đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?”

Cô cúi gằm mặt xuống thật thấp để hấn không nhìn thấy tâm trạng lúc này của cô, thật sự rất tệ. Chuyện quá khứ quả thật một chút cô cũng không nhớ một cái gì, nhưng kí ức với Tuyết Nhi và Lôi Âu Ngao Thiên từ năm sáu tuổi thì cô lại rất rõ ràng. Vì vậy nên cô mới nhờ Tuyết Nhi tìm cho mình bác sĩ thôi miên, tuy không chắc chắn lắm nhưng cô cũng đã nghi ngờ mình bị thôi miên để khóa kí ức.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đặt là quot;lão côngquot;?

“Tôi cũng không biết năm đó Hạ gia đã tổ chức sự kiện gì, những kí ức ngày bé của tôi, thật sự là rất mơ hồ, chỉ có từ năm sáu tuổi mới rõ ràng nhất.”

Tư Hạo Hiền rất lâu sau mới chịu lên tiếng. Giọng còn tỏ ra chút không tin được, nhìn cô với ánh mắt buồn bã:

“Một năm trước khi mà Hạ Chí Viễn công khai thân phận của em, Hạ Uyển đã cưới con trai của tổng thống Anh, hiện đã có một người con trai và gia đình họ sống bên Hà Lan.”

Trước đó một năm, là năm cô 5 tuổi ư? Lấy con trai của tổng thống Anh, có con trai rồi?

Vây cô thì tính là gì? Vây cũng tức là, cô không phải con ruột của bọn họ sao, làm sao có thể trước khi kết hôn có một đứa con chứ? Chuyện này vậy mà lại là thật! Cứ ngỡ bao nhiêu chuyện đau khổ xảy ra thì cũng thôi đi, nhưng tại sao cứ nhất thiết trong cái lúc cô đã cố gắng chuẩn bị tinh thần để phôi bày mọi sự thật thì ông Trời lại không cho cô toại nguyện vậy? Người mà cô bình thường luôn mong ngóng, đợi chờ, vậy mà lại...

“Thì Vãn, em không sao đấy chứ?”

Hấn nhìn thấy cô cứ dờ ra, ánh mắt càng lúc càng trở nên vô hồn thì hoảng sợ đến tận tột độ, hấn ngồi xuống cạnh cô, lay người cô mãi thì cô mới có chút phản ứng. Vốn dĩ hấn chỉ muốn thử có một chút, để có thêm chút thông tin tìm kiếm, vậy mà không ngờ lại dọa cô ra nông nổi này. Nhưng có như thế này hấn mới biết, phán đoán của hấn là chính xác!

Hấn không dám liều thử thêm nữa, nhìn cô như vậy hấn đau lòng còn chả kịp, sao có thể vô si hỏi thêm chứ!

Ôm lấy thân thể bé nhỏ của cô rồi đặt cô xuống giường, hấn đắp lại chăn cho cô sau đó ngồi xuống ghế, nắm lấy đôi tay nhỏ của cô, giọng an ủi khiến lòng người ta thấy ấm áp:

“Em nghỉ ngơi đi, anh ở đây rồi!”

Giọng hấn như pha thêm ma chú, cô rõ ràng còn đang bàng hoàng lại bị giọng nói ngọt như mật và cái nắm tay ấm áp của hấn đưa vào giấc ngủ. Cô ngủ rất say, say đến nỗi trong giấc mơ, cô nghe thấy một người gọi mình bằng cái tên “mặt trời nhỏ”, cô cũng vô thức đáp lại.

....

Sau cái ngày hôm đấy, Tư Hạo Hiền cũng không có tới thăm cô nữa. Hạ Thi Vãn hỏi lão Trương mới biết, gần đây hấn tuy không cần phải giải quyết mấy đồng bừa bọn của Hạ gia nữa, nhưng Tư thì lại vương phải đợt kiểm tra sổ sách lớn nên tập đoàn rất bận. Tuy hấn không đến, nhưng ngày nào hấn cũng gửi hoa và bưu thiếp đến cho cô, bưu thiếp lại còn viết rất nhiều lời sến súa đến sồn da gà.

Những câu nói mà hấn nói khi đó vẫn cứ quẩn quanh đầu cô, không cách nào dứt ra được, khiến cô phiền lòng không nguôi. Có lẽ trên đời này làm gì còn chuyện nào đau lòng hơn chuyện người mà mình vẫn nhận là mẹ lại không phải là mẹ ruột cơ chứ! Vây bố mẹ thật sự của cô hiện tại đang ở đâu? Tại sao họ lại không gặp cô? Tại sao ông ngoại lại nhận nuôi cô? Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi vì sao cứ hiện ra trong đầu cô....

“Thiếu phu nhân, thủ tục xuất viện đã làm xong, chúng ta mau đi thôi!”

“Được!”

Hạ Thi vãn khoác chiếc áo khoác mỏng sau đó rời khỏi phòng bệnh. Ở dưới sảnh chính, một chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn để đưa cô về. Về đâu? Cô còn có thể về đâu nữa cơ chứ? Hạ gia bây giờ đã không còn là nhà của cô nữa rồi, cái nơi chứa đựng bao nhiêu kí ức tuổi thơ của cô lại không phải ngôi nhà chân chính của cô, tìm cô như bị một nhát dao đâm xuyên qua đau nhói, không cách nào chấp nhận sự thật cả.

“Thiếu phu nhân, tôi là Trương Thành, là trợ lý đặc biệt của Tư tổng. Tư tổng sai tôi đến đây đưa cô về biệt thự, mời cô lên xe!”

Trương Thành kính cẩn mở cửa xe, cúi người đứng chuẩn 45 độ mời cô bước vào.

Bây giờ nếu như cô không về đó, quả thật cũng chẳng có nơi nào để về nữa!

“Cảm ơn anh!”

Cô mỉm cười lễ phép, sau đó bước vào trong xe.

Chiếc xe phóng vù vù trên con đường lớn hiu quạnh chỉ có vài chiếc xe qua lại, giống như tâm trạng của cô lúc này.

Đi được một lúc thì cô thấy Trương Thành đang “lạch cạch” lấy một thứ gì đó ra. Vừa mới ngó lên trên, Trương Thành đã xòe tay ra đưa cô một chiếc điện thoại màu hồng, còn không quên nói lại lời nhắn của hắn cho cô:

“Tư tổng nói rằng đã mua điện thoại mới cho cô, trong này đã có sẵn số của ngài và số của Diệp tiểu thư!”

Cô đưa tay ra đón lấy, máy vừa cầm vào tay, cô đã kiểm tra ngay danh bạ...

Quả nhiên chỉ có duy nhất hai số điện thoại là số của hắn và Tuyết Nhi thật. Nhưng cách lưu tên này có chút kì lạ....số điện thoại của hắn, lại lưu là “lão công”? Cái gì vậy trời?

Vừa mới nhấn nút “sửa” trên máy thì số điện thoại “lão công” đã ngay lập tức gọi đến. Thật là mới chỉ nhắc đến tên thôi mà hắn đã đánh hơi được rồi! Chó có khi cũng không gọi đánh hơi như hắn!

“Alo!?”

Cô bật máy lên, dí vào sát tai nghe, giọng nói trầm ấm của hắn vang lên khiến mọi ý định trong đầu cô vụt tắt ngay lập tức.

“Em tin em dám sửa, anh có cách để lưu lại không?”

Cô há hốc mồm kinh ngạc, bỏ điện thoại khỏi tai, nhìn kĩ một lượt chiếc điện thoại đời mới này rồi mới nghi hoặc nói:

“Anh cái cái gì trên máy điện thoại này vậy? Tôi làm gì mà anh cũng biết được?”

“Không cài gì cả, chỉ là đi guốc trong bụng em rồi!”

Đầu dây bên kia nhin cười lên tiếng.

Hơ, được, anh lợi hại, tôi không theo được rồi!

“Về đến nhà thì nghỉ ngơi cho tốt, đừng có chạy lung tung, căn phòng gỗ đó...anh sẽ cho người sửa lại!”

Đợi một lúc mà không thấy cô nói gì, hắn lại lên tiếng, lần này giọng còn có chút áy náy. Căn phòng đó tuy là dựa theo sở thích mà hắn nghe cô nói ở vườn hoa bên bệnh viện ngày đó, nhưng không ngờ lại khiến cô ra nông nổi đó, hắn quả thật có chút thấy hối hận!

“Đừng, anh tuyệt đối đừng có sửa! Tôi...không sao!”

Lần này, hắn im lặng rất lâu rồi mới nói một chữ “được” với cô, sau đó hai người liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-2

“Nếu có một ngày, anh nhìn thấy dòng chữ trong con hạc này, xin anh nhớ trái tim em yêu anh, hãy bảo trọng vì em, mang theo tâm ý em yêu anh, sống thật tốt, chỉ cần thành thạo viếng mộ, nhớ mang cho em bó hoa ngải tiên đại, nói khẽ những nhớ nhưng cất giấu sâu kín, như thế là được rồi.

Bảo trọng, anh trai, em yêu anh.”

Trích “Thất tịch không mưa” – Lâu Vũ Tĩnh.

Đọc xong câu truyện ngôn tình này cũng đã là đêm muộn, gió đêm thổi vào cửa kính sát đất ở phòng làm cho không gian vốn tĩnh lặng lại vang lên những tiếng kêu nhè nhẹ. Ngoài trời, những hạt mưa mới lúc nãy chỉ còn li ti vài giọt giờ đã càng ngày càng nặng hạt, sấm chớp vạch một đường sáng như muốn xé toang cả bầu trời...

“Quả là một câu truyện hay, lấy đi bao nhiêu giọt nước mắt của mình rồi!”

Hạ Thi Văn đóng trang web truyện lại, tắt điện thoại, lau đi vài giọt nước mắt đã khô vương trên má, cô quay người nhìn người đàn ông ở bên cạnh, hôn lên môi anh một cái, ôm chặt lấy anh.

Trời mưa, càng khiến con người ta trở nên tâm trạng hơn. Nhìn bầu trời đen âm u đang bị những đường chớp vạch sáng, thoáng chút cô lại nhớ lại câu truyện vừa nãy, quả thật đau lòng vô cùng...

Trời ở bên ngoài cứ khóc, nhưng cũng không thể ảnh hưởng được đến không khí hạnh phúc bên trong căn phòng ngủ của đôi vợ chồng họ.

Sáng ngày hôm sau, khi Hạ Thi Văn tỉnh lại thì cơn mưa dai dẳng kia cũng vừa kết thúc, thời tiết không còn u ám nữa mà đã có sắc màu của bầu trời xanh. Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống nhà, thấy trên bàn ăn đã có hai bát cháo đậu đỏ, Tư Hạo Hiền đang mặc tạp dề đi từ trong bếp ra.

“Dậy rồi à? Ra đây ăn sáng thôi nào!”

“A được.”

Cô chạy lại, ngồi xuống bên cạnh anh, trong lòng vẫn hoài nghi. Hôm nay là ngày gì, tại sao lại ăn cháo đậu đỏ?

“Ăn xong anh đưa em đi lễ được không?”

Tư Hạo Hiền xúc một thìa cháo, đưa vào miệng cho Hạ Thi Văn, nhìn cô mỉm cười.

“Sao lại đi lễ?”

“Cứ coi như cầu duyên đi”

Cô không nói gì nữa, chỉ gạt đầu rồi cùng anh ăn hết bữa sáng. Ăn xong, anh lấy xe còn cô lên phòng thay đồ. Cô mặc một chiếc váy maxi hai dây màu xám, khoác ngoài là chiếc áo bò mỏng màu đen dài đến ngang eo. Con mưa ngâu vẫn chưa dứt, anh cầm ô che cho cô rồi mở cửa xe, đem cô nhét vào, cẩn thận cài dây an toàn sau đó mới đi chuyển. Lúc cô lên xe, mở máy điện thoại ra mới thấy thông báo.

Hôm nay là ngày thất tịch*!

Quả nhiên đây là lý do vì sao mà anh bảo đi lễ, sáng ra còn ăn cháo đậu đỏ. Nhưng bình thường, anh đâu có tin vào mấy cái truyền thuyết này?

“Em tưởng, anh không có tin vào những ngày này chứ?”

“Đó là trước khi gặp em. Sau khi gặp một cô nàng mê tiểu thuyết mạng như em thì anh cũng phải đi tìm hiểu đôi chút chứ!”

“Vậy không có quà hả?”

Cô giờ giọng nũng nịu, ngày thất tịch đương nhiên là phải có quà chứ!

“Không có!”

Chỉ một câu nói này của anh đã làm nụ cười trên môi cô dập tắt triệt để. Cô nhìn anh, vẻ mặt không tin được, nói:

“Anh cũng thật là. Thôi bỏ đi, dù sao anh cũng chịu đi lễ là em vui rồi!”

Anh không nói gì, chỉ mỉm cười.

Rất nhanh, hai người liền đến một ngôi chùa nổi tiếng, tiến hành lễ bái xong, anh lại dắt tay cô lên xe. Nhưng đường đi mỗi lúc lại một xa căn nhà của hai người họ, cô không khỏi ngạc nhiên lên tiếng:

“Không phải về nhà sao? Chúng ta đi đâu vậy?”

“Em đoán xem...”

“Em làm sao mà đoán được cơ chứ?”

“Vậy thì em ngồi im đi!”

Cô không nói gì nữa, lại quay ra nhìn đường đi ngày một heo hút, cuối cùng, xe dừng lại trước một ngọn núi cao. Anh đi xuống xe, cô thấy vậy cũng chạy xuống xe theo.

Bầu không khí núi rừng thoáng đãng, mùi hương thuần khiết của thiên nhiên làm trong người cô cảm thấy rất dễ chịu. Vươn tay lên hít thở bầu không khí thoáng đãng, anh từ đằng sau đi tới ôm lấy cô, hôn lên môi cô một cái, mỉm cười, giọng nói ngọt ngào cùng với vẻ mặt thâm tình của anh:

“Thất tịch vui vẻ, bà xã đại nhân!”

Cô không hiểu gì, đưa mắt nhìn lên đằng trước....

Trước mắt cô là một ngọn núi cao phải gần bằng hai mươi mấy tầng của một tòa nhà, trên sườn núi sỏi đá đỏ, có một dòng chữ được khắc ngay bên trên. Cô không nhận được, nước mắt ứa ra nhìn anh, anh gạt khề những giọt nước trên mặt cô, lên tiếng:

“Anh tặng cái này cho em, đây là minh chứng cho việc dù có phải trải qua bao gian nan khổ sở, anh cũng sẽ giống như ngọn núi đó, vững chắc cho em tựa vào, bền bỉ mà yêu em!”

Cô nhảy cẫng lên, chủ động hôn vào môi anh. Hai người quấn quýt lấy nhau không rời, thể hiện tình yêu của họ trước dòng chữ: “Hạ Thi Văn là vợ của Tư Hạo Hiên” được khắc trên sườn núi... tình yêu của họ, sẽ mãi mãi bền vững như Ngưu Lang – Chức Nữ vậy!

Có ngày thất tịch nào không mưa, có tình yêu nào không phải trải qua đau đớn. Quan trọng là, có thể cùng nhau vượt qua những thử thách đó hay không...

*: Mừng 7 tháng 7 âm lịch, chính là lễ Valentine của Trung Quốc.

Chúc các bạn nào có người yêu thì sẽ luôn luôn bền đẹp, bạn nào chưa có qua ngày hôm nay ăn đậu đỏ sẽ có! Tóm lại, chúc mỗi độc giả hôm nay đều đón thất tịch vui vẻ nha!

Question:

Hội giải ế đã đi ăn chè đậu đỏ chưa nào????

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Kí ức sống lại lt;1gt;

Hắn vừa mới tắt, máy cô lại tiếp tục bị một số khác khủng bố tiếp, đây là số của Tuyết Nhi. Cô thờ dài một hồi rồi lại gạt lên:

“Mình đây!”

“Thi Thi, bác sĩ thôi miên, mình tìm được cho cậu rồi! Minh hiện tại đang ở biệt thự của Tư Hạo Hiên cùng với vị bác sĩ đó, giờ cậu về đây đi!”

Mặt Hạ Thi Văn khi nghe thấy bốn từ “bác sĩ thời miên” này thì lập tức trở nên nghiêm túc hẳn. Quá khứ có quá nhiều chuyện cô không biết, bây giờ đến lúc nên nghiêm túc mở nó ra rồi!

“Được, mình đang về đây!”

Ở biệt thự lúc này, Tuyết Nhi đã lấy thân phận là bạn của Hạ Thi Văn để đưa bác sĩ vào trong nhà. Hai người họ ngồi ở trong phòng khách mà sốt ruột vô cùng, tay Tuyết Nhi bấu chặt lấy váy, chỉ sợ trước khi Hạ Thi Văn về, người của Tư gia đến đây thì cái bí mật nhỏ này không giữ nổi rồi!

Cô ngồi đó uống hết hai ly trà thì cuối cùng cánh cửa chính cũng vừa mở ra, cô háo hức nhìn ra ngoài, nhưng người bước vào lại không phải là Hạ Thi Văn, lại là Tư lão thái thái... Tư Tần!

Nụ cười trên mặt Tuyết Nhi bỗng chốc cứng đờ, vậy là toi thật rồi!

“Tư lão phu nhân!”

Người làm trong nhà đều cung kính cúi đầu chào bà lão đang tiến vào, Tuyết Nhi và vị bác sĩ kia cũng cúi xuống chào theo:

“Tư lão phu nhân, chào người, con là bạn của Hạ Thi Văn. Nghe danh đã lâu, giờ mới có dịp gặp gỡ.”

Giọng nói của Tuyết Nhi nghe thì có vẻ vô cùng là bình thản, nhưng thực chất trên trán cô đang đổ đầy mồ hôi lạnh, tay cũng bấu chặt váy để tránh bà phát hiện ra cô đang run rẩy.

“Nghe danh gì chứ, bà già ta đây cũng đã về hưu lâu rồi! Ta biết cháu, nhưng cậu bên cạnh là...”

“À, đây là một người bạn của cháu và Hạ Thi Văn, hôm nay mới về nước nên dẫn đến đây gặp mặt!”

Bà nhìn cậu trai trẻ kia rất lâu, cứ nhìn chăm chăm khiến Tuyết Nhi lo lắng vô cùng. Cũng may, vị bác sĩ kia trước khi đến đã được Tuyết Nhi “tận tình” nhắc nhở việc cư xử nên rất chịu phối hợp, nếu không có lẽ đã sớm bị lộ rồi!

“Chào bà, con vừa từ Anh quốc về, hôm nay đến thăm Hạ Thi Văn một chuyến. Bất quá không biết hôm nay bà sẽ tới, không mang theo quà!”

Vị bác sĩ bên cạnh cung kính chào hỏi.

“Ây da, đến chơi là tốt rồi, quà cáp làm gì nữa chứ! Hôm nay bà nghe Thi Văn nó xuất viện nên mới qua đây mang cho nó ít bánh, nếu nó có hai cháu ở đây bầu bạn rồi thì bà già này về trước đây, hôm khác bà lại đến!”

Nói rồi, bà sai người đặt chỗ bánh quy và rất nhiều đồ bỏ khác vào phòng bếp, chào tạm biệt hai người rồi đi ra ngoài.

“Tư lão thái thái, cậu kia rõ ràng không phải bạn của thiếu phu nhân, đây chẳng phải là bác sĩ thời miên nổi tiếng, con của bạn người sao?”

Vị trợ lý đi cạnh không khỏi ngạc nhiên lên tiếng. Người này không biết Tư Tần, nhưng bà thì lại biết rất rõ, anh ta đã ngoài ba mươi tuổi rồi vậy mà còn nói dối là bạn của thiếu phu nhân ư?

“Ta biết chứ!”

“Vậy tại sao người không vạch trần?”

Trợ lý thật sự không hiểu, họ rốt cuộc đây là muốn làm cái gì!

“Cô cứ chờ đi, sau này sẽ rõ thôi!”

Bà mỉm cười, ẩn ý đầy sâu xa.

Không lâu sau khi bà đi, Hạ Thi Văn cũng về đến nơi.

Nhìn thấy Tuyết Nhi đang ngồi thở phào trên sofa, cô nháy mắt ra hiệu, hai người lập tức đứng lên.

“Quản gia Trương, tôi dẫn bạn lên phòng nói chuyện một chút!”

“Dạ được, nếu cần gì xin thiếu phu nhân cứ phân phó!”

Căn dặn quản gia không cho ai tùy tiện ra vào xong, ba người họ kéo nhau lên phòng. Cô không đi vào phòng ngủ của hắn và cô mà đi rẽ sang một căn phòng dành cho khách ở đối diện. Đây hai người đó vào rồi đóng chặt cửa lại, cũng may cô đã hỏi qua Trương Thành, gần đây hắn rất bận vì việc kiểm tra sổ sách nên chắc chắn sẽ không về đột xuất, còn nếu hắn mà về thì... có lẽ do số có quá đen đui rồi, haha!

“Dọa chết mình rồi! Trước lúc cậu về, Tư lão thái thái còn đến một lần, mình tưởng là bí mật này tèo luôn rồi cơ!”

“Xong bà ấy có nói gì không?”

“May là vị bác sĩ đây cũng là người hiểu biết, vậy nên qua ải rồi!”

Tuyết Nhi kể lại mà vẫn còn không hết bàng hoàng. Nếu đổi lại lúc đó là Lưu Niên chắc chắn đã nói hết sự thật ra rồi!

“Vắt và cho cậu rồi! Vậy vị đây là...!”

Hạ Thi Văn nhìn sang người đang mặc một chiếc quần bò, khoác ngoài một chiếc áo khoác jacket đen, đeo kính trông có vẻ rất chuyên nghiệp.

“À, giới thiệu với cậu một chút. Đây chính là vị bác sĩ mà mình đã tìm được, là một bác sĩ thời miên rất giỏi ở Anh, chỉ về đây có vài ngày thôi đó!”

“Vậy thì lát làm phiền anh rồi!”

Bác sĩ gật nhẹ đầu, cởi áo khoác đen ra, lấy từ trong túi một chiếc áo blouse trắng và một chiếc đồng hồ.

“Mời cô ngồi xuống chiếc ghế này, chúng ta bắt đầu mở khóa kí ức cho cô!”

Lời bác sĩ vừa nói cùng lúc khiến cả Hạ Thi Văn và Diệp Tuyết Nhi đờ người. .

Cô nhìn sang Tuyết Nhi, mặt cô ấy ngạc nhiên lắc đầu. Hạ Thi Văn đề phòng hỏi:

“Tại sao anh biết tôi muốn mở khóa kí ức?”

Tay anh vẫn thoăn thoắt chuẩn bị đồ đạc, sau đó còn tiện thể đẩy gọng kính lên, giọng vẫn bình tĩnh nói:

“Đương nhiên là tôi biết rồi! Bệnh nhân của tôi quá thật rất nhiều, nhưng tôi chỉ ấn tượng với một vài người thôi. Năm đó, cô là người bé tuổi nhất trong số những người mà tôi thời miên, và lại còn là tiểu thư Khúc gia nữa, sao tôi lại không nhớ cô cho được!?”

Nghe xong lời đó mặt cô lập tức trắng bệch. Cái gì mà tiểu thư Khúc gia cơ chứ? Cô là người được ông ngoại mang về cơ mà? Rốt cuộc cô đã quên những cái gì vậy?

Rất xin lỗi các bạn vì ngày hôm qua mình có việc bận nên không thể lên truyện. Hôm nay mình sẽ bù lại 2 chương, một chương nữa sẽ được lên sau nha! Cảm ơn các bạn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Kí ức sống lại

“Vậy anh nhớ năm đó tôi bao nhiêu tuổi, ai là người đưa tôi đến làm thời miên không?”

Vị bác sĩ đó vẫn nở nụ cười, đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới. Ừm...cô đã thay đổi rất nhiều, so với vẻ nhu nhược sợ sệt năm đó thì cô đã trưởng thành hơn, mỗi ánh mắt, cách nói chuyện của Hạ Thi Văn đều tỏa ra sự kiên cường và trưởng thành theo thời gian, không còn đáng vẻ tiểu thiên sứ ngày bé, giờ cô đã là một thiên thần thực sự, một cô gái vô cùng xinh đẹp và thuần khiết, là một báu vật!

“Năm đó tôi đoán chừng cô mới chỉ có 4 tuổi, hơn nữa người đưa cô đến không phải là ba mẹ cô, mà là Hạ lão gia!”

Cô sững người...ông cô, Hạ Chí Viễn ư?

Càng nghĩ, đầu óc cô càng mơ hồ hỗn loạn, chuyện này so với sự việc cô nghĩ càng phức tạp hơn rất nhiều lần. Bỗng nhiên, cô lại không biết mình quyết định tìm lại kí ức là sai lầm,... hay là đúng đắn!

Tay cô bắt đầu run lên, ánh mắt bỏ câu đen lấy cũng trở nên hỗn loạn, sâu tận đáy mắt cô hiện giờ là một vực thẳm, cô không biết mình nên gieo mình xuống đó hay dừng lại...Trong lúc bối rối đến tột cùng, cô cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé đan vào tay cô, sự ấm áp phút chốc lan tỏa nơi con người heo hút, Diệp Tuyết Nhi nhìn cô, mỉm cười, một nụ cười bình yên khiến Hạ Thi Văn kiên định hơn, giọng nói của cô nhỏ nhẹ, ngọt ngào vang vọng bên tai:

“Thì Thi, không sao đâu, có mình ở đây với cậu mà, đừng sợ!”

Như được tiếp thêm sức mạnh, Hạ Thi Văn gạt đầu đầy an tâm. Có Tuyết Nhi ở đây, đúng là thật tốt...

Bác sĩ lúc này cũng đã lấy đồng hồ và ghế ngồi xuống. Tuyết Nhi rời tay cô ra, chạy ra kiểm tra lại khóa cửa, xác định không có ai qua lại đây mới gạt nhẹ đầu. Hạ Thi Văn tiến đến chiếc ghế ngồi xuống, bác sĩ đưa đến trước mặt cô chiếc đồng hồ, bắt đầu đưa qua đưa lại, miệng bắt đầu tung ra lời nói thời miên:

“Nhìn thật kĩ chiếc đồng hồ này, tôi đếm đến ba, cô sẽ quay lại thời điểm 15 năm trước... ba...hai...một...”

Vừa đếm dứt lời, Hạ Thi Văn đã nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ kí ức...

Trước mặt cô lúc này hiện ra một căn biệt thự kính hai tầng trên bãi cát nhuộm đậm màu hoàng hôn, tiếng sóng biển đập vào bờ cát tạo ra những tiếng “rì rào” của đại dương xanh thẳm.

“Đây là đâu?” câu hỏi đầu tiên hiện ra trong đầu cô, lúc cô đang bối rối không biết làm gì, giọng nói của vị bác sĩ đã thúc giục cô mở cánh cổng đó ra.

Mở cánh cổng này ra ư? Cô đã sẵn sàng chưa?

Cô nhìn cánh cửa trước mặt mình. Có biết cánh cửa lâu đài của các cô công chúa không? Cánh cửa này chính là như vậy đấy! Sơn một màu trắng mỏng manh, hàng rào cao đến vừa tầm mắt ẩn hiện khung cảnh đằng sau cánh cửa lộ ra là một vườn hoa tulip xinh đẹp. Từ bên ngoài, cô có thể nghe thấy tiếng cười đùa của hai đứa trẻ con, rất hồn nhiên, rất vui vẻ!

Cô vươn tay định mở cánh cửa này ra thì lại nghe thấy một tiếng “bộp” trên bãi cát cách ngôi nhà này không xa. Rồi tay khỏi cánh cửa, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng động lớn đó...

Từ xa xa, cô đã nhìn thấy bóng dáng của một cậu bé trai nhỏ, người ướt như chuột lột, nằm ngửa trên bãi cát vàng. Tiến tới, muốn đỡ lấy thân hình nhỏ bé đáng thương đó. Còn chưa kịp ra tay, cậu bé đó đã tự đứng lên đi về phía này, kinh ngạc hơn nữa, gương mặt của cậu bé...rất đẹp trai, còn có phần...giống với Tư Hạo Hiên! Đôi mắt phượng xinh đẹp màu đen, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi vẽ đầy mê hoặc, thật sự giống một tinh linh nhỏ!

Cô hét to lên định gọi tên cậu, nhưng rồi có gọi bao nhiêu lâu cũng không thể nào khiến cậu nghe thấy tiếng gọi của mình, đành bất lực nhìn cậu lết từng bước đi về phía cánh cổng đó, rồi...ngắt xiêu trước thêm cửa làm Hạ Thi Văn kinh ngạc vô cùng, nhưng không thể chạy đến, thân thể cô bị khóa chặt tại chỗ, nhúc nhích cũng không thể, chỉ có thể nhìn cậu bé này trợ trợ đi đó.

Không lâu sau đó, một người đàn ông mặc bộ vest đen vô cùng sang trọng xuất hiện trước cửa, ánh mắt nâu,mái tóc màu bạch kim đó... rất giống Khúc Thiên Minh! Cũng không hiểu tại sao, đôi mắt có đột nhiên lại ướt ướt, sống mũi cay xè, khung cảnh phía trước tự nhiên nhòe dần, một dòng nước mắt nóng hổi chảy xuống, cô cất giọng khàn khàn đến độ xót xa vô cùng:

“Ba...”

Đây là vùng đất kí ức bị khóa của cô, vậy nên cô chỉ có thể làm người tàng hình, nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt mà không tài nào tiến tới...

Ông nhẹ nhàng bế đứa bé trước cửa lên, lấy chìa khóa mở cửa ra, cô cũng nhìn theo vào trong nhà... Từ đằng xa, có hai đứa trẻ một nam, một nữ chạy lại, tầm mắt nhìn về hướng người đàn ông vừa mới bước vào, khuôn mặt tỏa sáng rực rỡ, cô nhìn mà không kìm nổi nước mắt... Hai đứa trẻ đó, một đứa là người cô đã nhìn thấy trong giấc mơ, là anh hai cô. Người còn lại... đương nhiên là cô, cô ngày bé, làm sao đến bản thân lại không nhận ra cơ chứ!

Ánh mắt lại tiếp tục dừng lại trên một người phụ nữ trẻ, trên người cô ấy còn mang theo hơi thở thanh xuân, ánh mắt trong veo, đôi môi, đến chiếc mũi... cả mái tóc, đều rất giống một thiên thần thực thụ, cũng giống cô vô cùng. Một nhà bốn người, kí ức chạy xẹt qua trong đầu cô hiện lên rất rõ ràng, ba cô, mẹ cô, anh hai cô, kỉ niệm của cô, tất cả như nước tràn bờ đê, mỗi một hình ảnh đều chân thực đến độ khiến cô nghẹn họng, nước mắt, không ngừng được... liên tục rơi xuống, là cả tuôn rơi...

Cái tên “mặt trời nhỏ” từ đâu ra ư? Là do Khúc Thiên Minh và Tư Hạo Hiền ngày bé gọi cô như vậy. Nụ cười của cô, so với ánh dương chói lòa của mặt trời, quả thật không kém, cũng rạng rỡ như vậy, còn có phần nhìn hơn...

Tại sao cô nhìn thấy căn nhà gỗ Tư Hạo Hiền làm lại ngắt đi ư? Vì trong căn biệt thự này cũng có một chiếc như vậy, ngày ngày cô sẽ cùng với mẹ ruột của mình ở trong đó, cùng nhau vui đùa, cùng nhau xem các mẫu thiết kế...

Sợ thích thiết kế thời trang của cô sao lại có ư? Đúng vậy, là do di truyền từ mẹ cô mà ra! Mẹ cô là một người con gái nhà nghèo, không có gì trong tay cả, mọi thứ đều từ hai bàn tay trắng lập nên, trong làng thiết kế cũng là người có một chỗ đứng, nhưng vẫn là không đủ môn đăng hộ đối với bố cô, chủ tịch tập đoàn Verne, người đứng trên đỉnh cao Thế giới. Vậy nên khi hai người họ đến với nhau, bà nội cô là người phản đối mãnh liệt nhất, nhưng hai người họ vẫn nhất quyết không bỏ cuộc. Bỏ trốn đến Hà Lan, ba cô mở một công ty nhỏ kiếm sống, mẹ cô dựa vào tài thiết kế cũng kiếm được tiền, đủ để hai người họ lo lắng cho gia đình nhỏ này.

Còn một thắc mắc của cô, cũng đã được giải đáp, tại sao cô lại cảm thấy Tư Hạo Hiền thân thuộc ư? Là vì đứa trẻ ngất xỉu trước cửa nhà cô, đứa trẻ được ba cô nhận làm con nuôi, chính là hần, mỗi một giây hần ở lại gia đình cô, ba người đều vô cùng khăng khít, bám nhau không rời, thực sự coi nhau là anh chị em ruột vậy... cái gì cô cũng đều chia sẻ cho hần, thậm chí hai người còn từng chơi trò vợ chồng, ngày còn bé như vậy, cô lại khăng khăng nhất định sẽ gả cho hần...

Làm vợ hần, cô đã thực hiện được rồi, nhưng không phải là Khúc Thi Văn gả cho hần, mà lại là dùng thân phận cháu gái Hạ Chí Viễn, thiên kim đại tiểu thư Hạ gia, Hạ Thi Văn mà gả cho hần...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Kí ức kinh hoàng

Những kí ức cũ cô ủa về, có kỉ niệm vui, có kỉ niệm buồn, có lúc ba người cãi nhau, anh cô và hần đánh nhau đến suýt chảy máu, người ngọm xước xước, sau đó cùng nhau chịu phạt. Có lần cùng nhau trèo lên cây hái quả, cô ngã từ ngọn cây xuống, người bị thương chảy máu, gào khóc đòi hần ôm, tất cả đều hiện ra rõ mồn một trước mắt cô, cô mỉm cười, nụ cười rạng rỡ. Hóa ra, cô cũng từng có những kỉ niệm đáng nhớ như vậy, đáng trân trọng như vậy...

Mỗi kí ức như là một gói quà đầy bí ẩn, cô cứ lần lượt mở nó ra, từng bất ngờ xuất hiện khiến cô vô cùng hạnh phúc, nhưng đến khi mở đến hộp quà cuối cùng, một đoạn kí ức đau khổ lại ủa về....

Đang đắm chìm vào những niềm vui tuổi thơ, cô lại không hề ngờ rằng biệt thự đột nhiên bốc cháy, cháy lớn một cách đáng sợ. Chính là đoạn này! Lần trước, khi cô ngất đi cũng đã nhìn thấy khung cảnh này, đám cháy bao vây hoàn toàn lấy ngôi nhà, làm cho một khoảng trời u tối bừng sáng dưới đóm lửa phập phùng. Muốn bước vào cứu người, nhưng cô lại không thể đi vào trong đó, chỉ đành giương mắt nhìn đám cháy dần dần nuốt trọn lấy căn nhà.

Mà đám cháy này, lại bắt nguồn từ chính căn phòng gỗ nhỏ kia, mà người tiếp tay đốt cháy... lại chính là cô! Lúc đó, một cô bé 4 tuổi một mình chạy vào trong căn phòng đó sau khi nghe một cuộc điện thoại, đã thử dùng một que diêm châm lên tấm vải trắng, hi vọng sẽ nhìn thấy một tấm vải lụa để đưa mẹ thiết kế. Cháy quá lớn khiến cô bị nhốt trong căn phòng không ra ngoài được.

Từ trong đám cháy, có một người đàn ông đập cửa lao vào bế lấy cô, ba cô ánh mắt lo lắng mở cửa sổ, đẩy cô từ trên tầng hai xuống bên dưới đệm đỡ, sau đó... một mình chôn mình nơi đám cháy đó, không thể thoát ra được nữa, đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy ba...

Một cô bé 4 tuổi, có thể có suy nghĩ gì chứ? Cô chỉ biết khóc, liên tục gắng hỏi mẹ và anh rằng ba đang ở đâu, nước mắt trên khuôn mặt của tiểu thiên sứ đáng lẽ ra chỉ nên có nụ cười vui vẻ lại cứ khóc không ngừng, không kiêng nể gì mà gào thét nhìn mọi người dập lửa ở trong căn nhà...

Hạ Thi Văn nghĩ thôi mà cũng thấy trong lòng chua xót, nỗi đau đón giương mắt nhìn người ba ruột của mình chịu chết trong căn phòng gỗ đó, thấu tận tim can, đau đến nghẹt thở. Cô... chính cô, vậy mà lại là người tiếp lửa cho điều đáng sợ này!

Nhưng điều đáng sợ nhất, không phải chỉ có thế này thôi! Trong lúc ba người cô chạy trốn khỏi nơi đó để tránh khỏi sự truy đuổi của gia tộc họ Khúc, bắt Khúc Thiên Minh quay về thừa kế tập đoàn, một điều đáng sợ hơn cũng đã xảy ra, mang đi người mẹ yêu dấu của cô....

Ba người họ chạy đến cánh rừng gần biển để tránh khỏi sự truy sát, không ngờ đằng trước đã có người chực chờ sẵn, tay ai nấy đều cầm một khẩu súng, nhắm bắn vào ba người. Mẹ cô cắn răng, buông cô đặt xuống dưới đất, xoa đầu cô rồi đặt tay cô vào tay Khúc Thiên Minh bên cạnh, giọng điệu xót xa đó, bây giờ lại hiện về, cô đã nhớ rất rõ rồi:

“Tiểu Thiên, Văn Văn, khi mẹ đếm từ một đến ba, hai đứa phải lập tức chạy, chạy thật xa nơi này, đến thành phố nhờ người giúp đỡ, nghe chưa?”

Lúc đó, cô còn rất nhỏ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, vẫn chỉ ngây thơ hỏi:

“Mami, còn mami thì sao? Mami đừng bỏ con và anh lại, con rất sợ. Mami, tại Văn Văn hư đúng không? Tại Văn Văn mới khiến cho ba mẹ ghét bỏ con đúng không? Văn Văn không có ý đâu, con xin lỗi, nhưng mami đừng bỏ con mà, Văn Văn sợ lắm, mami...”

Mẹ cô khóc nức lên, dang tay ôm cả hai đứa trẻ vào lòng, giọng run run, câu nói được câu không, dặn dò cẩn thận, từ trong đó, cô có thể nghe ra được sự bi thương ngập tràn:

“Mami không bỏ con, mami vẫn sẽ dõi theo con, hai đứa con là báu vật cả đời của mami, mami chỉ tiếc không thể tiếp tục yêu thương hai đứa được nữa, con chờ mami nhé, xong việc này, mami sẽ đến tìm con”

Nghe lời một chút, cố gắng kìm những giọt nước mắt lăn trên má, mẹ cô mới có thể tiếp tục nói:

“Tiểu Thiên, con là con trai mami, là đứa con mami tin tưởng nhất! Mami cầu xin con, nắm tay em con chạy thật xa, đừng. ...đừng bao giờ trở về nơi này nữa! Ngay bây giờ. . .đi đi, nhanh lên!”

Mẹ cô vừa dứt lời liền đứng lên, đẩy hai đứa ra ngoài, mỉm cười thật hạnh phúc nhìn hai đứa trẻ, cô thì thầm, giọng nói như được giải thoát:

“Hai tiểu thiên sứ của mẹ, cảm ơn hai con đã đến với cuộc sống này!”

Păng!

Dứt lời, tiếng súng ở đằng sau vang lên, viên đạn nhanh chóng xuyên thủng qua tim người phụ nữ đang đứng đó che chắn cho hai đứa trẻ, suột qua một bên má của cô, máu. . . lập tức bắn tung tóe. Hạ Thi Văn bị Khúc Thiên Minh kéo đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này. Mẹ cô ngã xuống trước tầm mắt cô, mặt vẫn mỉm cười, miệng thì thảo “chạy đi” sau đó lập tức nằm bất động. Hạ Thi Văn không biết làm gì, chỉ có thể để mặc Khúc Thiên Minh kéo cô chạy thẳng, nước mắt vòng quanh, khóc đến nỗi khản cả cổ họng, không thể nào nói được một câu nào!

Mới chỉ là một đứa trẻ, bỗng nhiên mất đi hai người thân thuộc nhất, đến anh trai sau đó cũng mất tích, từ một cô bé ngày ngày sống trong niềm vui và tiếng cười trở nên vô hồn, muốn khóc. . .không khóc được, ánh mắt trở nên vô hồn không sức sống, cô bé ngồi trên trục thẳng mà như một cái xác không hồn không hơn không kém. . .

“Không được!”

Hạ Thi Văn tỉnh dậy từ trong mộng, mồ hôi chảy thấm ướt cả chiếc áo phông, đôi mắt ướt át mở to nhìn xung quanh căn phòng, miệng thờ hồng học, tim cũng đập nhanh đến nỗi cô cũng không thể cảm nhận được.

“Thi Thi, cậu sao rồi?”

“Thi Văn!?”

Hai tiếng gọi bất chợt cất lên cùng một lúc, Hạ Thi Văn xoay người qua liền bắt gặp vẻ mặt lo lắng của Diệp Tuyết Nhi, nhưng bàn tay lại bị một lực lớn của đàn ông nắm lấy, đó là Khúc Thiên Minh!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Em nhớ ra hết rồi!

Nhìn thấy bóng dáng người anh trai vừa hiện ra trong kí ức đang xuất hiện trước mặt mình, nước mắt vốn đã khô lại bắt đầu chảy ra lưng tròng, là chẳng rơi xuống, cô nhỏ giọng thì thầm:

“Anh. . .anh hai!”

Khúc Thiên Minh nhìn em gái mà xót. Những kí ức kinh khủng đó khi anh nhớ lại còn cảm thấy sợ hãi, hoảng hốt là cô. Anh dang tay ôm chặt cô vào lòng, để mặc cô khóc trong lòng mình. Nước mắt Hạ Thi Văn trút xuống như mưa, không cách nào kìm được khiến anh vừa đau đớn vừa cảm thấy xót xa. . .

Diệp Tuyết Nhi cũng rất biết điều, thấy cảnh tượng này thì lập tức cùng với vị bác sĩ đi ra ngoài, đóng cửa lại để họ có không gian riêng. Dù cô cũng rất lo lắng cho bạn, nhưng giờ thật sự không phải là lúc. . .

Hạ Thi Văn gào khóc như một đứa trẻ, khóc được một lúc, cô mới buông Khúc Thiên Minh ra, giọng nấc lên:

“Không đúng nha, tại sao anh lại ở đây được?”

“Là Tuyết Nhi gọi anh đến, cô bé nói em đang làm thôi miên, có lẽ sẽ cần anh ở cạnh nên anh mới đến đây!”

Khúc Thiên Minh vươn tay gạt vài sợi tóc ướt nước mắt của cô ra sau tai, giọng đầy cung chiêu trả lời.

“Anh à, em nhớ ra hết rồi, cả cái ngày kinh khủng đó nữa! Anh nói xem, là em hại chết ba mẹ có đúng không?”

Hạ Thi Văn vừa nói vừa đau đớn ôm lấy tim. Giờ cô đã nhớ lại hết rồi, từng chi tiết nhỏ cũng đã nhớ lại hết, cái khung cảnh kinh hoàng ngày hôm đó, bây giờ nhớ lại hình ảnh ba cô chôn mình trong biển lửa, mẹ thì chết không nhắm mắt, tim cô quặn thắt lại, cơ thể vẫn rất đau. . .

“Không phải đâu, lỗi không phải của em, chúng ta không ai có lỗi cả! Mấy tháng nay anh đã điều tra ra rồi, cũng tìm được một số chứng cứ chứng minh lửa không phải bốc ra từ căn phòng đó đâu, mà là từ vườn sau nhà. Vậy nên em đừng thấy có lỗi nữa, được không?”

“Nhưng mà. . .nếu không phải. . .tại em. . .”

Cô chưa nói hết câu, anh đã đặt hai tay lên má cô, ép cô nhìn vào mắt anh, động tác rất dịu dàng, ánh mắt cũng rất kiên định an ủi cô.

“Nhìn anh này! Anh đã nói rồi, lỗi hoàn toàn không phải do em, em mà cứ như vậy ba mẹ ở trên trời sẽ trách anh không chăm lo cho em mất!”

Thấy anh như vậy, cô cũng chỉ biết mỉm cười gật đầu. Dù trong lòng rất lo lắng, nhưng không thể lộ ra bên ngoài.

“Nói sao thì nói, anh đã tìm được một số chứng cứ rồi. Hạ gia anh sẽ không để yên đâu”

“Đừng, anh. . .đừng!”

“Tại sao? Hạ Chí Viễn chính là đồng phạm đó, em chẳng lẽ không biết?”

Nói đến đây, anh lại cảm thấy vô cùng tức giận! Dù ông ta không phải chủ mưu, nhưng cũng là người đứng đằng sau những tay vào chuyện này. Bảo anh tha thứ cho ông ta? Anh không làm được! Dù kể cả ông ta có công nuôi lớn Hạ Thi Văn, nhưng ba mẹ anh lại vì ông ta mà chết, một mạng không thể đổi được hai mạng người!

“Ông ấy không phải là đồng phạm, ông ấy là người đã cứu em sau đó, còn đưa em đến bác sĩ thôi miên nữa, ông ấy...không phải người xấu!”

“...”

“Và lại, mấy năm qua đều là một tay ông ấy nuôi lớn em, dù không có tình thì cũng phải có nghĩa chứ. Bằng không như vậy, chuyện của Hạ gia, anh giao cho em, được không?”

Thực ra không phải chỉ mình Khúc Thiên Minh cảm thấy đau khổ và phần nộ, mà cô cũng vậy. Thân là con ruột, trơ mắt nhìn ba mẹ mình xa rời ngay trước mắt, làm gì có ai không bị thương cho được! Hơn nữa cô lại còn bây giờ mới nhớ ra mọi chuyện, bỏ lỡ một khoảng kí ức rất dài về họ, cô còn đau hơn hàng vạn lần...

Nhưng đau khổ thì sao? Rốt cuộc cũng không thể giải quyết được vấn đề. Cô tin chắc, ba mẹ ở trên trời cũng không muốn nhìn thấy cô đau khổ đến độ tự dần vật bản thân mình. Quá khứ đã qua, không ai có thể kéo lại, bây giờ cô chỉ có thể bù đắp lại cho họ. Cô sẽ tự mình tìm ra kẻ chủ mưu, trả lại công bằng cho họ!

Khúc Thiên Minh do dự một lúc lâu mới miễn cưỡng gật đầu một cái. Nếu đây là điều cô muốn, vậy thì anh sẵn lòng cho cô, chỉ cần anh ở sau bảo vệ cô là được!

Mười mấy năm qua, hai người họ thật sự đã bỏ lỡ quá nhiều thứ, anh không thể chăm sóc được cho cô, vậy nên giờ là lúc để anh bù đắp lại những quá khứ bị thương đó...

“Vậy còn Tư Hạo Hiền, em tính như thế nào? Dù sao hai người cũng quen nhau từ bé, bây giờ em nên nói...”

“Em tạm thời...cũng không biết nữa! Em chưa thể chấp nhận ngay những điều này được, tạm thời đừng nói đi anh!”

“Được rồi, anh tôn trọng quyết định của em, đừng ủ rũ mặt mày vậy nữa! Xuống nhà thôi!”

Anh cung chiêu xoa đầu cô, sau đó hai người cùng nhau đi xuống nhà.

Vừa xuống đến nơi, Hạ Thi Văn đã đụng phải người cô không muốn gặp nhất, Tư Hạo Hiền!

Hắn vừa mới về đến nhà thì cũng là lúc Diệp Tuyết Nhi tiễn bác sĩ ra về, đụng mặt với hắn, Tuyết Nhi chỉ đành chào hỏi vài câu. Không yên tâm về Hạ Thi Văn và Khúc Thiên Minh trên nhà, vậy nên cô đành phải chạy vào ngồi chung ở phòng khách với hắn.

Haiz, quả nhiên cô đoán không sai mà! Hạ Thi Văn với Khúc Thiên Minh vừa mới đi từ trên tầng xuống, còn vừa nói vừa cười, mặt của tên tổng tài nào đó đã đen sì một cục, ngồi ở đối diện hắn mà cô cũng cảm nhận thấy bầu không khí đang hạ xuống mức âm độ. Đàn ông ăn giấm, đáng sợ không kém phụ nữ đầu nha! Thi Thi thân yêu, cậu tự cầu phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Cục than đen

“Tư tổng, xin chào!”

Nhìn thấy Tư Hạo Hiền mặt vạch một vạch đen như vậy, làm sao Khúc Thiên Minh không biết hắn đang tức giận vì chuyện gì cơ chứ! Hiếm lắm mới có thể nhìn thấy bộ dạng này của hắn, tội gì không chọc thêm chút xui nhỉ?

Anh đưa tay quàng qua eo thon của Hạ Thi Văn, kéo cô đi gần sát lại mình, ánh mắt còn tỏ ra vô cùng thích thú tiếp tục nói chuyện cùng cô.

“Anh tự nhiên làm sao vậy?”

Cảm nhận được hành động lạ này của anh, cô có chút ngạc nhiên hỏi nhưng cũng không khó chịu đến nỗi gạt đôi tay đang làm loạn kia ra, dù sao người đang làm loạn kia chính là anh ruột cô, vậy thì sao cô phải lo chứ?

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn chọc cục than đen ở kia!”

“Cục than đen!?”

Cô đưa mắt nhìn ra phía ghế sofa, a... đột nhiên hiểu ra vấn đề.

Nhưng, hắn đâu có thích cô?

Làm như vậy cũng đâu có ích lợi gì chứ? Cô thừa nhận, quãng thời gian trước cô đã bị hắn làm cho rung động, sau đó nhớ lại những kí ức hồi bé lại càng khiến cô rung động hơn!

Nhưng rung động thì sao chứ?

Dù sao hắn cũng đâu có thích cô?

Người đề nghị làm hợp đồng hôn nhân là cô, người rung động trước cũng là cô, bây giờ mà nói ra, chắc chắn hắn sẽ cười vào mặt cô mất! Cô cũng đâu có biết được cô sẽ thích hắn cơ chứ!?

Đột nhiên cô lại có chút mong chờ, Tư Hạo Hiền hắn sẽ làm gì...

“Không dám, Khúc tổng, chào anh!”

Nhấn nhẹn nói ra được câu chào trong tâm trạng khó chịu, hắn lại quay xuống chúc đầu vào máy tính, tiếp tục công việc...

Hạ Thi Văn, em giỏi lắm, rồi tôi ra một chút thì đã đi tìm người khác rồi!

Bao nhiêu chuyện mấy ngày qua tôi làm cho em em liền ném qua một bên hả?

Hắn tự nói với lòng phải mặc kệ, không quan tâm đến cô nữa, vậy nên cứ chúi đầu vào máy tính!

Nhưng hành động đó lại khiến Hạ Thi Văn cảm thấy có chút buồn lòng không nói rõ được...

Hai người đi xuống, Khúc Thiên Minh còn dụ dằng đỡ cô ngồi vào ghế sau đó mới chào rồi ra về. Trước khi đi còn không quên liếc mắt mỉm cười với anh chàng tổng tài nào đó rồi thoải mái đi ra. Diệp Tuyết Nhi sau đó cũng đứng lên ra về luôn, để lại đôi “vợ chồng” kia ở trong phòng...

Căn phòng to lớn như vậy đột nhiên lại chìm vào im lặng, Tư Hạo Hiến thì mặt mày tối sầm, cứ cắm chặt mắt vào máy tính, ánh mắt như muốn đâm thủng cả chiếc máy tính trước mặt. Còn Hạ Thi Văn cũng không kém gì, sắc mặt bí xị xuống. Bầu không khí ngột thở này làm cho những người làm trong nhà dù không được ai nhắc nhở cũng tự giác chạy ra ngoài.

Cuối cùng, Hạ Thi Văn cũng không chịu nổi cái bầu không khí khiến người ta chán ghét này, lên tiếng:

“Cái đó...bây giờ cũng muộn rồi, đầu bếp chắc cũng làm xong cơm rồi, anh có...ở lại ăn không?”

Cô dè dặt hỏi.

“Không rảnh, tối nay không ăn!”

Hắn bực dọc lên tiếng, mắt bây giờ mới rời khỏi chiếc máy tính được một lúc, liếc mắt nhìn về lúng túng của cô.

Làm gì mà lại lúng túng cơ chứ?

Bị hắn đoán trúng rồi sao?

Nam nữ thụ thụ bất thân mà một mình ở trong phòng ngủ làm gì cơ chứ?

Dù hắn có tức giận đến mấy, nhưng cũng chỉ vì giữ thể diện nên rốt cuộc cũng không hề lên tiếng hỏi.

“Ồ...Vậy không phiền anh nữa, tôi đi ăn cơm trước!”

“Em...”

Không kịp đợi hắn phản ứng, cô đã chạy nhanh về phòng ăn, để lại một hắn ngồi đó “lừ” lạnh một tiếng rồi tức giận gấp máy tính đi ra ngoài.

“Thiếu phu nhân, cô như vậy... hình như không ổn đâu! Thiếu gia tức giận cũng là vì cô và Khúc tiên sinh ở trên lầu lâu quá. Cô nói xem, một nam một nữ ở trên lầu, làm sao thiếu gia không lo cho được cơ chứ!”

Quản gia Trương nhẹ nhàng khuyên nhủ cô.

Đùa à, hai người cứ như vậy không phải người làm như bọn họ phải hứng chịu hết con thịnh nộ sao?

Làm ơn đi, ông đã già lắm rồi, không chịu nổi với mấy cái trò ghen dỗi nhau của đôi vợ chồng mới cưới đâu!

Cách tốt nhất vẫn là phải giải quyết mâu thuẫn của họ trước thôi!

“Kệ anh ấy đi ạ! Con và Khúc Thiên Minh là bạn bè, thanh giả tự thanh, người không làm chuyện xấu ắt tự trong sạch, đâu phải sợ chứ!”

Và lại, hắn cũng làm gì có quyền lên tiếng cơ chứ!

Quản gia Trương biết mình không thể lay chuyển được cô, vậy là đành mỉm cười câm nín.

Ăn xong cơm, cô ngồi xem tivi trong phòng khách. Tích tắc, tích tắc...từng tiếng kim đồng hồ cứ trôi qua, quay lại nhìn đồng hồ thì đã thấy, giờ đã là mười một giờ rồi! Người làm cũng đã đi về hết, chỉ còn cô ngồi trên sofa và quản gia Trương ở lại.

“Thiếu phu nhân, hay là cô về phòng ngủ trước đi!? Để tôi chờ cửa giùm!”

“Không cần đâu ạ! Cũng đã mười một giờ rồi, ông đi nghỉ sớm đi! Anh ta chẳng phải có chìa khóa sao? Không cần quản!”

Dù sao quản gia Trương cũng đã không còn trẻ nữa, không thể để ông ngồi đây cùng cô được. Cô chỉ là buồn bực nên mới ngồi xem tivi thôi, mới không phải đợi cửa hắn!

“Vậy được, tôi về phòng mình trước, có gì thì thiếu phu nhân cứ gọi tôi là được!”

“Được ạ!”

Hạ Thi Văn lễ phép mỉm cười, nhìn bóng lưng của ông đi khuất sau dãy hành lang mới yên tâm tắt tivi đi lên lầu. Nhưng cô không về phòng ngay mà cứ đi lững thững dọc trên hành lang sáng đèn vàng, vừa đi cô vừa ngó nghiêng khắp các căn phòng trên dọc đường...

Tên này cũng thật phổ trương, tại sao căn phòng nào cũng là phòng ngủ vậy? Không có thứ gì khác hay hơn sao!? Cuối cùng, chân cô dừng bước ở một căn phòng cuối dãy. Cánh cửa vừa bật mở, khung cảnh bên trong làm cô kinh ngạc đến độ không tài nào thốt nên lời...

Ở trong một căn phòng tối đen như mực là hàng ngàn những bức tranh vẽ bằng chì được đóng trong khung ảnh làm bằng gỗ mộc mạc treo khắp phòng, mùi hương tự nhiên của gỗ lan tỏa làm khung cảnh mặc dù không có tí ánh sáng nào nhưng cô cũng cảm nhận được sự thoải mái vô cùng...

- Các bạn nghĩ nu9 nhìn thấy cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Căn phòng bí mật...

Hạ Thi Văn không dám bật đèn, cô đi từng bước lờ mờ trong bóng tối tiến vào trong căn phòng treo đầy những bức tranh này. Đùa à, nhân vật trong bức tranh này, nhìn thật giống...cô ngày bé!

Tiến tới gần một bức tranh treo ở ngay gần phía cửa ra vào, cô thật sự không dám tin vào mắt mình! Bức tranh phản chiếu bóng dáng của một cô bé xinh đẹp mặc một chiếc váy hai dây, để lộ ra thân hình mũm mĩm trắng nõn nà. Đầu cô bé đội một chiếc vòng hoa được vẽ một cách tỉ mỉ, đến ngay cả chiếc lá nhỏ cũng không bỏ sót, tay đang nắm lấy tay một cậu bé trai mặc áo phông bên cạnh. Dù chỉ là bức tranh được vẽ lại, nhưng khung cảnh này thì cô lại nhớ rất rõ!

Đây là lúc cô và hân còn bé, đang chơi trò vợ chồng, tự tổ chức đám cưới với nhau, lấy vườn hoa trong nhà làm chỗ tổ chức, cô tự tay đan một vòng hoa đeo lên, nhẫn cũng là làm từ hoa và lá, những ngày tháng đó...quả thật rất hạnh phúc!

Không phải lo nghĩ bất kì điều gì, cả gia đình năm người cứ sống như vậy ngày qua ngày, bây giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy tim vẫn nhói lên từng đợt...

Tiến về phía trước một chút, một bức tranh vẽ lại bà đưa trẻ chụp ảnh cùng nhau, tay tạo hình số 5 là mã hiện ra, về mặt ngây ngô trong sáng, đẹp đến vô cùng. Nếu có người hỏi cô muốn quay về quãng thời gian nào, cô sẽ không do dự mà trả lời là khi cả gia đình vẫn đang vui vẻ thế này... nhưng quá khứ đã qua rồi, làm sao có thể cứu vãn được nữa cơ chứ?

Hạ Thi Văn vươn tay sờ lên từng khuôn mặt ngây ngô đang nở nụ cười dưới ánh mặt trời, mỉm cười đau xót, mắt đã rom rớm nước...

Bỗng nhiên đèn trong phòng bị bật lên, chưa thể thích nghi được với ánh sáng, cô phải lấy tay che mắt mình lại để không bị chói, đến lúc bỏ tay ra thì cô đã nhìn thấy một bóng dáng to lớn đứng tựa người trước cửa, mỉm cười dịu dàng nhìn cô, hạnh phúc như tràn ra khỏi khóe mắt, giọng nhẹ nhàng mà ngọt ngào như tiếng suối:

“Mặt trời nhỏ, quả nhiên là em!”

Dứt lời, Tư Hạo Hiên tiến tới ôm chầm cô vào lòng, cảm nhận hương hoa nhẹ nhàng trên người cô, chôn mặt sâu vào trong hõm vai mảnh khảnh, từ tận đáy lòng ngập tràn hạnh phúc.

Hắn đã tìm cô rất lâu, rất lâu, lại còn từng nhận sai người. Lúc đó hắn đã nghĩ sẽ bỏ cuộc, nhưng ông Trời lại giúp hắn, người con gái hắn yêu từ đầu đến cuối vẫn là cô!

“Anh đây là làm sao vậy? Buông tôi ra đi!”

Hạ Thi Văn cảm thấy rất bối rối. Mới đầu cô cứ nghĩ hắn sẽ mắng cô thậm tệ lắm vì tự tiện xông vào các căn phòng khác, nhất là căn phòng này, nơi chứa đầy những kỉ niệm của hắn. Vậy mà hắn không những không quở trách cô, lại còn chạy lại ôm cô, không phải hắn biết điều gì rồi chứ?

“Không buông, em biết anh tìm em một đời thế nào không? Có lúc anh từng nghĩ mình sẽ bỏ cuộc, nhưng rồi nhớ đến kỉ niệm ngày bé của chúng ta, anh lại cắn răng tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng thực sự là tìm kiếm trong vô vọng, anh dù có lục tung cả Hà Lan cũng không thể tìm ra được tung tích của em. Lúc đó anh thật sự tuyệt vọng, vậy nên dù biết rằng Khúc Thuần Nhã vốn không phải em nhưng vẫn cứ cố chấp tự thôi miên mình, nhưng đến cuối cùng anh phát hiện mình vẫn không thể tự thôi miên chính bản thân!

Vất vả lắm, hiện tại ông Trời mới cho anh gặp lại được em, em có bảo anh buông tay anh cũng sẽ không buông đâu!”

Hắn ghì chặt cô hơn, hận không thể để cô hòa làm một với mình. Ai nói tình yêu từ khi còn bé là không đáng tin cơ chứ?

Dù ai có nói như vậy, trong tim rốt cuộc cô cũng đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn. Khi hắn mười tuổi đã phải lòng cô, dù bây giờ đã qua rất nhiều năm, dù không gặp nhau, nhưng hắn vẫn luôn nhớ đến cô bé ngày ấy, tiểu thiên sứ đáng yêu ấy...

Có thể trong quãng thời gian mười mấy năm đằng đẵng kia, hắn có phần không xác định được tình cảm của mình. Nhưng từ khi gặp cô ở chuyến đi nước ngoài kia, cứ cô từ tay bọn buôn người, chăm sóc cô, lấy đi lần đầu của cô, hắn luôn tìm thấy bóng dáng của tiểu thiên sứ kia trên người cô, vậy nên dù cho có không phải cô bé năm ấy, hắn cũng đã yêu cô rồi!

“...Cô bé đó, quan trọng với anh lắm sao?”

“Em...mới nói gì?”

Tư Hạo Hiên kinh ngạc đẩy cô ra. Gương mặt cô bây giờ đang nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, như thể người đó không phải là cô vậy!

“Tôi nói...cô bé đó quan trọng với anh lắm sao? Lúc nãy nghe những lời anh nói thì có vẻ như anh với cô ấy có quá khứ rất sâu đậm.”

“Anh không hiểu...em chính là cô bé đó mà!”

Hắn vẫn một mực kiên định khẳng định, nắm chặt bà vai cô, ánh mắt hạnh phúc lúc này bây giờ đã có chút sốt ruột.

“Anh nói cái gì vậy chứ? Tôi nói với anh quá khứ ngày bé của tôi mơ hồ thì đâu có nghĩa là tôi không nhớ gì đâu? Ngày bé tôi chưa bao giờ gặp anh cả! Lúc tôi năm tuổi thì ông ngoại và tôi mới từ Hà Lan về, vậy nên chuyện lấy chồng của mẹ tôi mới không có biết thôi!”

“Em đang lừa tôi đúng không? Em đang gạt tôi!”

Hắn mất bình tĩnh bầu lấy vai cô càng chặt, lắc qua lắc lại khiến cô đau nhói, bà vai cũng đã đỏ lên, nhưng cô vẫn cố chịu đựng, giọng nói vẫn rất bình tĩnh:

“Tôi không gạt anh! Nếu như anh không tin có thể hỏi Diệp Tuyệt Nhi hoặc người Hạ gia, họ đều biết rõ cả. Có thể tôi và cô bé anh nhớ nhưng đó có chút giống nhau, nhưng cũng không thể vì vậy mà anh phán đoán tôi và cô bé đó là một được!”

Nói rồi, cô nở nụ cười gạt tay hắn đang để trên vai ra, ngoài mặt thì có vẻ như cô rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang tự giễu cợt chính bản thân.

Lấy hết can đảm quay lưng về phía hắn đang đứng thẫn thờ trong phòng, nói một câu cuối cùng rồi quay bước ra ngoài.

“Tôi rất xin lỗi. Xin lỗi vì hôm nay tự tiện vào căn phòng này, xin lỗi vì đã khiến anh hiểu nhầm tôi với cô bé năm đó. Tôi về phòng trước, ngủ ngon!”

“Vậy ý em là em thật sự là cháu ruột Hạ Chí Viễn?”

“...”

Cô im lặng một lúc lâu không lên tiếng, muốn cất giọng nói nhưng đau đến độ không thể mở lời, mãi cô mới cố gắng trả lời, giọng cô ra vẻ thân nhiên:

“Họ mà tôi mang đã nói lên tất cả rồi, không phải sao?”

- Các bạn thích ngược hay ngọt đây???

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Không thể....

“Được, haha...hóa ra là tôi sai rồi! Hạ Thi Văn, tôi đã nói với em, tôi có thể cứu tập đoàn Hạ gia đưa về vị trí cũ thì cũng có thể khiến Hạ gia rời khỏi vị trí đấy!”

Tư Hạo Hiên cười lớn, nháy mắt, sự dịu dàng lúc này đã không còn, thay vào đó là đôi mắt ranh mãnh của một con sói nhìn con mồi, mà con mồi ở đây, bất quá không ai khác, lại chính là cô!

Vậy mà hần còn đi khẳng định với bà mình rằng, cô không thể là cháu ruột của Hạ Chí Viễn, đây là tự vả vào mặt mình sao?

“Ý anh là sao?”

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Ý tôi là sao? Lẽ nào em còn không hiểu ư? Tôi đang trả thù cho gia đình cô bé ngày đó bị ông em hại chết. Em thông minh như vậy, nói xem vì sao tôi lại cưới em?”

Trả thù!

Ý của hần như vậy, rất rõ ràng, cưới cô là để trả thù ư?

Vậy không phải coi cô là công cụ trả thù ư?

Vậy sự dịu dàng quan tâm lúc trước của hần với cô....cũng là giả dối ư!?

Vậy dù cô có thích hần, cũng còn ý nghĩa gì chứ? Cho dù cô là cô bé năm đó, cũng có chút ý nghĩa gì không?

“Tôi không biết ông tôi đã gây nên tội gì, cũng không biết hai người có ân oán gì, nhưng tôi tin, ông tôi không phải là người làm chuyện xấu không rõ nguyên do. Huống hồ, lỗi không phải tại tôi! Anh dựa vào đâu mà lấy cuộc hôn nhân này ra làm công cụ để trả thù?”

“Không phải em cũng lấy cuộc hôn nhân ra để trao đổi lợi ích sao? Hạ Thi Văn, chúng ta đều giống nhau thôi!”

Hần nói xong câu đó liền lướt qua mặt cô, đi thẳng ra ngoài biệt thự, mặt vẫn hằm hằm tức giận.

Hần cứ nghĩ rằng đó là cô bé ấy, nhưng không ngờ rằng cô lại tìm mọi cách phủ nhận, hơn nữa còn thừa nhận mình là cháu ruột của Hạ Chí Viễn.

Được, được lắm!

Quả nhiên là ông cháu, thủ đoạn giả vờ rất giỏi, vậy mà lại khiến hần động lòng với cô ta. Xem ra, hần không thể yêu cô, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục hận cô thôi...

Hần bước đi quá nhanh làm cô dờ ra không hiểu gì, đến lúc cô nhận ra thì chiếc Maybach đen của hần đã mất hút khỏi căn biệt thự mất rồi!

Không gian lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, bóng tối bao trùm cả khu biệt thự lớn, ánh trăng in hần trên lớp cửa

sổ bằng kính.

Hạ Thi Văn lững thững bước từng bước trở lại căn phòng, khóa chặt cửa lại, cô ngồi thụp xuống đất...

Nhớ lại cảm giác cái ôm ấm áp của hần ban nãy, nhớ lại câu nói của hần ban nãy, cô không khỏi cảm thấy tủi thân, nước mắt chảy ướt nhoe cả đôi mắt bồ câu đen láy.

Tim...thực sự rất đau, biết rõ tình cảm mà hần dành cho cô, cũng biết rõ tình cảm của cô đối với hần, nhưng không còn cách nào hết, chỉ có thể nói dối, chỉ có thể trái lòng mình, nói ra những lời trái với lương tâm...

Không phải cô không muốn đáp trả lại sự ấm áp của hần, không phải cô không muốn hét lên thật lớn rằng “em chính là cô bé đó, em trở về rồi”, không phải cô không muốn bảo hần đừng trả thù nữa, Hạ gia không có lỗi...mà là cô không thể làm như vậy.

Dù cô thừa nhận thì sao?

Cô vốn là không có bằng chứng, để cả hai bên cùng đau khổ giao chiến qua lại như vậy, cô bằng lòng sao?

Sự thật năm đó đã được phơi bày ra trước mắt, cô có thể nhắm mắt làm ngơ tất cả những chuyện đó mà yên bình trải qua những ngày tháng hạnh phúc sao?

Cô không thể...

Người gây nên chuyện năm đó còn chưa biết là ai, cô làm sao có thể sống an nhàn như vậy trong khi ba mẹ cô lại phải chịu cái chết đau đớn như thế?

Huống hồ, cô cũng không muốn kéo hẳn vào, không thể để tình cảm riêng tư làm cô quên mất mục đích của bản thân mình!

Những người ba mẹ cô đã mất, cô phải cho họ một công bằng, không thể để họ phải chịu đau thương như vậy, còn những kẻ thực sự làm ra chuyện lại nhón nhơ bên ngoài.

Cô muốn yêu hẳn, nhưng cũng không muốn ông cô phải chịu đau khổ. Hơn thế nữa, cô cũng không muốn kéo hẳn vào cái thế cục này, hẳn vốn dĩ không cần phải như vậy....

Vì vậy, cứ để hẳn thế này, không biết thân phận thật của cô, có lẽ lại là một sự giải thoát đối với bản thân hẳn....

.....

Lại một ngày mới bắt đầu. Buổi sáng tĩnh mịch, không khí mát lạnh, gió thổi nhẹ làm tấm rèm trong phòng ngủ bay phấp phới theo gió, phảng phất bóng hình xinh đẹp của Hạ Thi Văn đang ngồi thờ thờ trước cửa sổ.

Con gió dịu dàng lướt qua mái tóc xinh đẹp bung xỏa, làn tóc theo gió bay bay như bông hoa trước gió. Khung cảnh đẹp như vậy, nhưng nhân vật chính thì lại đang u sầu, mang vẻ mặt buồn bã, gió cũng ngừng lay động, lá cũng ngừng rơi...

Cả đêm đó, Tư Hạo Hiền không hề quay về. Hạ Thi Văn cũng không tài nào ngủ nổi, cô khóc đến độ mắt sưng húp lên, mắt vì thiếu ngủ cũng trở nên thâm quầng thiếu sức sống.

Cô như vậy có quá quá đáng với hẳn không? Cô cũng không biết nữa...

Nhưng chuyện đã làm thì không thể hối hận, cô không quay đầu được nữa rồi.

Cộc, cộc, cộc!

Tiếng gõ cửa phòng như làm cô tỉnh lại từ giấc mộng. Đưa tay định lau đi những giọt nước mắt trên má, nhưng rồi chợt nhận ra, nó đã khô từ lúc nào. Vội vã chạy vào nhà vệ sinh, hắt nước lên mặt để làm chính bản thân tỉnh táo, cô mới chạy ra mở cửa:

“Thiếu phu nhân, không làm phiền giấc ngủ của người chứ?”

Quản gia Trương đã mặc bộ âu phục của quản gia đầy thanh lịch, tao nhã, mỉm cười lịch sự đứng trước cửa phòng.

Hạ Thi Văn lắc đầu, miệng vẫn nở nụ cười lịch sự tiêu chuẩn để đáp trả.

“Thiếu gia vừa mới về nhà, dẫn về một vị khách. Thiếu gia bảo cô xuống tiếp đãi cùng.”

“Khách? Là ai vậy?”

Cô nghi hoặc hỏi lại. Nếu như là bạn bè của hẳn thì chắc chắn lão Trương sẽ biết.

Nhưng ông lần này chỉ nói là một vị khách, chứng tỏ ông cũng không biết là ai.

Và lại bây giờ mới có 7 giờ rưỡi sáng, khách nào lại đến giờ này vậy cơ chứ!?

“Tôi cũng không biết nữa. Vẫn phiền thiếu phu nhân chuẩn bị rồi

xuống lầu ạ.”

“Được, cảm ơn ông, làm phiền ông rồi!”

Cánh cửa vừa đóng lại, cô ngồi bệt xuống đất thờ dài...

- Đoán xem lần này là vị khách nào nào?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Em họ - Anh rể

Anh đã về rồi, nhưng cô biết đối mặt như thế nào đây? Câu nói hôm qua của anh vẫn còn vang vọng bên tai cô, đã cố quên nhưng không thể quên được.

Thích một người không thể thích, quả nhiên chỉ là tự rước họa vào thân thôi!

Trả thù? Ha, anh cưới cô chỉ vì điều đó...

Hạ Thi Văn lấy hết can đảm, chạy đến tủ quần áo lấy ra một chiếc váy dài tay lệch vai màu hồng đất, đánh thêm một chút son cho khí sắc thêm hồng hào rồi xỏ dép lê đi xuống nhà...

Ở dưới tầng 1, trong phòng khách lúc này...

Tư Hạo Hiền ngồi vắt chân trên chiếc ghế sofa màu trắng tuyết, một tay cầm điện thoại, hình như đang bàn luận một vấn đề gì đó rất căng thẳng, nhưng tay còn lại không an phận, quàng qua ghế sofa, ánh mắt ngược lên trời, không thèm liếc mắt nhìn cô nàng ông ọ bên cạnh lấy một cái.

“Lấy được chưa?”

“Tư thiếu, đã hoàn thành nhiệm vụ, lấy ra bộ hồ sơ của Khúc tiểu thư mười lăm năm trước rồi ạ!”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở gấp dồn dập như thể vừa thoát khỏi một cuộc chạy đuổi vô cùng hỗn loạn.

“Bị bắt?”

“Không, tôi đã trốn được ra ngoài, giờ đang trên đường về trụ sở Tư thị!”

“Vất vả rồi, cảm ơn nhiều!”

Tư Hạo Hiền thở phào, rồi tắt máy.

Đề đi động lên trên bàn, anh mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng cũng không được yên tĩnh, cô ở bên cạnh cứ liên tục chọc ngoáy, đem bộ ngực được bơm đầy dãi dãi sát vào người anh, giọng yêu điệu nũng nịu:

“Anh rể a, anh ngay cả liếc nhìn em một cái cũng không chịu. Đêm qua chúng ta đã uống rượu cùng nhau rất vui về nha!”

Hạ Dĩ Hinh đột nhiên ôm được viên kim cương to như vậy, mà viên kim cương này lại còn là chồng của cô “chị họ tốt” Hạ Thi Văn, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy cơ chứ!?

Hạ Dĩ Hinh hơn tuổi Hạ Thi Văn, nhưng lại là con gái của cậu Hạ Thi Văn, vậy nên theo quy củ vẫn phải gọi cô ta một câu “chị” mặc dù không muốn.

Tuy cậu là con trai trưởng, nhưng vì Hạ Dĩ Hinh từ ngày bé chỉ biết ăn chơi, tiêu xài phung phí không giới hạn, nhiều lần còn khiến Hạ gia liên lụy, vậy nên bị ông ngoại cấm cửa, không cho vào Hạ gia làm việc, cũng không cho cô ta tí cổ phần nào.

Không những thế, ba Hạ Dĩ Hinh còn vì chuyện cô ta không được vào cổ đông của Hạ gia mà đánh Hạ Dĩ Hinh “thừa sống thiếu chết”, còn bị giam trong phòng suốt 1 tuần để hối cải. Tất cả những điều này đều là một tay cô “chị họ tốt” kia “giúp” cô ta đau đớn như vậy.

Vậy nên đối với Hạ Thi Văn, cô ta chỉ có hận thấu xương!

Giới thương trường, không chỉ có con trai tranh giành quyền thừa kế mà con gái cũng vậy, để giữ vững địa vị trong gia tộc, có chỗ đứng nơi đại dương bao la mịt mù này. Đau khổ, nhưng một khi đã nhúng chân vào thì hoàn toàn không hề có cửa ra...

Nhưng giờ thì hay rồi, tối qua vậy mà cô ta lại thật sự gặp Tư Hạo Hiền ở quán bar, còn thuận lợi được anh đưa về biệt thự Lâm hoa viên, ông Tròi cuối cùng cũng giúp cô báo thù!

Dù biết anh với cô ta chỉ là lợi dụng, nhưng vậy thì có sao cơ chứ?

Chỉ cần khiến Hạ Thi Văn hiểu cái cảm giác mất mát, cái gì cô cũng có thể làm. Cho dù không thể thắng cô ở mặt thương trường, vậy thì Hạ Dĩ Hinh sẽ cướp đi người đàn ông của cô, người phụ nữ thành công là người nắm giữ được trái tim người đàn ông của mình, vậy để xem nếu Tư Hạo Hiền không thích cô, Hạ Thi Văn còn gì có thể kiêu ngạo đây?

“Hạ Dĩ Hinh, cô nhớ rõ cho tôi, tôi đưa cô về đây chỉ để cô gặp Hạ Thi Văn, nếu lộn xộn thì cắt cho tôi!”

Tâm tình anh từ tối qua đến giờ vô cùng không tốt, cứ nghĩ đến việc của Hạ Thi Văn là anh lại tức giận.

Không phải đã bảo chỉ có thể hận, không thể yêu cô sao?

Vậy mà anh vẫn cứ quan tâm cô, lại còn không màng nguy hiểm cho người xâm nhập vào hội sở tư nhân để lấy tư liệu ngày bé của tiểu thư Khúc gia, anh thật sự vẫn còn hi vọng cô là đứa bé đó, anh không phải điên rồi chứ?

Đúng lúc Hạ Dĩ Hinh còn định mở miệng tranh cãi thì Hạ Thi Văn bước từ trên tầng đi xuống.

Cô vốn dĩ hôm nay thiếu ngủ đã vô cùng mệt mỏi, giờ nhìn thấy Hạ Dĩ Hinh ngồi dưới kia lại càng mệt mỏi hơn. Lần nào cô và cô ta gặp nhau, không cãi nhau thì cũng là cả khịa nói móc nhau, chưa lần nào yên ổn cả.

“Anh về rồi?”

Hạ Thi Văn vẫn giữ vẻ bình tĩnh mọi ngày, đi đến ngồi xuống một bên ghế sofa khác, thân nhiên chào hỏi, không có tí đáng về ghen ghét nào với cô ở đang bám tay anh bên kia.

“Ấy da, chị họ, chị như vậy là không có được nha! Đừng có có chồng rồi là quên cô em này của chị luôn nhé?”

Hạ Dĩ Hinh vừa nói vừa khoác tay lên tay Tư Hạo Hiền, đầu còn ngả vào vai anh. Cô ta làm tiểu tam tiểu tứ gì đó cô cũng không quan tâm, nhưng ngược lại là anh, anh vậy mà cũng không hề nói một câu càng làm cô khó chịu đến phát khóc.

“Sao có thể quên chứ! Chào em tiểu Hinh!”

“Chị, chị sao vậy? Sắc mặt không có được tốt? A, chị với anh rể cãi nhau? Hôm qua em còn thấy anh rể ở quán bar, nếu không có em chắc anh ấy sáng nay liền mệt quá không thể về rồi!”

Mẹ ơi, đây là thể loại gì vậy?

Miệng thì một câu anh rể, hai câu anh rể vậy mà vẫn cứ ôm lấy tay anh không buông là sao vậy?

Cô cũng không phải thánh mẫu mà lại có thể để người khác đập lên đầu mình được, huống hồ Hạ Dĩ Hinh này còn chưa đủ tư cách đó!

“Vậy sao? Em không nói, chị liền tưởng em ngày nào cũng ở quán bar đó làm việc buổi đêm, dù sao thì bây giờ em cũng bị cậu khóa hết thẻ ngân hàng, đi tìm việc chị cũng có thể hiểu! Không nghĩ tới em lại tốt bụng tới như vậy!”

Về mặt Hạ Thi Văn vẫn tươi cười đáp trả, không có chút biểu hiện gì mất mát khiến Hạ Dĩ Hinh tức điên.

- Hôm nay.... có 2 chương nha! Bỏ phiếu để cập nhật chương nhanh nhất nào!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Nhớ tôi rồi?

Hạ Dĩ Hình ngồi ở đối diện cô, tay đã nắm thành quyền, không cách nào phân bác nổi.

Khác với cô ta, người đàn ông ngồi bên cạnh, ngoài mặt thì lạnh lùng không quan tâm, trong lòng thì lại đang cười phì.

Hạ Thi Văn luôn luôn như vậy, ai đắc tội với cô, cô sẽ nói khiến người ta không thể phân bác nổi, lời nói vô cùng sắc bén thẳng tạnh.

Bất quá, đó chính là điểm thu hút nhất của con người cô!

“Em ngồi đây nói chuyện với Hạ Thi Văn, anh muốn lên phòng thay đồ một chút! Sau đó ....dẫn em đi ăn!”

Anh nói với Hạ Dĩ Hình, nhưng ánh mắt lại liếc sang Hạ Thi Văn ngồi đối diện đang thành thoi uống trà, ánh mắt nhìn đến sắc mặt thiếu ngủ của cô rồi mới rời đi.

“Hạ Thi Văn à, chị đừng hiểu nhầm! Hôm qua là anh ấy chủ động, em chỉ là bị ép thôi...”

Hạ Dĩ Hình lên tiếng chọc ngoáy cô. Dù hôm qua hai người chẳng có gì xảy ra cả, chỉ là cô ta rót rượu cho anh uống, nhưng cơ hội tốt để chọc Hạ Thi Văn, sao cô ta có thể bỏ lỡ cơ chứ?

“Ở đây không có ai, đừng giả vờ đáng thương với tôi! Xin lỗi, tôi không hề có hứng thú nghe chuyện tình ái của người khác. Và lại, tôi thấy cô hình như là bị ép đến sung sướng đó chứ?”

Hạ Thi Văn mỉm cười tươi như hoa, đối với những loại người mặt dày như thế này, phải để cô xử lý sạch sẽ một chút!

Dù sao thì từ trước đến giờ cô ta cũng chưa từng coi Hạ Thi Văn cô là chị cả, đã vậy thì cô sao phải lịch sự chứ!?

“Chị....ý chị là tôi là loại con gái phóng túng đúng không?”

“Không hề nha, là em gái tốt của chị tự nói đó!

Dù sao tôi cũng nhắc nhở cô một câu, có những thứ không phải của mình, có muốn lấy cũng không lấy được đâu, cẩn thận còn bị gây ông đập lưng ông đó!”

Cô vừa nói vừa nháy mắt lém lỉnh làm cho Hạ Dĩ Hình ngồi ở phía bên kia tức đến sôi máu mà không đáp trả được câu nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đứng lên rồi khỏi phòng khách đi lên lầu.

“Thứ lỗi tôi không tiếp cô, ngồi đó từ từ thưởng thức trà đi!”

.....

Đi đến hết cầu thang, cô mới ngồi gục mặt xuống thờ phào. May cô rời khỏi đó nhanh, nếu không bầu không khí ở đó một chút cô cũng không chịu nổi, bây giờ các cô gái tranh chồng người khác đều mặt dày như vậy sao?

Cô không quan tâm nữa, cô cũng không đủ sức quan tâm nữa, cô quá mệt rồi, nếu tiếp tục nhìn Hạ Dĩ Hình kể về cô ta với Tư Hạo Hiền thì cô có lẽ sẽ không kìm được buột miệng mà nói ra hết tất, vậy nên cô phải cố gắng tránh né đi, cô không muốn sự chịu đựng của cô sẽ đổ bể!

Không sai, bản thân cô chính là đang tự ngược đãi bản thân, biết rõ cô thích anh nhường nào, cũng biết anh đối với cô chân tình bao nhiêu, khổ nỗi...lại không vượt qua nổi cửa ải bị ai kia!

Chắc do cả đêm qua cô ngồi trước cửa sổ, gió mùa thu lạnh lẽo tạt vào người nên có chút cảm thấy choáng váng, cổ họng bắt đầu đau, đứng lên đi về phòng cũng phải khó khăn bước từng bước. Vừa mới chạm vào tay nắm cửa thì cánh cửa bất ngờ mở ra, cô đứng không vững nên đổ về phía trước, nhưng không ngã xuống mà được anh ôm vào lòng.

“Làm sao vậy? Đến cả đi không cũng ngã được, hay nhớ tôi rồi?”

“Xin lỗi, tôi có chút đứng không vững!”

Cô khó chịu muốn đẩy anh ra, loạng choạng đi được vài bước thì anh đã bế bổng cô lên.

Lúc này đỡ cô anh mới để ý thấy, cô rất gầy, rất bé nhỏ, hơn nữa mặt cô còn có chút nóng.

Ha, anh lại một lần nữa không kìm được lòng mà lo cho cô, còn tức giận đối với việc cô không biết chăm sóc sức khỏe của bản thân, vậy mà còn giả vờ kiên cường, quả nhiên anh không thể không quan tâm đến cô được...

“Thả tôi xuống đi!”

“Em yên lặng một chút đi.”

Gìơng anh không còn chế giễu như ban nãy, giờ lại có chút lo lắng cho cô.

Người mình thích quan tâm mình, cô còn có thể không vui cho được sao?

Vui muốn nhảy cẫng lên vậy, được anh ôm vào lòng, cô nhàn nhạt mỉm cười. Anh đã thay ra bộ đồ tối qua, mùi hương bạc hà thoang thoảng trên người thật sự là phù hợp với khí tức của anh.

Đem cô đặt lên trên giường, nhưng sau đó cô lại nhảy tót xuống đất, chạy về phía tủ quần áo chọn một bộ váy trễ vai màu trắng, cầm theo túi đồ đi vào nhà vệ sinh.

“Em còn muốn đi đâu?”

“Tôi muốn ra ngoài, chẳng lẽ lại còn phải báo cáo với anh ư? Anh xuống dưới với mỹ nữ đi, cô ấy đang chờ anh đó... chúc hai người vui về!”

Cô đau đớn nói xong câu đó thì chạy thẳng vào nhà vệ sinh, khóa chặt cửa lại.

Anh ở ngoài tức tối “hừ” lạnh một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài. Nghe thấy tiếng cánh cửa mạnh mẽ đóng lại, cô mới dám hé cửa phòng vệ sinh bước ra. Lúc cô thay xong quần áo, đeo túi xách đi xuống tầng 1 thì anh và Hạ Dĩ Hình đã không còn ở đây nữa, cô thở phào, chào quản gia rồi đi ra ngoài gọi xe, quay về Hạ gia. Bây giờ mọi chuyện quá khứ đã được phơi bày, có một vài chuyện cũng nên nói rõ ràng rồi...

- Like bỏ phiếu đề hóng chương tiếp nào!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Tìm Hạ lão gia

Chiếc xe dừng lại trước cánh cửa lớn, Hạ Thi Văn từ từ đẩy cửa bước ra bên ngoài. Ngắm nhìn ngôi biệt thự hai tầng tráng lệ, nơi cô từng trải qua suốt mười mấy năm nay, vậy mà giờ đây cô chỉ còn cảm thấy sự xa lạ, đau lòng nờ nộ cười...

“Thì Thì, con về rồi sao?”

Ông Andy tươi cười chạy ra đón cô, bộ dạng tao nhã thanh lịch, mắt đeo cặp kính lão nheo lại nhìn cô từ xa đang từ từ tiến tới.

“Chào ông ạ!”

Hạ Thi Văn lễ phép mỉm cười.

“Con vào đi, Hạ lão gia đang ở trong thư phòng đó!”

“Dạ được ạ.”

Nói rồi, cô đi thẳng vào trong nhà.

Đứng trước cánh cửa thư phòng màu vàng ngà quen thuộc.

Vừa đẩy cửa bước vào, cô đã nhìn thấy bóng dáng của Hạ Chí Viễn trên chiếc ghế da đen giữa căn phòng.

Con người sẽ già đi theo thời gian, nhưng hình như quy luật đó lại không áp dụng lên người ông.

Ông vẫn còn rất minh mẫn, có thể một mình cai quản cả một tập đoàn lớn đâu vào đấy, dường như không có chuyện gì có thể làm khó ông.

“Ông ngoại...”

“Thì Thì, con về rồi?”

“Dạ!”

Cô tiến tới ngồi lên chiếc ghế sofa, mỉm cười nhìn ông lão vẫn đang ngồi trên bàn làm việc.

Cảm xúc trên mặt ông không đổi, vẫn rất bình tĩnh nhưng một đôi tay ở dưới gầm bàn đang nắm chặt ra hiệu. Hạ Chí Viễn gấp quyển hợp đồng đang xem xét dở lại, cời bỏ chiếc kính lão, nhanh chóng bước lại ghế sofa ngồi. Vừa mới ngồi xuống ghế, ông đã lên tiếng hỏi:

“Con với Tư thiếu đạo này sao rồi? Cuộc sống ở đó có ổn không?”

Hạ Thi Văn tay đang cầm cốc nước bỗng khựng lại trên không trung, trong tim có một luồng điện nhỏ nhói lên, dần dần lan ra làm cô tê cứng cả người, tim chốc chốc lại đau.

Giữ nụ cười trên môi, cô đáp:

“Bọn con rất tốt. Cuộc sống ở đó miễn cưỡng cũng quen rồi ạ!”

“Vậy là tốt rồi! Hai đứa vẫn còn nợ ông già này một đám cưới đó!”

Giọng ông nhẹ nhàng, cầm cốc trà hoa cúc lên nhấp môi, ánh mắt sâu hoắm nhìn ở góc xa xa khuất sâu trong bóng tối, nháy mắt một cái sau đó lại trở về vẻ mặt ban đầu.

“Chuyện này...để sau này tính đi ạ. Bọn con vừa ổn định, thực rất bận.”

“Bận mấy cũng phải tổ chức chứ.”

Một lúc lâu sau đó, cô mới lại lên tiếng, giọng nói rất khẽ.

“Sẽ ạ.”

Lời vừa dứt, từ đằng sau một người đàn ông to lớn đi đằng sau là một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng cùng bước ra khỏi bóng tối, nhẹ nhàng tiến lại gần đằng sau cô, dùng kim tiêm có chứa thuốc ngủ đâm vào người làm cô sau đó nhanh chóng ngất lịm.

Vị bác sĩ thôi miên cũng cảm thấy rất khó hiểu. Rõ ràng mấy hôm trước anh vừa mới làm cuộc mờ khóa kí ức cho cô, hôm nay ông cô lại mời đến để tiếp tục khoá kí ức. Người giàu có bây giờ đều thích trò mờ xong lại đóng, sau đó lại mờ thế này sao, quả thật không thể hiểu nổi!

Nhưng anh chỉ là bác sĩ, khách hàng bảo gì thì anh cũng chỉ có thể nghe theo, có quyền lên tiếng sao?

“Qua thư phòng một chuyến, đưa Thi Thi về phòng!”

Bấm chiếc điện thoại nội bộ, ông lạnh nhạt lên tiếng, sau đó quay về chiếc ghế da, tiếp tục xử lý bộ hồ sơ trên bàn, mặt không có chút biểu cảm gì thương xót. Dù sao ông nghĩ làm như vậy cũng chỉ là vì tốt cho cô thôi, nhưng ông nào ngờ, cô gái nhỏ đang nằm gục trên ghế sofa kia, một giọt nước trên quý tửu đôi mắt nhắm chặt đang chảy ra, nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt đẹp như hoa sen tuyết kia.

“Làm việc xong, các cậu cứ đi tìm quân gia nhận tiền.”

“Được!”

Ông Andy sau đó cho người ôm cô đi lên phòng, hai vị bác sĩ cũng đi theo sau. Lên đến phòng, để tiện cho bác sĩ làm việc thì tất cả người làm đều đi ra ngoài. Lúc này vị bác sĩ kia mới lên tiếng:

“Hạ tiểu thư, người làm đều ra ngoài hết rồi!”

Cô nhẹ nhàng hé mở một mắt, khung cảnh trước mắt lộ ra chỉ có hai vị bác sĩ kia thì mới dám vươn vai ngồi dậy, hai mắt vừa mở ra thì đã thấy rõ nước làm mờ nhòe cả, đưa tay xoa xoa hai đôi mắt đắm những giọt lệ, cô mỉm cười cảm kích:

“Cảm ơn hai anh, vất vả rồi!”

Vốn dĩ hôm trước, sau khi việc mờ kí ức của cô vừa hoàn tất, Khúc Thiên Minh đã nhắc nhở cô rằng có thể qua một vài hôm nữa, Hạ lão gia sẽ gọi cô về để thực hiện việc tiếp tục khoá kí ức, vì khoá kí ức chỉ sau một thời gian sẽ gần gần hết tác dụng, đó là lí do vì sao gần đây cô bị đau đầu...

Sau cùng, hai người mới nghĩ ra một cách để phòng đó là thông đồng với vị bác sĩ thôi miên kia, vạch kế hoạch và phương án đằng hoàng, tất cả mọi trường hợp đều đã nghĩ đến, rất sẵn sàng đối mặt với bất cứ thứ gì. Quả nhiên hôm nay ông lại làm theo cách này để bắt cô...

Cô vừa mới ngồi dậy không lâu thì ở cánh cửa lớn đột nhiên bị bật mở ra, bóng hình của một ông lão tinh anh bước vào. Ông không có vẻ gì ngạc nhiên, chỉ thoải mái nói một câu, giọng vẫn lạnh đậm:

“Ta đã biết trước là như vậy mà!”

Hạ Chí Viễn sống từng này năm với cô, cô có giác quan nhạy bén thế nào, ông cũng đều biết. Vậy mà lúc này rõ ràng hai người đó đi nhẹ nhàng nhưng vẫn tạo ra tiếng động, cô lại chẳng có động tĩnh gì, ông đã hiểu rằng có vấn đề. Nhìn cô cháu gái nhỏ ông đã nuôi bao nhiêu năm kia, cô rốt cục cũng đã lớn rồi, lời hứa với Khúc tiên sinh cũng đã thực hiện được, có những chuyện ông không thể giấu cô nữa rồi!

“Ông, con có rất nhiều việc cần hỏi ông, chúng ta nói chuyện được không?”

Hạ Thi Văn không biết vì sao ông lại có thể biết được. Nhưng mục đích của cô hôm nay đến cũng là để hỏi rõ, vậy nên cô cũng không sợ, trực tiếp đáp lời.

- Rất xin lỗi các cô đi chú bác, dạo này tôi vào năm rồi rất bận nên thường up truyện muộn, mong các cô đi chú bác đừng vì thế mà bỏ bê truyện nha!

- Với cả tôi mới nhận làm thêm dịch giả của bộ "Cô vợ hợp đồng bỏ trốn của tổng giám đốc" bản truyện chữ, có thời gian ghé đọc nha!

Thêm phiếu tiếp thêm máu cho tôi viết và dịch nha! Love u <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nợ quá nhiều....

Trong thư phòng rộng lớn được bao quanh bởi tầng tầng lớp lớp những giá sách cao ngút trời, không gian rơi vào tĩnh lặng vô cùng, ngoại trừ Hạ Thi Văn và ông ngoại cô ra, không còn có bất cứ ai ở cạnh làm phiền họ nữa cả.

Cô ngồi một bên, ông ngoại cô ngồi một bên, hai người ngồi đối diện nhau, nhưng vẫn chưa ai mở miệng nói câu nào.

“Ông, con nhớ hết lại chuyện quá khứ rồi. Cũng biết rõ mình không phải con của dì Hạ Uyển, không phải cháu của ông, càng không phải là người Hạ gia. Hiện tại con chỉ muốn biết tại sao ông lại nhận nuôi con năm đó!”

Cô nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhưng cô cũng không rõ lí do vì sao mà ông lại đón cô về.

Cô lẽ lúc đó cô đang quá sốc nên không hề quan tâm đến việc đó, cũng có thể là cô thật sự không biết.

“Ta không biết gì hết, chỉ là nhặt được con ở một cánh rừng nên đưa về, chi vậy thôi.”

“Ông, đến giờ ông còn định nói dối con ư? Khúc Thiên Minh đã điều tra được năm đó ông có liên quan đến vụ việc kia, ông không thể nói thật với con ư?”

“Nói thật với con? Được, ta chính là liên quan đến việc kia. Chính là người xấu đó, con chỉ cần biết vậy là đủ!”

Ông vẫn một mực kiên định.

“Ông ngoại, từ bề đến tận bây giờ, con đều là do một tay ông nuôi lớn, ông là người như thế nào, con là người hiểu rõ nhất. Con không tin ông lại làm việc một cách cảm tính như vậy,

càng không tin, nếu như ông thật sự là người hại chết ba mẹ con, vậy thì vì cái gì còn đưa con về đây, chăm sóc cho con cơ chứ?

Con vẫn luôn tin tưởng ông, tin ông không phải người xấu, dù kết quả điều tra của Khúc Thiên Minh có như thế nào đi chăng nữa, con vẫn tin vào cảm giác của con đối với người con thân thuộc nhất. Con biết chuyện này không phải do ông làm, ông cho con biết lí do thật sự được không? Xin ông... đừng đầu con nữa!”

Cô đau khổ cầu xin.

Cô tin tưởng ông, nhưng những bằng chứng mà Khúc Thiên Minh tìm được tất cả lại chỉ có hướng đến ông, nếu như bảo ông không có lỗi, cô phải tìm được ra chứng cứ thật sự để giải thích. Như vậy thì Tư Hạo Hiền cùng Khúc Thiên Minh mới dừng lại việc nhắm vào tập đoàn Hạ gia và ông cô.

Sự việc năm đó hoàn toàn không hề đơn giản một chút nào, chỉ vì sự việc đó mà làm chấn động đến rất nhiều người, ảnh hưởng đến nhiều tập đoàn lớn nhỏ trong giới chính trị, cũng khiến cho tập đoàn Verne dậm vào khủng hoảng, làm cho một gia tộc vì như vậy mà bị chính phủ xóa sổ khỏi Trung Quốc..., chuyện này rõ ràng có người xấu cố tình nhắm tới!

Dù sao người gặp tai nạn chính là viên kim cương sáng giá của ngành thương mại Quốc tế, là tên lửa tiên phong cho thị trường thương mại của Trung Quốc ở nước ngoài. Vậy nên, việc Khúc thiếu ân hôn, gặp tai nạn và những đứa con của ông lập tức trở thành đối tượng cho đám chó săn đi săn mồi.

“Thì Thì, có những chuyện con không cần phải biết rõ, vì sự thật chỉ có thể làm cho người ta đau khổ mà thôi. Ta nợ ba của con, cũng nợ người kia rất nhiều, cả đời này của ta cũng không thể nào trả hết được....

Nếu tiêu tử Khúc Thiên Minh đó muốn trả thù, vậy thì cứ mặc nó, dù sao ông già này cũng có thể sống được bao lâu nữa? Giao tập đoàn vào tay cậu của con thì cũng hỏng hết mà thôi!”

Ông vừa nói, ánh mắt vừa nhìn xa xăm, sâu trong đáy mắt còn có chút đau đớn. Vết thương tưởng chừng như đã bị thời gian vùi lấp của ông lại một lần nữa bị đào lên, tưởng nó không hề đau, nhưng thật ra là đau đến không thở nổi.

“Ông...”

“Được rồi, đừng nói về vấn đề này nữa. Ta còn có việc phải làm, không thể nói chuyện này cùng con được. Con về đi!”

Nói rồi, ông đứng lên đi về chiếc ghế da đen đặt ở giữa khung cửa sổ sát đất, tiếp tục đeo kính lên làm việc.

“Vậy được rồi. Ông, con về trước, hôm khác sẽ đến tìm người!”

Thấy ông kiên quyết như vậy, cô cũng không thể cứ lẻo đẻo bám theo được nữa, đành cắn răng rời khỏi phòng, ánh mắt thất vọng vẫn ngoái lại nhìn ông...

“Tiểu thư, Tư thiếu đã ở ngoài chờ người rồi!”

“Tư Hạo Hiền? Sao anh ta lại ở đây?”

Cô nghe tin mà như bị sét đánh, giật nảy người lên một cách không tự chủ.

“Là Tư thiếu gọi đến Hạ gia, vậy nên tôi đã nói cho cậu ấy biết người ở đây, cậu ấy bảo sẽ đến đón, giờ đang chờ ở bên ngoài rồi!”

“Được rồi, cảm ơn ông, ông Andy. Con về đây, tạm biệt!”

Chuyện của Hạ lão gia chưa xong, giờ cô còn phải xử lí xem nên đối mặt với hắn như thế nào.

Cô thở dài thườn thượt, trong lòng lo lắng cộng buồn rầu khiến bước chân cũng trở nên nặng trĩu, bước từng bước thật chậm ra ngoài cổng. Ở bên ngoài, cô nhìn thấy một chiếc xe đã chờ sẵn ở cổng, nhưng không phải chiếc Maybach của hắn, mà là chiếc xe thể thao vàng chóc của...

“Hey, cô nàng bắt cóc, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Từ kính cửa sổ của xe ô tô, Vu Ngao Ân đưa tay lên vẫy chào cô, gương mặt nở nụ cười hồ ly giảo hoạt đẹp đến độ khiến cô có chút ngây người.

Người này cô có chút ấn tượng, nhưng hình như, cô lại không nhớ ra anh rồi?

Cô đứng ngẩn người ra, khiến Vu Ngao Ân lập tức nhận định được vấn đề, giọng giả bộ đau khổ hỏi cô.

“Mỹ nhân, em vậy mà lại quên tôi nhanh như vậy sao? Chúng ta cũng đâu phải không có giao tình? Tôi đã từng cứu em những hai lần đó.”

“Nhớ chứ nhớ chứ! Vu tiên sinh đã cứu tôi hai lần, phần giao tình này sao có thể quên! Nhưng sao anh lại ở trước cửa nhà tôi vậy?”

Thực ra lúc đầu thực sự là cô không có nhớ đâu nha!

Nhưng cũng may nào cô cũng không phải “cá vàng” đến mức độ không chứa được, chỉ cần anh nhắc lại cho cô một chút là cô sẽ nhớ liền.

“Anh hùng tôi chờ mỹ nhân đi trốn, nguyện ý lên không?”

Anh vừa nháy mắt vừa nói về vô cùng hư hỏng, nhưng điều này lại làm cho cô bật cười.

Anh rõ ràng đang dùng ngữ điệu trêu đùa nói với cô, sao cô có thể không nghe ra chứ!

“Không đi a, anh trông không có giống anh hùng chút nào nha, ngộ nhờ gặp phải sắc lang thì tôi biết làm sao đây?”

Cô cũng hòa theo trò đùa của anh, đôi mắt biết cười híp lại, miệng nở nụ cười vô cùng tươi tắn. Tâm tình căng thẳng lúc này được giải tỏa bớt.

Tư Hạo Hiền không đến, khiến cô vừa thất vọng vừa cảm thấy may....

“Ây da, em thật là... tại sao không phối hợp gì hết vậy? Tóm lại lên đây đi, anh được Boss điều động đến chờ em về!”

“Boss anh?”

Cô thắc mắc, không phải ý chỉ là Tư Hạo Hiên đó chứ? Anh vậy mà lại quen hẳn hả? Trái đất không có tròn vậy chứ?

“Đúng vậy! Em không đi theo tôi về, ân nhân của em liền bị tên cầm thú đó hành quyết ngay tại chỗ đó.”

Nghe đến đây, cô càng khẳng định hơn. Vì ông Andy nói rằng hẳn sẽ đến đón, vậy nên đây chắc chắn là Tư Hạo Hiên hẳn bảo anh đến rồi! Cô không nói gì cả, trực tiếp mở cửa đi lên xe, anh cũng không hỏi thêm hay ba hoa câu gì nữa, cô vừa thắt dây an toàn thì anh cũng phóng đi...

- Nếu Vu Ngao Ân bị nam 0 “hành quyết” sẽ thế nào ta????

- Nhớ like với bỏ phiếu để hóng truyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Thích hay không thích?

Trên cả quãng đường đi, Hạ Thi Văn đều thấp thòm lo sợ, ngồi cũng không yên, tay cứ liên tục bấu chặt lấy chiếc váy trắng.

“Nè, chiếc váy không có tội tình gì, cái tay em đừng có như muốn xé rách nó vậy chứ? Và lại ân nhân của em đây cũng là người đáng hoàng đó được không, em có thể đừng làm ra bộ mặt như bị anh bắt cóc lên xe thế kia chứ?”

Thấy cô liên tục căng thẳng đến độ thần kinh sắp không chịu nổi như vậy, Vu Ngao Ân không thể tiếp tục nhìn được nữa. Cô thiếu nữ tuổi xuân phơi phới kiều diễm, xinh đẹp đến vậy, rốt cuộc bị cái tên Tư Hạo Hiên kia làm gì mà để cô sợ sệt như thế này nhỉ?

“Xin... xin lỗi, anh đừng hiểu nhầm, tôi không có nghi ngờ anh. Chẳng qua... cái đó... nhất định phải đến chỗ Boss của anh hả?”

“Đúng là có phân phối như vậy, nhưng mà em muốn trốn tên Tư Hạo Hiên đó, không phải là không có cách.”

“Cách gì?”

Nghe đến đây mắt cô sáng lên. Hiện tại chỉ cần không phải gặp Tư Hạo Hiên, có cách nào hợp lý cô cũng đều sẽ thử qua.

“Thực ra tên đó chỉ bảo anh đến đón em thôi, còn lại em muốn đi đâu, tôi chờ em qua đó!”

“Thật hả?”

Hơ, đương nhiên là không phải thật rồi! Dù lúc này Vu Ngao Ân đã bị Tư Hạo Hiên dẫn đi dặn lại rằng phải đưa cô về tập đoàn ngay, nhưng nhìn cô căng thẳng đến vậy, làm sao hẳn lại có thể trở mặt mà làm như thế được chứ? Dù sao thì hẳn với Tư Hạo Hiên cũng là bạn lâu năm, sẽ không bị hắn đánh hay nhốt đâu, cùng lắm chỉ nghe anh phát hỏa chút thôi, anh chịu quen rồi!

“Đúng vậy. Vậy nên rốt cuộc em muốn đi đâu?”

“Vậy phiền anh đưa tôi đến quán cà phê Thiên Không nhé, tôi có hẹn với bạn ở đó!”

Tối qua cô đã hẹn Diệp Tuyết Nhi đến đó để cô kể rõ mọi việc của mình cho cô ấy, khổ nỗi xảy ra quá nhiều chuyện tối qua và sáng nay làm cô suýt nữa quên khuấy...

Bây giờ thì hên rồi, cô như vậy mà lại bắt được vàng, phần khởi ra mặt làm anh cũng không thể nào từ chối được nữa, đành chiều theo ý cô đưa cô đến đó.

Xe vừa dừng ở trước cổng, cũng là lúc Hạ Thi Văn chào tạm biệt anh, xoay người đi vào. Cô vừa rời khỏi, ánh mắt Vu Ngao Ân lập tức trầm xuống, trong đầu anh tự nhiên cảm thấy vô cùng khó hiểu...

“Lúc này, hình như nghe tên tiểu tử Hạo Hiên nó nói cũng có hẹn ở đây mà nhỉ?”

Nghĩ mãi cũng chả được gì, vậy nên anh quyết định không nghĩ nữa, phóng xe chạy khỏi quán cà phê...

.....

Quán cà phê Thiên Không nằm ở một địa điểm vô cùng đắt giá ở thành phố JK, là nơi cho những trai xinh gái đẹp đam mê sống ảo đến đây chụp ảnh, nó như một thời nam châm cực mạnh thu hút tất cả mọi người đến tham quan, không ngoại trừ chỉ có giới trẻ... Đúng như tên gọi của nó, quán cà phê được thiết kế ở trên sân thượng của một khu tập thể cũ, được thiết kế theo phong cách vintage với các bộ bàn ghế gỗ, gối dựa lưng và những tua rua vải bay bay trong gió tạo nên một không gian vô cùng thơ mộng. Ngồi từ trên đây, có thể thưởng thức được những đợt gió se lạnh của thời tiết chớm thu...

Diệp Tuyết Nhi ngồi ở một chỗ khuất, đang chăm chú đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, như thể đang chìm vào thế giới riêng ở đó vậy.

Đến khi Hạ Thi Văn ngồi vào phía đối diện cô, gõ gõ lên mặt bàn vài cái thì cô ấy mới giật mình, gấp quyển sách lại.

“Thi Thi, cậu tới rồi?”

“Mình tới lúc nào cậu cũng không biết! Rốt cuộc cuốn tiểu thuyết đó có gì khiến cậu si mê vậy hả?”

“Ày da nào có đâu. Đúng rồi, hôm nay cậu hẹn mình ra đây nói rõ mọi chuyện mà nhỉ?”

Mắt Tuyết Nhi đảo quanh một vòng dừng lại ở một cái bàn cà phê trong góc tối cách đó không xa, rất nhanh sau đó trở về trạng thái tươi cười ban đầu, lập tức bắt thẳng vào chủ đề trọng tâm.

Hạ Thi vẫn bèn thở dài một cái, cời bỏ chiếc túi đeo bên người ra, nháp một ngụm trà mà Tuyết Nhi gọi sẵn cho cô, sau đó bắt đầu kể lại...

“Đậu xanh, nghe câu chuyện của cậu như kiểu nữ chính trong tiểu thuyết thiếu nữ ý nhỉ?”

Tuyết Nhi nghe cô kể xong mà không nhận được lên tiếng. Cái câu chuyện cầu huyết như vậy, vậy mà lại xuất hiện ngay trên chính cô bạn thân nhất của cô, quả không thực tế rồi?

Nói thật thì chi nghe Hạ Thi Văn kể mà Tuyết Nhi cũng cảm thấy những cái kíc ức này vô cùng đau khổ, nếu là cô thì sớm đã nằm cuộn tròn trong chăn khóc lên khóc xuống rồi, vậy mà Hạ Thi Văn lại có thể kiên cường như vậy....

“Cái đầu này của cậu bớt nghĩ mấy chuyện linh tinh đi!”

Hạ Thi Văn nhìn về mặt kinh ngạc đến hoảng sợ cùng mảy lỗi nói chưa lớn của Diệp Tuyết Nhi không nhận được cốc lên trán một cái.

Nhưng quả thật ngấm lại, câu truyện của cô thật sự có chút giống với tiểu thuyết thiếu nữ a!

“Đau a! Cậu nhẹ tay một chút đi! Mà phải rồi, vậy còn chuyện cậu và Tư Hạo Hiên, có phải hay không hai người bây giờ hai người...!?”

“Không có gì cả, quan hệ....còn kém hơn lúc trước!”

Nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Tuyết Nhi, cô cũng hiểu cô ấy đang mong chờ điều gì. Lúc cô vừa mới nói ra câu kia, quả nhiên sắc mặt cô ấy dờ ra, chắc sẽ sốc lắm đây!

“Mẹ nó, không phải chứ? Rõ ràng hai người các cậu là bạn từ nhỏ, cậu rõ ràng là cô bé năm đó. Đừng nói với mình cậu không nhìn ra tình cảm của Tư Hạo Hiên đối với cậu nha!”

Tuyết Nhi đập bàn cái “rầm”, âm thanh từ cổ họng phát ra lớn hơn, mắt liếc sang góc tối bên kia, trong lòng nở nụ cười thâm.

Hạ Thi Văn im lặng một lúc lâu, lại đưa tách trà lên nháp một ngụm, giọng có phần xót xa hơn lúc nãy:

“Nhìn ra! Nhưng nhìn ra rồi, thì sao? Nói ra bây giờ thì anh ấy và mình chắc chắn hạnh phúc ư? Xoay quanh bọn mình còn biết bao nhiêu vấn đề chưa thể giải quyết, ví như việc Hạ gia có nhúng tay vào việc đó hay không? Ví như người chủ mưu đằng sau còn chưa thể tìm ra, cậu bảo mình làm sao dám lời anh ấy vào chuyện này! Và lại, nếu như anh ấy biết sự thật đi chăng nữa, cũng chưa chắc sẽ ngừng gieo ác ý lên Hạ gia. Mình muốn trước đó tìm được bằng chứng, chứng minh Hạ lão gia không hề có tội.”

“Vậy mình hỏi cậu một vấn đề cuối, cậu có thích Tư Hạo Hiên không?”

- Các bạn nghĩ nư9 sẽ trả lời thế nào đây? Thích hay không thích nói một lời đi nào? Nhớ bỏ phiếu để truyện ra đều nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Kể nghe lén lộ diện

“Thích, trước khi biết anh ấy là người hồi bé mình đã thích anh ấy rồi. Bây giờ... lại càng thích!”

Cô trả lời không chút nghĩ ngợi. Thích chính là thích, chẳng có lý do gì là sai cả, tại sao cô lại không dám thừa nhận?

Như đạt được mong muốn, Diệp Tuyết Nhi khẽ nở nụ cười mãn nguyện. Cô đặt tay lên bàn tay của Hạ Thi Văn, giọng nói lúc này quả thật nghe rất giống những lời chúc phúc.

“Thì Thi, chi cần có câu này của cậu là đủ rồi! Có lẽ cậu chưa bao giờ thừa nhận tình cảm với ai nên cậu không hiểu. Hai người thực lòng yêu nhau, đến với nhau thì hoàn toàn không có chuyện gì là không cùng nhau đối mặt được!

Hiện tại, hai người cũng đã là vợ chồng rồi! Ngoài mình ra, cậu đã có thêm một người nữa để tin tưởng. Mình tin, anh ấy cũng giống mình, cũng lo lắng và yêu cậu nhiều không kém gì mình, vì vậy....chuyện tiếp theo hai người tự giải quyết nhé! Bà mai* như tớ phải đi về đây...”

Nói rồi, cô nháy mắt nở nụ cười gian, liếc mắt ra đằng sau. Hạ Thi Văn nghi hoặc quay đầu lại, trong đầu cô, hình ảnh một anh chàng trai mặc bộ vest trắng hiện ra, khuôn mặt góc cạnh nam tính giờ nở ra nụ cười dịu dàng, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

Không sai! Người cô đang nhìn thấy chính là Tư Hạo Hiên! Tay anh còn cầm theo một bó đủ chín trăm chín chín đóa hồng đỏ làm cô ngẩn người. Mãi đến khi thấy Tuyết Nhi đã rút tay ra rồi té khấn cấp, để lại hai người họ trên cái quán cà phê lãng mạn này, cô mới biết hóa ra mình bị lừa rồi!

Tư Hạo Hiên lúc này vẫn đứng đó, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt thâm tình của anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô....

Cả sáng nay anh ngồi trong văn phòng không là việc mà chỉ nhìn chằm chằm vào cái hồ sơ tối qua anh cho người lấy từ hội sở tư nhân của Hạ gia về. Ngắm nhìn thật kĩ hồ sơ cùng tấm ảnh chân dung của cô bé Khúc Thi Văn đó. Tên cũng giống, mà nhìn mặt quả thật rất giống cô vợ nhỏ của anh.

Đúng cái lúc bức bối không biết nên làm thế nào thì Lưu Niên cùng với Diệp Tuyết Nhi lại chạy đến tập đoàn, vậy là anh mới nghĩ đến việc hỏi cô ấy. Lúc đầu, Tuyết Nhi một chữ cũng không kể với anh, nhưng sau đó lại thấy được anh đối với Hạ Thi Văn, là thật tâm, vì vậy cũng không nỡ gây khó dễ nữa, trực tiếp kể hết tất cả, hơn nữa còn vạch ra một kế hoạch để khiến chính Hạ Thi Văn tự sập bẫy.

Không phải vì Diệp Tuyết Nhi hoàn toàn tin tưởng anh, mà là từ trong mắt của Hạ Thi Văn, cô có thể nhìn ra được cô ấy thích cái tên này, nên dù cho có ghét anh, cô cũng không muốn nhìn hai người này tự ngược lẫn nhau.

Rõ ràng đều thích nhau như vậy, vậy mà đến bây giờ còn lằng nhằng dằng dụa, quả nhiên người trong cuộc đều là người ngu ngốc, vẫn phải để Diệp Tuyết Nhi cô ra tay mới xong chuyện...

.....

Cô gọi với theo Tuyết Nhi, nhưng giờ cô ấy đã đi xa rồi. Trước khi đi còn quăng lại cho cô một cái nháy mắt khó hiểu. Được lắm, cô bạn thân của cô bây giờ vậy mà lại còn biết lừa cô

rồi! Còn có cả đồng bọn thông đồng trước với nhau nữa chứ, đúng là quá đáng mà!

“Trùng hợp thật Thi Văn, trước khi biết em là cô bé đó, anh cũng đã bị em làm cho rung động rồi!”

Anh vừa nói, vừa ung dung tiến tới chỗ cô đang bối rối, quỳ một gối xuống, dáng vẻ giống y hệt như đang cầu hôn, đôi môi mông nhếch lên nụ cười mãn nguyện, đưa tặng bó hoa cho cô.

Nhưng mà cô cũng không có để gì tha thứ cho anh được đâu nha! Thông đồng với bạn cô, sáng sớm nay lại còn dẫn Hạ Dĩ Hinh về chọc tức cô, cũng không biết ả ta và anh có thật sự đi ăn sáng với nhau không nữa!

Bây giờ lời nói của anh, cô quả thật không phân biệt được cái nào là giả, cái nào là thật!

Rõ ràng tối hôm qua còn nói cái gì mà kết hôn với cô là để trả thù, sau đó hôm nay lại nói trước khi biết cô là cô bé đó đã động tâm rồi, tin được không cơ chứ?

Cô không nói gì, chỉ tỏ thái độ chán ghét xoay lưng lại với anh, phải cho anh hiểu được chút cảm giác đau lòng giống như cô, nếu không sau này anh sẽ ý lại bắt nạt cô a!

“Hạ Thi Văn, em vẫn còn giận phải không? Anh xin lỗi mà, chỉ là lúc đó anh tức quá.”

“Một người chỉ trong vòn vẹn một ngày mà nói ra những hai lời, không biết cái nào là thật thì sao tôi phải giận chứ!”

Hạ Thi Văn lạnh lùng nói.

“Hạ Thi Văn, anh thừa nhận. Thật sự lúc đầu có ý định tiếp cận em là vì cố ý muốn trả thù. Nhưng sau biết bao nhiêu chuyện xảy ra giữa chúng ta, anh đối với em một chút hận thù cũng không có, ngược lại còn trở nên quan tâm em hơn tất cả mọi thứ. Từ lúc em bước vào cuộc sống của anh, em còn quan trọng hơn tất cả những quy tắc của bản thân, thậm chí số tính mạng của anh với em, em còn quan trọng hơn cả. Cuộc sống của anh thực sự như có một bước ngoặt mới, lo lắng vì em, đến cả việc của tập đoàn anh còn không màng, trực tiếp giải quyết yêu cầu của em, chỉ cần em cười, trong lòng anh cũng thoải mái vô cùng.

Cho dù em không phải cô bé đó thì anh cũng thông suốt rồi! Cái gì mà trả thù, cái gì mà hợp đồng hôn nhân, anh đều không còn quan tâm nữa. Người anh quan tâm, duy chỉ có một mình em. Vậy nên em có thể xem xét, tha thứ cho anh, để anh có cơ hội trở thành người bên cạnh em không?”

Cô vẫn im lặng, không trả lời.

“Hay như vậy, giờ anh cũng đã trưa rồi, anh đưa em đi ăn, chúng ta nói chuyện thêm.”

Cô cảm động chứ, nghĩ đến những lời Tuyệt Nhi nói trước khi rời đi, cô lại càng kiên định hơn.

Đúng vậy, nếu hai người thật tâm yêu nhau thì có chuyện gì lại không thể cùng nhau đối mặt được cơ chứ?

Hiện tại xem như hiểu nhầm đã được giải quyết, nhưng lỗi lầm của anh là hôm đó đã nói những lời quá quá đáng với cô, hôm sau lại còn dẫn về nhà một cô gái nữa, đương nhiên là anh sai! Vậy nên bây giờ bảo anh hạ mình làm gì anh cũng làm, chỉ cần cô không giận nữa là được!

“Ai nói muốn cùng anh đi ăn nói chuyện cơ chứ?”

Nói rồi, cô cầm túi xách định đứng lên thì liền bị anh chàng tổng tài nào đó hai tay bế bổng, giãy giụa cũng không nổi vì sức anh quá khỏe. Bó hoa hồng đẹp như vậy cũng bị anh ném lại ở đó, không thêm quan tâm đến...

“Anh...anh biết như vậy là đang bắt cóc không?”

“Bắt cóc thì bắt cóc. Dù sao...người anh bắt cóc là vợ mình, giấy trắng mực đen cũng đã thừa nhận rồi!”

“Nhưng tôi cứ không thừa nhận!”

Cô nghiêng răng ken két. Rõ ràng lúc này cô đang đắc ý một phần, vậy mà giờ đã lại bị rơi vào thế bị động rồi?

Đối với anh, cô thật sự không thể làm gì được hả?

Giữa giữa một hồi rồi nhận ra cô không thể khiến anh buông xuống mà chỉ khiến cái bụng của cô càng kêu gào đấu tranh hơn, vậy nên cũng mặc kệ không quan tâm nữa, để mặc anh bế cô đặt vào trong xe rồi phóng đến một nhà hàng kiểu Tây sang trọng ở giữa trung tâm thành phố.

- Ngọt chưa ngọt chưa????

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Bị cho ăn dấm lần 2

Từ Hạo Hiền dừng xe, còi dây an toàn bước xuống rồi mở cửa xe cho cô. Nhưng cô vẫn cứ một mực cự tuyệt, không chịu xuống.

Đúng thời điểm cô đang giả vờ lạnh lùng với anh thì cái bụng đói của cô lại lật kèo phản ngược lại, sôi lên ục ục làm cho anh ở ngoài không nhìn được phì cười. Mặt cô phút chốc liền bị chọc cho đỏ bừng.

“Em đói rồi, ăn một chút lấy sức đi, sau đó có cái buồng hay giận dỗi gì thì tùy em”

“Tôi mới không phải nghe anh, chỉ là bụng tôi có chút đói thôi, anh tuyệt đối đừng nghĩ nhiều!”

Cô vẫn buông lờ trái tâm, nhưng cuối cùng cũng chịu leo lên bước xuống xe, đi theo anh vào bên trong...

Mặc dù đây chỉ là một nhà hàng thôi, vậy mà bên ngoài lại được bày trí và xây dựng như một cung điện cho các vua chúa thời xưa vậy, lộng lẫy và xa hoa đến chói mắt, lại còn đặt ngay ở trung tâm thành phố khiến nó trở nên càng xa xỉ hơn. Hai người vừa mới bước vào, mặc dù không hề sánh đôi cùng nhau nhưng cũng khiến cho bao nhiêu ánh mắt phải ngược nhìn họ. Một nam một nữ. Nam khí chất lạnh lùng lại có phần quyền rũ, nữ quý phái, nụ cười mỉm đẹp như bông hoa trong gió, quả thật xứng danh kim đồng ngọc nữ.

“Tur thiếu, ngài đến rồi! Chúng tôi đã sắp xếp cho hai vị gian phòng Lưu Ly Lâu rồi, mời theo tôi!”

Khách quý quan nghiêng hạ giá, lại còn đi tới cùng một vị mỹ nữ xinh đẹp như vậy, đương nhiên quản lý phải trực tiếp ra đón, cũng phân phó dặn dò kĩ lưỡng không được có chút sai sót nào.

Tur thiếu này đến đây trước nay chưa từng đặt phòng, trực tiếp đến rồi liền hệ cũng dành được gian phòng đơn xa xỉ nhất. Nhưng lần này, trợ lý đặc biệt Trương Thành của anh gọi cho ông, còn bảo đặt phòng tình lữ, ông đương nhiên phải hầu hạ cho cẩn thận rồi!

Hai người sau đó trực tiếp đi theo quản lý dẫn vào, đồ ăn cũng nhanh chóng được bưng lên. Những món ăn thơm nức mũi khiến cho bụng Hạ Thi vẫn cồn cào lại càng thêm cồn cào, cô nhanh chóng cầm dao đĩa lên, bắt đầu ăn.

Trong cả quá trình đó, cô nhìn ra được một ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm cô, nhưng rồi cô cũng mặc kệ, chỉ tập trung ăn cho xong cơm của mình. Mà anh ngồi đó nhìn cô ăn ngon miệng như vậy thì lại cảm thấy rất ấm lòng.

Dáng vẻ của cô bé Khúc Thi Văn năm đó, sớm đã theo thời gian mà bị phai mờ dần. Vậy thì từ bây giờ, mỗi khoảnh khắc của vợ anh, Hạ Thi Văn, hãy để anh lưu lại từng chút một được không?

Ăn xong bữa cơm, cô cũng không tiếp tục dây dưa với anh nữa, anh cũng không có giữ cô ở lại, vậy nên cô trực tiếp gọi xe quay về biệt thự Lâm hoa viên.

Vừa mới về đến nơi, cô đã nằm vật lên giường, suy nghĩ về lời nói của Tur Hạo Hiền hôm nay. Lời anh nói là thật ư? Hay lại tiếp tục để lừa gạt cô nữa? Nhưng dù có thế nào, cô cũng phải công nhận anh đã đạt được mục đích rồi, cô đã thật sự thích anh. ...

Suy nghĩ một hồi, cô đi vào giấc ngủ cũng chẳng biết. Đến khi quản gia trưng đích thân đi lên phòng, gõ cửa rất lâu rồi thì cô mới tỉnh lại từ trong mộng

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân!”

“Úm...lão Trương? Ông có chuyện gì sao?”

Hạ Thi Văn dụi dụi mắt, vẫn để nguyên bộ dạng ngái ngủ chạy ra mở cửa.

“Cũng không có gì. Thiếu gia để quên bộ hồ sơ này, nhờ người mang lên tập đoàn. Thiếu gia, lát nữa phải dùng gấp!”

Ông vừa nói vừa giơ tay đưa lên trước mặt cô một bộ hồ sơ trắng.

“Được, ông đưa cháu, bây giờ cháu đi ngay!”

Nói rồi, cô vươn tay ra cầm lấy tập hồ sơ sau đó nhanh chóng quay vào phòng.

.....

Tập đoàn Tur thị

Một trong những tập đoàn hàng đầu của Trung Quốc, chỉ với ba năm ngắn ngủi mà Tur Hạo Hiền có thể đưa tập đoàn vươn lên sánh ngang với các tập đoàn quyền lực của Thế giới, đồng thời anh cũng trở thành tổng giám đốc trẻ tuổi nắm giữ khối tài sản hàng tỉ đô, đứng trong hàng ngũ những doanh nhân trẻ của Thế giới, vượt xa hơn so với những gì mà người ta đã tính toán được.

Giờ đã là giờ chuẩn bị tan tầm, mọi nhân viên trong tập đoàn đều đang nỗ lực thu hoạch thành quả của mình trong vòng một ngày để báo cáo. Bất chợt một bóng dáng của cô thiếu nữ xinh đẹp tiến vào tòa nhà to lớn, cô mặc trên mình một chiếc quần baggy rộng và áo phông đơn giản những vẫn thu hút.

Đi thẳng vào quầy lễ tân, cô lịch sự lên tiếng:

“Chào cô, tôi...tôi đến đưa tập hồ sơ cho Tur tổng!”

“Xin chào, rất hân hạnh được đón tiếp cô. Xin hỏi cô là....”

Cô nhân viên lễ tân nhìn cô từ trên xuống dưới, khí chất quả thực khiến người ta mê người, cũng ngay lập tức nhận ra đây là vị đại tiểu thư của Hạ gia được mọi người lúc nào cũng ca tụng hết lời đây mà!

“Tôi là người được Tur tổng nhờ mang đồ đến!”

“Thất lễ rồi, Tur tổng có dặn, không có lệnh không được phép đưa đồ lên! Hay là như vậy, cô đưa tập hồ sơ này cho tôi, tôi sẽ bảo người mang lên, được không?”

“Vậy làm phiền cô rồi!”

Hạ Thi Văn mỉm cười rồi đưa tập hồ sơ vào tay cho cô lễ tân.

Cô biết mà, làm gì có chuyện có thể qua được cửa lễ tân cơ chứ?

Nhưng dù sao như vậy cũng đúng ý cô vì cô hiện tại cũng không muốn phải đối diện với anh chút nào.

Ra khỏi cửa tập đoàn, cô đưa tay lên vươn vai một cái, hít mùi hương hoa thạch thảo nhàn nhạt được trồng ở xung quanh tập đoàn.

Vậy là một mùa thu lại sắp về rồi, cô sắp phải tới trường điểm danh bắt đầu một kì học mới. Tâm trạng quả thực có chút chờ mong học kì mới ở ngôi trường này!

Chuẩn bị quay người lên xe, cô chợt nhìn thấy dáng người quen thuộc đang sánh đôi cùng một cô gái bước vào trong tập đoàn.

Không sai, người cô thấy chính là tên nam nhân mà trưa nay còn ngó những lời lăng mạn với cô, còn dắt cô đi ăn ở một nhà hàng sang trọng.

Tư Hạo Hiền đang cười nói với một quý cô có vẻ đẹp vô cùng quyến rũ, hơn nữa còn tự tay mở cửa cho cô ta.

Gọi cô đến đây đưa đồ là cái cớ, còn khoe ân ái với nữ nhân khác mới là thật, đúng không?

Cô rõ ràng biết bọn họ chỉ là đối tác, nhưng nhìn cử chỉ thân mật của Tư Hạo Hiền đối với người phụ nữ khác lại không nhịn được mà khó chịu!

Thế mà cô còn nghĩ những lời anh nói trưa nay là thật, còn vui vẻ suy nghĩ sẽ tiếp nhận anh. Nhưng bây giờ thì bỏ đi nha!

Cô bực dọc, lên xe, đóng cửa cái “rầm” làm cho bác lái xe cũng giật mình. Có lẽ chính cô cũng không biết, mình là đang ăn một hũ giấm chua siêu to khổng lồ đâu nhỉ!

Về phần Tư Hạo Hiền, sau khi đưa đối tác mới vào bên trong sảnh tòa nhà thì bị cô lễ tân báo cáo, nói rằng có người đưa cho anh tập tài liệu. Lời cô lễ tân vừa dứt, quả nhiên anh đã lao vội ra ngoài, nhưng bắt gặp lại không phải bóng dáng cô, mà lại là một chiếc xe chạy vọt qua.

Anh lập tức hiểu ý ngay, không khỏi bất đắc dĩ mỉm cười, thở dài một tiếng rồi quay đầu đi vào trong.

- Nhớ like với bỏ phiếu cho tui nha, vãi quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Say!

Tối hôm đó, Tư Hạo Hiền phải cùng đối tác đi ăn com nên về biệt thự rất trễ. Vừa mở cửa bước vào, anh cứ nghĩ mình sẽ phải thấy bộ dạng khó chịu của Hạ Thi Văn, nhưng ngược lại, tìm xung quanh cũng không thấy cô đâu làm anh có chút khó hiểu.

“Hạ Thi Văn đâu?”

Tay anh cởi chiếc áo vest ngoài ra, treo lên móc, nói lỏng chiếc cà vạt, đưa mắt hỏi lão Trương đang đứng giật thót mình ở phía bên kia.

“Thiếu phu nhân, ...haiz, ngài cứ lên phòng tự mình xem thi tốt hơn!”

Lời vừa dứt, ông đã thấy anh không chút do dự, lập tức phi thẳng lên phòng, lông mày nhú chặt lại. Ông thở dài một tiếng, trong lòng không vui. ...

Cũng không biết thiếu gia nhà ông làm gì khiến cho thiếu phu nhân không vui, mà vừa về đến cửa nhà, ông đã thấy cô cầm một túi ni lông đầy lon bia rồi đi lên trên phòng khóa cửa uống. Ông nói thế nào cũng không nghe, rốt cuộc vẫn không thể ngăn nổi cô!

Uống này giờ chắc phải vài ba tiếng đồng hồ rồi, có lẽ bây giờ đã thành một con ma men rồi cũng nên!

Tư Hạo Hiền vừa lên tới phòng, mở cửa ra đã thấy Hạ Thi Văn ngồi ngoan ngoãn trên ghế, đang chăm chú cạy mở cái gì đó. Anh mỉm cười, nhẹ nhàng tiến lại gần cô, sắc mặt sau đó liền kém đến nỗi không tài nào tả nổi.

“Em. . . em uống hết cả đồng bia này há?”

Trước mặt anh gần chục lon bia rỗng nằm la liệt trên đất, tất cả đều bị cạy mở hết. Từu lượng cô nhóc này, cũng khá quá ha?

“Ừm. . . anh là ai? Sao lại vào phòng tôi?”

Cô dùng đôi tay đang cạy mở chai rượu, khuôn mặt say đến độ đỏ bừng cả mặt mũi, mỗi động tác của cô phô ra đều nũng nịu đến vô cùng. Cô chống hai tay lên ghế, đôi mắt bỏ câu mơ màng hỏi, sau đó tự bật cười, nụ cười vô hại. . .

“A, anh thấy tôi xinh đẹp nên muốn tiếp cận đúng không? Nói cho anh biết, tôi có chồng rồi! Chồng tôi là người vô cùng độc ác nha, anh động vào tôi là anh ta liền cho anh bay thẳng qua Châu Phi đó!”

“...”

Anh vẫn im lặng, về mặt tức giận lúc này rốt cuộc cũng đã giãn ra một chút. Cô nhóc này lúc say rượu, mặc dù không dám thừa nhận nhưng quả thực vô cùng đáng yêu! Như một đứa trẻ không hơn không kém!

“Nhưng mà. . . chồng tôi không yêu tôi. Anh ấy bảo lấy tôi về là để trả thù, còn mang cô em họ tôi về nhà để chọc tức tôi. Chiều nay tôi còn bắt gặp anh ấy cười nói với một mỹ nhân xinh đẹp vô cùng! Hay là. . . anh ở lại với tôi đêm nay, anh nói xem, nhìn thấy tên đàn ông khác động vào vợ mình, anh ấy có ăn giấm chua không?”

“Em dám. . . !”

Cô vừa nói vừa cười, nửa đầu còn khiến anh vui vẻ không ngớt, cứ ngỡ là cô đang ghen. Nhưng nửa sau lại khiến anh trầm mặt lại!

Có phải nếu hôm nay anh không về thì cô liền tìm một tên tiểu bạch kiểm để chơi không?

Anh giằng lấy lon bia trên tay cô, bắt lấy eo, đặt Hạ Thi Văn ngồi lên trên người mình. Say đến nỗi không nhận ra ai với ai, anh thật sự là không biết nên khóc hay nên cười. . .

“Em làm sao biết được anh không yêu em cơ chứ! Người làm ra hợp đồng là em, người nói dối cũng là em, trước giờ em đều không cho anh quyết định, em biết em xấu xa lắm không?”

Anh cung chiều ngắt chóp mũi cô một cái, giọng điệu đầy âu yếm và săn sóc.

Cô không nói gì, chỉ đưa tay sờ lên má của anh, giữ chặt cổ anh lại, ngấm ngấm thật kĩ một hồi lâu.

“Anh nhìn rất quen nha! Rất giống... chồng của tôi!”

“Humm? Vậy sao? Có khi nào anh chính là chồng của em không?”

Anh nở nụ cười trên choker cô nhóc đang ngồi phía trên, sợ cô sẽ gục xuống bất cứ lúc nào nên tay vẫn đỡ lấy eo cô.

“Không thể nào, anh ta hôm nay đang ở cùng với mỹ nhân rồi! Nhưng nếu anh về tôi sẽ nói chuyện chấm dứt hợp đồng với anh! Anh ta xấu xa, cảm thú, tôi ghét anh ta, tên Tư Hạo Hiền chết tiệt!”

Cô vừa nói vừa xua xua tay, khóe mắt chợt tràn ra vài giọt nước đắng chát, cúi mặt xuống thấp, giọng tủi thân:

“Nhưng mà... tôi lại thích anh ta! Ngay từ lúc anh ta chăm sóc tôi ở bệnh viện khi ở Hy Lạp là tôi đã rung động rồi, sau đó lại càng thích, nhưng tôi vẫn lý trí nói với mình rằng đó chỉ là cảm kích thôi! Cho đến sau khi biết được anh ta là cậu bé năm đó, tôi thực sự yêu anh ta rồi. Lúc đó tôi lại nghĩ, mình không muốn lôi anh ta vào cái chuyện phức tạp rối rắm của gia đình tôi, vậy nên mới lựa chọn nói dối, giờ tôi hối hận rồi! Nếu tôi không nói dối, có lẽ bây giờ tôi đã có thể thoải mái biểu lộ cảm xúc với anh ta, có lẽ anh ta cũng sẽ không đi với những oanh oanh yến yến khác. Bây giờ nói ra, chắc là không sao rồi, vì dù sao anh cũng không có ở đây!”

Cô vừa nói, nước mắt vừa rơi, chảy đầm trên chiếc áo sơ mi trắng của anh khiến anh đau lòng vô cùng. Người ta nói, lời say luôn là lời chân thực nhất, xem ra hôm nay cô đã đem toàn bộ lòng trong lòng nói ra với anh rồi...

“Em nhắc lại một lần nữa đi, em vừa mới nói gì?”

Tư Hạo Hiền với tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt ướt lệ của cô, giọng nghiêm túc.

“Tôi thích anh ta, em thích anh ta. Tư Hạo Hiền, em yêu anh!”

Lời vừa dứt, một nụ hôn đã ngay lập tức xâm chiếm lấy bờ môi mềm mại của cô, rất nhanh cay mở hàm răng của cô ra, luồn sâu vào trong, thưởng thức vị bia cay cay ngọt ngào trong khoang miệng cô, cô cũng không tránh né. Hôn thế nữa, cô còn chủ động ôm lấy cổ, học anh dùng lưỡi dò la, hai người cứ thế đắm chìm vào không gian riêng của mình...

Dần dần, khi nụ hôn không thể làm thỏa mãn cơn khát khao nữa, anh mới nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, trực tiếp đem bộ quần áo trên người cởi bỏ, không gian nhanh chóng chìm trong mùi vị tình yêu...

- Đoán xem có thật không nào các bạn????

Bỏ phiếu ngay để hóng chương tiếp nào!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Anh chính là yêu nghiệt!

Ngày nối tiếp đêm, khi mặt trăng dần buông xuống phía sau dãy núi không xa thì cũng là lúc mặt trời tỏa sáng, mang theo những ánh dương ấm áp chiếu đến khắp nhân gian, cỏ cây hoa lá theo đó cũng vươn mình thức giấc. Trên những nhành hoa nhỏ còn vương vài hạt sương long lanh của màn đêm, trên khoảng trời màu đen u tối cũng đã nhanh chóng bị ánh bình minh rực rỡ thay thế, một sắc vàng tỏa rạng cả bầu trời hùng đông...

Rất nhanh, ánh nắng đã lan rộng đến khắp các góc ngách ngõ nhỏ, biệt thự Lâm Hoa viên cũng không bỏ sót...

Ánh sáng xen qua cửa sổ, chiếu vào ngay khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Thi Văn làm cô khó chịu trở mình, vùi mình vào trong lớp chăn màu xám tro, rúc đầu vào một khuôn ngực vạm vỡ bên cạnh.

Tư Hạo Hiền cũng yêu chiều ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc mềm mại kia, một tay với lấy điều khiển từ xa, đóng chiếc rèm che lấp đi ánh dương buổi sáng, sau đó lại ôm chặt lấy cô mà ngủ.

Tương chừng không gian yên bình sẽ vẫn cứ trôi qua như vậy, nhưng cũng đến lúc phải có người thức giấc... Hạ Thi Văn tỉnh lại từ trong mộng, đầu đau như búa bổ, cố gắng mãi mới có thể mở đôi mắt đang nhắm nghiền kia ra.

Đập vào trước mắt cô là khuôn mặt mỹ nam đang say giấc nồng bên cạnh, cô cứ ngỡ ra nhìn anh không chớp mắt mãi. Đột nhiên như phát hiện mình bị mất thứ gì đó, cô lật chăn lên, nhìn quần áo của mình đã bị thay bằng bộ đồ ngủ lụa màu hồng.

Lại nhìn sang anh, anh chỉ mặc chiếc quần ngủ thể thao, để trần phía trên, cô dường như đoán được điều gì đó...

Không đúng, cô nhớ tối qua cô đang uống rượu mà!

Sau đó, chuyện xảy ra thế nào mà lại diễn biến đến mức này rồi!?

Lúc này cô bỏ não cô ra cô cũng chẳng nhớ được cái gì cả, thân thể cô hiện tại vẫn bị anh ôm chặt vào trong lòng, không cách nào thoát ra được. Cô đưa tay lên quờ quờ trước mặt anh, thấy anh không phản ứng gì cả mới thờ phào nhẹ nhõm... may là anh vẫn còn đang ngủ!

Đây là lần thứ hai cô ngắm nhìn anh khi ngủ. Lần trước là khi anh mệt mỏi chăm sóc cho cô nên ngủ vẫn còn nhú chặt đôi mày rậm kia lại, nhưng lần này lại khác, anh ngủ rất yên bình, khóe môi còn nhếch lên chút cười!

Đàn ông đẹp trai quá chính là yêu nghiệt!

Câu này thật sự áp dụng trên người anh, ngay cả lúc ngủ trông anh cũng đẹp đến như vậy, chắc con gái theo anh phải nhiều lắm đây!

Bỗng nhiên, cô lại có chút buồn, yêu anh là đúng, hay sai?

Anh là chồng cô, nhưng cũng là viên kim cương sáng nhất ở thành phố JK này, các cô gái có ý đồ với anh không ít, một Khúc Thuần Nhã yêu anh sâu đậm, một Hạ Di Hinh cam tâm tình nguyện bị anh trêu đùa, thậm chí là cả những nữ sinh tình hăng đầu đều mong muốn được một lần tiếp xúc với anh, dù chỉ là tình một đêm cũng có biết bao cô gái cam tâm tình nguyện. Trong tương lai, nếu cô thật sự nắm tay tên này đi tới cuối đường đời chắc sẽ không tránh khỏi nhiều thể loại gây ức chế thần kinh lắm đây!

Thu lại ánh mắt đang rơi trên người anh, cô nhẹ nhàng gỡ đôi bàn tay to lớn đang bao bọc lấy vòng eo của mình ra, mắt một lúc lâu mới có thể khiến bàn tay ấy rời ra, cô từ từ ngồi dậy. Bây giờ tỉnh dậy mà đối mặt với anh, cô biết làm sao?

Đầu cô vẫn còn choáng, vì vậy đứng lên có phần loạn choạng, lại còn thêm cả việc cô vừa mới đứng lên thì bàn tay đặt ở dưới giường đã nhanh chóng vươn ra, kéo lấy thân thể cô rơi lại về giường.

“Không cho đi!”

Giọng Tư Hạo Hiên trầm trầm vang lên, còn có chút ngái ngủ. Lúc cô gỡ tay anh thì anh mới vừa tỉnh lại, vậy nên mắt vẫn còn nhắm nghiền, thế mà vẫn có thể kéo cô lại được!

“Anh...anh buông tôi ra!”

Bị giật mình kéo trở về giường, Hạ Thi Văn cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng có cổ nữa, cổ mãi, cô vẫn là chịu chết trong vòng tay anh!

“Không buông! Em là vợ anh, vợ hợp pháp, không thể cùng chồng em trải qua buổi sáng êm đẹp được sao?”

“Chỉ là vợ hợp đồng...”

“Hôm qua có người đã nói phá bỏ hợp đồng rồi!”

Cô đàn người ra, khó hiểu đến nỗi chẳng giỡn đùa nữa, để mặc anh ôm thân thể mình.

Làm ơn đi, thần bia thần rượu hay gì đó hãy cho con nhớ lại một chút sự tình của ngày hôm qua đi có được không? Một chút thôi cũng được!

“Hôm qua...tôi nói gì?”

“Humm, em nói em yêu anh, nói ba lần liền!”

Việc quan trọng phải nói ba lần...Rất cuộc hôm qua cô say đến mức độ nào mà lại nói ra mấy lời giấu kín như vậy cơ chứ?

Anh vừa nói xong câu này, phản ứng đầu tiên của cô chính là chui ngay đầu vào chần. Người ta nói lời say là lời chân thật nhất, quả không sai! Cô vậy mà lại còn nói ra mấy lời đó lúc say, có cái lỗ nào không, làm ơn cho cô tụt xuống cái!

“Ngượng cái gì chứ? Không phải nói cũng đã nói rồi sao?”

“Lúc đó tôi say, căn bản không có biết gì hết, anh đừng xem đó là thật!”

Cô xấu hổ đến nỗi tự chui ra khỏi ổ, mặt đối mặt với anh, môi cũng chỉ còn cách một chút nữa là chạm môi.

“Vậy ai hôm qua nhìn thấy anh và người phụ nữ khác mà ghen tuông chạy về nhà uống bia.”

“Mới không phải tôi!”

“Ồ, vậy tại sao em lại uống bia?”

“Vi...”

Hạ Thi Văn bị một câu hỏi vô cùng đơn giản này làm khó, áp úng mãi vẫn không thể nói thành lời.

“Vi sao chứ?”

Anh vẫn tiếp tục hỏi dồn cô, khuôn mặt mỗi lúc lại càng dí sát hơn.

“Vi...”

“Ừm, vì sao?”

Cuối cùng, cô đã bị anh đè nằm bẹp ở dưới, anh nhào người nằm lên trên cô, hai tay đè hai bên, không cho cô lối thoát, mặt vẫn tiếp tục tiến lại gần hơn, như thể không chạm được vào đôi môi nhỏ xinh kia thì sẽ không rời đi vậy!

“Bối vì tôi ghen!”

- Ngọt thế này đã đủ chưa nào??? Like và bỏ phiếu nhá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Vì ghen!

“Bối vì tôi ghen!”

Cô bị dè đến độ luống cuống bèn đem sự thật trong lòng nói ra, nói sau chính mình cũng ngỡ người. Còn anh thì mỉm cười ranh mãnh, có vẻ rất miễn nguyện với câu trả lời đó.

“Tôi ghen, tôi ghen đấy, như vậy đã được chưa?”

Nói rồi, cô đẩy người anh ra định treo xuống giường. Nhưng nào có dễ vậy, thân thể chỉ vừa mới cách giường có một chút liền ngay lập tức bị anh kéo lại.

“Vậy vì sao em ghen?”

Như đã hài lòng với đáp án này, anh mới dừng động tác của mình lại, mặt hai người bây giờ đã dí sát vào nhau, sát đến nỗi cô có thể nhìn thấy được từng lỗ chân lông trên khuôn mặt anh.

“Anh chẳng bảo rằng hôm qua tôi nói rồi còn gì, sẽ không nói lại lần nữa.”

Cô quay mặt, tránh né anh.

“Nhưng anh vẫn thích nghe lại lời đó lúc em tỉnh táo hơn.”

“Chúng ta cần bản là...không thể!”

“Vì cái gì lại không thể?”

“Anh muốn trả thù ông ngoại tôi, tôi muốn tìm ra bằng chứng ông ấy không liên quan đến vụ việc này. Vậy nên hiện tại tôi chính là đối đầu với anh, kẻ thù với kẻ thù, chúng ta cần bản là không thể! Hơn nữa, tôi không muốn công việc ảnh hưởng tới công việc tìm kiếm của tôi!”

Cô hít một hơi thật dài, nói không ngừng nghỉ. Nói xong, cô cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của anh, chỉ có thể nhắm mắt tránh né. Tưởng chừng anh sẽ ngay lập tức phản bác lại lời cô, nhưng Hạ Thi Văn không ngờ rằng, anh lại đặt trên trán mình một nụ hôn nhẹ, mỉm cười, yêu chiều nói:

“Ngốc ạ, em chính là quyết định của anh!”

“...”

Một câu nói này làm Hạ Thi Văn ngẩn ra, chưa hiểu gì thì anh đã lên tiếng.

“Em không muốn anh trả thù, anh sẽ không trả thù. Không muốn anh đối đầu với em, vậy thì anh sẽ đứng về phía em. Việc gì em không muốn anh đều sẽ không làm, chỉ có một việc duy nhất anh không thể nghe theo ý em, chính là việc yêu em! Dù em không muốn anh yêu em, anh cũng vẫn sẽ yêu em, vì vậy, đừng không muốn anh, có được không?”

Giọng anh thành khẩn, còn có chút...cầu xin. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm người con gái trước mặt, không chớp mắt, cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô làm Hạ Thi Văn có chút đỏ mặt. Cô không ngờ đến anh sẽ lại nói như vậy, cần bản là khác xa so với những gì cô tưởng tượng.

Anh nói vậy nghĩa là, dù có chuyện gì anh cũng sẽ nghe cô sao? Cô có thể thật sự mở lòng ra không?

Sau đó, như hạ được quyết tâm, cô không trốn tránh nữa, ngược lại còn chủ động nhướn người lên, tay quàng qua ôm lấy cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ, mặt cô giờ đã đỏ đến tận mang tai.

“Vậy... vậy thì em tin tưởng anh một lần..”

Giọng cô chậm rãi, còn có chút xấu hổ. Nhưng cô đã hạ quyết tâm rồi, cô sẽ tin tưởng anh, sẽ thật sự trở thành người vợ của anh. Dù sao họ cũng là yêu nhau, chuyện gì rồi cũng sẽ vượt qua được!

Cô thông suốt rồi!

Những chuyện kia thì có làm sao, cô và anh yêu nhau, cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới những chuyện đó.

Hơn nữa, anh đã nói đến vậy rồi, chả lẽ cô lại không cho chính mình một cơ hội cơ chứ?

Cô cũng đâu có ngờ đến mức vì người khác mà can tâm tình nguyện ngược đãi chính bản thân mình?

“Là em nói đó nhé!”

Anh nở nụ cười ranh mãnh, lập tức nhấn chặt cô xuống giường, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh quyến rũ của cô, sau đó hôn đến bờ vai trắng nõn kia...

“Em tưởng tôi qua đã...”

Cô bối rối, luống cuống nhìn anh, vẻ mặt lộ ra chút hoảng sợ vô cùng đáng yêu, tay che chắn ngay trước ngực.

“Tôi qua suýt nữa thì đã, nhưng em lại nôn hết lên người anh, sau đó liền lăn ra ngủ. Anh phải hầu hạ em cả buổi, em nói xem nên làm gì để trả cho anh đây?”

Anh thờ dãi thườn thượt kể lại, trong lòng có chút phẫn nộ. Sau này, anh tuyệt đối không cho cô động đến bia rượu nữa, tránh trường hợp như đêm qua lại xảy ra.

“Xin lỗi, em... anh là người khiến em thành ra bộ dạng đó chứ tại ai nữa! Nếu anh không mang Hạ Dĩ Hình về, không cùng mỹ nữ kia vui vẻ cười cười nói nói thì em đã không say tới mức như vậy rồi! Mà anh nói đi, anh với Hạ Dĩ Hình có xảy ra chuyện gì không?”

Anh ngỡ người. Rõ ràng là anh vừa hỏi tội cô mà? Sao tự dưng lại đảo ngược vị trí rồi? Bất quá, cô là bà xã đại nhân của anh, làm sao anh dám cãi lại nữa cơ chứ!

“Không có, tuyệt đối không có! Anh cái gì cũng không dám làm!”

“Vậy ta xá tội cho người!”

Nghe được câu nói kia mà cô thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ xoa đầu trêu chọc anh.

Hóa ra hai người thật sự đến được với nhau lại là loại chuyện hạnh phúc như vậy!

“Không biết thần có nên tạ chủ long ân không?”

Không đợi cô trả lời, đôi môi giao hoạt của anh đã phủ lên đôi môi mềm mại của cô, càng hôn càng sâu, không có ý định dừng lại...

Ngày hôm đó, đồ ăn sáng đều bị quân gia Trương cho người đem hâm nóng rồi chia cho người làm cùng nhau ăn, tuyệt nhiên không dám bén mảng lên trên phòng của thiếu phu nhân và thiếu gia nhà họ.

Ai dám lên, chắc chỉ có người chán sống rồi...

- Bỏ sung nhiều đường như vậy thế thì phải có tí công lao cho tui chứ! Like và bỏ phiếu nha mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Không xứng làm mẹ

Đến tận lúc chuẩn bị ăn trưa, quân gia Trương mới nhìn thấy đôi vợ chồng son kia dắt tay nhau đi xuống, còn cười nói vui vẻ.

Thiếu gia nhà ông ân cần dịu dàng với Hạ Thi Văn, thiếu phu nhân cũng không còn đáng vẻ lạnh nhạt không vui trước đây, trong lòng ông không khỏi mở cờ.

Bất chợt nhớ ra điều gì, mặt ông sau đó tức khắc lại tối sầm, chạy đến đón hai người, tự giác nhận tội.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người tỉnh rồi! Thứ lỗi, tôi tưởng hai người ở trên phòng không ăn trưa... nên không cho người chuẩn bị bữa trưa, bây giờ lập tức chuẩn bị ngay!”

Lời ông vừa nói khiến Hạ Thi Văn mặt mũi đỏ bừng.

Cái gì mà ở trên phòng không ăn trưa cơ chứ? Anh quân cô cả buổi sáng cô đã cảm thấy mệt đến là rồi, không ăn trưa chắc cô ngất ra đó mất.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, Tư Hạo Hiên bất đắc dĩ phì cười.

Da mặt cô nhóc này mỏng thật!

“Không cần đâu, chúng tôi ra ngoài ăn.”

Nói rồi, anh ôm lấy eo cô đi ra khỏi cửa chính, quân gia cũng theo đó thờ phào...

Lên đến xe, Hạ Thi Văn vẫn hậm hực khó chịu, anh đã để ý thấy. Một bàn tay không yên phận định nắm lấy tay cô, sau đó liền bị cô hất ra không chút thương tiếc.

“Em sao vậy?”

“Còn không phải tại anh à! Cả sáng không chịu xuống, cứ... làm quân gia hiểu lầm rồi kia kia!”

Mắt cô tức giận đến độ trừng sang nhìn anh.

“Nhưng mà... anh cảm thấy em lúc đó cũng đâu có từ chối!”

Cái tên này, rốt cuộc không nói được cái gì đứng đắn hơn há?

Hạ Thi Văn trừng mắt nhìn anh, Tư Hạo Hiên đành mỉm cười cho qua, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô mà nịnh nọt:

“Được rồi, được rồi, anh không nhắc nữa. Chúng ta bây giờ liền đi ăn trưa, được không?”

Cô không nói gì, nhưng trong lòng rõ ràng cũng đã ngầm ngầm đồng ý. Anh lại đưa cô đến nhà hàng hôm qua, cùng ở trong căn phòng ấy.

Nếu như hôm qua chỉ có một bầu không khí trầm lắng, vậy nhưng hôm nay lại là một bầu không khí ngọt ngào giữa hai người. Tư Hạo Hiên cũng không còn làm vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc kia nữa, bây giờ trên gương mặt lúc nào cũng nở ra nụ cười yêu chiều. Dần dần, những vị khách quý, những người có tiếng nói trong giới kinh doanh đều nhìn ra, vợ chồng nhà Tư thiếu vô cùng ngọt ngào, Tư thiếu sủng vợ lên tận trời...

Bầu không khí bữa cơm đang diễn ra suôn sẻ, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm cả hai người trong lòng không vui.

Tư Hạo Hiên đưa tay móc chiếc điện thoại từ trong túi ra, cái tên xuất hiện làm lông mày anh nhú chặt vào nhau, suy nghĩ một hồi rồi quyết định tắt máy.

Cô ngồi bên cạnh thấy thế cũng không nói gì, tiếp tục dùng bữa. Nhưng tiếng chuông điện thoại không vì thế mà chịu thua, ngừng một lúc lại tiếp tục vang lên.

“Anh nghe máy đi, chắc là có chuyện quan trọng đó!”

Anh do dự một lát, sau đó đưa tay xoa đầu cô cung chiêu, trầm giọng báo cáo:

“VẬY EM ĐỢI ANH MỘT CHÚT, ANH RA NGOÀI NGHE ĐIỆN.”

Hạ Thi Văn ngoan ngoãn gật đầu, nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa, trong lòng có chút không yên.

“Có chuyện gì?”

Anh đứng tựa mình vào bờ tường lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh lẽo theo, khác hẳn giọng yêu chiều lúc nãy.

Đối với anh, người này vốn dĩ không đủ trách nhiệm làm mẹ. Năm anh 10 tuổi, bà mang anh sang Hà Lan sống ly thân với cha, nhưng cuối cùng lại vứt anh lênh đênh ở trên biển, còn bà ta thì không biết đi đâu.

Trong lòng anh, người mẹ này vốn dĩ không xứng!

“Mẹ là mẹ con, sao con có thể xưng hô xa lạ như vậy chứ?”

Mạ Sênh ở đầu dây bên kia cất lên chất giọng lẳng lơ. Không những chất giọng, vẻ mặt bà cũng giống y như giọng nói vậy, gương mặt đó lúc nào cũng không thiếu những người đàn ông vây quanh. Nhưng chỉ vì cha anh giàu có, nên bà ta mới chịu gả đi, sau đó tập đoàn suýt phá sản nên lập tức đá bay cha anh để bay lên một cảnh cao, trở thành một con phượng hoàng bên cạnh người đàn ông khác.

Bất quá, chim sẽ dù có cố gắng thế nào cũng không thể trở thành phượng hoàng được!

“Nực cười! Một người còn chẳng quan tâm đến sống chết của tôi cũng xứng để tôi gọi bằng “mẹ” sao?”

Tư Hạo Hiên cười nhạt. Quả nhiên, người này từ xưa đến nay vẫn không hề thay đổi. . .

“Con vẫn còn giận mẹ sao? Năm đó có chuyện mẹ không thể nói rõ, nhưng con. . .”

“Nếu không có chuyện gì tôi cúp đây.”

Anh đã mất hết kiên nhẫn rồi. Đã bao năm không liên lạc với người mẹ này, giờ bà ta lại gọi cho anh, đương nhiên là sẽ có vấn đề.

“Áy đừng, đừng cúp. Mẹ nghe nói, con có vợ rồi?”

“Trình độ bắt sóng của bà cũng thật nhanh a! Nhưng mà, tôi lấy vợ hay chưa thì có liên quan gì đến bà sao?”

Anh lạnh nhạt lên tiếng, tay đặt ở bên dưới đã nắm lại thành quyền.

“Đừng nói vậy chứ, con bé dù sao cũng là con dâu ta cơ mà!”

“Cô ấy không liên quan đến bà, càng không phải con dâu của bà! Nên nhớ, từ mười năm trước chúng ta đã chấm dứt quan hệ rồi!”

Anh tức giận định cúp máy. Nhưng vừa định ấn vào nút kết thúc cuộc gọi, Mạ Sênh đã lại lên tiếng làm cả người anh cứng đờ.

- Đoán xem nam 9 đã nghe thấy điều gì nào?

- Sau kì nghỉ tui tặng mọi người 1 chương ngọt, nhớ like với bỏ phiếu cho tui đó nhá!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114: Người con gái đầu tiên...

“Tiểu Hiên, Tích Gia Di về rồi!”

Một câu nói này thôi, chỉ một câu này thôi đã làm cho Tư Hạo Hiên ngay lập tức cứng đờ. Đặt lại điện thoại đến bên tai, anh nghi hoặc hỏi lại.

“Bà nói cái gì?”

“Mẹ nói, Tiểu Di về nước rồi! Máy bay vừa mới bay, đoán chừng chỉ khoảng sáng mai là sẽ đến!”

Tích Gia Di, người con gái đầu tiên bước vào cuộc đời anh, là một người bạn vô cùng quan trọng với anh.

Mặc dù không phải người yêu, càng không phải là mối tình đầu hay là tình yêu đơn phương gì cả, Tích Gia Di là con nuôi của cha anh nhận nuôi từ cô nhi viện về, ở Tư gia từ ngày bé, sau khi cha anh mất, cô ta liền sang Thụy Sĩ du học, từ đó mất liên lạc.

Những ngày đầu nhận nuôi cô ta, Tư Hạo Hiên luôn thắc mắc đã có anh rồi, tại sao cha anh còn nhận nuôi thêm một đứa con gái nữa? Nhưng sau khi ông mất, anh đã biết rõ lý do. . .

Năm đó, vì sức cản quét kinh người của Tư thị trên các thị trường chứng khoán, rất nhiều công ty đã ngay lập tức đổ sập, lại cộng thêm sự việc của Khúc gia năm đó, các công ty lớn nhỏ khó khăn lại chồng chất khó khăn.

Tư thị vì muốn nhân cơ hội vượt mặt tập đoàn Verne mà đã tìm đến những kiến trúc sư tiềm năng, mục đích là vào Verne làm gián điệp lấy thông tin về, mà người được chọn chính là ba của Tích Gia Di. Ông ta vào Verne làm việc không được bao lâu thì nhanh chóng tiếp cận được số hồ sơ mật của cả tập đoàn, nhưng đúng lúc định mang về cho Tư thị lại bị Trình Cơ bắt được, dù cho có chết ông ta cũng không khai ra Tư thị là người đứng đằng sau chỉ thị, điều này đã khiến cho Tư thị tránh được cục diện khó lường về sau.

Biết được tin này, cha anh cảm thấy vô cùng cảm kích, nhưng thương tiếc còn nhiều hơn cả vì biết được hoàn cảnh “gà trống nuôi con” khó nhọc của vị Tịch tiên sinh đó, nên sau vì muốn đền ơn mới đem Tích Gia Di về nuôi.

Khi cha anh mất, cũng là lấy cái chết để đền đáp mọi tội lỗi cho ba của Tích Gia Di, gửi cô ta ra nước ngoài học tập, hoàn thành nguyện vọng của ba cô ta.

Hai người từ bé đã là bạn vô cùng thân thiết, nhưng ngoài tình bạn và sự cảm kích đối với gia đình của Tích Gia Di ra, anh cư nhiên không hề có loại tình cảm gì khác.

Vì trái tim của anh, chỉ trao cho riêng một người. . .

“Tại sao bà lại nói chuyện này? Cô ấy về nước hay không vốn dĩ cũng chẳng liên quan gì đến tôi nữa! Tư gia và Tích Gia Di đã không còn liên quan đến nhau nữa rồi!”

“Con thật sự nghĩ vậy sao? Được, vậy mẹ nói cho con biết. Trước khi cha con mất, ngoại trừ việc đem cái mở hỗn độn Tư thị giao lại cho con, ông ta còn đính ước cho con và Tích Gia Di rồi! Đương nhiên, con không quan tâm đến vấn đề này cũng không sao, dù sao cô ta cũng không đủ môn đăng hộ đối với con. Nhưng cho con biết trước, Tích Gia Di lần này về nước chính là vì chuyện đính ước này, vậy nên con tuyệt đối phải cẩn thận!”

Chất giọng của người phụ nữ bên kia hoàn toàn biến đổi, không phải giọng điệu lằng lờ mà là nghiêm túc vô cùng, đó là giọng điệu của một nữ doanh nhân đang bàn việc thương trường!

Mạ Sinh trong lòng biết rõ, đứa con gái của một kiến trúc sư cái gì cũng không có, căn bản không hề xứng bước vào hào môn.

Bà ta nuôi Tích Gia Di từ bé, cũng biết rõ đứa con gái này không hề lương thiện như vẻ bề ngoài, tâm cơ bên trong quả thực rất khó đoán, lại còn đi lên từ hai bàn tay trắng, vậy nên mưu mô xảo quyệt lại càng nắm trong lòng bàn tay. Bà tuyệt nhiên không thể mạo hiểm để người như vậy ở bên cạnh con trai bà được!

Anh cũng đã biết rõ, Tích Gia Di mấy năm qua mất liên lạc, ngay cả một tin tức về cô ta cũng không có, bây giờ lại bảo quay về, nhất định là chẳng có chuyện gì tốt đẹp!

“Chuyện của tôi, cùng với bà không có bất cứ liên quan nào cả!”

Nói rồi, anh liền cúp máy.

Đẩy cửa bước vào bên trong, nhìn thấy bóng lưng Hạ Thi Văn đang ngồi đó vừa xúc đĩa com chiên, vừa ngồi xem điện thoại rồi cười khúc khích, trong lòng anh chợt dâng lên một cái gì đấy yên tâm, cảm giác bất an lúc này hoàn toàn bị lấn át hết khi nhìn tới khuôn mặt cô...

Nhìn không được, anh đi từng bước thật nhẹ nhàng tiến lại gần sát cô, vòng tay từ đằng sau choàng qua chiếc cổ mảnh mai còn vương một dấu hôn đỏ thắm của anh, dí sát đôi môi của mình vào vành tai cô, phả ra những hơi thở nóng bừng, một tay giật lấy chiếc điện thoại khiến cô giật bắn mình.

“Đừng có vừa ăn vừa xem điện thoại như vậy chứ?”

“Anh từ đâu xuất hiện vậy? Làm em xém chút rớt tim.”

Cô đặt tay vào tim đang đập thình thịch, ngược mắt lên nhìn anh.

“Em xem gì mà vui vẻ như vậy?”

Tư Hạo Hiền tò mò đưa mắt nhìn điện thoại, nhưng chưa nhìn được gì thì cô đã lấy tay giật lại, chân tay luống cuống, ánh mắt thì tránh né, nhưng khóe miệng nhếch lên nụ cười, còn cố kiềm chế để không bật cười ra tiếng.

“Không...không có gì đáng xem đâu! Em nhắn tin với Tuyết Nhi thôi à...”

“Hửm?”

Anh nghi hoặc nhìn cô, con người xoáy thật sâu vào trong đôi mắt đang lảng tránh của cô.

Không biết sau đó nghĩ gì, anh nở nụ cười ranh mãnh, cúi xuống hôn vào đôi môi nhỏ xinh đang cắn chặt kia, mặt cô từ lúng túng liền chuyển thành bất ngờ, rồi sau đó cũng nhiệt tình đáp lại cái hôn ngọt ngào của anh. Cậy mở hàm răng, môi lưỡi hai người quấn quýt với nhau không rời, Hạ Thi Văn không tự chủ đặt đôi tay lên trước ngực anh...

Đột nhiên, điện thoại trong tay liền bị cướp, Tư Hạo Hiền rời cánh môi nhỏ xinh của cô ra, hôn “chụt” một cái thật nhanh lên môi, miệng cười cười thấy ghét:

“Đồ ngốc!”

Lúc này, Hạ Thi Văn mới ý thức được việc mình vừa bị lừa, còn tự nhiên mà đáp lại cái hôn kia, mặt đỏ phừng phừng, trong lòng tức giận khôn nguôi.

“Anh...anh xấu xa!”

Anh không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười nhìn cô nhảy lên với chiếc điện thoại trên tay mình, Cô thấp hơn anh phân nửa cái đầu, vậy nên có nhảy nữa cũng không tài nào với tới nổi!

Ung dung mở mật mã điện thoại của cô, vừa mới mở ra, đập vào mắt anh là một trang web, mặt anh liền tối sầm lại...

- Các bạn đoán, đó là trang web gì?

- Nhớ like và bỏ phiếu ủng hộ tui nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Rất ưng ý!

“Thi Văn, em đây là đang xem cái gì?”

Chiếc điện thoại vừa được mở mã khóa, màn hình liền hiện lên một trang web với vô số hình ảnh những chàng trai chỉ mặc một chiếc quần đùi, nửa thân trên để trần, lộ ra những đường nét cơ thể của những siêu mẫu, ở dưới còn có kèm theo dòng tin nhắn của Diệp Tuyết Nhi:

<Đây mới là những thần hình cực phẩm nè! Tư thiếu nhà cậu chắc không có được như vậy đâu nhì?>

Anh liếc mắt nhìn xuống cô nàng đang co rúm lại kia.

Cảm thấy chột dạ vô cùng, Hạ Thi Văn né mắt qua chỗ khác, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Còn gì để nói khi bị chồng bắt ngay tại trận cảnh mình đang ngắm cơ thể những người đàn ông khác chứ!

Bắt quá, thân hình của bọn họ thật sự là cực phẩm a, quả là mắt nhìn của Tuyết Nhi bảo bối nhà cô!

“Em... em chỉ vừa mới xem qua thôi, cũng chưa có trả lời lại cô ấy!”

Cô chợt dạ đến mức còn không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ khi nghe thấy những tiếng gõ bàn phím của điện thoại, cô mới hốt hoảng ngẩng mặt lên, giựt lấy điện thoại nhưng vẫn là không kịp.

Nhìn xuống màn hình, quả nhiên cô thấy anh đã nhắn gửi cho Diệp Tuyết Nhi một dòng chữ:

Trời ạ, anh nhắn cái quái quỷ gì thế này?

“Tư Hạo Hiên, anh thực sự còn có thể biến thái đến mức nào vậy?”

Cô gào lên mắng anh, vội vàng muốn xóa tin nhắn vừa mới gửi, nhưng nào có dễ như vậy cơ chứ!

Tay chưa chạm được vào màn hình, cô liền bị anh nhắc bổng lên, bế kiệu công chúa đi ra ngoài, còn chưa kịp hét lên, anh như đã đoán được tâm ý cô, mở miệng nói, mắt vẫn nhìn đường thẳng mà đi:

“Nếu em dám xóa, tối nay anh sẽ cho em thấy mức độ biến thái của anh dừng lại ở mức nào!”

“Á... Thả em xuống!”

Nhìn thấy anh đã ngang nhiên bế cô đi ra đến tận ngoài sảnh, vậy nên cô cũng không tiếp tục tranh cãi nữa, mặt đỏ bừng trốn vào trong lòng anh, tránh né ánh mắt ngưỡng mộ còn có ghen tỵ của những thực khách đang dùng bữa kia.

Đến đây ăn cơm thôi mà còn phải ăn thêm cả cầu lương, họ thực quá đáng thương mà!

Anh không nói thêm gì, cứ thế ôm cô đi ra ngoài sảnh, mặt anh dù có cố gắng thế nào cũng vẫn lộ ra chút gì đó lo âu.

Hạ Thi Văn đương nhiên cũng nhìn ra, từ lúc nghe điện thoại cho đến lúc quay trở lại phòng ăn, dù anh luôn cố gắng tỏ ra thoải mái nhưng quả thực cô vẫn phát hiện, đáy mắt của anh mang theo chút gì đó vô cùng khác thường...

Đặt cô ngồi vào bên trong xe, anh cẩn thận cài lại dây an toàn cho cô, sau đó mới rời đi về phía ghế lái, nhưng anh không nổ máy, cũng không rời đi, tay đặt trên vô lăng do dự, tiếng thờ dài của anh như nói lên anh đang có biết bao tâm sự...

“Tư Hạo Hiên, anh sao vậy?”

Cô gỡ dây an toàn ra, vòng hai tay qua đặt lên hai bên má của anh, trong ánh mắt cô cũng lộ ra vẻ lo lắng khiến Tư Hạo Hiên cảm giác như mình được an ủi.

Đặt khuôn mặt lên trên bả vai của cô, gục mặt vào phần xương quai xanh mảnh mai, anh nhẹ nhàng nhắm khẽ đôi mắt, giọng man mác buồn:

“Cho anh tựa chút?”

“Anh... có chuyện gì à? Cuộc điện thoại đó có vấn đề sao?”

Cô ôm lấy cổ anh, chất giọng ngọt ngào phảng phất sự lo lắng, ánh mắt cũng không tự chủ rơi trên người người đàn ông đang gục vào lòng cô. Anh không trả lời, cô cũng không hỏi thêm. Cảm giác khi cô ôm lấy anh, khi anh tựa thân thể mình vào người cô, anh đã giao cả tính mạng của mình cho cô, gục vào cô như là anh đang gục vào cả Thế giới của mình, trong phút chốc toàn bộ lo toan trong lòng anh tan biến, tất cả chỉ còn lại sự dịu dàng và mùi hương thơm ngọt trên cơ thể cô...

“Em vẫn bên anh mà, đừng lo!”

Hạ Thi Văn cũng không biết lúc đó cô lấy dũng khí gì ra để nói những lời này với anh, nhưng tất cả những lời nói này của cô đều là thật.

Khi nhìn anh mệt mỏi, cô muốn ở bên an ủi anh, cũng như anh ngày bé đã luôn ở bên cạnh cô vậy!

“Thì Văn, đợi một thời gian nữa, chúng ta tổ chức đám cưới đi! Anh còn nợ em một đám cưới long trọng nữa! Mời thật nhiều báo chí, quay lại một đoạn phim, để cho cả Thế giới biết em là vợ của anh!”

“Vâng!”

Cô không chần chừ liền lập tức đáp lại, trong lòng vô cùng hạnh phúc. Ngày xưa, cô đã mơ tưởng biết bao lần, sau này đám cưới của cô sẽ như thế nào, người chồng của cô sẽ là ai.

Nhưng bây giờ có lẽ cô không cần phải mơ nữa, cuộc sống của cô hiện tại có anh là đủ lắm rồi! Cảm ơn đã lại một lần nữa đưa anh về lại bên cô.

Rất nhiều chuyện còn chưa có đáp án, nhưng có cô ở bên cạnh anh, chắc chắn con đường phía sau anh sẽ không cần phải đơn độc một mình...

- Đoán xem Tích Gia Di quay về sẽ làm gì nào!

- Vẫn câu nói đó, like bỏ phiếu để sớm ra chương mới nha!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Tích Gia Di Trở Về!

Giờ đã là đầu thu, trong không khí tỏa ra hương vị của một loài hoa thơm mát, gió thổi nhẹ qua những kẽ lá, những chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đánh dấu sự thay da đổi thịt của thời tiết.

Những bước chân của các cô cậu sinh viên giẫm lên lá nghe giòn rụm vui tai vô cùng...

Sân trường đại học Tinh Tú, ngôi trường đào tạo ra những tinh anh, những tài năng về các lĩnh vực, các ngành nghề cho thành phố JK và vươn xa ra toàn Thế giới.

Tiếng gió thổi xào xạc làm những chiếc lá vàng mỏng manh trên cây rơi xuống sân trường, khung cảnh vô cùng bình yên.

Hạ Thi Văn bước đi trên con đường trải đầy lá vàng, chiêm ngưỡng khung cảnh xung quanh sân trường rộng lớn được bao bọc với bốn tòa nhà hiện đại xung quanh, trên sân là khung cảnh thiên nhiên với một loạt các hàng cây xanh hùng vĩ đứng sừng sững.

Đây chính là trường học của cô!

Mãi ngắm vòng quanh sân trường, cô lỡ chân đạp trúng một hòn đá, suýt chút nữa té sấp mặt xuống nền gạch lạnh buốt, cũng may trong thời khắc đó, có một vòng tay mạnh mẽ đỡ vọt ra ôm lấy cơ thể cô rồi cùng ngã nhào xuống đất.

Hạ Thi Văn bị ngã nhưng lại không hề đau, cô cứ nghĩ cái khuôn mặt này không thể bảo toàn được nữa rồi, ai ngờ lúc ngồi dậy nhìn xuống lại thấy một cô gái đang nằm sõng soài ở dưới, mình thì đè lên người cô ấy...

“Thật... thật xin lỗi!”

Cô luống cuống chống tay đứng dậy, cúi đầu thật thấp, vừa dề tỏ lòng cảm ơn, vừa là dề xin lỗi.

“Tôi không sao.”

Tích Gia Di một tay chống lên đầu, một tay vơ lấy tập giáo án bị văng tóe tung trên mặt đất. Lúc này khi Hạ Thi Văn suýt chút ngã, phản ứng đầu tiên của cô ta là lao vào đỡ lấy cô.

“A dề tôi giúp cô! Thật xin lỗi, lúc này do tôi đạp chân phải hòn đá nên mới té ngã. Có đụng trúng chỗ nào trên người cô không? Có cần đi bệnh viện không? A ở đây có phòng y tế nhì, tôi đưa cô qua phòng y tế!”

Thấy Hạ Thi Văn lúng túng như vậy, Tích Gia Di chỉ nở nụ cười, Hạ Thi Văn thấy thế cũng dờ người nhìn theo, trong đầu cô nảy lên một suy nghĩ...

Lúc này, Hạ Thi Văn không dề ý đến gương mặt cô gái này, nhưng bây giờ khi cô ấy ngẩng mặt lên cô mới dề ý kĩ.

Cô gái này rất xinh đẹp, không phải là kiểu đơn thuần xinh đẹp, mà là kiểu thoát nhìn rất hiền dịu, có vẻ không có chút gì nổi bật, nhưng nhìn kĩ thì lại ngay lập tức bị hấp hồn vào trong đó.

Khuôn mặt cân chuẩn theo tỉ lệ vàng, mang một chút tinh tế pha trộn một chút quyến rũ của người phụ nữ, không quá nhũc mắt nhưng cũng không quá mộc mạc. Đôi mắt lúc nào cũng long lanh như hai giọt nước dề lộ ra ánh mắt có hồn tràn đầy hy vọng, và cả hàng lông mi cong vút, chiếc mũi thanh mảnh nhỏ nhắn, đôi môi trái tim càng nhìn lại càng đẹp, đến ngay cả Hạ Thi Văn cũng không thể cưỡng lại nổi.

Hạ Thi Văn mặc dù cũng được tính là khá xinh đẹp, nhưng cô gái này thật sự còn xinh đẹp hơn rất nhiều, thân hình cô ta còn có chút mỏng manh khiến người khác có cảm giác như muốn ra tay che chở.

“Tôi hoàn toàn không sao. Lần sau nếu có đi đường thì chú ý một chút nhé! Nếu có duyên thì chúng ta nhất định sẽ gặp lại, đến lúc đó tôi nhất định sẽ lấy lại phần ân huệ này!”

Tích Gia Di nhìn Hạ Thi Văn rất lâu, trong đầu cũng sinh ra rất nhiều lời khen đối với nhan sắc thiên thần trong sáng, thuần khiết của cô.

Cảm thấy cô rất đáng yêu, còn có chút ngây thơ!

Thoạt nhìn là biết, Hạ Thi Văn là sinh viên mới tới đăng kí học, cô gái này, lựa chọn làm bạn quả thực không tồi!

Nói rồi, Tích Gia Di cầm lấy tập giáo án, sau đó đi mất.

Cô cảm thấy cô gái này có chút kì lạ, nhưng rồi cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm gì nữa. Chân cô lúc này khi ngã có chút đau, đoán chừng là bị trật mắt cá chân mất rồi, vậy nên chi còn cách khắp khểnh đi vào trong văn phòng đăng kí chương trình học mà thôi, nếu không đăng kí nhanh, lớp học thiết kế sẽ hết chỗ mất thôi!

Đứng trước cửa văn phòng giáo viên được sơn màu trắng, Hạ Thi Văn bất giác cảm thấy mình có chút nhỏ bé. Mạnh mẽ đẩy cửa bước vào trong, cô cất giọng khe khẽ chào hỏi:

“Xin chào, em là sinh viên mới đến, xin hỏi nộp hồ sơ khoa thiết kế ở đâu vậy ạ?”

“A, em đi thẳng hết đường rồi rẽ trái, ở bàn cuối cùng, giáo sư Tích Gia Di nhé!”

Một thầy giáo ngồi ngay gần cửa tận tình chỉ lối đi cho cô, Hạ Thi Văn lịch sự nói hai tiếng “cảm ơn” rồi không chần chừ mà đi theo chỉ dẫn.

Đi đến hết đường, cô theo lời chỉ dẫn nhìn sang phía bên trái, quả nhiên thấy một bàn làm việc với rất rất nhiều các tập tư liệu thiết kế thời trang cùng với bài tập của sinh viên trên mặt bàn. Còn vị giảng viên ngồi ở bàn đang chăm chú xem xét hồ sơ của người tới trước, nhìn bóng dáng sau lưng rất mảnh khảnh, bộ đồ còn có chút quen thuộc với cô!

Không... phải chứ?

“Giáo sư Tích Gia Di?”

Cô có chút mất tự nhiên gọi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 117: Anh sẽ nhớ em...

“Giáo sư Tích Gia Di?”

Người đang ngồi xem tài liệu kia vội quay ra.

Nhìn thấy Hạ Thi Văn, không những không ngạc nhiên mà còn nở nụ cười. Nụ cười của cô ấy rất đẹp, đẹp đến độ làm xao động lòng người, làm Hạ Thi Văn có chút ngáy ngẩn.

“Tôi biết chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà! Hạ Thi Văn?”

“A, sao giáo sư lại biết tên em?”

Hạ Thi Văn có chút kinh ngạc.

Cuộc gặp mặt lúc trước quá đường đột rồi, cả hai còn không kịp chào hỏi nhau, tại sao lại biết tên của cô vậy?

Không để cô phải chờ đợi câu trả lời quá lâu, Tích Gia Di chỉ tay vào tập tài liệu có ghi họ tên đầy đủ của cô, miệng vẫn giữ nụ cười, giọng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên:

“Tôi là giáo sư, rất tình mắt khi sân si người khác nha!”

Hạ Thi Văn nghe cô ta nói vậy, bất đắc dĩ cũng nở nụ cười, sau đó đi đến phía trước ngồi đối diện với cô ta, nhẹ nhàng đặt tập hồ sơ lên mặt bàn.

“Giáo sư, đây là hồ sơ của...”

“Ngày mai cô tới lớp 2 của khoa chúng ta báo danh nha!”

Tích Gia Di không thèm xem đến tập hồ sơ của cô, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái đối diện.

Hạ Thi Văn thực sự đem đến cho người ta cảm giác vừa nhìn liền thấy gần gũi. Từ cô tỏa ra chút gì đó rất kiên cường, mạnh mẽ nhưng không hề nhiễm khói bụi trần gian. Như một đóa hoa sen tuyết, trong thời khắc khắc nghiệt nhất vẫn có thể mạnh mẽ mà tồn tại, nở rộ ngay cả trong giông bão...

“A công tư không phân minh?”

Hạ Thi Văn buột miệng nói ra lời không nên đó. Vốn nghĩ sẽ làm một người giáo sư như Tích Gia Di tức giận nên vội vàng che miệng.

Ai ngờ nhìn cô như vậy, Tích Gia Di lại bật cười, dù cô ta có cười lớn cỡ nào vẫn rất xinh đẹp.

“Tôi là giáo sư, lời tôi nói ai dám chống đối lại sao?”

“Có thể cho em hỏi tại sao giáo sư lại làm vậy không?”

Hạ Thi Văn cảm thấy thật sự cảm kích. Tích Gia Di không những giúp cô một lần, lần này còn giúp cô thuận lợi đăng kí như vậy, Hạ Thi Văn cô chưa bao giờ nợ người khác, vậy mà lại nợ người này những hai lần rồi!

“Không có lý do gì khác, chỉ đơn thuần là yêu thích cô mà thôi! Hơn nữa lúc này làm rớt đồ, tôi cũng có ngó qua bản vẽ trên tay cô. Thiết kế quả thật rất đẹp, tuy nhiên thiếu một chút kĩ thuật, bù lại linh hồn trong tác phẩm khiến tôi cảm thấy rất tốt, cô còn có thể phát huy hơn nữa đó”

“Cảm ơn giáo sư, quá khen rồi!”

Lúc Hạ Thi Văn nói câu này, trên mặt Tích Gia Di tỏ ra chút không vui.

“Đừng có gọi tôi một câu giáo sư, hai câu giáo sư nữa đi, cô khiến tôi già chục tuổi thọ đó! Ngoài giờ cứ gọi tôi Gia Di là được. Dù sao thì cô còn nợ tôi một ân huệ, tôi không phải người dễ quên đâu nha!”

“A đúng vậy nhì, vậy làm sao trả lại cho cô đây, Gia Di?”

Tích Gia Di liếc mắt nhìn lên trên đồng hồ.

Hiện tại đã là 5 rưỡi chiều rồi, quá giờ tan ca mất rồi.

“Vậy thì cô mời tôi một bữa cơm đi, như thế nào?”

Tích Gia Di tươi cười hỏi cô.

“Được thôi! Vậy giờ đi luôn nhé?”

Hạ Thi Văn kéo ghế đứng lên, Tích Gia Di sau đó cũng soạn lại mớ hỗn độn trên bàn, sửa sang lại đầu tóc trang phục rồi đeo túi xách đi ra ngoài.

Hai người sánh bước đi cùng nhau ra khỏi phòng, trông không giống giáo sư và sinh viên chút nào, ngược lại lại có cảm giác như hai người bạn thân đã lâu.

Nhìn qua thì Tích Gia Di chỉ hơn cô có vài ba tuổi, tuổi tác không có chênh lệch là bao, vậy nên có thêm một người bạn làm giáo sư lại càng tốt đi a!

“A, tôi xem chút quên mất, cô đợi tôi một chút, tôi đi gọi một cuộc điện thoại đã!”

Sực nhớ ra cô còn hẹn Tư Hạo Hiền đến đón mình.

Chắc có lẽ bây giờ anh đang chuẩn bị đi rồi, cô phải nhanh gọi điện thoại mới được.

“Gọi cho người yêu?”

Tích Gia Di đứng cạnh tủ quần áo khiến khuôn mặt cô đỏ hồng.

“Không phải.”

Dừng một chút, Hạ Thi Văn lại nói tiếp.

“Là chồng của tôi.”

Nói đến đây, Hạ Thi Văn mỉm cười ngọt ngào rồi không kịp nhìn phản ứng của Tích Gia Di đã chạy đi gọi điện thoại.

Điện thoại vừa bắt máy, Tư Hạo Hiền đã bình thản nói:

“Bà xã đại nhân có gì dặn dò đây?”

“Anh bớt giận chút đi! Hôm nay anh không cần đón em đâu, em có hẹn đi ăn với bạn rồi!”

“Bạn?”

Đầu dây bên kia có chút ngạc nhiên. Cô hôm nay vừa mới tới trường đăng kí, tại sao lại đã có bạn rồi?

“Đúng vậy. Thực ra là như thế này...”

Cô đem toàn bộ chuyện lúc này kể lại cho anh, trong lòng vô cùng vui vẻ. Mới vào trường cô đã quen được giáo sư của khoa thiết kế, đúng là chuyện đáng mừng đó!

“Vậy được rồi, em nhớ về sớm một chút. Nếu không anh sẽ nhớ em!”

Cái tên này, lại tha thính nữa rồi!

Lúc Tư Hạo Hiền nói ra câu này, vẻ mặt thật sự là rất thâm tình.

Người ta nói khi yêu vào ai cũng đều trở nên sến súa, nhưng anh thấy như vậy chả sao cả.

Trước đây anh còn cảm thấy nấy lời tha thính của Vu Ngạo Ân khiến anh nổi da gà, giờ thì anh chỉ hận mỗi ngày không nói được nhiều lời ngon ngọt hơn nữa với cô....

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Người thích hợp nhất!

Hạ Thi Văn cúp điện thoại, nhanh chóng chạy đến chỗ Tích Gia Di đang đứng chờ ở cổng, miệng nở nụ cười mà vẫn thờ hồn hển.

Đoán chừng là lúc này sợ cô ta phải đợi lâu nên cô đã tức tốc chạy tới đây.

“Để cô chờ lâu rồi!”

“Không sao, có người mời ăn cơm thì tôi có đợi lâu hơn nữa cũng vẫn sẽ đợi mà! Nhưng mà, sao mặt cô lại đỏ như vậy, không phải chạy vội quá đó chứ?”

Nghe Tích Gia Di nói vậy, cô bất giác sờ lên hai cái má đang nóng bừng của mình, lại nhớ về câu nói kia của hắn, phút chốc khuôn mặt lại càng đỏ.

“Haha, không sao. Chắc do lúc này chạy vội quá, có chút nóng, haha... Đi thôi!”

Hai người sau đó liền đi ra chiếc xe ô tô màu trắng của Tích Gia Di, rất nhanh đã đến một nhà hàng đồ Ý ven đường.

“Ăn ở đây hả?”

Tích Gia Di đưa mắt nhìn cái nhà hàng cao cấp lộng lẫy trước mắt, vẻ mặt có chút không tin nhìn sang Hạ Thi Văn ngồi cạnh.

Không phải tiếc cho cô, mà là tiếc cho cái túi tiền của Hạ Thi Văn.

Nơi này đoán chừng cũng phải rất đắt, Hạ Thi Văn lại mới chỉ là sinh viên, dù quần áo trên người đều là của nhãn hiệu nổi tiếng thiết kế riêng, nhưng chắc cũng không xa xỉ đến cái mức này chứ!

“Sao vậy? Cô không thích sao?”

“...”

Thấy Tích Gia Di im lặng, cô cười khẽ.

“Không sao. Vậy ăn ở đâu, tùy cô chọn nhé! Dù sao hôm nay tôi đi theo nhiệm vụ là thanh toán mà!”

Hạ Thi Văn nháy mắt nói, sau đó xe lại khởi động đi đến một nơi khác. Địa điểm lần này chính là chợ ăn vặt Lâm Viên, là nơi có những món ăn vặt ngon nhất của thành phố JK. Ngày bé, Hạ Thi Văn cũng rất thích tới nơi này, nhưng sau đó bị ông ngoại cô phát hiện nên, sau đó liền bị cấm tới đây.

Ông ngoại...

“Rất lâu rồi tôi mới về lại thành phố JK, muốn đi ăn vặt một chút, được chứ?”

“Đương nhiên là được, rất lâu rồi tôi cũng chưa có tới đây!”

“Tiểu thư như cô mà cũng hay tới đây sao?”

Hạ Thi Văn nghe vậy mới đầu còn có chút thất kinh, nhưng sau đó lại trấn tĩnh trở lại.

Tính của Hạ Thi Văn rất thoáng, cô không để lời nói của người khác vào lòng, một khi cô đã nhận định đó là người tốt thì sẽ hết mực tin tưởng.

Còn nếu như ngược lại, vậy kết quả thực sự không chút tốt đẹp gì!

Cô không nghĩ ngợi nhiều, tươi cười mà đáp.

“Đương nhiên, tôi cũng rất thích ăn vặt nha!”

Nói rồi, hai cô gái mang xe đi gửi rồi đi bộ vào trong khu chợ nhỏ.

Chọn được một quán lẩu cay ưng ý, hai người vừa ngồi ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, không giống như hai người mới gặp, mà là hai người bạn thân đã lâu không gặp vậy!

“Đúng rồi, lúc trước cô có nói là lâu rồi mới về thành phố JK, vậy cô đi du học sao?”

Hạ Thi Văn thắc mắc hỏi.

“Đúng vậy! Tôi đi du học ở Thụy Sĩ.”

“Oa, rất mắc đó! Không hổ là giáo sư giỏi nha, chắc ba mẹ cô phải tự hào lắm!”

Hạ Thi Văn tự nhiên cảm thán.

“Tôi không có mẹ. Ba tôi, đã mất cách đây rất lâu rồi, còn mất vì lý do gì, tôi cũng không rõ.”

Tích Gia Di dừng bữa, ánh mắt long lanh của cô trở nên có chút u ám khiến Hạ Thi Văn có chút lúng túng.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý.”

“Không sao! Nhưng mà, chắc ông ấy biết tôi sẽ được một gia đình tốt nhận nuôi nên mới rời xa tôi, không phải sao?”

Hạ Thi Văn không kịp lên tiếng, Tích Gia Di đã lại nói.

“Tôi được nhận nuôi vào một gia đình giàu có, họ có một người con trai rất đẹp trai, hai mấy năm nay anh ấy là người con trai đẹp nhất mà tôi đã từng được gặp, cũng là người con trai mà tôi yêu nhất. Anh ấy từ nhỏ đã đối xử rất tốt với tôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau, tình cảm rất khăng khít.”

Hồi ức lại những năm tháng tốt đẹp đó hiện về trong tâm trí Tích Gia Di, thật sự đối với cô ta mà nói đó là ngày tháng yên bình nhất...

“Vậy anh chàng đó hiện tại đâu rồi?”

Hạ Thi Văn nghe câu chuyện, trong lòng có chút ngưỡng mộ.

“Sau khi mẹ và bố nuôi của tôi ly thân, anh ấy theo mẹ sang Hà Lan, tôi cũng bị đẩy sang Thụy Sĩ, từ đó liền mất liên lạc với nhau. Tôi lớn lên trong gia đình thiếu tình thương yêu lại còn rất nghèo, vì vậy tôi cũng biết mình không đủ môn đăng hộ đối với anh ấy.

Nhưng ông Trời lại cho tôi một cơ hội, bố nuôi đính ước cho tôi và anh ấy, vậy nên lần này tôi mới về đây để gặp lại, cũng không có ý định rời đi nữa! Khu chợ này là ngày bé tôi và anh ấy thường trốn ba mẹ tới đây ăn vặt, nó đối với tôi lưu giữ lại rất nhiều kỉ niệm đẹp!”

“Vậy cố lên, tôi ủng hộ cô theo đuổi tình yêu của mình!”

Hạ Thi Văn cảm xúc bìa, đôi mắt ánh lên ý cười, thực sự nhìn cô như vậy khiến Tích Gia Di cảm thấy vô cùng gần gũi, trên người cô thật sự toát lên khí chất của một thiên thần thực thụ.

“Cảm ơn! Đúng rồi, cô bảo người lúc nãy gọi điện là chồng cô?”

Tích Gia Di có chút không ngờ tới.

Một cô gái chỉ mới có 19 tuổi, lại kết hôn sớm như vậy, không cảm thấy phí tuổi thanh xuân sao?

“Ừm”

“Không ngờ cô kết hôn sớm như vậy! Quả nhiên người trong giới hào môn thật không dễ sống a!”

“Thật là như vậy! Nhưng tôi thấy thế này cũng không tồi. Mỗi người đều có một con đường riêng của bản thân, hơn nữa hôn nhân cũng không phải nắm mồ tình yêu như người ta thường nói. Trái lại, tôi còn cảm thấy rất hạnh phúc với hiện tại, anh ấy là chàng trai thích hợp nhất với tôi!”

Từ trong ánh mắt, Tích Gia Di có thể nhìn ra Hạ Thi Văn thật sự rất hạnh phúc.

Nếu cô ta với anh không bỏ lỡ mười mấy năm kia, có phải cũng sẽ có kết quả tốt đẹp như bây giờ?

- Tuy rằng số phiếu bầu còn chưa đủ nhưng mà tui vẫn ra chương nha!

Chương 119: Thể hiện tình yêu

“Ây da, bót bót lại đi, tôi không nhìn được ánh mắt kia nữa rồi nha!”

Tích Gia Di già vờ ghét bỏ gương mặt đang chìm đắm trong hạnh phúc của Hạ Thi Văn, quay người cầm cốc bia lên tu một hơi.

“Sau này cô và người ấy thành đôi cũng sẽ như thế này thôi!”

Hai cô gái cười cười nói nói cả buổi tối, đến khi trăng đã lên cao thì hai người mới ra về. Hiện tại, trong lòng hai người đều rất rõ ràng, đôi phương đã trở thành một người bạn thật sự của mình.

Tích Gia Di lái xe đưa Hạ Thi Văn về tới tận cửa nhà, nhìn cô đi khuất sau cánh cổng mới yên tâm ra về.

Trong biệt thự hiện đại hoa lệ kia...

Phòng khách yên tĩnh vẫn còn sáng đèn, Tư Hạo Hiên đang ngồi xem văn kiện cùng chiếc máy tính trên bàn. Nhưng dù có cố gắng tập trung tới đâu, anh cũng không thể đọc vào đâu được, cứ thấp thòm lo âu, thi thoảng lại ngược nhìn lên đồng hồ.

Đã mười giờ rồi, cô nhóc kia sao còn chưa về cơ chứ!?

Vừa định mặc áo khoác lao ra cửa tìm cô thì cánh cửa bật mở, anh ngay lập tức chạy thẳng ra cửa.

Hạ Thi Văn từ từ treo chiếc áo khoác lên giá treo quần áo, thấy tiếng động đằng sau, cô vội quay đầu lại, liền bắt gặp ánh mắt mong chờ của anh.

Có thể là do tác dụng của bia, hoặc do nhìn thấy người cô yêu, cô bất giác cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chạy nhào tới, nhảy lên ôm lấy cổ anh, gục đầu vào phần vai rộng, cô thỏ thẻ:

“Nhớ anh quá đi, ông xã!”

“Em lại uống bia nữa hả? Không phải anh đã nói...”

Người thấy mùi bia trên người cô, anh không nhìn được mà trầm giọng lại, cũng không nỡ mắng cô, chỉ ôm cô nằng đang quẩn lấy anh vào lòng, đem cô ngồi ra ghế sofa.

Nhưng còn chưa kịp bước đi, bỗng nhiên cô đặt một nụ hôn lên môi anh, sau đó cười như không có chuyện gì xảy ra.

“Ông xã đại nhân, em sai rồi mà!”

“...”

Anh không nói gì, nhưng da mặt anh lúc này dù dày cũng có chút đỏ, sau đó liền bế cô ngồi xuống ghế.

“Mau xuống đi nào!”

“Úm...không muốn đâu! Em muốn ôm!”

Cô lắc đầu liên tục, tay vẫn ôm chặt cổ anh, ngồi lên lòng anh mà cô cảm thấy rất thích thú.

Dù gì cô kém anh những 6 tuổi, không để cô làm nũng chút với ông chú này sao?

“Được được được, anh ôm em. Sao hôm nay tự dưng lạ vậy?”

Nhìn cô như vậy tuy anh rất vui, nhưng cũng không khỏi có chút thắc mắc.

Giọng điệu cô rõ ràng không hề say, vậy mà sao tự nhiên lại có bộ dạng như này vậy?

“Nhớ cô gái em kể với anh trong điện thoại hôm nay không? Hôm nay em kể cho cô ấy chuyện em có chồng, cô ấy bảo em thật là hạnh phúc vì đến được với người mình yêu. Em cũng cảm thấy mình quả nhiên rất may mắn, lại được một người khiến bao người khiếp sợ như Tư tổng đây yêu thương, vì vậy muốn thể hiện chút tình yêu đối với anh!”

Cô vừa nói, tay vừa đưa lên sờ sờ gương mặt hoàn mỹ của anh.

“Cô ấy rất đẹp nha. Em đảm bảo nếu như anh gặp cô ấy sẽ ngay lập tức thích đó”

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó!”

Tư Hạo Hiên nghiêm túc nhìn cô, giọng khẳng định chắc nịch.

“Humm, tại sao vậy?”

Hạ Thi Văn mặt hơi ửng đỏ nhìn chằm chằm vào anh, tay không yên vị mà bắt đầu đưa tay vuốt ve khuôn miệng của anh, tiếp theo lần mò xuống vuốt ve đến phần cơ bụng rắn chắc.

Nhưng sau đó bàn tay nghịch ngợm nhanh chóng bị nắm chặt, từ nãy giờ cô cứ như vậy hết lần này đến lần khác dụ dỗ anh, thật sự đã đến cực hạn của anh rồi.

“Vi em là đẹp nhất rồi!”

Anh hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô, từ từ, dần dần tiến sâu vào bên trong khoang miệng đầy vị ngọt kia, tay bắt đầu không chịu nổi mà luồn xuống lớp váy.

“Quên không nói với anh!”

Đang chuẩn bị bắt đầu, Hạ Thi Văn lại đột nhiên rời đôi môi kia ra, nở nụ cười xảo trá, nháy mắt tinh nghịch.

“Em đang rót đâu!”

Ngây người một chút, Tư Hạo Hiền cuối cùng cũng hiểu ra, bất đắc dĩ nói:

“Hạ Thi Văn, em được lắm, tiểu quỷ nghịch ngợm!”

Sắc mặt anh trầm xuống, cô khoi dậy lờ trong lòng anh, xong bây giờ không chịu dập tắt nó, cô nhóc này càng ngày càng nghịch ngợm rồi!

“Ông xã à, em mệt quá, chúng ta đi ngủ đi!”

Cô vừa nói, tay vẫn liên tục trêu đùa vuốt ve nửa trên thân thể của anh.

Nhìn khuôn mặt anh nghiêm túc nhẫn nhịn, cô bất giác cười thành tiếng. Hiếm khi nào lại được chiêm ngưỡng gương mặt cam chịu của một chủ tịch tập đoàn lớn nhất thành phố, cô phải trêu tới bốn mươi phút.

“Lần này tha cho em, vài ngày nữa trừng phạt em một mẻ!”

Anh hậm hực liếc mắt nhìn cô, sau đó không để cô kịp nói đã cầm lấy ngón tay nghịch ngợm kia liếm một cái khiến cô giật thót.

“Anh...”

“Đi thôi, đi ngủ nào!”

Thành công trả thù, anh mới vui vẻ bế bồng cô đi lên lầu.

Đêm đó là đêm đầu tiên hai người cùng trải qua một buổi tối êm đềm nhất. Ôm nhau ngủ chung một giường, anh đặt đầu cô lên tay mình, cô rúc vào lòng ôm lấy anh.

Trăng đêm nay rất đẹp, nhưng lại pha thêm màu đỏ. Trên bầu trời đều không thấy những vì sao nhỏ kia đâu, cả một bầu trời đêm yên tĩnh, chỉ còn lại trên đó một quả bóng tròn màu của huyết sắc, người ta gọi đó là “huyết nguyệt”...

- Mong mọi người tiếp tục ủng hộ tui bằng cách like, vote (bầu phiếu), nếu rảnh rồi thì thoáng cho tui xin cái bình luận nha!

Love all độc giả <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ân ái nơi công cộng

Hôm nay, Hạ Thi Văn lại tới trường để báo danh.

Chiếc xe Maybach của Tư Hạo Hiền đỗ kịch lại trước cổng trường.

Chiếc xe đẹp như vậy, thực sự là thu hút ánh mắt của rất nhiều người, ai ai cũng đoán xem trong xe rốt cuộc có phải là một đại gia già sụ bao nuôi một cô nữ sinh viên?

Hay là một ông bố đưa con tới trường?

Cửa xe bật mở, mọi người liền không cần phải suy đoán nữa

Người đàn ông trong xe chậm rãi bước ra, thu hút hết thảy sự chú ý, xung quanh các cô nữ sinh bắt đầu bàn tán xôn xao:

“Ồi mẹ ơi, anh ấy đẹp trai quá đi! Đây là chờ bạn gái đi học sao?”

“Đẹp trai muốn rụng trứng mất rồi! Nhìn ánh mắt kia đi...”

“Đẹp trai như vậy, không biết cô bạn gái là người thế nào nữa? Thật mong chờ...”

“Nếu tôi được là cô gái ngồi trong xe kia thì tốt biết mấy...”

Lời bàn tán càng ngày càng sôi nổi, nhưng Tư Hạo Hiền không mấy quan tâm lắm. Anh đi vòng qua bên kia, cung kính mở cửa, còn dắt tay Hạ Thi Văn đi ra.

“Anh làm quá vậy!”

Cô đỏ mặt, vội vả lấy tay đẩy anh ra, mặt đỏ bừng cúi xuống không dám nhìn xung quanh.

Không nhìn cũng biết, anh tới đây đã tạo nên sức ảnh hưởng lớn tới thế nào rồi!

“Lát anh tới đón em, được không?”

“Được được được, giờ mời Tư tổng hạ giá ra về giùm!”

Cô liên tục gạt đầu, không dám đối mặt với anh một chút nào nữa!

Anh mà ở lại đây thêm chút nữa, cô sẽ lên top đầu hot search trên Weibo mất.

Làm ơn đi, cô chỉ muốn làm một cô nữ sinh bình thường thôi mà!

Nhưng anh như vậy mà vẫn không chịu rời đi. Còn đứng lì ở đó, mặc kệ mấy ánh mắt ngưỡng mộ và chứa đựng tình cảm đắm thắm xung quanh đang nhìn họ.

“Hôn anh một cái, anh sẽ đi ngay.”

“Cái... cái gì?”

Cô ngạc nhiên ngẩng mặt lên, đúng lúc đó, anh cũng theo đà mà hôn lên trán cô một cái rồi quay vào xe, để lại mình Hạ Thi Văn đứng thất thần ở đó.

Trước khi đi, anh còn trêu chọc cô:

“Em vào nhà vệ sinh rửa mặt đi, mặt đỏ bừng kia!”

Haha, được rồi! Quả nhiên là cao thủ không bằng tranh thủ!

Chấn chỉnh lại tâm trạng, cô sau đó không quan tâm đến mấy cái người rành rồi vẫn đang chỉ trỏ bàn tán cô, lập tức quay gót đi thẳng vào trong tòa nhà chính.

Theo sự chỉ dẫn hôm qua của Tích Gia Di, cô nhanh chóng tìm được phòng học của lớp thiết kế.

“Thì Thi! Người ta nhớ cậu muốn chết!”

Đứng trước cửa phòng chờ cô là Diệp Tuyết Nhi, cô ấy lao ngay tới ôm chặt lấy cô, miệng hô to.

“Được rồi được rồi, giờ cậu xuống được chưa? Minh nghệt thờ!”

“A a được! Cái đồ mê trai bỏ bạn như cậu, có phải là nỗi lại với Tư đại thiếu gia là bỏ quên người bạn như mình luôn không?”

Tuyết nhi vừa nhắc đến cái tên kia, khiến cô bỗng chốc nhớ lại chuyện lúc nãy trước cổng trường, tưởng chừng khuôn mặt đó ừng đã bị cô che giấu lại một lần nữa bùng bùng lên.

“A, lúc nãy ở ngoài kia mình nhìn thấy hết rồi nha! Ngọt ngào quá đi à!”

“Dừng ngay, đừng có nói như thế! Hết anh ấy làm loạn, giờ lại đến cậu, muốn cả trường biết chuyện này hay sao hả?”

Cô chạy ngay tới bịt cái miệng đang liến thoắng của bạn mình lại.

Đùa à?

Ở ngoài kia anh khuấy động còn chưa đủ loạn, vào trong này lại đến lượt Diệp Tuyết Nhi, thật sự không dễ người khác được sống yên ổn ở cái trường này sao?

“Ấy da, cũng đâu phải chuyện gì xấu đâu mà!”

Tuyết Nhi gạt tay cô ra, làm mặt đùa giỡn.

Lúc này, máy của Tuyết Nhi vang lên tiếng tin nhắn, mở ra đọc, sắc mặt cô ấy nhanh chóng tái nhợt lại, không còn chút huyết sắc.

“Có chuyện gì sao?”

Hạ Thi Văn lo lắng hỏi.

Rất hiếm khi Hạ Thi Văn nhìn thấy mặt cô ấy trắng bệch ra như vậy, thường thường, trên đôi môi cô luôn là nụ cười rạng rỡ, không phải bộ mặt hoảng sợ như bây giờ...

“Không có gì! Đến giờ mình phải về báo danh khoa âm nhạc rồi! Hết giờ cậu không cần chờ mình, có lẽ mình sẽ ở lại tập đàn muộn một chút! Thế nhé!”

Chẳng đợi cô lên tiếng trả lời, Diệp Tuyết Nhi đã vội vội vàng vàng chạy đi mất. Cô cũng thấy có chút khó hiểu, nhưng sau đó không nói thêm gì cũng đi vào trong phòng học.

.....

“Hạ Thi Văn!”

Báo danh vừa kết thúc cũng là gần trưa, cô vừa mới rời khỏi phòng học thì liền nhìn thấy Tích Gia Di đi nhanh tới.

“Xin chào, giáo sư Tích!”

“Đã nói rồi mà, hết giờ rồi thì đừng có gọi khách khí như vậy làm gì?”

Hạ Thi Văn mỉm cười gạt đầu, sau đó cô ta lại nói tiếp.

“Hôm qua cô có để quên bản thiết kế này trên xem của tôi!”

Tích Gia Di vừa nói, tay vừa chìa ra tập san thiết kế sinh động đẹp mắt.

“A cảm ơn cô nhiều!”

“Không có gì, chỉ là tôi thật sự có chút cảm thán! Mấy tác phẩm này thật sự là quá đẹp, tôi muốn hỏi chút là...”

“Thì Văn!”

Chưa nói dứt câu, một giọng nói ồm ồm của một người con trai đã vang lên làm cho cả cô và Tích Gia Di đều quay đầu nhìn lại, cô ta còn có chút sững sốt...

- Mong mọi ng tiếp tục ủng hộ tui bằng cách like, vote (bầu phiếu), nếu rảnh rồi thì thoáng cho tui xin cái bình luận nha!

Love all độc giả <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tích Gia Di dây dưa!

Vậy mà lại.....

Tư Hạo Hiên.....?

Thực sự là anh, Tích Gia Di không có nhìn nhầm!

Người đàn ông cô ta hằng mong nhớ nay lại xuất hiện trước mắt cô, thật sự là một loại cảm động không nói rõ thành lời.

Mắt đã không kìm được đỏ hoe, cô ta cất tiếng gọi:

“Hạo...”

“Tư Hạo Hiên? Anh tới đây làm gì vậy? Chẳng phải em bảo chờ em ở ngoài sao?”

Tích Gia Di còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng Hạ Thi Văn ngọt ngào vang lên, chạy đến bên cạnh anh như chú chim non nhỏ, mà anh cũng không có ghét bỏ cô, ánh mắt vô cùng cưng chiều, ngập tràn ánh mắt chỉ toàn là hình bóng của Hạ Thi Văn:

“Anh thấy quá giờ rồi mà em chưa có ra, vậy nên mới vào đây tìm.”

Tư Hạo Hiên sau đó ánh mắt rời sang người con gái đang đứng cách đó không xa, ánh mắt lập tức trở nên quý dị, không ai đoán được anh đang nghĩ cái gì.

“À đúng rồi, anh qua đây, em giới thiệu cho anh người bạn hôm trước!”

Không để anh phản ứng, sau đó cô đã kéo tay anh lôi đến trước mặt Tích Gia Di.

“Đây là Tích Gia Di, là giáo sư khoa thiết kế, cũng là bạn của em. Gia Di, đây là chồng tôi, anh ấy tên là Tư Hạo Hiên!”

Tích Gia Di trên mặt hiện lên chút căm hờn, nhưng sau đó lập tức lấy lại được nụ cười trên mặt, mỉm cười tao nhã nói:

“Chào anh, tôi là Tích Gia Di.”

“Chào cô.”

Tư Hạo Hiên có vài phần ngạc nhiên, ánh mắt không kiên định nhìn cô ta.

Không phải bảo sáng mai mới về tới nơi sao? Sao giờ cô ta lại ở đây? Lại còn là bạn của Hạ Thi Văn?

Cô ta đưa tay ra định bắt tay nhưng sau đó lại bị anh làm lờ, xấu hổ quá liền giút về.

Thực sự là lúc đó Tư Hạo Hiên vẫn còn sự ngỡ ngàng nên mới không có để ý. Cô gái này chính là người đã lớn lên bên anh, quả nhiên bao nhiêu năm cô ta vẫn xinh đẹp dịu dàng như vậy.

Dù trên mặt anh vẫn còn sự yêu chiều dành cho cô ta năm đó, nhưng thái độ rõ ràng lại khác hẳn.

Thế nhưng Tích Gia Di không mấy để ý!

Chỉ cần một cái ánh nhìn kia thôi cũng đã khiến cô ta cảm thấy có lẽ lần này trở về, quả thật mình cũng vẫn còn cơ hội.

“Hạ Thi Văn này, lúc nãy tôi có để quên chìa khóa xe trong phòng tôi, cô có thể đi vào lấy hộ tôi được không?”

Tích Gia Di quay sang nhìn cô, vẻ mặt cầu xin làm cô liền mỉm cười gật đầu đồng ý. Chưa đi được vài bước, cô đã bị Tư Hạo Hiên kéo tay lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô:

“Em đi một mình ổn không? Anh đi cùng em!”

“Thật ngại quá, văn phòng giáo viên ngoài sinh viên và giáo sư trong trường ra thì không cho ai khác tự ý đi vào. Vẫn là phiền Tư tiên sinh ở ngoài chờ thôi.”

Tích Gia Di không mất bình tĩnh, vẫn nở nụ cười xinh đẹp lên tiếng.

“Đúng vậy a, với cả em cũng đâu phải trẻ con? Anh yên tâm ra xe chờ đi, lát em liền ra ngay!”

Nói rồi, cô gỡ tay anh rồi đi dọc hành lang, biến mất ở khúc cua.

Cô vừa mới rời đi, Tích Gia Di liền vòng tay qua ôm lấy thân hình to lớn của anh ở trước mặt.

Đây chính là mùi hương của anh! Cô đã rất nhớ mùi hương này, chưa bao giờ quên được nó!

“Hạo Hiên, em nhớ anh lắm! Mỗi giây mỗi phút, mấy năm nay em đều nhớ anh vô cùng.”

“Xin lỗi, hiện tại tôi đã có vợ rồi!”

Tư Hạo Hiền ánh mắt không hề nhìn thẳng vào cô ta, chỉ nhìn chằm chằm hướng Hạ Thi Văn vừa mới biến mất, cảm giác như cái ôm này đối với anh tựa như không khí vậy.

Thấy vậy, Tích Gia Di liền ôm chặt hơn.

“Em biết, em biết. Em đã nghe chuyện cô ấy kể về anh và cô ấy, em thực rất ngưỡng mộ, cũng rất hối hận. Em hối hận nếu như thời gian đó, em không nghe lời nghĩa phụ đi ra nước ngoài học, liệu có phải chúng ta cũng sẽ trở nên như anh và Hạ Thi Văn không?”

“Không thể.”

Tư Hạo Hiền không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời.

Nếu như đứng trước mặt anh hiện tại không phải là Tích Gia Di mà là một người con gái khác, anh sẽ ngay lập tức nổi giận mà đem cô vứt khỏi người mình.

Nhưng bây giờ trước mặt anh đang là Tích Gia Di, người bạn đã ở bên anh từ lúc còn nhỏ....

“Tích Gia Di, em cũng biết, tôi từ trước tới giờ vốn dĩ không hề thích em! Đối với em, tôi luôn cố gắng để trở thành một người anh trai tốt...”

“Đừng nói nữa!”

Tích Gia Di vẫn ôm thật chặt anh, giọng điệu trở nên có chút run rẩy.

Không bao lâu, anh đã nhẹ nhàng gỡ tay cô ta ra, trên mặt không thể hiện một chút tức giận nào, vẫn điềm tĩnh, nhưng đã lùi lại và bước tạo khoảng cách với cô ta.

Trước đây, gia đình anh đã nợ cha con cô ta quá nhiều, có lẽ dùng cả đời này cũng trả không hết được. Thời điểm cha cô ta hi sinh để cứu Tư thị, cha anh và anh khác sâu mãi không bao giờ quên được, vậy nên đối với cô anh luôn rất cảm kích!

Nhưng kể cả có cảm kích hơn nữa, thân thể của anh tuyệt đối không chấp nhận cô gái nào khác đụng vào, bởi vì anh là của riêng Hạ Thi Văn, ai cũng đừng mong đụng chạm được!

“Anh vậy mà lại...”

“Tôi sẽ không hỏi em lần này trở về là lý do gì. Nhưng mong em nhớ kỹ, tôi đã có vợ, hai chúng tôi đang rất hạnh phúc. Đối với tôi, em luôn là một cô em gái tôi yêu quý, điều này cả đời cũng không bao giờ thay đổi được!”

“Nhưng anh biết em không muốn làm em gái anh.”

Tích Gia Di điên cuồng gào thét.

Cô ta không tin!

Vì cái gì? Không phải mấy năm trước hai người vẫn rất tốt sao?

Cô ta rời đi hơn năm năm, tình cảm cô ta dành cho anh vẫn còn đó, anh ....là người đàn ông duy nhất mà cô quan tâm.

Anh nuông chiều cô ta, yêu thương cô ta, chăm sóc cho cô ta, vì cái gì mà những điều đó lại có thể trao cho một người con gái khác cơ chứ?

“Tích Gia Di, bản thân em cũng biết rõ, điều đó là không thể.”

Nói rồi, anh liền xoay người rời đi, không chút luyến tiếc nào đối với cô gái đang đứng thất thần ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ông cô....

Chẳng bao lâu sau, Hạ Thi Văn đã quay lại, nhưng trên tay cô chẳng cầm cái gì cả, trống không.

“Gia Di, tôi không có thấy chìa khóa xe của cô ở đâu cả?”

“Ôi, thật vậy sao? Không sao đâu, xin lỗi đã làm tốn thời gian của cô rồi!”

Tích Gia Di vừa nói, vừa đưa tay lên gạt đi khóe mắt còn đang ướt nhoe.

“Cô sao vậy? Tại sao mắt lại đỏ như thế..”

Hạ Thi Văn lo lắng chạy lại gần, Tích Gia Di liền quay mặt tránh né cô.

“Không có gì đâu, cô về đi, chồng cô còn đang chờ kia.”

“Có phải cô đang gặp chuyện đúng không? Không sao, nói với tôi, có thể tôi sẽ giúp được gì đó!”

“...”

Tích Gia Di vẫn im lặng.

“Tích Gia Di, cô không phải nói rằng chúng ta là bạn sao? Bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau, nếu cô không nói thì về sau tôi sẽ mặc kệ cô đấy!”

Nếu đã coi người ta như bạn, vậy thì phải giúp đỡ chút chứ, không phải sao?

Thực ra Hạ Thi Văn có lúc cảm thấy thật ngưỡng mộ cô gái này. Dù là cô ta hơn tuổi cô, nhưng quá khứ mà Tích Gia Di trải qua thật sự quá không công bằng với vẻ đẹp và trí tuệ của cô ta!

Là con nhà nghèo, không có mẹ, bố cô ấy mất sớm, vậy mà có thể một mình trụ lại tới tận bây giờ, quả thật không dễ dàng! Hơn thế nữa, ngay cả vì tình yêu mà Tích Gia Di cũng phải

đấu tranh khổ cực mới dành được!

Còn cô, kể cả gia đình có tan nát, vẫn là một đại tiểu thư được mọi người cung nụng, chiều chuộng, thậm chí ngay cả chuyện tình yêu mà ai ai cũng phải đau khổ để giành lấy thì cô lại có được một cách dễ dàng!

Tích Gia Di như cây xương rồng trên sa mạc, dù thời tiết có khắc nghiệt hơn nữa, kể cả dù trời có sập, cô ấy vẫn có thể chống đỡ tới tận cùng. Vẻ đẹp không phải sang trọng quyền rũ, nhưng lại ẩn chứa trong đó sự kiên cường bất chấp.

Hạ Thi Văn thì như đóa hoa sen tuyết xinh đẹp, cũng kiên cường, cũng mạnh mẽ, nhưng lại là một loài hoa quá kiêu sa, kiêu sa đến nỗi khiến người ta đôi khi cảm thấy rất khó với tới cô....

Bất quá, thứ gì khi bắt đầu quá dễ dàng, kết của nó lại khó đoán trước....

“Hạ Thi Văn, tôi thực sự đang có việc rất gấp, nhưng hiện tại chìa khóa không tìm được, bây giờ cũng đã là trưa muộn rồi, nếu đi phương tiện khác thực không kịp nữa...”

Nước mắt Tích Gia Di tràn ra như suối nước, để lộ ra vẻ yếu đuối khiến Hạ Thi Văn không thể từ chối được.

“Vậy cô đi xe cùng tôi về nhé!”

“Được...được sao?”

Giọng nói Tích Gia Di vẫn nức lên, khóe mắt vẫn vương vài giọt lệ như sương sớm mắc trên cánh hoa...

“Tại sao lại không thể? Đi thôi nào!”

Nói rồi, Hạ Thi Văn cầm lấy tay cô ta kéo đến bên cạnh chiếc xe MayBach đang chờ sẵn ở ngoài. ...

“Sao cô ấy lại ở đây?”

Tư Hạo Hiên mở cửa sổ ngó ra bên ngoài, tự nhiên lại nhìn thấy Tích Gia Di đang đứng lau nước mắt trên đôi mắt sưng húp, đáy mắt anh lộ ra chút ý vị không rõ.

“Cô ấy không tìm thấy chìa khóa xe, mà hiện tại có việc gấp, vậy nên em bảo cô ấy đi với chúng ta!”

Không để anh kịp trả lời, cô đã lại tự quyết:

“Lên xe đi, tôi đưa cô đi!”

“Anh là người lái xe mà?”

Tư Hạo Hiên bất mãn lên tiếng.

“Đúng vậy, có vấn đề gì không, thưa tài xế?”

Được, Hạ Thi Văn, em được lắm!

Lát em biết tay anh!

Đúng lúc này, chuông điện thoại không hề phối hợp réo lên, Hạ Thi Văn đành phải đứng sang một bên mở máy lên nghe:

“Ông Andy!”

“Đại tiểu thư...cô, cô có thể về đây được không?”

“Có chuyện gì sao ông?”

“...”

Đầu dây bên kia yên lặng một chút, sau đó mới lên tiếng:

“Hạ lão gia, tình hình hiện tại của Hạ lão gia sợ rằng rất khó nói... đại tiểu thư, cô mau chóng về đây đi!”

Hạ Thi Văn nghe tới đây, sợ đến trắng bệch mặt, tay run đến nỗi không cầm nổi điện thoại, rơi xuống đất va chạm với sân gạch tạo thành tiếng động rất lớn!

Ông Andy...có ý gì?

Khó nói? Khó nói là sao cơ chứ?

Ông cô mấy hôm trước vẫn bình thường mà, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Không còn thời gian suy nghĩ nhiều, cũng không thèm nhấc điện thoại bây giờ đã nằm trên mặt đất, cô cuống cuống đến nỗi không còn để ý đến có người đang chờ mà chạy thật nhanh đến bên đường, vẫy một chiếc taxi rồi đi mất.

“Hạ Thi Văn!”

Tư Hạo Hiên thấy cô cứ vậy mà đi, nhất thời không biết phải làm sao, khi anh mở cửa ra thì bóng cô cũng đã mất hút rồi!

Vừa định lên xe lập tức đuổi theo, tay anh đã bị một bàn tay mềm mại bắt lấy, giọng cầu xin:

“Anh Hạo Hiên, làm ơn có thể đưa em về được không? Nếu không nhờ cô ấy và anh thì giờ em không biết phải nhờ ai nữa cả!”

“Xin lỗi Gia Di, anh bây giờ sẽ gọi tài xế đến đón em!”

Anh không dám hất mạnh tay, chỉ dám lấy tay mình đỡ đôi tay kia của cô ta ra. Nhưng vừa đỡ ra, Tích Gia Di lập tức lại nắm lại.

“Em không cần! Tư Hạo Hiên, anh đưa em đi đi, đừng để người khác đưa em, em rất sợ!”

Cô ta lắc đầu lia lịa, tay vẫn nắm chặt không chịu buông ra, thân thể còn có chút run rẩy. Anh thấy vậy, không đành lòng, đành thở dài một hơi, trong lòng vẫn tràn ngập sự lo lắng cho Hạ Thi Văn.

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Níu kéo

Tư Hạo Hiên lái xe đưa Tích Gia Di đến đầu một con hẻm nhỏ, tối tăm, ẩm thấp.

Một cô gái như cô ta, trước đây sống ở gia đình anh là biệt thự, có vườn tạc, đi đến đâu đều có người đưa kẻ đón, làm sao lại có thể chịu được cuộc sống ở cái nơi này cơ chứ?

“Em sống ở đây?”

“Đúng vậy! Anh nghĩ, sau khi em sang nước ngoài rồi về đây, em còn có nhà ở sao? Thuê được một gian phòng đã là tốt lắm rồi, em cũng chỉ cần như vậy thôi!”

Tích Gia Di băng quơ nói, đôi môi khó khăn nở nụ cười.

Nghe thấy thế, anh nhú mày lại.

Căn hẻm nhỏ này nằm trong một con đường ở ven đường lớn, an ninh không tốt, cô ấy làm sao có thể nói chuyện như không có gì thế này được cơ chứ?

Dù hiện tại vì đã xa cách quá lâu, vậy nên nói chuyện cũng không được tự nhiên. Tuy nhiên, nói như thế nào, Tích Gia Di vẫn là một người bạn quan trọng đối với anh...anh tuyệt nhiên không thể làm lơ!

“Không phải ba tôi cho em một căn biệt thự sao?”

“Anh biết tính em mà, em không nhận đồ bố thí!”

Tích Gia Di thực sự nổi giận vì câu nói của anh.

Đó không phải nhà cô, càng không phải ba cô!

Cô ta cũng có tôn nghiêm của bản thân, dù có ra đường ăn xin cũng sẽ không sử dụng đồ bố thí!

Tư Hạo Hiên cũng biết chứ!

Tích Gia Di cũng là một cô gái kiên cường, mạnh mẽ, đó là lý do vì sao đối với cô ta anh không thể cư xử như những người con gái khác!

“Em chuyển về căn biệt thự đó đi! Đó là ba tôi cho em, vì vậy đừng nghĩ gì nhiều.”

“Không!”

Tích Gia Di kiên quyết.

“Vậy thì em cũng không thể ở đây!”

“Vậy nếu em nói rằng, chỉ cần anh về đó ở với em, em sẽ lập tức chuyển nhà, anh có làm không?”

“...”

Tư Hạo Hiên quả nhiên im lặng.

Cô ta đã nói đến như thế này, anh không thể làm ngơ đi được nữa. Lần này khi cô ta trở về, anh mới biết là cô ta đối với anh không phải kiểu anh trai-em gái, vậy nên cố gắng né tránh.

Anh không thể đồng ý sẽ ở cùng với cô ta, nhưng cũng không muốn cô ta phải ở cái nơi này!

Dù sao hai người cũng từng có một đoạn hồi ức tốt đẹp, kỷ niệm giữa hai người, không thể liền nói quên là quên sạch!

“Em biết là như vậy mà! Hạo Hiên, em cũng không đòi hỏi anh nữa, em chỉ có một yêu cầu, anh làm ơn ở lại với em một chút, lên nhà cùng em một chút thôi, có được không?”

Tích Gia Di thực sự rất nhớ, chỉ cần bây giờ có một cơ hội, cô ta sẽ lập tức tiếp cận anh mà không ngại khó khăn, cho dù trái tim anh không thuộc về cô ta, cô ta cũng không cần, chỉ cần được ở lại bên anh...

“Chúng ta còn được ba anh đính ước cho nữa, vì vậy...”

“Xin lỗi, Hạ Thi Văn bây giờ ở đâu còn không rõ, tôi phải đi tìm cô ấy! Còn về việc đính ước, phiền em hãy quên nó đi!”

“Anh nhất định phải cự tuyệt em đến vậy sao?”

Nói xong câu đó, khóe mi cô ta rung rung, đôi mắt đã dần trở nên ướt đẫm, lắc đầu lia lịa không biết nói gì hơn. Tích Gia Di lập tức đi thẳng xuống xe, không thèm nhìn lại anh mà trực tiếp đi thẳng, không để cho Tư Hạo Hiên nói thêm câu nào.

Anh cũng không cần cô, dù rất sốt ruột về Hạ Thi Văn những vẫn đợi cô đi sâu vào trong căn hẻm mới quay xe lại.

Xe vừa mới lăn bánh, phía xa kia nơi con hẻm mà Tích Gia Di vừa đi qua đã vang lên tiếng hét của người hàng xóm gần đó:

“Không ổn rồi, có người ngã xỉu ở đây rồi, mau mau gọi xe cấp cứu!”

Tiếng hét rất lớn, vậy nên cho dù có đóng cửa kính thì Tư Hạo Hiền vẫn có thể nghe thấy, anh dừng xe lại, dự cảm không tốt bước xuống xe.

Quả nhiên đập vào mắt anh là người con gái xinh đẹp như ngọc đang nằm gục dưới mặt đất lạnh buốt, mắt nhắm nghiền lại, tay ôm lấy bụng.

Tư Hạo Hiền không nghĩ nhiều, chạy tới ôm cô lên, sau đó nhờ người khác gọi xe cấp cứu.

“Đừng... đừng gọi xe cấp cứu, đừng đưa tôi tới bệnh viện.”

Tích Gia Di lên tiếng, mắt nhắm nghiền lại nhưng giọng nói và thân thể đều đang run rẩy trong hoảng loạn.

“Được, không tới bệnh viện.”

Nhìn như vậy, anh cũng có chút xót, vậy nên không dám để cô ở lại nơi đây một mình.

Dù sao hai người họ cũng từng bạn, thấy bạn mình như vậy, anh không thể nhắm mắt làm ngơ.

Hỏi thăm hàng xóm về căn nhà Tích Gia Di đang ở, anh nhanh chóng bế cô lên một căn phòng cho thuê trên khu tập thể đã cũ, rất xập xệ.

Mặc dù là một căn nhà cũ, nhưng cô ta lại sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp, không hề khiến người khác cảm thấy đây là một căn phòng thuê chút nào...

Đặt cô ta xuống giường, anh chạy đi lấy một cốc nước ấm mang tới bên giường, đưa Tích Gia Di uống sau đó đặt cô ta nằm ngay ngắn, đắp chăn lại, toan định rời đi.

“Đừng đi... em biết thể này là không phải, nhưng bây giờ em rất sợ, có thể ở bên cạnh em một chút được không?”

Tích Gia Di vươn tay từ trong chăn ra nắm lấy tay anh, ánh mắt bây giờ trông vô cùng nhọt nhọt, sắc mặt trắng bệch, bệnh dạ dày đã hành hạ cô ta tới cái mức này rồi!

“....”

Tư Hạo Hiền âm trầm suy nghĩ, không lên tiếng.

Anh ở đây, vậy còn Hạ Thi Văn thì sao?

Không biết có việc gì mà lại có thể khiến cô lo lắng đến vậy, đến cả điện thoại cũng không quan tâm, hiện tại anh rất muốn đi tìm cô...

Nhưng là, anh lại không thể yên tâm để lại Tích Gia Di ở căn phòng này một mình... dù sao cô cũng là con gái, bên cạnh lại không hề có người chăm sóc, bảo anh có thể không quan tâm được sao?

“Coi như là vì quá khứ từng có của chúng ta, xin anh có thể ở lại bên em một chút được không? Hiện tại em rất sợ, lại chỉ có một mình mà thôi!”

Tích Gia Di vẫn ra sức cầu xin.

“Anh sẽ gọi trợ lý của anh qua đây với em”

Tư Hạo Hiền dứt tay ra, cầm lấy chiếc áo khoác rồi đi ra cửa, còn cẩn thận kiểm tra lại chốt cửa kĩ càng rồi mới rời đi.

Hiện tại, Tích Gia Di với anh chỉ là một người quen cũ, người anh quan tâm nhất vẫn là vợ của anh, Hạ Thi Văn!

“Quả nhiên đúng như vậy, trong lòng anh từ mấy năm trước chỉ có một mình Hạ Thi Văn mà thôi!”

Tích Gia Di đau khổ mỉm cười tự nhủ với chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chuyện năm đó....

Hạ Thi Văn lúc này vừa mới đặt chân tới cửa Hạ gia, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp chạy vào ngay bên trong đại sảnh, miệng thở hồng hộc, sắc mặt nhọt nhọt vô cùng.

Vừa nhìn thấy ông Andy đứng ngoài cửa phòng ngủ của Hạ lão gia, cô đã lao tới hỏi.

“Ông Andy, ông cháu...Hạ lão gia sao rồi?”

Hạ Thi Văn nghĩ nghĩ, lại thấy được nếu xưng hô là ông thì sẽ không phù hợp...ừm, tốt nhất đổi thành Hạ lão gia đi!

“Tiểu thư, bất kể như thế nào thì cô vẫn là đại tiểu thư Hạ gia, việc này mãi mãi không thể thay đổi.”

Ông Andy vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh như vậy, mỉm cười nói. Đợi Hạ Thi Văn gật đầu, ông mới tiếp lời.

“Hạ lão gia tình trạng hiện tại không thể nói rõ được! Tiểu thư, cô qua văn phòng với tôi, tôi sẽ nói rõ mọi chuyện!”

Hạ Thi Văn không nói gì, bước chân nhanh chóng theo sau ông Andy vào văn phòng.

Không gian trong phòng rơi vào không khí căng thẳng vô cùng, cô lo lắng đến độ hai tay đan vào nhau mà vẫn run lên lay bẩy.

“Hạ Thi Văn, tôi biết tiểu thư đã lấy lại được kí ức, vì vậy tôi cũng sẽ không dài dòng nữa.”

Hạ Thi Văn gật đầu, ông Andy mới bắt đầu kể.

“Nói đến chuyện này, đã rất lâu về trước rồi, phải kể lại từ khoảng rất nhiều năm trước, khi mà tập đoàn Hạ gia vẫn chỉ là một công ty nhỏ, nhưng vì Hạ lão gia quen với Khúc lão gia – chủ của tập đoàn Verne lưng lấy Thế giới, vậy nên mới được tập đoàn Verne nâng đỡ cho rất nhiều. Để đến được vị trí hiện tại, cũng xem như là thành tựu bao nhiêu năm qua ông ấy cố gắng mãi để dành được.

Nhưng mà, quá khứ của Hạ lão gia khi còn trẻ rất ít người biết tới. Tiểu thư có biết, vì sao mà Hạ lão gia không lấy vợ không?”

Hạ Thi Văn kinh ngạc lắc đầu.

“Khi Hạ gia vẫn còn là tập đoàn nhỏ bé, Hạ lão gia đã yêu một người con gái, nhưng cô gái đó khổ nỗi...hồng nhan bạc mệnh, còn chưa lấy được nhau thì đã vì bệnh nặng mà qua đời, sau đó gia tộc nhà cô ấy cũng đột nhiên bị chính phủ gạt ra khỏi các gia tộc Trung Quốc, thứ duy nhất cô ấy để lại là một đứa con gái của Hạ lão gia. Chỉ là sau khi gia tộc đó biến mất, một chút tung tích lưu lại của đứa bé đó cũng không còn nữa, sau đó ông ấy cũng cự tuyệt toàn bộ mối liên hôn khác, cứ thế sống cô độc tới tận bây giờ...”

Trùng hợp là, mười lăm năm trước, Hạ lão gia đột nhiên tìm được đứa con gái thất lạc nhiều năm đó, mà cô gái đó bây giờ đã có một đứa con gái, hơn nữa con là nữ chủ nhân của một gia tộc vô cùng danh giá. Hạ tiểu thư, cô có biết đó là gia tộc nào không?”

Hạ Thi Văn tiếp tục lắc đầu, ngoài lắc đầu rồi gật đầu ra, hiện tại cô không biết phải nói gì hơn.

“Chính là tập đoàn Verne, nói cách khác, hiện tại cô ấy đang là Khúc phu nhân – Trình Co!”

Tay đang nắm chặt lấy nhau của Hạ Thi Văn bây giờ mới tách ra, cô kinh ngạc đến nỗi mắt mở tròn tròn, mồm không nhin được mà lắp bắp lắp bắp.

Người mà đang lễ ra cô phải gọi là mẹ kế...lại là con gái ruột của chủ tịch tập đoàn Hạ gia!?

“Chính xác là như vậy, người con gái mà Hạ lão gia yêu là Trình tiểu thư, con gái độc nhất của Trình gia. Thời điểm đó Trình gia và Khúc gia đang là kì phùng địch thủ mạnh nhất, hai nhà coi nhau như kẻ thù, tranh nhau từng tí một trong việc kinh doanh. Đáng lẽ hai người họ là hoàn toàn có thể đến được với nhau, nhưng nếu như Hạ gia - Trình gia kết mối hợp tác liên hôn, đồng nghĩa với việc sẽ phân lại tập đoàn Verne trên thị trường chứng khoán, vậy nên Khúc gia tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Nhưng đúng vào lúc đang đấu tranh kịch liệt, ba ruột tiểu thư lại vì một nữ thiết kế nhỏ bé mà từ bỏ cả tập đoàn, Trình gia nhân lúc đó vượt mặt, chính vì điều đó khiến cho Khúc lão gia tức đến phát điên, đã huy động toàn bộ lực lượng để đánh sập hoàn toàn Trình gia, thậm chí còn mượn cả năng lực của Chính phủ. Cuối cùng, vẫn là Khúc gia chiến thắng, nhưng lại phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, giá cổ phiếu liên tục giảm, mãi sau này khi Khúc Thiên Minh quay về mới có thể khắc phục được hậu họa này!

Tiểu thư, sự việc của ba mẹ cô ở Hà Lan năm đó, tôi thực không có rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hạ lão gia quả thật không thể tránh được mối liên quan đến sự việc này! Chuyện năm đó ông ấy vẫn luôn một mực cất giữ sâu trong lòng, không có chia sẻ cùng với ai. Tôi chỉ nhớ được rằng, đêm hôm ấy khi Hạ lão gia từ Hà Lan trở về, toàn thân đầy máu, nhất là vết thương sát cạnh tim vô cùng nặng nhưng trong tay vẫn cứ ôm chặt lấy một cô gái nhỏ, không chịu buông ra! Tiểu thư, cô cũng đoán được cô gái đó là ai rồi chứ?”

Còn có thể là ai nữa ư? Đương nhiên người đó là Hạ Thi Văn cô rồi!

Trong lòng cô bây giờ vô cùng hỗn loạn, nếu ngày ấy Hạ Chí Viễn cứu cô, vậy thì lý do tại sao ông lại có mặt ở đó ngay lúc ấy?

Hay nói, ngoài ba cô ra, người mà ông nợ cả tính mạng đó là ai?

Chẳng lẽ là...

“Tiểu thư, tôi lần này gọi cô về là muốn nói cho cô nghe câu chuyện này, nếu tôi cứ giữ trong lòng thì sẽ vô cùng dẫn vật, còn lại lý do vì sao ông ấy lại có mặt ở Hà Lan lúc đó, tôi nghĩ tiểu thư nên hỏi thẳng Hạ lão gia thì hơn. Đáng tiếc là, mấy ngày nay vết thương ở gần tim của Hạ lão gia chuyển biến xấu, cộng với bệnh tim tái phát làm cho ông ấy yếu đi rất nhiều, đến giờ vẫn còn chưa tỉnh lại...”

Ông Andy vừa nói vừa thở dài.

Nghe ông Andy nói xong, như chợt nhớ ra điều gì đó, Hạ Thi Văn lên tiếng:

“Không phải, ông ngoại có đi Hạ Uyển là con gái sao? Vậy tại sao lại nói là không có?”

Đúng vậy! Hạ Uyển, người mẹ chưa từng gặp mặt của cô, không phải cũng là con ông sao?

“Hạ Uyển tiểu thư là được Hạ lão gia đem từ cô nhi viện về nuôi, vốn cũng không phải con ruột!”

Không phải con ruột? Vậy là nói, ông thực sự không có đứa cháu ruột già nào sao?

Cậu của Hạ Thi Văn, cha của Hạ Dĩ Hình cũng là con của em trai ông, bảo sao ông lại nói, tập đoàn Hạ gia sau này không thể giao vào tay ai được, hóa ra là vì ông không có đứa cháu nào nối dõi!

“Vậy...đi Hạ Uyển biết điều đó không?”

Cô vẫn bình tĩnh hỏi.

Bây giờ đối với cô, Hạ Thi Văn chẳng còn chút tình cảm nào đối với người mẹ chưa gặp mặt này!

Căn bản là chưa có gặp mặt, vậy nên vốn dĩ cũng chẳng hề có chút tình cảm nào!

“Hạ Uyển tiểu thư biết! Chính vì thế nên để cảm ơn công lao nuôi dưỡng của Hạ lão gia, cô ấy mới chấp nhận gả cho con trai của tổng thống Anh.”

Thì ra là vậy!

Hạ Thi Văn nghe xong mà không tin nổi vào mắt mình! Quá phức tạp, còn có...quá kịch tính rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 125: Anh qua đó với em!

Tít, tít, tít...

Đã bao lâu, cô vậy mà lại quay về cái nơi nồng nặc mùi thuốc sát trùng này, nhưng người nằm đó bây giờ không phải là Hạ Thi Văn, mà là người đã nuôi dưỡng cô từ ngày còn bé...

Tâm trạng cô bây giờ vô cùng hỗn loạn, không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới phải!

Năm đó Hạ lão gia chắc chắn không tránh khỏi liên quan, nhưng ông lại là người nuôi cô lớn lên, chăm sóc cô từ lúc nhỏ, cô nên làm gì đây?

Nhìn cái người đang nằm trên giường bệnh, lại nghĩ đến chuyện cô mới vừa được kể, nhất thời chỉ biết thở dài.

Nếu bây giờ muốn trách, cô thật sự không trách nổi.

Bảo cứ như vậy bỏ qua, cô cũng không thể làm như thế!

Mọi chuyện hiện tại dù đã rõ ràng hơn phân nửa, nhưng đối với cô nó lại lộn xộn như một mớ bòng bong.

Nếu có Tư Hạo Hiên ở đây thì thật tốt biết bao!

Khoan đã! Tư Hạo Hiên!?

Ấy da, xem tí nữa cô quên rồi! Lúc này vội vàng chạy ra ngoài cũng không có kịp thông báo cho anh một tiếng.

Chắc hẳn lúc này anh đang lo lắng lắm đi?

Sờ vào trong túi tìm điện thoại, Hạ Thi Văn lại phát hiện cô đã vứt điện thoại ở xó nào mất rồi!

Khẽ thở dài một tiếng, cô thật sự cảm thấy bản thân mỗi khi sốt ruột là sẽ không làm được một việc gì nên hồn mà!

Nhìn cái người đang nằm trên giường bệnh, cô khẽ nói:

“Ông, con ra ngoài chút, sau đó lại quay về chăm sóc ông! Con sẽ ở đây chờ tới khi ông tỉnh lại. Ông, chúng ta còn rất nhiều chuyện chưa có nói với nhau mà...”

Khóe mắt cô có chút ướt, liếc nhìn ông lão gầy sùp nằm trên giường bệnh rồi đi ra bên ngoài.

Tìm được một bộ điện thoại công cộng ở ngay đối diện cổng bệnh viện, cô đánh số anh rất nhanh, nhưng nút gọi còn chưa kịp nhấn thì bên đường xuất hiện bóng dáng quen thuộc...

“Tư Hạo Hiên!”

Cô hét lớn, thật ra là dùng tất cả sức lực để hét lên.

Nghe tiếng gọi, anh giật mình quay lưng lại, nhận ra một bóng dáng nhỏ bé đang đứng bên đường vẫy tay gọi anh.

Không chần chừ thêm giây phút nào, Tư Hạo Hiên nhanh chân chạy qua bên đường gặp cô.

Hai người vừa mới gặp nhau, rõ ràng chỉ mới rời nhau có mấy tiếng, vậy mà cảm giác dài như cả thế kỷ chưa có gặp mặt.

Hạ Thi Văn cũng không đợi đến lúc anh chạy tới bên cô, đã định nhào qua nhưng lại bị anh ngăn lại bằng giọng nói có chút khản trương:

“Em đừng qua đây, đợi anh sang đó với em.”

Một câu nói rất bình thường, vậy mà Hạ Thi Văn lại cảm thấy lòng mình vô cùng ảm áp.

Anh xuất hiện, như mang theo tất cả những lo toan phiền muộn của cô rời đi, chỉ để lại cho cô một ánh sáng hy vọng đẹp đẽ nhất, đó chính là anh.

Vượt qua cả một con đường dài, Tư Hạo Hiên đã đến đứng đối diện với cô, khuôn mặt tỏ ra chút lo lắng nhìn đôi mắt sưng húp kia. Còn chưa kịp mở lời, cô đã nhào vào lòng anh không chút do dự:

“Em nhớ anh quá!”

“Sao vậy?”

Anh vỗ về xoa đầu cô, giọng ân cần hỏi:

“Đừng nói gì cả, để em ôm anh đã.”

Vì khi ôm anh, mọi muộn phiền của em sẽ bay đi hết!

Giống như là khi xịt lọ nước hoa, rõ ràng lúc đầu chỉ xịt ở một góc, nhưng sau đó nó lại bay lan tỏa ra khắp nơi.

Rõ ràng lúc này cô còn một bụng rối bời, bây giờ nó cũng giống như hương nước hoa tan trong không khí, lo toan đã bay đi đâu hết cả.

Nhưng mà...

Không đúng! Anh tới đây làm gì?

Không phải là đi tìm cô đó chứ!?

Hạ Thi Văn không nhịn được buông tay ra hỏi:

“Ồ! Anh tới đây làm gì?”

Tư Hạo Hiền chẳng chút chột dạ trả lời:

“Đưa giáo sư Tích tới băng bó.”

“Giáo sư Tích? Tích Gia Di? Ui cô ấy làm sao vậy? Anh làm gì cô ấy hả?”

“Anh có thể làm gì cô ấy? Hay em nói xem, anh nên làm gì cô ấy?”

Tư Hạo Hiền tức giận trừng mắt nhìn cô.

Cô nhóc này...

Mà Hạ Thi Văn biết mình vừa mới nãy nói sai rồi, nhất thời bất động không dám nói thêm gì, chỉ lắc đầu lia lịa, nhìn anh với ánh mắt đáng thương.

Cô không cố ý! Thực không cố ý mà!

Nhìn đến vẻ mặt đáng thương của cô, anh cũng không nỡ trách thêm câu nào nữa, nói khẽ:

“Được rồi, là giáo sư Tích cô ấy...không cần thận về đến nhà té ngã xây xước một chút phần động mạch ở cổ tay, anh phải đưa đến đây kiểm tra!”

Thực ra có xây xước hay không, anh là người rõ nhất!

Thời điểm anh vừa mới chạm tay tới cánh cửa, trong phòng Tích Gia Di vang lên tiếng leng keng của kim loại rơi xuống đất. Không an tâm, anh quay lại kiểm tra thì đã thấy vết máu loang lổ ở ga giường, máu ở cổ tay vẫn cứ chảy ra không ngừng.

“Tiểu Di!”

Trong lúc hốt hoảng, anh vô tình gọi lại cái tên đã rất lâu rồi anh chưa hề gọi đó.

Tích Gia Di trong lúc mơ hồ khó khăn mỉm cười, dù là trông đau khổ nhưng cô vẫn vô cùng xinh đẹp.

“Em biết mà, Hạo Hiền, anh vẫn quan tâm em!”

“Vết thương động mạch rất nguy hiểm, tôi giúp em băng bó.”

Anh không trả lời câu hỏi của cô ta, đánh trống lảng sang việc khác.

Anh chạy đi lấy một chiếc khăn tay buộc lại chỗ cổ tay bị dao cắt đứt, tỉ mỉ nhìn vết thương.

“Anh ở lại với em một chút thôi, có được không, đừng đi!”

Dù rằng rất không muốn, nhưng hiện tại anh cũng không thể để cô ta lại một mình, vậy nên gật đầu ưng thuận, lúc này cô ta mới mỉm cười hài lòng nhắm đôi mắt lại.

Anh lập tức đưa cô ta tới bệnh viện, không ngờ lại gặp được Hạ Thi Văn ở đây!

“Sao anh gọi xa lạ vậy? Gọi cô ấy Tích Gia Di là được!”

Hạ Thi Văn còn tốt bụng chỉnh lại lời nói của anh!

Nếu như cô biết được cô ta không phải bị thương, mà là dùng cái chết để ép anh ở lại với cô ta, Hạ Thi Văn sẽ còn tốt bụng như vậy nữa không?

Một con người có thù báo thù, có ân báo ân như cô, ...quả thật có chút khó khăn!

Nhưng mà, Tư Hạo Hiền không nỡ phá hủy hình tượng một người mà vợ anh xem như bạn bè! Càng không muốn cô vì anh mà mất đi bạn!

“Em tới đây làm gì? Không phải bị thương ở đâu chứ?”

Anh cố ý đánh trống lảng câu hỏi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Giao hết cho anh!

“Em tới đây làm gì? Không phải bị thương ở đâu chứ?”

Anh cố ý đánh trống lảng câu hỏi của cô.

Nhắc đến chuyện này, tim Hạ Thi Văn lại nhói lên.

Có những chuyện, không nhắc thì sẽ không đau, nhưng một khi đụng vào là lại âm ỉ rỉ máu.

Tư Hạo Hiên đã để ý thấy biểu cảm đau khổ của cô.

“Có phải là Hạ lão gia?”

Cô lúc đầu có phần kinh ngạc, nhưng sau đó thờ dài gật đầu.

“Tư Hạo Hiên, em biết phải làm gì đây?”

Nước mắt tưởng chừng như đã khô của cô bây giờ lại rom rớm trên khóe mắt.

Dù cho bị rơi vào tình cảnh bị bắt cóc, bị đánh đập, thậm chí là còn suýt chút nữa bị làm nhục, Hạ Thi Văn vẫn chưa từng yếu đuối đến như vậy, chưa từng phải đau khổ đến mức rơi nước mắt, tim lại quặn thắt đau đớn đến như thế!

Nhưng giờ đây, đối mặt với chuyện liên quan đến gia đình, cô lại không kim lòng được.

“Không vội, chúng ta lên xe trước đã, ở đây gió hơi lạnh, sẽ khiến em bị cảm.”

Anh không hỏi gì, cởi áo vest ra quàng lên vai cô, sau đó nắm tay rời đi.

Vào trong xe, anh rót nước trong bình giữ nhiệt cho vào cốc, đưa cô uống, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt nhỏ đó.

“Điện thoại em!”

Móc từ trong túi ra chiếc điện thoại đưa cô, anh chỉnh lại điều hòa trong xe để cô không bị sốc nhiệt.

“Cảm ơn anh. Em đúng thật là một đứa ngốc mà, hoảng loạn đến nỗi ngay cả điện thoại cũng quên luôn!”

“VẬY LẦN SAU KHÔNG CẦN NHỚ, ĐỂ ANH NHỚ GIÚP LÀ ĐƯỢC.”

Nghe được câu nói đó, cô mỉm cười ngọt ngào.

Thờ dài một hơi, cô bắt đầu kể lại câu chuyện mà ông Andy nói cho anh nghe.

“Haiz, em không biết bây giờ nên làm sao?”

“Vậy thì giao cho anh nhé! Còn nhiệm vụ của em chỉ là chăm sóc cho Hạ lão gia tới khi tỉnh lại thôi!”

Tư Hạo Hiên nắm lấy tay cô, trịnh trọng nói.

Anh nói sao?

Giao cho anh? Cô thật sự có thể giao chuyện này cho anh sao?

Không, không thể! Đây là việc của gia đình nhà cô, sao cô có thể kéo anh vào được cơ chứ?

Thực sự cô vô cùng cảm kích, nhưng tuyệt đối không được!

“Được rồi, cứ để em tự giải quyết đi, được không? Chuyện này em muốn tự mình xem xét!”

“...”

Tư Hạo Hiên im lặng, ý là muốn cô nói hết ra nguyên nhân.

“Anh xem, mặc dù hiện tại em chưa có biết phải làm gì, nhưng đợi khi ông tỉnh lại là sẽ có kết quả! Em không muốn ngay cả việc của ba mẹ mình mà cũng không thể làm được, vậy thì làm sao xứng với sự hy sinh của họ đây?”

Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy cảm xúc khó tả.

Dù biết cô vẫn luôn kiên cường như vậy, đến độ nhiều lúc anh không biết bản thân phải làm cách nào để an ủi nổi...

Nhưng mà...

Thôi được rồi, dù sao đây cũng là quyết định của cô, anh tôn trọng điều đó!

“Em nói gì thì là như vậy đi, cần chuyện gì thì cứ tới tìm anh!”

Cô khẽ gật đầu.

Vì không yên tâm để Hạ lão gia ở phòng bệnh đó nên rất nhanh cô đã quay trở lại, dù Tư Hạo Hiên có bảo để anh đi cùng, cô cũng nhất quyết không cho.

Vì vậy, anh chỉ đành nói tối quay lại đón cô.

Đưa Tích Gia Di đến bệnh viện, bác sĩ nói cô ta không có vấn đề gì, anh mới để một trợ lý ở đó rồi rời đi.

Xe chuẩn bị nổ máy, điện thoại đã vang lên từng đợt chuông.

Tút!

“Alo.”

“Tiểu tử nhà cậu giờ khá lắm, có chuyện xảy ra cũng không thèm nói với anh câu nào.”

Bên kia vang lên giọng cợt nhả của Vu Ngạo Ân.

“A, có chuyện gì?”

Tư Hạo Hiên lười biếng đáp lại một câu.

“Tích Gia Di về rồi?”

“...”

Thông tin của ông anh này thật nhanh a!

Cũng không có gì lạ khi Vu Ngạo Ân biết Tích Gia Di, ba người bọn họ từ bé đã chơi với nhau vô cùng thân thiết rồi.

“Đúng vậy!”

“Vì cái gì tự nhiên nói về lại trở về?”

Điện thoại Tư Hạo Hiên im lặng một chút rồi mới lên tiếng:

“Nghe bà ta nói là vì vụ đính ước của ba và Tích Gia Di trước đây, có cả giấy viết và di chúc do thư kí cầm đầu chuyển qua tay cô ta rồi!”

Bà ta ở đây, không hỏi Vu Ngạo Ân cũng biết làm ám chỉ Mạ Sênh.

“Hôn ước? Là việc đính ước của cậu và cô ấy do chú Tư sắp đặt sao? Nhưng cô ấy chắc cũng biết cậu có vợ rồi chứ?”

“Đó mới chính là vấn đề! Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm em nhìn thấy cô ta là đang ở cùng Hạ Thi Văn!”

“Ý cậu là sao cơ chứ? Có lẽ...chỉ là trùng hợp, đừng có nghi ngờ nhiều như vậy! Dù sao Tích Gia Di cũng là chúng ta nhìn cô ấy lớn lên...”

Vu Ngạo Ân giọng đã đổi lên âm cao, ở đầu dây bên kia đã không nhịn được mà đứng bật dậy.

Tư Hạo Hiên biết mà, kể cả sau bao nhiêu năm, người con gái mà Vu Ngạo Ân đề tâm cũng chỉ có một mình Tích Gia Di!

Dù có ai nói anh ta là hoa hoa công tử ăn chơi trác táng, tối nào cũng lông nhông quán bar vũ trường, qua đêm với biết bao cô gái...

Nhưng có một sự thật không bao giờ có thể thay đổi, đó là trái tim anh ta chưa từng bị ràng buộc bởi bất cứ một người phụ nữ nào trong số đó, vì trái tim ấy đã khóa chặt vì một người con gái duy nhất...

Một người con gái, muốn yêu mà không thể yêu!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Nhầm lẫn tai hại

Suốt bao nhiêu năm, Vu Ngạo Ân vẫn là không thể quên được Tích Gia Di, thực sự anh ta cũng là một người đàn ông si tình.

Chỉ là.... tấm màn nguy trang quá lớn, quá dày, không một ai có thể nhìn thấy sâu bên trong nội tâm của anh ấy....

“Em không có nói là nghi ngờ. Em chỉ thấy...chuyện này quả thực có chút gì đó quá trùng hợp mà thôi!”

Vu Ngạo Ân: “...”

Vu Ngạo Ân im lặng một hồi lâu mới lại lên tiếng:

“Được, anh giúp chú điều tra một chút! Nhưng hy vọng chú đừng làm tổn thương cô ấy, lúc anh còn chưa đủ mạnh, anh muốn chú chăm sóc cô ấy thay anh...”

“Được, em sẽ chú ý!”

Cúp máy, Tư Hạo Hiên phóng con xe Maybach đen lên tập đoàn giải quyết nốt các phần công việc còn lại. Đang chăm chú làm việc thật nhanh để kịp giờ vào với Hạ Thi Văn trong bệnh viện, Trưởng Thành từ ngoài gõ cửa đi vào, cẩn thận thông báo:

“Tổng tài, bên ngoài có Hạ tiểu thư tìm gặp.”

Anh có chút giật mình, tay đang viết bản hợp đồng dừng lại.

Hạ tiểu thư? Chắc là Hạ Thi Văn rồi!

Vì đang quá cao hứng nghĩ rằng lần đầu tiên cô lại chủ động tới tập đoàn tìm mình, tuy là lần trước cũng là chủ động nhưng để giúp anh đưa đồ, anh không còn quan tâm đến rằng Hạ

tiểu thư ở đây còn có thể là một người khác...

“Lần sau cô ấy tới thì trực tiếp cho cô ấy vào! Còn nữa, gọi là thiếu phu nhân, đừng có gọi Hạ tiểu thư xa lạ như vậy!”

Không kịp để Trương Thành nói thêm, anh đã mỉm cười đứng dậy đi ra ngoài phòng khách.

Mà Trương Thành lúc này mặt đang tối sầm đứng đờ tại chỗ như tượng.

Tổng tài a, nếu như thật sự là thiếu phu nhân tới, tôi có thể gọi là “Hạ tiểu thư” được sao?

Tổng tài, ngài thật là yêu đến cuồng si rồi!

A, đợi chút tổng tài, người bên ngoài không phải thiếu phu nhân mà! Sao ngài lại đi nhanh như vậy cơ chứ!?

Còn cái tên tổng tài cao hứng kia bây giờ đã chạy tới, vừa mở cửa phòng khách ra, anh đã cất tiếng:

“Bà xã à, em tới sớm. . .sao lại là cô?”

Giọng anh vốn dĩ lúc đầu rất cứng chiều, nhưng sau đó nhìn lại người trong phòng không phải là bà xã anh mà là cô “em vợ” giả nai kia, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ chán ghét, giọng điệu lạnh lùng hỏi.

“Anh rồ, anh nói gì vậy chứ? Em sao lại không thể tới?”

Hôm nay Hạ Dĩ Hình trang điểm... ừm, gọi là vô cùng kĩ càng đi.

Chát một lớp phấn dày cộm lên mặt, tô son đỏ chói, mặc một chiếc váy ngắn bó sát người khoe ra đường cong gợi cảm.

Cũng phải nói, Hạ Dĩ Hình xinh đẹp không kém Hạ Thi Văn là bao, nhưng khác với khuôn mặt ngây thơ trong sáng như thiên thần của cô, Hạ Dĩ Hình vừa sinh ra lại có khuôn mặt quyến rũ của một tiểu tam.

Nếu như là những người đàn ông khác, có lẽ sẽ sớm đổ gục rồi!

Nhưng đáng tiếc, người đang đứng trước mặt cô ta lại không phải là những người đàn ông ham mê nữ sắc!

À, thực ra là anh vốn dĩ chỉ mê mỗi vợ anh thôi!

“Nơi này là nơi cô có thể đến sao?”

Vừa lúc anh nói xong câu này, Trương Thành cũng đang thờ hồng học chạy những bước nhanh nhất tới.

“Tổng tài.”

Cậu ta vừa thở vừa nói.

“Không phải cậu bảo Hạ tiểu thư tới sao? Sao cô gái này lại ở đây?”

Tổng tài à! Đây không phải là Hạ tiểu thư sao?

Lúc đó ngài chưa nghe tôi nói hết đã vui vẻ đi nhanh ra ngoài, căn bản đâu có nghe tôi?

“Tổng tài, cô ấy, không phải là Hạ tiểu thư sao?”

Trời ơi! Lần đầu tiên trong đời cậu ta dám bắt bẻ lại ông sếp khó tính của mình!

Lần này chết nhất định khó coi lắm đây!

“Được rồi, đưa Hạ tiểu thư đây về đi, hôm nay tôi không tiếp khách.”

“Dạ.”

Trương Thành hơi ngớ người, sau đó mới phục hồi tinh thần, kính cẩn cúi người đáp.

Tổng tài, ngài vậy mà... không có tức giận.

Trời ơi! Có phải cậu ta lảm không?

Nếu như đúng thật là tổng tài đã thay đổi, vậy thì quá tốt rồi!

Cậu ta có phải sẽ không phải lo việc ngày đêm đoán không ra tâm tư của anh, có lẽ sẽ không bị trừ thưởng nữa rồi!

Sau khi có thiếu phu nhân, có vẻ như tính tình tổng tài nhà anh ôn hòa đi không ít!

Là nhờ thiếu phu nhân sao? Ừm... chắc chắn là vậy rồi!

“Lúc này anh còn hào hứng gọi tên Hạ Thi Văn, tại sao bây giờ gặp em lại bảo không tiếp khách? Có phải em không phải chị ta, nên anh không coi em là khách không?”

Hạ Dĩ Hình lên tiếng, giọng nói rít qua từng kẽ răng.

“Vợ tôi sao có thể tính là khách chứ?”

Nói xong câu đó, anh quay gót rời khỏi phòng, vút lại một câu với Trương Thành.

“Tiễn khách đi.”

Rời hoàn toàn rời khỏi.

“Hạ tiểu thư, mời.”

Sau khi anh đi, Trương Thành lễ phép mà nói.

Hạ Dĩ Hình tức giận nhưng không làm gì được, đành phải cầm lấy túi xách đi ra khỏi cửa.

Quay đầu lại nhìn lên tòa nhà to lớn đến như vậy, Hạ Thi Văn chính là phu nhân tổng giám đốc, là tổng tài phu nhân ở nơi đây!

Vị tổng tài đẹp trai tài sắc vẹn toàn tới như vậy, cũng không ngoại lệ mà thuộc về Hạ Thi Văn!

Vì cái gì cơ chứ? Tại sao tất cả mọi thứ tốt nhất đều thuộc về Hạ Thi Văn?

Hạ Thi Văn, rồi một ngày tôi sẽ khiến cô mất tất cả! Để cô phải biến mất mãi mãi khỏi thành phố này!

- -----

Đôi lời chia sẻ:

- Xin lỗi mọi người vì trong suốt cả thời gian qua tui đã không đăng truyện, khiến các độc giả mong mỏi rồi, là lỗi của tôi!

Lần trước khi tạm ngưng, tôi đã cố gắng cải biên lại những tình tiết trong truyện để nó phù hợp và hay hơn, bây giờ quay lại mong mọi người có thể lại đón nhận nó! Nếu đón nhận hay không thì cũng bình luận ở dưới một cái hộ tôi với nha:(

- À, còn có một việc nữa. Hiện nay các trang web khác cũng đang đăng tải lại bộ truyện này, truyenvip, wattpad.... vậy nên mong các độc giả nếu có thể giúp tôi, gõ chữ "Mộng Dao Chi Hạ" và để lại một vài bình luận trên những web này thì thật sự tôi sẽ rất cảm kích!

Cảm ơn các bạn đã đọc đến đây, cũng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, tôi sẽ cố gắng hơn nữa nha, nhớ like và bỏ phiếu giùm tôi nha <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tại sao lại cứu?

Căn phòng bệnh yên tĩnh, trong không gian lưu truyền mùi thuốc sát trùng và hương thơm của hoa dã quỳ lan rộng ra không khí. Tiếng tí, tí của cây truyền nước vang lên trên đỉnh đầu cô gái đang nằm ngủ mê mẫn.

“Ừm...”

Tích Gia Di bởi vì trước đó mất máu quá nhiều, lại còn thêm cả bệnh chảy máu dạ dày không chịu dùng thuốc nên đã ngất đi. Trước khi ngất, cô ta chỉ nhớ rằng Tư Hạo Hiền đã đồng ý ở lại bên cạnh mình.

Đúng vậy! Tư Hạo Hiền!

Anh ấy ở bên cạnh mình! Chắc chắn anh ấy vẫn còn quan tâm mình!

Vừa tỉnh dậy chưa kịp thích ứng với không gian, Tích Gia Di đã ngồi bật dậy khiến cho Tiểu Văn ngồi trông cả một đêm giật nảy mình.

“Tích tiểu thư, cô đã tỉnh.”

Nhìn thấy khuôn mặt xa lạ mà không phải người đàn ông cô ta mong chờ, mặt cô ta phút chốc tối lại, thờ ơ đáp:

“Ừm, tổng giám đốc mấy người đâu?”

Tiểu Văn trong lòng cười lạnh.

Tiểu Văn này, xuất thân là một điệp viên, được Tư Hạo Hiền đưa về để bảo vệ anh. Nhưng sau khi Hạ Thi Văn về, anh đã giao lại cô cho Hạ Thi Văn, vì vậy hiện tại thân chủ của cô chính là thiếu phu nhân.

Hôm qua vì không tìm được thư ký nào đáng tin cậy để chăm sóc nên anh mới gọi Tiểu Văn tới chăm sóc.

Điệp viên là những người có giác quan tốt, lại vô cùng nhạy bén, hơn nữa hôm qua chính cô đã chứng kiến một cảnh thâm tình mà Tích Gia Di này gây ra, vậy nên càng không ưa.

“Tổng giám đốc ngài ấy trừ lúc chiều qua đưa cô tới bệnh viện, sau đó cũng không có quay lại thêm lần nào!”

Mặc dù ấn tượng đầu tiên mà Tích Gia Di để lại cho Tiểu Văn không tốt đẹp cho lắm, nhưng vì làm hết phận sự, Tiểu Văn cũng không hỏi, vẫn giữ thái độ lãnh đạm làm hết chức trách của mình.

“Anh ấy không nhắn lại tôi câu nào sao?”

“Dạ, không có!”

Tiểu Văn thuận tay rót một ly nước đưa tới cho cô ta, lại bị cô ta ngay lập tức hất đi.

“Cô biến ra ngoài đi!”

Tư Hạo Hiền, rốt cuộc ý anh là sao?

Ngay lúc em có ý định tự tử, anh lại chấp nhận yêu cầu ở lại bên cạnh em...

Ngay lúc em định chấm dứt tất cả, tại sao anh lại không cho em chấm dứt hết?

Em sống như thế này, cũng có khác gì chết đi cơ chứ?

Ánh mắt của Tích Gia Di trở nên ngây dại khiến Tiểu Văn nhìn có chút tiếc thương...

Xinh đẹp như vậy, tại sao lại phải khổ sở chen chân vào gia đình người khác chứ?

Tiểu Văn vẫn bình tĩnh, cúi đầu nhặt mảnh cốc vỡ, lau dọn chỗ nước đổ ra thật sạch sẽ rồi mới đi ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài hành lang...

“Không, anh không vào đâu!”

“Anh bị dờ hơi à? Làm quá lên vậy? Cũng chỉ là đi thăm người bệnh, rốt cuộc anh sợ cái gì mà không chịu vào cơ chứ? Mau lên, em còn phải về phòng bệnh của ông.”

Tiểu Văn vừa mới mở cửa liền nhìn thấy thiếu phu nhân đang kéo tay tổng giám đốc của mình đi vào.

Bộ dạng hai người giằng co nhau giữa hành lang, vậy mà tổng giám đốc của cô lại chẳng có chút tức giận nào cả. Điều này khiến Tiểu Văn suy nghĩ chút nữa ngạc nhiên đến rớt mồm.

Tổng giám đốc à, uy nghi của anh ngày thường biến đâu mất rồi?

Không một chút ánh mắt hung dữ nào, nếu như là những cô gái khác thì sớm đã tiêu đòi rồi!

À...cũng đúng thôi, đây là thiếu phu nhân của cô mà! Làm sao so sánh được với những người con gái khác cơ chứ?

“Tổng giám đốc, thiếu phu nhân, buổi sáng tốt lành!”

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Văn cung kính cúi người thật thấp xuống.

“A, cô là Tiểu Văn đúng không? Lần trước khi trở về nhà, ngoài lão Trương thì chỉ có cô ở cạnh chăm sóc tôi thôi!”

“Được thiếu phu nhân nhớ tới tên, thật là vinh hạnh của tôi!”

“Cô ấy sao rồi?”

Đứng ở bên cạnh, Tư Hạo Hiền lãnh đạm lên tiếng.

“Tích tiểu thư đã tỉnh lại rồi ạ! Hiện giờ đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh.”

Tiểu Văn quay sang nhìn anh báo cáo.

“Tốt, cô vát vạ rồi, về nghỉ ngơi đi!”

“Cảm ơn tổng giám đốc! Tổng giám đốc, thiếu phu nhân, tôi xin phép đi trước!”

Dứt lời, Tiểu Văn quay người rời đi.

Hạ Thi Văn thắc mắc hỏi anh:

“Quái lạ, em luôn cảm thấy Tiểu Văn này không giống các trợ lý bình thường khác.”

“Humm? Sao em nghĩ thế?”

A, bà xã của anh hôm nay lại thông minh như vậy!

Cô còn có thể đoán ra được thân thế Tiểu Văn không phải bình thường, vậy thì tại sao không phát hiện người ở bên cạnh cô có vấn đề chứ?

Thôi kệ đi....tốt nhất vẫn là không nên cho cô biết.

“Tại vì lần trước em ở nhà, lúc leo lên cái cây trồng sau vườn hoa đọc sách, xem chút thì ngủ, vậy mà cô ấy không hiểu từ đâu lại vụt ra mà đỡ em được. Thân thù cô ấy tốt hơn nhiều so với những trợ lý khác của anh đó!”

“Không ngờ nha! Hạ Thi Văn của anh cuối cùng cũng thông minh ra rồi. Tiểu Văn là cô nhi, sau đó được anh đem về đào tạo, vậy nên đối với cô ấy anh vô cùng tin tưởng...Khoan, em trèo lên cây đọc sách, em có biết nguy hiểm thế nào không? Đây...Thi Văn...đứng lại đã!”

Anh chưa nói hết câu thì đã thấy cô đi lên phía trước, không chịu nghe anh nói gì cả.

Thực ra, anh không hề biết, cô chạy trước chỉ là do cô chột dạ mà thôi! Tự nhiên tự mình khai ra tội của mình, cô không chạy thì chả lẽ chờ anh xử tội tại chỗ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thú Tính Thật Khó Chịu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Không thích hợp

Mà lúc này, ở trong phòng, Tích Gia Di nghe thấy tiếng ba người nói chuyện từ ngoài hành lang vọng vào, phút chốc liền như thức giấc từ trong mộng...

Tích Gia Di bây giờ, mắt đỏ ngầu ngây dại, tóc tai bù xù rối bời, quần áo xộc xệch, ga giường bị vo vào nhăn nhúm...

Không, không thể để hai người họ nhìn thấy bản thân cô ta như thế này được!

Chính dồn lại tâm trạng và vẻ bề ngoài, cô ta cố gắng nở nụ cười tiếp đón hai người vừa mới mở cửa kia.

“Tích giáo sư!”

“Đã báo rồi, không có ai cứ gọi tôi là Tích Gia Di là được!”

Cô ta mỉm cười nhìn Hạ Thi Văn, nhưng có vẻ so với hôm trước hai người họ gặp mặt, Tích Gia Di có vẻ hốc hác đi nhiều.

“Cô làm sao rồi? Nghe anh ấy nói cô không cẩn thận ngã bị đập vào cổ tay chảy rất nhiều máu, giờ không sao rồi chứ?”

Hạ Thi Văn lo lắng hỏi han.

Còn Tích Gia Di thì lặng người đi.

Đập...vào cổ tay?

Ha, vậy mà anh cũng nghĩ ra được lý do này.

Là không muốn cho Hạ Thi Văn biết về mối quan hệ thật sự của hai người sao?

“Ừm, ngủ một giấc, tỉnh dậy đã đỡ hơn rất nhiều rồi!”

Tích Gia Di phút chốc giấu sự mỉa mai của mình vào trong, lấy lại nụ cười, đáp.

“Vây thì tốt rồi! Cũng may hôm nay là thứ bảy, cô có thể nghỉ ngơi một chút mà không lo về việc phải đi làm.”

Tích Gia Di không nói, chỉ mỉm cười.

Hai người nói chuyện vài câu, sau đó Hạ Thi Văn phải quay lại phòng bệnh của ông. Tư Hạo Hiền cũng định đi theo.

Một bước vừa bước, anh đã bị cánh tay băng bó đầy gạc trắng nắm lấy vạt áo kéo lại, đôi mắt kiên định của Tích Gia Di truyền đến cho anh một ám hiệu.

“Tư Hạo Hiền, sao vậy?”

Hạ Thi Văn không thấy anh bước theo, nghi hoặc hỏi.

“Em đi về phòng trước đi, bác sĩ cần gặp anh để hỏi về tình hình của Tích giáo sư ngày hôm qua, dù sao anh cũng là người đưa cô ta tới bệnh viện mà!”

“Được, vậy khi nào xong thì gọi cho em một tiếng, không cần chạy đi chạy lại bệnh viện với tập đoàn nữa đâu, anh về nghỉ chút đi!”

“Được, em cũng phải tự chăm sóc bản thân nhé!”

Nói rồi, nhìn bóng lưng cô rời khỏi, Tư Hạo Hiền mới đi theo Tích Gia Di vào phòng.

Cô ta ngồi trên giường, anh ngồi ở phía ghế đối diện, không gian lặng thinh đến đáng sợ.

Không biết vì sao, không gian như vậy, lại làm Tích Gia Di liên tưởng tới lần đầu, lúc cô ta mới gặp anh...

Đó là lần đầu tiên, Tích Gia Di đặt chân vào Tư gia, trong vườn hoa, có một chàng thư sinh ngồi an tĩnh đọc sách, đôi môi thì thoảng nhấp một ngụm trà, mặc bộ đồ tây phục màu trắng, tinh lặng như nước, thanh tịnh như trăng, khung cảnh đó làm Tích Gia Di nhớ mãi không quên...

Anh...giống như là một tiểu tinh linh trên trời.

Nhưng cô ta...lại không phải là người bên cạnh chàng tinh linh nhỏ ấy...

Không! Tuyệt đối không thể như thế!

Cô ta chính là người ở bên cạnh anh từ lúc nhỏ, cô ta sẽ không bỏ cuộc như vậy!

Lần này về, chính là để giành lại anh, cô ta tuyệt đối không bỏ cuộc!

Cô ta...không thể bỏ cuộc!

Ánh mắt cô ta trở nên thâm sâu khó lường, lúc này, anh khẽ hắng giọng:

“Có...”

“Tư Hạo Hiền, em nhớ lần đầu gặp anh, bầu không khí cũng như vậy!”

Lời chưa dứt, cô ta đã cắt ngang lời anh.

“Lần đầu em gặp anh, anh cũng là vẻ mặt lạnh lùng ấy, ngồi trong vườn hoa ở biệt thự, thoáng chốc đã được hai mươi mấy năm rồi, thật nhanh a...”

“Đúng vậy, nhưng dù thời gian qua bao lâu, tôi vẫn luôn coi em là em gái, không ai thay thế được vị trí của em trong lòng tôi.”

“Vậy sao?”

Tích Gia Di khẽ cười.

Em gái?

Hai từ này... nghe sao thật đau.

“Anh không muốn Hạ Thi Văn biết được mối quan hệ của anh và em sao?”

Tích Gia Di nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang né tránh của anh.

Đến lúc này, Tư Hạo Hiền mới ngẩng mặt lên, đôi mắt phượng khẽ nhú lại, cố gắng nhìn người con gái đang ngồi trước mặt anh.

Cô ta vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy...

Đúng. Anh không muốn để cho Hạ Thi Văn biết.

Bởi vì anh vẫn rất nghi ngờ, Tích Gia Di rời đi năm năm, lần này quay về chắc chắn không chỉ do mối thù di chúc đính ước của ba anh.

“Vẫn chưa đến lúc. Hiện tại em đang là giảng viên của cô ấy, anh không muốn để cho hai người thấy mặt tự nhiên.”

Lời trong đầu một kiểu, lời nói ra bên ngoài là một kiểu.

“Hạ Thi Văn thật hạnh phúc, có một người luôn lo nghĩ, bảo vệ cho cô ấy. Còn em, không bị người ta lợi dụng, em đã cảm thấy đó là may mắn lắm rồi.”

“Sẽ đến ngày em gặp được một người như vậy thôi!”

Tích Gia Di không tiếp tục trả lời nữa, cô ta mệt mỏi nằm xuống.

Tư Hạo Hiền cũng rất biết ý, anh thấy vậy thì lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Trong phòng không còn ai nữa, Tích Gia Di mới khó khăn ngồi dậy, nhìn theo cánh cửa vừa mới đóng kìa, tự nói với mình:

“Em xin lỗi, nhưng em nhất định phải làm như vậy, em không có quyền được lựa chọn. Cô ấy không thích hợp ở bên anh, chỉ có em mới là người thích hợp nhất...”

- - - - -

- Tui có vài lời muốn nói:

Cảm ơn tất cả các bạn đọc giả trong thời gian qua đã luôn ủng hộ truyện!

Tuy nhiên, đừng chỉ đọc, hãy like và bỏ phiếu, hoặc nếu không thì bình luận để tác giả như tui đây có thêm động lực làm việc. T_T Chữ mọi người cứ đọc mà chú ý kiến gì khiến tác giả chán nản lắm đó!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện. Nhớ like và bỏ phiếu nha <3

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thiếu em không quen!

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tích Gia Di nhìn dây số hiện lên trên màn hình, nhú mày một chút rồi mới bắt máy:

“Nghe?”

“...”

“Biết, tôi sẽ làm như bà nói.”

Sau đó, đầu dây bên kia nói thêm một câu gì đó khiến cô ta nhú mày càng chặt:

“Cô ta lúc nào cũng ở đó, hầu như không có khả năng...”

“...”

“Bà...bà thật độc ác.”

Nói rồi, Tích Gia Di cúp máy, ném điện thoại ra thật xa, chôn thật sâu mặt vào đầu gối, nước mắt bắt đầu lăn dài.

Tư Hạo Hiền, anh là tia hy vọng cuối cùng của em. ...

.....

Mấy ngày trôi qua, ngày nào sau khi lên lớp, Hạ Thi Văn cũng chạy vào bệnh viện để chăm sóc cho ông cô.

Còn về phần Tích Gia Di, vì vết thương ở cổ tay khá sâu khiến cô ta không thể nào trở lại trường dạy học trong nửa tháng.

Nhưng gần đây, Hạ Thi Văn phải ở lại trường tới khá muộn, vì sắp tới có nhà thiết kế thời trang nổi tiếng tới khoa để chọn một vài nhân tài đem sang Pháp bồi dưỡng, vậy nên cô nhất định phải hoàn thành ba bản mẫu thiết kế.

Sang Pháp – Kinh Đô Thời Trang, ai mà chả muốn, nhất là đối với những nhà thiết kế thời trang đều mong một lần.

Cô cũng là không ngoại lệ.

Từ sau khi hồi phục phần kí ức đã mất, ước mơ đi du học của cô lại càng mạnh mẽ. Cô muốn trở thành một người như mẹ cô, đem tất cả linh hồn vào tác phẩm, trở thành nhà thiết kế nổi tiếng nhất.

Chỉ là, cô không nỡ để anh ở nơi đây một mình, vậy nên ước mơ này vẫn cứ bị cô đẩy lùi dần. Nhưng bây giờ có cơ hội, cô không thể ngu ngốc mà không cho chính bản thân một hy vọng.

Tuy biết rằng khá xa vời, nhưng đòi người ai biết được chữ “nếu”. ...

Hôm nay là buổi tối đầu tiên cô không ngủ lại phòng bệnh mà về thẳng nhà.

Đã một tuần, cô dễ anh ngủ giường không chiếu rộng, cảm thấy mình có chút quá đáng với ông chồng nhỏ này, với cả, bản thảo ngày mai phải nộp bản demo, vậy nên cô phải quay về nhà, có không gian yên tĩnh để xem xét lại thiết kế của mình.

Vừa mở cửa nhà, lão Trương đã chạy ra phần khởi đón cô, khiến cô không khỏi cảm thấy thoải mái.

Đã rất lâu, cô không quay trở lại nơi này, mọi khi để tiện chạy đi chạy lại chăm sóc ông, cô luôn ở lại biệt thự Hạ gia.

Mặc dù đó cũng là nhà, nhưng về lại nơi này, nơi có Tư Hạo Hiền ở đây, có chồng cô ở đây, cô vẫn cảm thấy thật ấm áp.

Khỏi phải nói, vừa mới nghe thấy giọng nói của cô, Tư Hạo Hiền là người ngạc nhiên nhất.

Anh đang định xách túi đi lên tập đoàn để tăng ca, nhưng khi nghe thấy tiếng của cô, chả còn quan tâm đến điều gì mà trực tiếp nhảy ra trước cửa.

“Em... em về rồi?”

Tư Hạo Hiền nghi hoặc nhìn cô.

“Đúng vậy! Ông xã, em về rồi!”

Cô vừa cười vừa nói, dang tay ra chạy tới ôm lấy anh.

Mùi hương này, thân thể này... là của anh. Thực sự là của anh.

Cô đã rất, rất... rất nhớ.

Lúc cô nói cô sẽ không về đây một thời gian, anh có chút không nỡ, nhưng sau cùng vẫn là nghe theo cô mà không dám nói gì.

Tư Hạo Hiền cũng dang rộng vòng tay ôm lấy cô gái bé bỏng trước mặt.

Cô ấy về rồi, thật tốt!

Cô ấy không biết, không có cô nằm bên cạnh, anh thật sự ngủ không thấy ngon.

Cô ấy không biết, bản ăn thiếu đi ánh nắng tình nghịch của cô ấy, trống vắng tới mức nào.

Cô ấy không biết, khi cô ấy không ở đây, căn nhà lạnh lẽo đi bao nhiêu.

Cô ấy không biết, anh ngày nào cũng lên tập đoàn làm việc rồi ngủ gục ở bàn bao nhiêu đêm.

Thời gian cô đi là bao nhiêu, thời gian anh ở lại tập đoàn là bấy nhiêu.

Nhưng giờ cô lại về rồi, thật tốt!

Đề ý thấy chiếc túi anh vút ở sô pha, hơn nữa người anh vẫn mặc bộ âu phục, cô nghi hoặc hỏi:

“Nếu như em không về, có phải anh định lên tập đoàn tăng ca cả đêm không?”

Tư Hạo Hiền á khẩu.

Hạ Thi Văn tức giận, mắng:

“Anh lớn rồi, chả lẽ còn không biết chăm sóc bản thân sao? Đã 25 tuổi rồi, anh còn...”

“Không có em, anh ngủ không nổi. Thà để trí não làm việc qua đêm rồi thiếp đi như vậy, mới không thấy nhớ đến em nữa...”

Lời cô vừa định nói ra khỏi miệng, lại bị chặn lại bởi câu nói của anh.

Hóa ra... cô không ở đây, anh lại khó chịu đến mức vậy.

Đề ý kĩ thêm một chút, cô mới thấy hình như anh lại gầy đi rồi.

“Không có em, anh ăn uống cũng không đành lòng phải không?”

Tư Hạo Hiền không nói dối, thẳng thắn gật đầu.

Hạ Thi Văn thờ dãi.

Người đàn ông này...

Ai cũng nói anh là tổng tài bá đạo, sao cô thấy giống như một đứa trẻ vậy!

Không có cô ở đây, liền giống như đứa trẻ không có mẹ, ăn không ngon, ngủ không yên.

Cũng thật là... hết cách mà!

Cô không nói gì nữa, đưa túi đồ cô bán vẽ và dụng cụ cá nhân cho quản gia, lao vào phòng bếp.

Vốn dĩ Hạ Thi Văn định làm cho anh một ít đồ ăn tối, giờ cũng đã muộn, chắc anh chưa có ăn gì mấy. Nhưng thế nào hình ảnh này xẹt qua mắt Tư Hạo Hiền, lại khiến anh tưởng là cô giận mình.

Vậy nên vừa thấy cô đi vào phòng bếp, anh lập tức chạy vào theo.

“Bà xã, em giận anh hả?”

“...”

“Anh không cố ý để bản thân mình thành ra như vậy mà, em đừng giận chứ?”

“...”

“Hạ Thi Văn!”

Thấy cô mãi không đáp lại, anh liền hét to hơn.

Lúc này, cô mới tháo tai nghe quay ra, mặt ngơ ngác hỏi:

“Hả? Anh gọi gì em sao? Thật xin lỗi, em định làm chút đồ ăn bồi bổ cho anh, tai đeo tai nghe nên không có nghe thấy!”

Cô thấy thời gian trước bản thân có chút quá đáng, vậy nên muốn vỗ béo anh lại như lúc trước, không nếu mất phong độ, không phải người ta sẽ nói Tư thái thái cô là không biết chăm sóc chồng thì biết làm sao?

“Không có gì, anh tưởng em tức giận, muốn xin lỗi.”

Anh thờ phào, chạy lại ôm cô, ngửi mùi hương bỏ kết quen thuộc.

Hạ Thi Văn cũng an ủi:

“Anh không cần phải xin lỗi em, anh phải tự biết chăm sóc bản thân chứ. Lần sau đừng có như vậy nữa!”

“Tuân lệnh bà xã đại nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Có chuyện gì rồi sao?

Ăn khuya xong, Hạ Thi Văn để lại bát đĩa cho người làm rửa, cô đi lên căn phòng ngủ quen thuộc tắm rửa, thoải mái nằm lên giường.

Tư Hạo Hiền sau khi ăn xong dù rất muốn về phòng cùng vợ, nhưng lại bị gọi tham gia một cuộc họp video khẩn nên đành về thư phòng.

Nằm trên giường nghịch điện thoại mãi, Hạ Thi Văn mới cảm thấy chán nản vô cùng. Nhớ ra còn có bản demo ngày mai phải nộp, cô tức tốc cầm lấy tập bản thảo của mình, phi ngay tới bàn làm việc, bật nhạc rồi bắt đầu vẽ vẽ.

Đến tận đêm muộn, Tư Hạo Hiền mới hoàn thành xong cuộc họp, ôm máy tính đi về phòng ngủ.

Cứ nghĩ Hạ Thi Văn đã ngủ trước rồi, ai ngờ vừa mới mở cửa ra, tiếng nhạc của bài hát thanh xuân từng được rất nhiều người yêu thích, “Những năm tháng ấy” vang lên:

“Con mưa bỏ lại những năm tháng ấy...”

Tình yêu bỏ lại những năm tháng ấy...

Rất muốn ôm lấy em,

Ôm lấy đừng khi đã trôi xa...

Từng ước mơ muốn chinh phục cả Thế giới,

Nhưng cuối cùng, quay đầu lại mới nhận ra...

Thế giới này, từng mảnh, từng mảnh... đều là em”

Giai điệu da diết của bài hát vang lên, cô đang ngồi trên ghế, mái tóc dài đã được cô búi gọn lại ra sau, cả người đung đưa theo bản nhạc nhẹ nhàng trong máy điện thoại.

Bài hát này, khiến anh thực sự cảm thấy đang hát về anh.

Trong Thế giới của anh, quả thực chỉ có Hạ Thi Văn...

Ngay từ lúc bé, cho tới bây giờ, bất kể là sau này, cũng vẫn sẽ như vậy....

Tư Hạo Hiền nhẹ nhàng đặt chiếc máy tính trong tay xuống giường, mắt nhìn lên đồng hồ, sau đó về mặt khó chịu đi tới bên cạnh nhìn cô.

“Hừm.”

Hạ Thi Văn nghe thấy tiếng, vẫn không có ý định ngẩng mặt lên, mắt vẫn dán vào phần đuôi váy cô chưa ưng ý, bâng quơ trả lời:

“Sao vậy?”

Anh kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm lấy cơ thể Hạ Thi Văn, ánh mắt nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Đã giờ nào rồi mà em còn làm việc. Định ôm thiết kế đi ngủ hay sao? Một chiếc gối ôm là anh chưa đủ, còn tham lam muốn thêm cả mấy cái tờ giấy này nữa hả?”

Nghe thế, Hạ Thi Văn lập tức bật cười:

“Haha, không có. Em chỉ là cảm thấy có chút chán nản, muốn xem lại phần đuôi váy cưới này để mai đem nộp.”

Nghe đến đây, mắt anh có chút sáng lên, không nhìn được mà nở nụ cười ranh mãnh, hơi thở nóng hổi bắt đầu phả vào cổ cô:

“Nếu đã chán như vậy, chi bằng chúng ta làm chút chuyện gì đó...”

Thấy nụ cười xấu xa và cử chỉ của anh, cô biết anh muốn ám chỉ điều gì.

Hạ Thi Văn dùng bút chì đang cầm trên tay, cốc lên đầu anh một cái, giọng chỉ trích:

“Anh là thấy em chưa đủ một chết sao?”

Mặt Tư Hạo Hiền nghe vậy, liền chán nản hẳn ra. Tuy nhiên, tay vẫn ôm chặt lấy cô không buông.

Như thể là nếu buông tay, cô sẽ chạy mất vậy.

Thấy anh chịu uý huyệt, cô lại có chút không nỡ, dùng tay xoa xoa má anh, cô nói:

“Được rồi được rồi, em còn một chút nữa là xong rồi. Anh ngoan ngoãn ngồi cạnh bồi chuyện với em, nếu ngoan thì sẽ có thưởng.”

“Thưởng gì?”

“Phải xem biểu hiện của anh có làm bốn cô nương đây hài lòng không đã. Nếu không hài lòng, tổng anh ra phòng khách, cho anh ngủ một mình.”

Hạ Thi Văn cười hi hi, quơ tay định lấy bát ngũ cốc để trên bàn, lại không hiểu thế nào nó lại rơi ra đất vỡ tan tành, ngũ cốc bị nhuộm màu đỏ chảy lênh láng ra đất như máu.

Không biết vì sao, lòng cô lại có chút lo lắng.

Sao tim... lại đập nhanh như vậy?

Có chuyện gì sao?

Nhìn mặt Hạ Thi Văn đang ngờ ngạc nhìn thứ chất lỏng màu đỏ chảy dài trên mặt đất, anh tưởng tiếng vỗ lúc nãy làm cô sợ hãi, lập tức trấn an:

“Không sao đâu, đừng lo, em ngồi yên đó, anh dọn.”

“Đu... được.”

Trái tim Hạ Thi Văn vẫn chưa thể bình tĩnh nổi, cô lắp bắp đáp....

Cùng lúc đó.....

Trong căn phòng bệnh trắng xóa không bóng người, tiếng máy điện tâm đồ vẫn kêu lên một cách nhức đầu, bóng đen đã bao trùm lấy khắp cả căn phòng.

Một cô gái mặc áo blouse trắng bước vào, tay cầm chiếc kim tiêm, đôi mắt ánh lên chút tội lỗi, bàn tay trắng bóc run lên từng cơn...

Trong bóng tối, có thể nghe thấy tiếng gió rít qua cửa sổ, nghe thấy tiếng bóng đêm bao trùm không gian, nghe thấy tiếng máy kêu, nhưng không thể nghe thấy tiếng của trái tim...

Cô ta hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí...

Bắt đầu tiên...

Thứ chất lỏng đi qua ống, chảy dần, chảy dần,...rồi cuối cùng toàn bộ ngấm hết hoàn toàn vào trong ống.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, ông...”

Nước mắt cô gái mặc áo blouse trắng đỏ lẩn dài trên khuôn mặt được đeo một lớp khẩu trang y tế, đôi mắt trong veo như nước bày giờ lại long lanh những giọt lệ, trở thành một kiệt tác tạo bởi dài ngắn hà.

Đôi mắt đỏ, thật sự đẹp, nhưng cũng thật sự bị thương...

Như nghe được tiếng nói, người nằm trên giường khẽ run run khòe mắt, mỉm cười một cách thanh thản, đôi tay lạnh buốt nắm lấy bàn tay đeo găng kia, miệng mấp máy vài câu nói.

Đây...là...những...gi...ta...phải...trả.

Sau đó, nhắm mắt, hoàn toàn nhắm mắt...

Không phải ngủ, mà là nhắm mắt...rời xa mãi mãi...

Một giọt nước mắt lẩn dài trên gò má gầy gò ấy, mang một sinh mệnh ra đi mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Biến cố đột ngột

Đêm khuya, vầng trăng lên cao, tạo thành một quả cầu tròn màu bạc lấp lánh, chiếu rọi xuống thành phố đã chìm vào giấc ngủ.

Gió lạnh của mùa thu hiu hiu thổi khiến không khí buổi đêm càng thêm thanh tịnh, tán cây tĩnh lặng xào xạc lướt qua lướt lại, đường phố về đêm ở đây thật yên tĩnh biết bao...

Hạ Thi Văn nằm trong lòng chồng cô, nhưng dù làm thế nào cũng không ngủ được.

Mùi hương bạc hà thơm dịu thoang thoảng của anh quanh quẩn quanh chóp mũi, tạo nên khoảng không gian rất dễ chịu, khiến cô thiếp đi vài lần nhưng đều giật mình tỉnh giấc.

Cô không biết vì sao, cứ mỗi lần cô định thiếp đi, hình ảnh Hạ Chí Viễn đang nở nụ cười sẽ xuất hiện trước mắt cô.

Nhìn thật hiền dịu, cũng thật bị thương...

Bị thương? Tại sao ông lại bị thương?

Tìm cô từ nãy giờ đều đập loạn nhịp, bồn chồn không yên.

Chà lẽ...ông cô xảy ra chuyện!?

Phiu! Cô nhổ vào!

Không thể nào có chuyện ấy được, là cô lo nghĩ quá nhiều mà thôi.

Có lẽ là vì hôm nay cô không vào với ông, vậy nên cô mới không an tâm, không có chuyện gì đâu!

Dù tự trấn an bản thân mình như vậy, nhưng cô biết rõ, tim cô vẫn cứ đập mạnh không dứt.

“Úm...Hạ Thi Văn, em còn chưa ngủ sao?”

Tư Hạo Hiền để ý thấy cô cọ quây, ngay lập tức ngồi dậy bật đèn ngủ, nhìn cô co ro trên giường mà nhẹ nhàng hỏi han.

“Em...em cũng không biết tại sao, cứ mỗi lần em nhắm mắt vào, hình ảnh của ông lại hiện ra trước mắt làm em không tài nào ngủ nổi. Hay là...ông làm sao rồi?”

Tư Hạo Hiền nhanh chóng dang tay ôm lấy cô, cái ôm ấm áp vỗ về:

“Không có chuyện gì đâu, là em nghĩ nhiều thôi. Ngoan, mau ngủ đi, ngày mai mọi chuyện sẽ ổn!”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Hạ Thi Văn reo lên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng anh chậm rãi tiến lại gần, cảm thấy cô lên nghe, Hạ Thi Văn ngồi nhìn mà sốt sắng.

Mãi lúc lâu sau, Tư Hạo Hiền mới đưa mắt nhìn về phía cô, về mặt không thể tin được, giọng chậm rãi nói:

“Hạ Thi Văn, em phải thật bình tĩnh nghe anh nói nhé...”

Trong đêm tối, một đôi chân nhỏ bé chạy những bước lớn gấp gấp trên đường, miệng cô thở hồng hộc, trên mặt không biết từ bao giờ nước mắt đã đọng đến bên khóe mi, chỉ cần một câu nói nữa thôi là giọt nước mặn chát ấy sẽ tràn ly...

Hạ Thi Văn còn không kịp thay đồ, tóc vẫn để xõa rối bời, trên người mặc phong phanh một bộ đồ ngủ, chân trần chạy tới cửa bệnh viện.

Những tưởng chạy tới, cô sẽ được nhìn thấy cảnh các bác sĩ gấp gáp đẩy cán bệnh nhân vào phòng cấp cứu, nhưng không...

Không gian tĩnh lặng, ngay đến một tiếng thờ dài cũng không có.

Quá yên tĩnh, lại khiến cô cảm thấy tim càng thêm nghẹn thở.

Căn phòng cấp cứu không hề sáng đèn màu đỏ như cô tưởng tượng, các bác sĩ cũng không hề vội vã đẩy cáng bệnh nhân.

Trái lại, trên mặt ai cũng là một nét bi thương, đứng xung quanh một chiếc cán có người được đắp khăn che kín cả mặt.

Hạ Thi Văn lao đảo bước tới...

Chân không vững, tay cô run run, khuôn miệng nhỏ nhắn trắng bệch lại, há ra định nói nhưng không lên tiếng nổi, mỗi bước đi của cô như chứa đựng hàng vạn chiếc kim đâm sâu vào đến tận tim.

Càng đến gần chiếc cán đắp kín khăn trắng đỏ, nước mắt cô lại càng tuôn rơi.

Nhìn cô như vậy, ai nhìn vào cũng cảm thấy xót xa.

“Xin lỗi, Hạ tiểu thư, chúng tôi... đã cố hết sức.”

Một câu nói này của vị bác sĩ khiến nước mắt cô không kìm được, ào ạt đổ ra như nước tràn bờ đê... cô khóc, khóc mãi, khóc đến độ tầm nhìn phía trước hoàn toàn không thấy, tất cả đã chìm sau làn sương mờ nơi đôi mắt bỏ câu.

- -----

Xin lỗi vì đạo này đã không ra truyện thường xuyên được, rất xin lỗi!

Mong mọi người không bỏ bê truyện nha, nhớ like và bỏ phiếu cho tui đó!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thập Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Uẩn khúc

Hơi thở bệnh viện tràn ngập mùi bi ai và tiếng khóc của Hạ Thi Văn. Cô cứ nắm lấy bàn tay đó mãi không buông, không ai có thể đem cô từ trên mặt đất trở lên trên ghế cả...

Cho đến lúc cán của ông đã được chuyển đi, cô vẫn ngồi thẩn thờ ở nơi đó, bàn tay nắm cố gắng níu lấy phần không khí vừa này...

Một chút, dù chỉ một chút thôi cũng được... cô vẫn lưu luyến đôi bàn tay đã nuôi dưỡng cô đó...

Trái tim, thực sự đang rất đau.

Sau cái chết của ba mẹ cô, Hạ Thi Văn đã rất sợ cái cảm giác ly biệt này...

Không phải là ruột thịt, nhưng ông đã từng thực sự thương cô, coi cô như cháu gái ruột, mà Hạ Thi Văn đối với ông cũng vậy.

Ai ngờ, từ thần lại cướp ông đi một cách nhanh chóng đến thế!

Hạ Thi Văn như một cái xác không hồn, cứ để mặc Tư Hạo Hiền bế mình lên ghế ngồi mà vẫn không có chút phản ứng.

Nước mắt cô giờ đã khô, nhưng hình như mắt vẫn cảm thấy chua xót.

Anh nhìn thấy vậy mà đau đến độ không thờ nổi.

Một cô gái tươi vui như ánh nắng mặt trời như vậy, bây giờ lại...

Tuy đã từng trải qua rất nhiều cảm giác đau khổ, cô lại càng trở nên mạnh mẽ, giống như cây xương rồng trong cát cháy, mặc mọi giông bão cô vẫn có thể đứng lên đi tiếp...

Nhưng sương rồng rồi cũng có lúc úa tàn, Hạ Thi Văn cũng mới chỉ là một cô gái 19, 20 tuổi, hai lần người thân đều rời cô mà đi đã để lại một đả kích quá lớn đối với một cô gái trẻ mới bước vào đời....

“Thi Văn?”

“...”

Cô vẫn ngồi ngây ở đó, không chút phản ứng. Ánh mắt vô hồn của cô làm Tư Hạo Hiền có chút hoảng sợ.

“Thi Văn? Thi Văn? Hạ Thi Văn?”

Rốt cuộc sau bao nhiêu lần gọi thì cô mới có chút phản xạ quay đầu lại nhìn anh.

Nhìn thấy người con trai đang ngồi trước mặt, nước mắt cô lại không kìm được mà rơi...

“Tư Hạo Hiền, tại sao những người mà em yêu quý lại cứ nối tiếp nhau mà rời đi vậy? Có phải họ không cần em nữa rồi đúng không? Có phải bởi vì em mang lại đen tối cho họ không? Tư Hạo Hiền, không phải hôm trước bác sĩ nói ông em sẽ mau tỉnh lại sao? Sao bây giờ mọi chuyện lại thành ra như thế này?”

Dừng một chút, cô lại tiếp tục:

“Là mơ đúng không? Nhất định là mơ rồi! Anh... anh tát em một cái đi? Nếu như là mơ hãy để em tỉnh đi, được không? Có phải nếu như em tỉnh rồi, ông... ông sẽ không rời xa em nữa không?”

Hạ Thi Văn vừa nói, môi vừa nở nụ cười đắng chát nhìn anh.

Đôi mắt sưng húp của cô, mái tóc dài bị rối loạn, chỉ mới ở đây có vài tiếng, sao lại có thể thành ra đến mức này?

“Em biết rõ, không thể như vậy mà...”

Anh ôm chặt lấy cô, để cô gục lên vai mình.

“Nhưng em... em thật sự không thể chấp nhận sự thật này được. Huhu...”

Cô vẫn khóc như một đứa trẻ, nước mắt lăn dài trên chiếc áo phông dài tay của anh.

“Hạ Thi Văn, có những thứ, em không thể cố chấp được. Hạ lão gia sớm hay muộn đều sẽ phải rời em, ông ấy chỉ là đi sớm một bước, có khi lại còn thanh thản hơn cứ nằm mãi trên giường bệnh như vậy. Hơn nữa, em không mất đi tất cả, em còn có anh, không phải sao?”

Hạ Thi Văn không nói, cô vẫn gục lên vai anh, những hàng nước mắt vẫn cứ rơi...

“Nghe lời anh, chúng ta về nhà trước được không? Về nhà trước, sau đó về Hạ gia.”

Cô lắc đầu, anh thở dài nói:

“Thi Văn, em nói xem, em như thế này, ông nếu như biết có vui không? Nghe lời anh, đi về nhà một chuyến tắm rửa nghỉ ngơi, sau đó lại đến, được không?”

Nghe thấy Tư Hạo Hiền nhắc đến ông, Hạ Thi Văn mới ngẩn ra.

Đúng vậy, nếu như ông đã đi rồi, cô cứ mãi như thế này, có phải ông sẽ không vui không?

Nghĩ đến đây, tuy Hạ Thi Văn không muốn, nhưng sau đó vẫn đứng lên theo Tư Hạo Hiền ra về.

Chuyện đã xảy ra, không ai có thể thay đổi, người ở lại chỉ có thể chấp nhận nỗi đau của người đi trước...

Vì khóc quá nhiều, nên vừa về đến nhà, được Tư Hạo Hiền đỡ dành vài câu, Hạ Thi Văn liền mau chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Hy vọng sau khi em tỉnh dậy, anh sẽ lại được nhìn thấy một Hạ Thi Văn kiên cường không sợ khó khăn ở trước mắt...

Đội Hạ Thi Văn ngủ xong, Tư Hạo Hiền mới hôn nhẹ lên trán cô một nụ hôn thoáng qua rồi đi ra ngoài ban công.

“Hôm nay với em đã quá đủ rồi, ngủ một giấc thật ngon nhé, bà xã à...”

Điện thoại của Tư Hạo Hiền sau đó nhanh chóng nổi máy, người đầu dây bên kia vừa nhận, anh đã lên tiếng:

“Anh cả, anh tra giúp em một chút, về cái chết của Hạ Chí Viễn.”

Đầu dây bên kia, Vu Ngao Ân lên tiếng:

“Anh đây đã nghe chuyện này rồi, giờ anh sẽ dùng vụ Tích Gia Di lại để điều tra sự việc này giúp cậu.”

“Không, cùng lúc giúp em tra cả hai, hai sự việc này, chắc chắn... đều sẽ liên quan đến nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 134: Cuộc chia lìa kết thúc!

Một tuần sau...

Tuyết rơi, những bông tuyết đầu mùa đông đã về trên thành phố JK.

Cả thành phố được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa. Trên những ngọn cây, những tiếng chim ngân vang của buổi sáng bình minh rực nắng đã được thay thế bằng một màu trắng tinh khôi của tuyết. Màu trắng đó đơn thuần, tinh khiết, nhưng lại khiến trong lòng người ta có chút gì đó xao xuyến, chút buồn dâng lên khó nói thành lời.

Hạ Thi Văn thân mặc một bộ đồ màu đen tối giản, đối nghịch với màu trắng tinh khôi, cầm một bó hoa u lan trên tay, đi từng bước vào khu nghĩa trang được dựng trên một đỉnh đồi.

Mỗi bước đi, lạnh lẽo, như nhiệt độ của những bông tuyết...

Đặt bó hoa xuống một ngôi mộ mới xây bằng đá cẩm thạch, cô quỳ trên lớp tuyết trắng, đôi môi khô nứt nở nụ cười, nhẹ nhàng lên tiếng như đang than thở:

“Ông à, con đến rồi.”

Bàn tay cô đặt lên trên chiếc bia đá lạnh lẽo, trong ánh mắt tràn ngập u sầu, hít một hơi thật sâu, Hạ Thi Văn mới lại lên tiếng:

“Ông, chẳng mấy chốc ông đã rời xa con 1 tuần rồi. Ông à, thành phố JK đã đón đợt tuyết đầu mùa đầu tiên rồi, khung cảnh ở đây rất đẹp. Con còn nhớ hồi nhỏ, cứ mỗi lần tuyết rơi, con đòi ra ngoài ông đều bắt con ngồi lại trong nhà, không được ra ngoài vì sợ sẽ cảm lạnh. Vậy mà bây giờ tuyết đã rơi rồi, nhưng không còn người nào bắt ép con phải ở trong nhà nữa, tuy được tự do đi dạo dưới tuyết, nhưng mà lại không thể vui như trước đây. Con cũng đã nhận được giấy chuyển nhượng cổ phần của ông cho con rồi, ông thật sự muốn chuyển cả tập đoàn Hạ gia cho con sao? Dù có như vậy, một mình con ở đó, cô đơn lắm...”

Bàn tay Hạ Thi Văn vuốt ve tấm bia lạnh lẽo được khắc dòng chữ tinh xảo đẹp mắt. Cô cứ ngồi mãi ở đó, cho đến khi trời bắt đầu xuất hiện những giọt mưa nhỏ li ti, cô mới phát giác từ đằng sau đã có người đứng đó che ô cho mình.

Tư Hạo Hiên cầm tay, dịu dàng nâng cô đứng lên, tay kia vẫn cầm lấy ô, chỉ sợ tóc cô bị dính một giọt mưa nào.

“Thi Văn, chào tạm biệt ông đi, chúng ta về thôi.”

“Anh ra trước đi, em đứng thêm một chút nữa rồi sẽ ra ngay.”

Hạ Thi Văn mỉm cười nhìn anh.

Nụ cười của cô trước đây luôn rực rỡ như ánh mặt trời, làm cho người đối diện không cẩn thận liền bị nụ cười đó làm cho tích cực lên. Nhưng bây giờ, nụ cười đó đã bị thay thế bằng nụ cười mỉm dịu dàng, tinh nghịch như hoa sen tuyết, không còn là đáng yêu thiếu nữ năng động, hình như giờ cô đã trưởng thành thêm không ít.

“Không sao, em tự biết mình phải làm gì mà.”

Thấy cô kiên định như vậy, anh không biết phải làm sao, chỉ dúi vào tay cô chiếc ô sau đó nuối tiếc đi ra ngoài, đứng ở trước cổng khu mộ.

“Ông, ông thấy không? Ông nói rất đúng, Tư Hạo Hiên là một người rất tốt, anh ấy đối xử với con rất dịu dàng. Ông à, ông đã chọn cho con được một người chồng rất tốt đấy! Con còn chưa kịp cảm ơn ông lấy một lời, vậy mà...À mà, hôm nay con đến, có một tin rất vui muốn báo ông biết!”

Mặc dù cô biết, người kia có lẽ không thể trả lời cô, thậm chí còn không thể nghe thấy cô nói gì, nhưng cô vẫn muốn kể cho ông nghe.

Có lẽ vì trước đây, còn quá nhiều chuyện hiểu lầm xảy ra, nhưng bây giờ đối với cô điều đó vốn dĩ chẳng còn quan trọng nữa, điều bây giờ cô muốn là được tâm sự với ông, càng nhiều, càng tốt...

“Con đã được chọn là một trong số những học viên khoa thiết kế xuất sắc nhất sang Pháp học rồi, ông, có phải chuyện này rất đáng mừng không? Con phải sang đó 5 năm, 5 năm đổi lấy một tương lai tốt đẹp hơn, ông cũng ủng hộ con mà, phải không? Nhưng mà, chuyện này con chưa nói với Tư Hạo Hiên, dù sao ở đây còn có công việc của anh ấy, nếu như anh ấy theo con sang tận đầu bên kia Thế giới, chắc chắn công việc sẽ bị ảnh hưởng, con không muốn vì con mà anh ấy từ bỏ mọi thứ anh ấy đã gây dựng. Nếu như có ông ở đây, thì thật tốt, ông sẽ cho con biết, con phải làm thế nào mới đúng!”

Cô vui vẻ kể lại. Sau đó như nhớ ra Tư Hạo Hiên còn đang chờ, cô lưu luyến nói lời tạm biệt.

“Ông à, con về trước đây, hôm khác sẽ lại đến thăm ông. Ông nhớ giữ gìn sức khỏe!”

Ông, lời hứa tổ chức đám cưới cho ông xem, xin lỗi, con thất hứa rồi...

Ông, con nhất định sẽ sống thật tốt! Ông ở trên trời, phải dõi theo từng bước chân của con nhé!

Con đi đây, tạm biệt...ông...

Nói rồi, cô xoay người rời đi.

Dùng tay quẹt đi vết nước mắt đọng lại trên mi, cô thầm hứa với mình rằng, sẽ không bao giờ để bản thân rơi nước mắt một lần nữa.

Cô phải kiên cường hơn, có như vậy, tương lai trước mắt dù có một mình, cô cũng mới có thể vượt qua.

Trải qua bao nhiêu nỗi đau thấu đến tận tâm can, Hạ Thi Văn sớm đã không thể trở lại thành một cô nàng ngây thơ, hồn nhiên như trước nữa.

Giờ đây, cô chính là một cô hoàn toàn mới, một cô trưởng thành hơn, chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 135: Hạ Thị Văn mạnh mẽ!

Rời khỏi ngọn đồi, Tư Hạo Hiên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, cẩn thận dìu cô đi xuống. Đi được nửa đường, giày cao gót của cô ma sát với mặt đất, làm cô trượt chân chút xíu nữa thì ngã nhào. Cũng may, anh luôn nắm lấy tay cô, chỉ là...mắt cá chân sưng đỏ lên rồi, đi tiếp, e là có chút khó khăn...

Tư Hạo Hiên đi đằng trước, lúc ngoái lại đằng sau vừa đứng lúc thấy được một màn này.

Khẽ thở dài một hơi, anh cúi xuống nhìn mắt cá chân bên phải bị sưng đỏ của cô, dùng tay gỡ dây giày cao gót đan chéo ra, động tác rất cẩn thận.

Hạ Thi Văn không nói gì, chỉ làm hành động cúi người xuống, ra hiệu rằng cô không sao. Tư Hạo Hiên ngẩng mặt lên nhìn, cầm lấy cái tay định làm loạn của cô, giọng kiên nhẫn:

“Đừng động, sưng đỏ như vậy rồi, nhất định rất đau.”

Về mặt anh không có lấy một chút tức giận, toàn bộ đều là lo lắng.

Cái này...có chút sai nha! Hạ Thi Văn bị đau còn chưa tò về gì cả, anh đây là xót hộ cô sao?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên một tấm lưng mặc áo len đen đã ngồi xổm xuống quay lưng lại với cô, Hạ Thi Văn ngo ngắc...

Thấy cô mãi không phản ứng, anh giục:

“Chân em thế kia rồi còn muốn tự đi sao? Mau lên đây.”

Cô vẫn ngo ngắc nhìn anh.

Từ Hạo Hiền nhìn không nổi, trực tiếp dùng tay ôm lấy chân cô kéo lên vai mình, tay còn lại cầm đôi cao gót đen, vừa công vừa xách đồ. Lúc cô chưa kịp chuẩn bị xong đã nói:

“Bám chắc, yên tâm, sẽ không làm rơi em đâu!”

Hạ Thi Văn lúc này mới nhận thức được, ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh, đặt mặt lên vai anh, phần tóc ở gáy của anh cọ cọ vào mặt làm cô khó chịu, dụi dụi, mặt núp càng sâu vào vai.

Cảm giác có người che chở, thật tốt...

Hình như Hạ Thi Văn lại càng ngày càng ý lại vào anh rồi?

“Lúc ở nhà đã nói em rồi, đừng có đi giày cao gót, em lại nhất định không nghe. Bây giờ xem đi.”

Từ lúc ông Hạ Thi Văn mất, cô vẫn luôn như một cái hộp không nhận, anh cảm giác cô chỉ đang tồn tại, chứ không phải đang sống như trước đây. Trong một tuần, cô không tiếp xúc với bất cứ ai, ai hỏi cũng chỉ gật gắt lắc lắc, đến há miệng còn khó khăn.

Vậy nên sáng nay, anh nói đi nói lại với cô đừng có đi giày cao gót, chắc có lẽ cô cũng không để vào tai...

“Em xin lỗi.”

Cô cất tiếng rất khẽ:

“Em sai rồi.”

Từ Hạo Hiền đang bước đi bỗng khựng lại.

Một tuần!

Đúng một tuần trôi qua, từ khi Hạ Thi Văn ở bệnh viện về, đây là lần đầu tiên trong một tuần cô nói chuyện với anh.

Không tính lúc ở trước mộ, thì quả thật đây là lần đầu tiên.

Lòng anh như trút bỏ được một hòn đá lớn, nở nụ cười như có như không, tinh thần cũng đã phấn chấn lên một chút:

“Được rồi, không có trách em. Cũng tại anh không để ý, lần sau đi đâu để anh sắp xếp quần áo cho em vậy.”

“Anh như vậy, em sẽ ý lại vào anh.”

Có lẽ là lúc này nói ra được hết tâm tư trong lòng, cảm giác càng dễ chịu hơn. Hoặc có lẽ do cô đã dần chấp nhận sự thật rằng ông cô đã đi đến một nơi xa, tâm trạng có vẻ cũng khá hơn thời gian trước.

“Con gái, ý lại vào người đàn ông của mình là không sai. Hơn nữa, anh đủ sức để em ý lại cả đời.”

Hạ Thi Văn ngồi sau lưng, nhẹ nhàng mỉm cười một cái, gương mặt có chút sức sống, trêu chọc anh:

“Sến súa quá đi!”

Anh không nói gì, mỉm cười công cô đi hết cả đoạn đường.

Ngồi vào trong xe ô tô, Từ Hạo Hiền lập tức tăng nhiệt độ điều hòa, đặt cô ngồi thoải mái trên ghế, đưa cốc trà nóng cho cô uống.

Như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô nói cả một câu dài đằng dặc với anh, mặc dù thái độ vẫn rất lãnh đạm:

“Từ Hạo Hiền, em muốn sang Hà Lan một chuyến. Có phần chuyển nhượng này, di Hạ Uyển cũng có phần, nghe người của Hạ gia ở bên đó nói, nghe tin ông mất mà đi ấy khóc đến độ ngất xỉu. Di ấy muốn về nhưng chồng đi lo cho sức khỏe nên không cho đi, vậy nên em phải sang một chuyến. Còn nữa, cả tuần qua, nghe nói Hạ Dĩ Hình và bố cô ta làm ầm lên trong cuộc họp hội đồng quản trị về chuyện cổ phần, em cũng phải đến đó giải quyết nữa. Anh có thể... anh”

Cô còn chưa nói hết câu, người đàn ông ngồi phía đối diện đã ôm cô vào lòng.

Hạ Thi Văn không hiểu chuyện gì cả, nhưng tay cầm cốc trà cũng buông lỏng, vỗ nhẹ lên vai anh.

“Thật tốt, em cuối cùng cũng chịu nói chuyện lại rồi.”

Hạ Thi Văn nghe anh nói vậy, lòng dâng lên chút áy náy.

Một tuần qua, cô cứ chìm trong đau khổ, không tiếp xúc, không nghe bất cứ điều gì cả, không biết rằng hóa ra có người còn quan tâm cô như thế.

“Xin lỗi, dọa anh rồi, sau này em sẽ không vậy nữa.”

Hôm nay ở trước mộ của ông, cô đã nói rằng sẽ chăm sóc bản thân thật tốt.

Hơn nữa, còn rất nhiều người quan tâm cho cô, cô không thể cứ chìm trong sự đau khổ của bản thân được, phải vực dậy tinh thần.

Vì ông, vì những người xung quanh, vì cả cho chính cô...

Phải tiếp tục mạnh mẽ, còn rất nhiều chuyện mà cô cần phải làm...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Gặp Hạ Uyển!

Sau ngày hôm đó, tuy Hạ Thi Văn không còn năng động như ngày thường, nhưng chỉ ít, cô đã bắt đầu biểu lộ cảm xúc, nói chuyện cũng đã cởi mở hơn trước rất nhiều.

Từ Hạo Hiền bắt cô nghỉ ngơi 3 ngày, sau đó mới đưa cô đến Hà Lan gặp di Hạ Uyển.

Bây giờ, cô đang trên máy bay tư nhân để về lại thành phố JK.

Cô mơ màng ngủ, lại nhớ đến cuộc đối thoại giữa cô và di Hạ Uyển lúc này, có một câu nói của di mà cô nhớ mãi:

“Cô gái nhỏ, xin lỗi vì trước đây ta đã lừa con, nhưng có một sự thật con phải biết, người Hạ gia không xấu, nghĩa phụ lại càng không phải người xấu. Năm đó, nếu đối diện với con gái ruột chịu nhiều uất ức khổ sở và huynh đệ, không ai lại không chọn ruột thịt của bản thân cả. Ngày đó, ông ấy xông vào biển lửa cứu Khúc tiên sinh, nhưng đổi lại, Khúc tiên sinh lại chỉ nhận lại với nghĩa phụ một câu rồi đẩy ông ấy xuống nệm phao, một mình chìm mình vào trong đó...”

Hạ Thi Văn giật mình, nhưng sau đó vẫn lên tiếng hỏi:

“Bố con, đã nói gì ạ?”

“Ông ấy đã nói: Hạ lão gia, tôi chết đi thế này có khi lại chính là sự cứu vãn tốt nhất, vậy nên ông không cần cứu tôi, chỉ cần hứa với tôi một điều, Khúc Thiên Minh đã được công khai ra ngoài là con cháu Khúc gia, nhưng Thi Văn thì không. Giúp tôi nuôi và bảo vệ con bé khỏi đám người Khúc gia, nhất là Trình Cơ, tuyệt đối không được để con bé rơi vào tay Trình Cơ. Tuy tôi biết Trình Cơ là con gái ông, nhưng cô ta là người tâm cơ khó đoán. Đây là điều duy nhất tôi nhờ, ông nhất định phải hứa với tôi điều này, dùng họ Hạ trùm lên tên con bé, giúp tôi và mẹ nó che chở cho bảo bối cả đời của tôi.”

Năm đó, Hạ Uyển cũng là được nghe Hạ lão gia kể lại. Lúc mới nhận nuôi Hạ Uyển, ông rất thương bà ấy, hơn nữa ông kể lại cho bà ấy vì nghĩ có một ngày, chắc chắn sẽ phải cho Hạ Thi Văn biết được sự thật.

Là Hạ lão gia cứu cô.

Mặc dù chuyện này có liên quan đến ông ấy, vậy nhưng nếu đối mặt với chuyện thế này, chắc chắn ai cũng sẽ chọn người thân thích ruột thịt.

Hạ Thi Văn không trách ông, bởi vì thời gian ở Hà Lan, cô cũng đã đi thăm mộ của ba mẹ cô.

Rất thơ mộng.

Mộ của họ được đặt sát cạnh nhau, giữa một vườn hoa tuylip xinh đẹp, rất yên bình và thanh tịnh.

Hạ Uyển nói rằng, chính Hạ lão gia đã sắp xếp mọi công việc khi ba mẹ cô mất, còn xóa cả đoạn kí ức của hai anh em nhà họ, ông ấy đã trả đủ hết nợ rồi.

Ba, mẹ, ông...

Ba người, yên nghỉ nhé...

Cô nhắm chặt đôi mắt, đầu tựa bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào một góc khuôn mặt, khiến cả người cô như phát ra ánh hào quang, thật sự giống thiên sứ.

Khi sang Hà Lan, Hạ Thi Văn vẫn được cảm nhận sự yêu thương của tình thân gia đình. Di Hạ Uyển – trước đây tránh tiếp xúc với cô thì bây giờ, bà lại vô cùng yêu quý cô, bà muốn nhận Hạ Thi Văn làm con nuôi, Hạ Thi Văn cũng vui vẻ đồng ý.

Ở lại nhà Hạ Uyển mấy ngày, Hạ Thi văn xin phép về, cùng không thể để Tư Hạo Hiền ngủ ở khách sạn như thế suốt được, như thế rất bất tiện cho anh.(anh không được và nhà mẹ nuôi vợ nên phải ngủ khách sạn ý mà).

Cô nhắm chặt đôi mắt, đầu tựa bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào một góc khuôn mặt, khiến cả người cô như phát ra ánh hào quang, thật sự giống thiên sứ.

Bàn tay lạnh lẽo của Hạ Thi Văn đặt dưới đùi được bao phủ bởi một bàn tay ấm áp, những ngón tay dài, khớp tay hoàn hảo làm cô cảm thấy lòng mình bình tĩnh lại rất nhiều.

Tư Hạo Hiền dịu dàng hỏi cô, vuốt vài sợi tóc vương bên trán Hạ Thi Văn:

“Chuyện bên Hà Lan xong rồi, chuyện của Hạ gia em định xử lý thế nào?”

Tư Hạo Hiền rất muốn nói rằng để anh xử lý giúp, cô không phải lo.

Nhưng nói như vậy, quả thật là không tôn trọng Hạ Thi Văn một chút nào.

Cô là người thế nào, anh hiểu rất rõ, chuyện của cô, cô nhất định sẽ tự mình giải quyết ổn thỏa.

Tuy nhiên, anh vẫn rất lo.

“Em sẽ triệu tập đại hội cổ đông, tạm thời em chưa tiếp quản được tập đoàn, sẽ tìm một người để giao lại quyền điều hành cho đến khi nào em học xong”

“Đương nhiên, em sẽ không giao cho Hạ Lãnh!”

Hạ Lãnh là tên thật của ba Hạ Dĩ Hình, ông ta là cậu của Hạ Thi Văn, nhưng trong mắt ông ta, cô chưa từng là cháu, chỉ là một đứa nghiệt chủng được nhặt bên ngoài!

Nếu như đúng theo cấp bậc vai vế, Hạ Thi Văn và cả Hạ Uyển đều không phải người họ Hạ, nhưng vì ông cô – Hạ Chí Viễn là chủ tịch, là người lớn nhất trong dòng họ, vậy nên giao quyền thừa kế cho ai, là ông quyết định.

.....

Sân bay thành phố JK.

Tuyết lại rơi.

Tuyết rơi trắng xóa bầu trời, cây cũng không còn màu xanh, bây giờ đã phủ một lớp tuyết trắng.

Vừa xuống máy bay, Tư Hạo Hiên đã cởi áo khoác mặc lên người rồi ôm cô đi vào sảnh, lấy thân mình che đi những bông tuyết, ngay cả một hạt bụi cũng lách không vào được kẽ hở của hai người.

Trong phòng chờ, đã có một người ngồi sẵn ở đó, chờ đón người thừa kế tập đoàn Hạ gia....

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân: Tổng Tài Thủ Tinh Thật Khó Chiều!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.